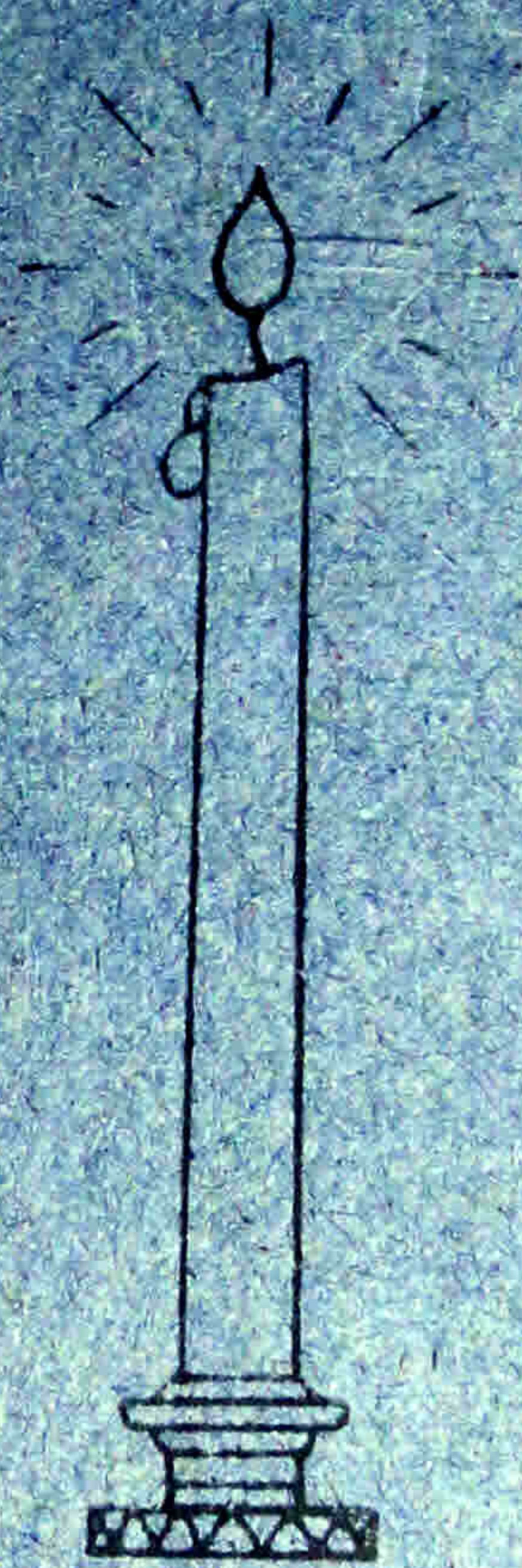

545

တတတတတ ခုဒါန

ဒီပနီ

စတုတ္ထတွဲ

ဟံသာဝတီ

ရမ္မာဝတီ ပြည်သူ မေဓာရှင်ရသေ့အဖြစ်မှစ၍
ကုသိနာရုံပြည်မလ္လာမင်းတို့၏
အင်ကြင်းရုံပင်မင်းစုံတွင်
ရွှေဘုံနိဗ္ဗာန်ခိုလှုံဝင်စံသည်အထိ
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ စောသတ္တာ၏ ခြင်းရာဖြစ်ပုံ အကြောင်းစုံကို
ဒီပဲယင်းမြို့

သိရိသဒ္ဓမ္မာဘိလင်္ကာရထေရ်အရှင်
စီရင်ဖွင့်ဆိုရေးသား အပ်သော
မူလမဟာဗုဒ္ဓဝင်ဟုဆိုအပ်သည့်

တထာဂတဉာဏ်နိဒါန

စတုတ္ထတွဲ

ဦးခင်စိုး အမှူးရှိသောပါဠိဆရာများ
ကြပ်မ၊ကြည့်ရှု ပြင်ဆင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့
ဟံသာဝတီဝိဇ္ဇာကတ်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၉၅၀

_____

_____

ထိုအတိုင်းလည်း မှန်နေပေသည်။ ကုရားသင်၏ အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းအရာများကိုပြဆိုသော မြန်မာစကားပြေကျမ်းများမှာ ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထု၊ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ ဗုဒ္ဓပုတ္တိကထာစသည်ဖြင့် များစွာရှိလေသည်။ ထိုကျမ်းများတို့ထက် (သာသနာ-၂၃၁၆၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၃၄-ခုနှစ်၌ ထွက်ပေါ်လာသော) ဤကထာဂဏ္ဌဒါနဒီပနီကျမ်းသည် ၂-ဆကျော်ခန့် ကျယ်ပြန့်နေသည့်အပြင် ထိုကျမ်းတို့ထက်ရှေးကျ၍ ထိုကျမ်းတို့မှီရာ မူလကျမ်းကြီးကဆူဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ဤကျမ်းကြီး

(ခ)

နိဒါန်း

ကိုမူလမဟာဗုဒ္ဓဝင်ဟူ၍၎င်း၊မူလမဟာဇနတ္ထပကာသနီ ဟူ၍၎င်း၊မူလမဟာဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓိကထာဟူ၍၎င်း ခေါ်ဆိုပါက ခေါ်ဆိုနိုင်ကြောင်း ပညာရှိကပိသုမ္ပန်အပေါင်းတို့ ကောင်းကောင်းကြီးဝန်ခံကြရပေသည်။

ဟံသာဝတီ၏
အာသီသ

ကျွန်ုပ်တို့ဟံသာဝတီပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်၏အာသီသတောင့်တရင်း နှလုံးသွင်းမှာ—ပါဠိတော်များ၊အဋ္ဌကထာများ၊ ဋီကာများ၊ သောဇနာများ၊ ဝန္တန္တရများနှင့်တကွ ရှေးဆရာတော်ကြီးများရေးသားတော်မူခဲ့သော ပိဋကတ်တော်လာ စာပေများမတိမ်ကော မပပျောက်စေရန်၎င်း၊ မသူတော်တရားကွယ်ပ၍ သူတော်တရားထွန်းကားလာစေရန်၎င်း၊ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး စည်ပင်ပြန့်ပွား၍ အခွန်ရှည်စွာတည်စေရန်၎င်း ရည်သန်ပြီးလျှင် အဆက်မပြတ် ပိဋကတ်တော်ကျမ်းစာများကို ရိုက်နှိပ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ဤ တထာဂတဥဒါနဒီပနီ ကျမ်းစတုတ္ထတွဲကို ရှင်းလင်းသေသပ်သော အထားအသို အပိုအလိုမရှိသော ပုဒ်ပါဌ် အဖြာ်အရပ် ကျ-န သေချာ၍ အကွရာပုဒ်ဗျည်း မလိပ်လည်းစေရေးအောင် ပါဠိဆရာကြီးဦးခင်ဇိုး [သာသနဇေယျရိပတိဓမ္မာစရိယ] အနူးရှိသော ပါဠိဆရာအဖွဲ့အား ကောင်းစွာ သုတ်သင်ပြင်ဆင်စေကာ စက်တင်ပုံနှိပ်အပ်သည်ဖြစ်ပါကြောင်း။

“ဟံသာဝတီ”

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၁၇။	လယ်လုပ်ပုဏ္ဏားအား ပျက်သောလယ်ကို မှီ၍ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း	.... ၁
၂၁၈။	ဦးခေါင်းခုံကိုခေါက်ကာမျှဖြင့်လားရာဂတိကိုသိ နိုင်သော ဝင်္ဂီသပုဏ္ဏားအားကယ်ချွတ်ခြင်း	.... ၄
၂၁၉။	ချက်မှ လရောင်နှင့်တူစွာအရောင်ထွက်သော စန္ဒာဘပုဏ္ဏားအား ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း	.... ၇
၂၂၀။	မာရ်နတ်တောင်းပန်သည်ကိုအကြောင်းပြု၍ တရားဟောတော်မူခြင်း	.... ၁၀
၂၂၁။	ပေါက္ခရသင်္ဂဟပုဏ္ဏားသည်ဘုရား၏လက္ခဏာ တော်တို့ကို စုံစမ်းစေခြင်း	.... ၁၃
၂၂၂။	ပေါက္ခရသင်္ဂဟပုဏ္ဏားမြတ်စွာဘုရားထံ ဖူးမျှော်လာခြင်း	.... ၃၂
၂၂၃။	ဘုရားအရပ်တော်ကို နှိုင်းယှဉ်သောပုဏ္ဏားအား တရားဟောတော်မူခြင်း	.... ၃၅
၂၂၄။	ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၏ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကိုပြခြင်း	.... ၃၆
၂၂၅။	ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၏ ရှေ့အတိတ်ဆုတောင်းကို ပြခြင်း	.... ၆၁
၂၂၆။	ဝိသာခါ၏အပေါင်းအဘော်မိန်းမငါးရာတို့အား တရားဟောချွတ်တော်မူခြင်း	.... ၆၃
၂၂၇။	ပုတ္တုသင်္ဂဟမင်းကြီးအား ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်ဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း	.... ၆၇
၂၂၈။	အသုရိန်နတ် မြတ်စွာဘုရားမျက်နှာတော်ကို မော်၍ ဖူးမျှော်ရသည်ကိုပြခြင်း	.... ၇၀
၂၂၉။	ရှင်ဒေဝဒတ်အကြောင်းကိုပြခြင်း	.... ၇၂
၂၃၀။	သာကေတမြို့သားပုဏ္ဏားအိုလင်မယားတို့ အကြောင်းကိုပြခြင်း	.... ၁၀၂

(ဃ)

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၃၁။	မိတ္တဒုတ္တမင်း၏အကြောင်းကိုပြခြင်း	.... ၁၀၇
၂၃၂။	အာဇာနည်သုတ်၏အဋ္ဌပ္ပတ္တိကိုပြခြင်း	.... ၁၃၂
၂၃၃။	သိကြားမင်းအား သက္ကပဉ္ဇသုတ်ကိုဟောတော် မူခြင်း	.... ၁၃၈
၂၃၄။	အဇာတသတ်မင်းနှင့်လိစ္ဆဝိမင်းတို့ စစ်ဖြစ် ကြခြင်း	.... ၁၆၃
၂၃၅။	ရဟန်းတို့အား အပရိဟာနိယတရားတို့ကို ဟောတော်မူခြင်း	.... ၁၇၂
၂၃၆။	သီလ၏အပြစ် ၅-ပါး၊အကျိုး ၅-ပါးကို ဟောတော်မူခြင်း	.... ၁၇၈
၂၃၇။	အဇာတသတ်မင်း၏အမတ်သုနိဓ၊ဝဿကာရတို့ ပါဝါရှာ၌ မြို့တည်ခြင်း	.... ၁၈၂
၂၃၈။	နာတိကရွာဓမ္မာဒါသတရားကို အရှင်အာနန္ဒာ အား ဟောတော်မူခြင်း	.... ၁၈၈
၂၃၉။	ဝေဠုဝရွာ၌ ၄၅-ဝါမြောက် ဝါကပ် တော်မူခြင်း	.... ၁၉၂
၂၄၀။	ဝေဠုဝရွာငယ်၌ မြတ်စွာဘုရားအား သည်းစွာ သောဝေဒနာတော်ဖြစ်ခြင်း	.... ၁၉၈
၂၄၁။	အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ဘွားရာတိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း	.... ၂၀၃
၂၄၂။	အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ဣသိဂိလိတောင် နံရံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း	.... ၂၁၂
၂၄၃။	မြတ်စွာဘုရားဝေသာလီပြည်စာပါလစေတီ၌ အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်း	.... ၂၁၈
၂၄၄။	အာယုသင်္ခါရလွှတ်စဉ် မြေလှုပ်ခြင်းနှင့် ရှင်အာနန္ဒာတောင်းပန်ခြင်း	.... ၂၂၄
၂၄၅။	ရဟန်းတို့အား ဆုံးမတော်မူ၍ ဝေသာလီပြည် ကို အဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း	.... ၂၃၅

မာတိကာ

(၈)

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၄၆။	စုန္ဒ၏သားပြွမ်းဆွမ်းကို ဘူးဥပေးတော်မူခြင်း	.... ၂၃၈
၂၄၇။	ဘုရားရှင်ဝမ်းတော်လား၍ သားပြွမ်းဆွမ်း၌ သင်္ကာကင်းရန်ဟောတော်မူခြင်း	.... ၂၄၁
၂၄၈။	ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာ၌ အာမိသ, ဓမ္မပူဇာ နှစ်ပါးကိုပြုတော်မူခြင်း	.... ၂၅၂
၂၄၉။	နတ်တို့၏အလိုကိုသိ၍ ဥပဝါဏထေရ်ကို ဖယ်ရှားစေခြင်း	.... ၂၆၃
၂၅၀။	မနောဘာဝနီယရဟန်းတို့ကိုဖူးမြင်ရရာဖြစ်သော သံဝေဇနီယဌာနလေးပါးကိုဟောတော်မူခြင်း	.... ၂၆၅
၂၅၁။	ရှင်အာနန္ဒာမေးလျှောက်သဖြင့်မာတုဂါမတို့၌ ကျင့်ရာသောတရားကို ဟောတော်မူခြင်း	.... ၂၆၇
၂၅၂။	မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၌ ကျင့်ရာသော တရားနှင့်ထူပါရဟလေးပါးတို့ကို ဟောတော် မူခြင်း	.... ၂၆၈
၂၅၃။	ရှင်အာနန္ဒာ၏ကျေးဇူးတရားလေးပါးတို့ကို ဟောတော်မူခြင်း	.... ၂၇၁
၂၅၄။	မဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း	.... ၂၇၄

တထာဂတဉာဏ်နိပါတ်

စတုတ္ထတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၂၁၇။ လယ်လုပ်ပုဏ္ဏားအားပျက်သောလယ်ကိုမှီ၍
ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း

“တဏှာယ ဇာယတိသောကော” အစရှိသော တရားဒေသနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူရှိသောပုဏ္ဏားတယောက်ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် တနေသ၌အစိရဝတီမြစ်နားသို့သွား၍ လယ်ကို သုတ်သင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ၌ လောကကို ကြည့်တော်မူသော် ကိုပုဏ္ဏားအား မဂ်ဖိုလ်၏ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏား၏အထံသို့ကြွတော်မူလေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍လည်း အရိုအသေကိုမျှမပြု၊ ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကိုရှေးဦးစွာ ငါစကားပြောအံ့-ဟု ကြံ၍ “ပုဏ္ဏား...အဘယ်သို့ပြုသနည်း” ဟုမေး၏။ “ရှင်ဂေါတမ...လယ်ကို

သုတ်သင်သည်”ဟု ဆို၏။ ဤမျှသောစကားကိုဆို၍ ဘုရားကြွတော်မူလေ၏။

တမိုးသောက်သောနေ့၌လည်း ထိုပုဏ္ဏား လယ်ထွန်ရာသို့သွား၍ “ပုဏ္ဏား..အဘယ်သို့ပြုသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “ရှင်ဂေါတမ...လယ်ထွန်ပါ၏”ဟုဆိုသောစကားကိုကြား၍ဘဲတော်မူ၏။ တမိုးသောက်သောနေ့၌ ထို့အတူသွား၍မေးတော်မူသဖြင့် “ရှင်ဂေါတမ..လယ်ကြပါ၏။ ရေထုတ်ပါ၏။ လယ်စောင့်ပါ၏”ပြောဆိုသောစကားကိုကြား၍ ဘဲတော်မူ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားကို ဤသို့ဆို၏။ “ရှင်ဂေါတမ..ရှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်လယ်သုတ်သင်သော နေ့မှစ၍ နေ့တိုင်းလာ၏။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်အား လယ်သည်ပြည့်စုံအံ့၊ အရှင်ဂေါတမအားလည်း ခွဲဝေ၍ ပေးပါအံ့၊ အရှင်ဂေါတမအား မခွဲ၊မဝေ၊မပေးမူ၍ ငါမစားအံ့၊ဤနေ့မှစ၍ အရှင်ဂေါတမသည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတည်း”ဟု ဆို၏။

နောက်အခါ၌ ပုဏ္ဏားအား ကောက်သည်အသီးမှည့်၍ ငါ့အား ကောက်သည်မှည့်ပြီ၊နက်ဖြန်ကောက်ရိတ်အံ့-ဟု ကောက်ရိတ်အံ့သော ဌာ ပြုအပ်ပြီးသောကိစ္စအလုံးစုံရှိသော ထိုပုဏ္ဏား၏လယ်၌ ကောက်ပင်ကိုညှဉ့်တွင်းခြင်းအယဉ်ထန်စွာ မိုဃ်းကြီးရှာ၍ ပျက်စီးလေ၏။ လယ်တည်၍ ထားသောတလင်းပြင်နှင့်အတူဖြစ်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကား ရှေးဦးစွာသော နေ့ကပင် ဤပုဏ္ဏား၏ကောက်သည်မပြည့်စုံလတ္တံ့ -ဟု သိတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားသည် နံနက်စောစောလယ်ကို ကြည့်ပါအံ့-ဟုသွားလေသော် အချည်းနှီးသောလယ်မြေကိုမြင်၍ ပြင်းစွာဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ကြံ၏။ “ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ၏လယ် သုတ်သင်သောနေ့မှစ၍လာ၏။ ငါသည်လည်း ဤလယ်၌ ကောက်ပြည့်စုံသည်ရှိသော် ရှင်ဂေါတမအား အစုခွဲဝေခြင်းကို ပြုအံ့၊ ရှင်ဂေါတမအား အဘို့မပေးမူ၍ ငါမစားလတ္တံ့၊ဤနေ့မှစ၍ အရှင်ဂေါတမသည် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတည်း-ဟု ဆိုမိ၏။

ငါ၏အလိုသည်လည်း အပြီးသို့မရောက်ပါတကား-ဟု စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်သဖြင့် အာဟာရမစားမူ၍ ညောင်စောင်း၌အိပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏား၏တံခါးသို့ကြွတော်မူလေ၏။ ပုဏ္ဏားသည်

မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာကြောင်းကို ကြား၍ “ငါ၏အဆွေကို ဆောင်ခဲ့၍ ဤနေရာ၌ နေပါစေကုန်”ဟု ဆို၏။ အလုပ်အကျွေး တယောက်သည် ထိုပုဏ္ဏားဆိုတိုင်းပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုင်နေ တော်မူပြီး၍ “ပုဏ္ဏား အဘယ်၌ ရှိလေသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍ “တိုက်တွင်း၌အိပ်၏”ဆိုသော် ပုဏ္ဏားကိုခေါ်စေ၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေသော ပုဏ္ဏားကို“အသို့နည်း ပုဏ္ဏား”ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင်ဂေါတမ...သင်တို့သည် ငါ၏လယ် သုတ်သင်သောအခါမှစ၍ နေ့တိုင်းလာသည်၊ ငါသည်လည်း ကောက်ပြည့်စုံသော် သင့်အဘို့အစု ခွဲဝေခြင်းကိုပြုအံ့-ဟု ဆိုမိ၏။ ဤအလိုသည် ငါ့အားမပြီး၊ ထိုကြောင့် ငါ့အားထမင်းသည်မရှိပြီ”ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “ပုဏ္ဏား..... အဘယ်ကိုမှီ၍ စိုးရိမ် ခြင်းဖြစ်သည်ကို သင်သိ၏လော”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဂေါတမ... အကျွန်ုပ်မသိ၊ အရှင်ဂေါတမသည်သိ၏လော”ဟုမေးလျှင်“ဪ-- ငါသိ၏၊ ပုဏ္ဏား.....ဖြစ်ဆဲဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည်၎င်း၊ ဘေးသည် ၎င်းတဏှာကိုမှီ၍ ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

တဏှာယ ဇာယတိ သောကော၊
တဏှာယ ဇာယတေ ဘယံ။
တဏှာယ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊
နတ္ထိ သောကော ကုတော ဘယံ။ ။

ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။ တရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။

အနက်။ ။တဏှာယ၊ တဏှာကြောင့်။ သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်း သည်။ ဇာယတိ၊ဖြစ်၏။ တဏှာယ၊ တဏှာကြောင့်။ ဘယံ၊ဘေးသည်။ ဇာယတေ၊ဖြစ်၏။ တဏှာယ၊ တဏှာမှ။ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ လွတ်သော သူအား။သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ။ ကုတောဘယံ၊ ဘေး အတိမှာရှိအံ့နည်း။

၂၁၈။ ဦးခေါင်းခွံကိုခေါက်ကာမျှဖြင့် လားရုဂတိကို
သိနိုင်သော ဝဂီသပုဏ္ဏားအား ကယ်ချွတ်ခြင်း

“စုတိ” ယော ဝေဒိသတ္တာနံ” အစရှိသော ဒေသနာကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည်သီတင်းသုံးနေစဉ်ဝဂီသမထေရ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထုကား-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝဂီသ
အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် သူသေတို့၏ဦးခေါင်းခွံကိုခေါက်၍ ဤဦး
ခေါင်းခွံသည် ငရဲ၌ဖြစ်သောသူ၏ ဦးခေါင်းခွံတည်း၊ ဤသည်ကား-
တိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ ဖြစ်သောသူ၏ ဦးခေါင်းခွံတည်း၊ ဤသည်ကား-ပြိတ္တာ
ဘုံ၌ဖြစ်သောသူ၏ဦးခေါင်းခွံတည်း၊ဤဦးခေါင်းခွံသည်ကား-လူ့ပြည်၌
ဖြစ်သောသူ၏ ဦးခေါင်းခွံတည်း-ဟုသိ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤဝဂီသ
ပုဏ္ဏားကိုမှီ၍ ငါတို့သည်ဥစ္စာရအံ့သောငှာ တတ်နိုင်၏-ဟု ကြံကုန်၍
ထိုဝဂီသပုဏ္ဏားကိုနိစ္စာသော နှစ်ထည်ကုန်သော ပုဆိုးကိုဝတ်ရုံစေ၍
ထိုပုဏ္ဏားကိုယူ၍ ဇနပုဒ်သို့၎င်း၊မြို့တို့သို့၎င်း သွားကုန်၍ လူတို့ကိုဆို
ကုန်၏။

“အရှင်တို့....ဤပုဏ္ဏားသည် ဝဂီသပုဏ္ဏားမည်၏။ သေလေပြီး
သောလူတို့၏ ဦးခေါင်းခွံကိုခေါက်၍ ထိုဦးခေါင်းခွံရှင်တို့၏ ဖြစ်လေရာ
အရပ်ကိုသိ၏။ မိမိတို့၏သေလေကုန်ပြီးသော အဆွေသားချင်းတို့၏
ဖြစ်ရာအရပ်ကိုမေးလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။ လူတို့သည် အားနှင့်လျော်စွာ
အသပြာဟဆယ်ကို၎င်း၊ နှစ်ဆယ်ကို၎င်း၊ သုံးဆယ်ကို၎င်း၊ အသပြာ
ဟရာကို၎င်း ပေးကုန်၍ ဆွေမျိုးတို့၏ ဖြစ်ရာအရပ်ကို မေးကုန်၏။ ထို
ပုဏ္ဏားတို့သည် အစဉ်သဖြင့် ဘာဝတ္ထိမြို့သို့ရောက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်မှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌နေခြင်းကိုပြုကုန်၏။

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်နံနက်စာစားပြီးသော်လူအပေါင်းတို့သည် ပန်း၊
နံ့သာလက်စွဲကုန်လျက် ဟရားနာအံ့သောငှာ ကျောင်းသို့သွားသည်
ကိုမြင်၍“သင်တို့သည် အဘယ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်း”ဟု မေးကုန်၍
“ကျောင်းသို့ တရားနာသွားကုန်အံ့”ဟုဆိုသော် “ကျောင်းသို့သွား၍
အဘယ်သို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ငါတို့၏ဝဂီသပုဏ္ဏားနှင့် တူသောသူမရှိ၊
သေသောသူတို့၏ ဦးခေါင်းခွံ ကိုသော်လည်း ခေါက်၍ ဖြစ်ရာအရပ်ကို
သိ၏။ သေကုန်ပြီးသော အဆွေအမျိုးတို့၏ ဖြစ်ရာအရပ်ကို မေးကုန်

လော့”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် “သင်တို့၏ ဝဂီသပုဏ္ဏားသည် အဘယ်သို့သိအံ့နည်း၊ ငါတို့ဆရာဘုရားနှင့်တူ၍ သိသောသူမည်သည် မရှိ”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း “ဝဂီသနှင့်တူသောသူ၊ မရှိ”ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် စကားကိုပွားစေ၍ “လာကြကုန်၊ ယခုအခါ၌ သင်တို့ဆရာဝဂီသ၏ သိခြင်းကို၎င်း၊ ငါတို့ဆရာဘုရား၏ သိခြင်းကို၎င်း သိရကုန်လတ္တံ့”ဟုထိုသူတို့ကိုယူ၍ ကျောင်းတော်သို့သွားလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့၏လာသော အဖြစ်ကိုသိတော်မူ၍ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်အားဖြင့် လေးပါးသောအရပ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သောသူတို့၏ဦးခေါင်းခွံလေးလုံးတို့ကို၎င်း၊ ရဟန္တာ၏ဦးခေါင်းခွံ ကို၎င်း၊ ဤငါးလုံးသော ဦးခေါင်းခွံတို့ကိုဆောင်စေ၍ အစဉ်အားဖြင့် ထားစေ၍ရှေ့တော်သို့ရောက်သောအခါ “ဝဂီသ....သင်သည်ဦးခေါင်း ခွံကို ခေါက်၍ သေသောသူတို့၏ ဖြစ်ရာကိုသိ၏-ဟူသည်မှန်သလော့”ဟု မေးတော်မူသော် “ဪ-သိ၏”ဟုဆို၍ငရဲသို့သွားသောသူ၏ဦးခေါင်း ခွံကိုပြလျက် “ဤဦးခေါင်းခွံသည် အဘယ်၌ ဖြစ်လေသောသူ၏ ဦး ခေါင်းခွံနည်း”ဟု မေးတော်မူသော် ထိုဦးခေါင်းခွံကိုခေါက်၍ “ငရဲ၌ ဖြစ်သောသူ၏ ဦးခေါင်းခွံတည်း” ဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ကောင်းချီးပေးတော်မူ၍ ဤမှတပါးသော ဦးခေါင်း ခွံသုံးလုံးတို့ကိုလည်း မေးတော်မူ၏။

ထိုဝဂီသသည် မချွတ်မယွင်းစေမူ၍ဆိုလျှင် ရှေးနည်းအတူကောင်း ချီးပေးတော်မူ၍ ငါးလုံးမြောက် ရဟန္တာ၏ဦးခေါင်းခွံကိုပြ၍ “ဤ ဦးခေါင်းခွံသည် အဘယ်၌ဖြစ်လေသောသူ၏ဦးခေါင်းခွံနည်း”ဟု မေး တော်မူ၏။ ထိုဝဂီသသည် အဘန်ဘန်ခေါက်၍ ဖြစ်ရာအရပ်ကို မသိနိုင် ရကား-“ဝဂီသ....သင်မသိနိုင်ပြီလော့”ဟု မေးတော်မူ၍ “ဪ- အရှင်ဘုရား....မသိနိုင်ပါ”ဟုဆိုသော် “ဝဂီသ....ငါ့သိတော်မူ၏။ ဤ ဦးခေါင်းခွံသည်ကုန်ပြီးသော ဂတိရှိသောရဟန်း၏ ဦးခေါင်းခွံတည်း” ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါဝဂီသပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “ဂတိကုန် ပြီးသော ရဟန္တာ၏ ဦးခေါင်းခွံကို သိတတ်သောမန္တန်ကို အကျွန်ုပ် အား ပေးပါလော့”ဟု တောင်း၏။

“ဝင်္ဂီသ....သင်တို့ကဲ့သို့ ရဟန်းမပြုသော သူတို့အား ပေးအံ့သော ဌာ မတတ်ကောင်း”ဟု ဘုရားမိန့်တော်မူသော် ထိုဝင်္ဂီသပုဏ္ဏားသည် ဤမန္တရားကို ငါတတ်သော် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်း၌ ငါသည် အကြီးမြောက်လတ္တံ့-ဟုကြံ၍ နောက်လိုက် ပုဏ္ဏားတို့ကို “သင်တို့ ထိုအရပ်၌ပင် သုံး,လေးရက်နေလင့်ကုန်၊ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့”ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၍ နှစ်အဖြစ် ကို ရပြီးသော် ဝင်္ဂီသထေရ်-ဟူသော အမည်သည်ဖြစ်၏။ ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုမထေရ်အားဒွတ္တိံ သာကာရကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေး၍ “ဤမန္တန်၏ပရိကံကို သရဇ္ဈာယ်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုမထေရ် သည် ဒွတ္တိံ သာကာရကမ္မဋ္ဌာန်းကို သရဇ္ဈာယ်၍ တရက်, နှစ်ရက်ရှိ လျှင် နောက်လိုက်ပုဏ္ဏားတို့သည် “သင်သည်မန္တရားကိုယူပြီလော”ဟု မေး၍ “ယူပါသေး၏၊ ငွေကုန်ဦး”ဟုဆို၍ သုံး,လေးရက်လွန်သဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ တဘန်နောက်လိုက်ပုဏ္ဏားတို့သည် မေးပြန် သော် “အရှင်တို့....ယခုအခါ ငါသည် ပြန်လည်အံ့သောဌာ မတတ် ကောင်းပြီ”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ရဟန်းတို့ကြားကုန်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင် ဘုရား....ဝင်္ဂီသမထေရ်သည်မဟုတ်မမှန်သဖြင့်အရဟတ္တဖိုလ်ကို လူတို့ အား ကြားပါသည်”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့....ဤသို့ မဆိုကုန်လင့်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....ယခုအခါ ငါ၏သား ဝင်္ဂီသမထေရ် သည် စုတိ, ပဋိသန္ဓေ၌ လိမ်မာသည်ဖြစ်ပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့် တော်မူ၍-

စုတိံ ယော ဝေဒိ သတ္တာနံ၊ ဥပပတ္တိဉ္စ သဗ္ဗသော။
 အသတ္တံ သုဂတံ ဗုဒ္ဓံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။ ။
 ယဿ ဂတိံ နဇာနန္တိ၊ ဒေဝါ ဂန္ဓဗ္ဗ မာနသ။
 ဒီဏာသဝံ အရဟန္တံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။ ။

ဟူသောတရားဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်တို့သို့ ရောက်လေကုန်၏။

အနက်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ စုတိဉ္စ၊ စုတိ ကို၎င်း။ ဥပပတ္တိဉ္စ၊ ပဋိသန္ဓေကို၎င်း။ သဗ္ဗသော၊ အချင်းခပ်သိမ်း။ အဝေဒိ၊

သိ၏။ အသတ္တံ၊ မပြီကပ်သည်ဖြစ်၍။ သုဂတံ၊ ကောင်းသောအကျင့်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဗုဒ္ဓံ၊ သစ္စာလေးပါးကိုသိ၏။ တံ၊ ထိုသူကို။ ပြာဟ္မဏံ၊ ပြာဟ္မဏမည် ၏-ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်၎င်း။ ဂန္ဓဗ္ဗမာနုဿ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်၊ လူတို့သည်၎င်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ယဿ၊ အကြင်သူ၏။ ဂတိံ၊ အလား ကို။ နဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ ခိဏာသဝံ၊ ကုန်ပြီးသောအာသဝေါရှိသော။ အရဟန္တံ၊ ပူဇော်အထူးကိုလည်း ခံထိုက်သော။ တံ၊ ထိုသူကို။ ပြာဟ္မဏံ၊ အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသောသူ-ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၂၁၉။ ချက်မှလရောင်နှင့်တူစွာ အရောင်ထွက်သော
စန္ဒာဘပုဏ္ဏားအား ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း

“စန္ဒိဝ ဝိမလံ” အစရှိသောတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ စန္ဒာဘ ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ အကြောင်းကား - ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပြာဟ္မဏမဟာသာလအမျိုး၌ စန္ဒာဘအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည်ရှိ၏။ ချက်အဝန်းမှ လ၏အရောင်ကဲ့သို့သော အရောင်သည်ထွက်၏။ ထိုသို့ ထွက်သောကြောင့် ထိုပုဏ္ဏားကို စန္ဒာဘ-ဟူ၍ အမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။ ချက်မှ ဤသို့အရောင်ထွက်ခြင်း၏အကြောင်းကား- ရှေးအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတော်၌ စန္ဒကူးနီဖြင့် လဝန်းကဲ့သို့ရေးဘူးသော ကောင်းမှု၏အကျိုးဆက်တည်း။ ပုဏ္ဏားတို့သည် စန္ဒာဘပုဏ္ဏားကိုယူ၍ ရွာကြီး၊ ရွာငယ်တို့၌ လူတို့အားလှည့်စားအံ့သောငှာ တတ်ကောင်း၏- ဟုကြံကုန်၍ ထိုစန္ဒာဘပုဏ္ဏားကိုယာဉ်ငယ်တခု၌စီးစေလျက် “အကြင် သူသည် ဤစန္ဒာဘပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်ကိုလက်ဖြင့်သုံးသပ်ရအံ့၊ ဤသို့ သဘောရှိသောအစိုးရခြင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာကိုရလတ္တံ့” ဟုဆို၍ လှည့် ပတ်ကုန်၏။

အသပြာတရာကို၎င်း၊ တထောင်ကို၎င်း ပေးသောသူတို့သည်သာ လျှင် ထိုပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်ကိုလက်ဖြင့်ထိစိမ့်သောငှာ ရကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုပုဏ္ဏားတို့လှည့်ပတ်လျက်ထိုထိုဇနပုဒ်၊ မြို့၊ ရွာသို့လှည့်လည်ကုန်သော်

သောဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်၍ မြို့နှင့်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏အကြား၌ နေကုန်၏။ သောဝတ္ထိပြည်၌ ငါးကုဋေမျှလောက်ကုန်သော အရိယာသောဝကတို့သည် နံနက်ဆွမ်းမစားမီအလှူပေး၍ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ၌ပန်း၊ နံ့သာအစရှိသော လှူဘွယ်ဝတ္ထု လက်၌ပါကုန်လျက် တရားနာအံ့သောငှာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွားကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုသူတို့ကို မြင်၍ “အဘယ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးကုန်၍ “မြတ်စွာဘုရားအထံသို့တရားနာအံ့သောငှာ သွားအံ့” ဟု ဆိုကုန်သော် “အချင်းတို့.... လာကုန်လော့၊ ထိုဘုရားအထံသို့သွား၍ အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ ငါတို့စန္ဒာဘပုဏ္ဏား၏အာနုဘော်နှင့်တူသော အာနုဘော်မည်သည်မရှိ၊ ထိုစန္ဒာဘပုဏ္ဏား၏ကိုယ်ကို လက်ဖျားဖြင့် တိုရသောသူသည် ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုရ၏။ လာကုန်လော့၊ ထိုစန္ဒာဘပုဏ္ဏားကို ရှုလှည့်ကုန်” ဟု ဆိုကုန်၏။

“သင်တို့စန္ဒာဘပုဏ္ဏားအား အဘယ်အာနုဘော်ရှိအံ့နည်း၊ ငါတို့မြတ်စွာဘုရားအားသာလျှင် ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ၏” ဟု အရိယာသောဝကတို့သည် ဆိုကုန်၏။ ဤသူတို့သည် အချင်းချင်းမှတ်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်လျှင် စန္ဒာဘပုဏ္ဏား၏ အာနုဘော်ကို၎င်း၊ ငါတို့ဆရာမြတ်စွာဘုရား၏အာနုဘော်ကို၎င်း သိရကုန်လတ္တံ့ - ဟု ထိုစန္ဒာဘပုဏ္ဏားကိုယူ၍ ကျောင်းသို့လာကုန်၏။ ထိုစန္ဒာဘပုဏ္ဏား၏ လရောင်နှင့်တူသော ချက်မှအရောင် သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ကပ်ဆဲ၌သာလျှင်ဘုန်းတော်ကြောင့် ကွယ်၏။ ထိုစန္ဒာဘပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ အရောင်ကင်းသည်ဖြစ်၍ တောင်း၌ထားသော ကျီးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုအခါပုဏ္ဏားတို့သည် စန္ဒာဘပုဏ္ဏားကို တပါးသော အရပ်သို့ဆောင်ကုန်၏။ ချက်၌အရောင်သည် ပကတိဖြစ်ပြန်၏။ တဘန်စန္ဒာဘပုဏ္ဏားကို ဘုရားအထံသို့ ဆောင်ပြန်ကုန်၏။ အရောင်တို့သည် ကွယ်ပြန်လေကုန်၏။

ဤသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အရောင်တို့သည် ကွယ်ပြီးသော နောက်၌ စန္ဒာဘပုဏ္ဏားသည်ကြံ၏။ ဤရဟန်းသည် အရောင်ကို ကွယ်စေတတ်သော မန္တရားကို တတ်သည်ထင်၏ - ဟု ကြံပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို “အသို့နည်း၊ သင်ရဟန်းသည် ငါ၏အရောင်ကို ကွယ်စေတတ်သော

“မန္တရားကိုတတ်သလော” ဟု မေးသော် “ဪ-ပုဏ္ဏား....ငါတတ်၏” ဟုမိန့်တော်မူ၍ “ထိုသို့တပြီးကား မန္တာန်ကို ငါ့အားပေးပါလော့” ဟု ဆို၍ “ငါကဲ့သို့ ရဟန်းမပြုသောသူအား ပေးခြင်းငှါမတတ်နိုင်” ဟုမိန့်တော်မူသော် ထိုပုဏ္ဏားသည် “ဤမန္တရားကို ငါတတ်သည်ရှိသော် ဇမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်း၌ ငါသာကြီးမြတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည် ဤအရပ်၌ပင် နေကုန်ဦး၊ ရဟန်းပြု၍ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဖြင့် မန္တရားကိုယူအံ့” ဟု နောက်လိုက်ပုဏ္ဏားတို့ကိုဆို၍ မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပြီးလျှင် ရဟန်းပြု၍ ပဉ္စင်းခံ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် စန္ဒာဘမထေရ်အား ဒွတ္တိံသာကာရကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသင်ကြား၏။ “ဤသည်ကား အဘယ်နည်း” ဟု ထိုရဟန်းမေးသဖြင့် “မန္တရား၏ ပရိကံဇာည်း၊ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းငှာအပ်၏” ဟု ဘုရားသခင်မိန့်တော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် အကြား၊ အကြား၌လာကုန်၍ “သင်သည် မန္တရားကိုယူအပ်ပြီလော” ဟု မေးကုန်၏။ “ငါမယူရပါသေး” ဟုဆို၍ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်တို့ဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် လာကုန်၍မေးသောအခါ၌ “သင်တို့သွားလေကုန်လော့၊ ယခုအခါ၌ ငါသည် တဘန်မလာခြင်းသဘောကို ပြအပ်ပြီ” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ရဟန်းတို့သည် “အရှင်ဘုရား....ဤရဟန်းသည် မဟုတ်မမှန်ဘဲ အရဟတ္တဖိုလ် ကိုကြားသည်” ဟု ဘုရားအားလျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် “ချစ်သားတို့....ယခုအခါ ငါ့သားစန္ဒာသည် ကုန်ပြီးသောအာသဝေါရှိ၏။ မှန်သည်ကိုသာဆို၏” ဟုမိန့်တော်မူ၍-

စန္ဒံဝ ဝိမလံ သုဒ္ဓံ၊ ဝိပ္ပသန္တ မနာဝိလံ။
နန္ဒိရာဂပရိက္ခိဏံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။ ။

ဟူသောတရားကို ဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်လေကုန်၏။

အနက်။ ။ သုဒ္ဓံ၊ စင်ကြယ်သော။ ဝိမလံ၊ အညစ်အကြေးကင်းသော။ စန္ဒံဝ-စန္ဒိဇ္ဇဝ၊ လကဲ့သို့။ ဝိပ္ပသန္တ၊ ကြည်လင်သောစိတ်ရှိသော။

အနာဝိလံ။ မနောဏ်ကျသော။ နန္ဒီရာဂပရိက္ခိဏံ၊ နန္ဒီရာဂကုန်ပြီး
သော။ တံ၊ ထိုသူကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ ဗြာဟ္မဏမည်၏-ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရား
သည်။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

၂၂၀။ မာရ်နတ်တောင်းပန်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ တရားဟောတော်မူခြင်း

“အတ္ထမိဇာတမ္ပိ” အစရှိသောတရားတော်ကို ဒေသစာရိက္ခတော်
မူ၍ ဟိမဝန္တာတော၏နံပါးဝယ် အရညကုဋ်၌ နေတော်မူသောအခါ
မာရ်နတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မင်းတို့သည် လူ
တို့ကိုနှိပ်စက်၍ မင်းပြုကုန်၏။ ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်
မတရားသောမင်းတို့၏ အသပြာငါးဆယ်၊ တရာ၊ နှစ်ရာ၊ ဤသို့အစရှိ
သော ဒဏ်ထားခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော လူတို့ကိုမြင်၍ သနား
ခြင်း၏အစွမ်းကြောင့် ဤသို့ကြံတော်မူ၏။ “ငါသည် မသတ်အပ်သော
သူကို မသတ်စေဘဲ၊ မအောင်အပ်သောသူကို မအောင်စေဘဲ၊ မရှုံး
အပ်သောသူကို မရှုံးစေဘဲ၊ မစိုးရိမ်အပ်သောသူကို မစိုးရိမ်စေဘဲ
တရားသဖြင့် မင်း၏အဖြစ် ကိုပြုစေခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါအံ့လော” ဟူ၍
ကြံတော်မူ၏။

ထိုအကြံတော်ကို မာရ်နတ်မင်းသည်သိ၍ “ရဟန်းဂေါတမသည်
မင်း၏အဖြစ်ကို ပြုခြင်းငှာတတ်နိုင်ပါအံ့လော” ဟု ကြံ၏။ “ယခုအခါ
ရဟန်းဂေါတမသည် မင်းပြုလိုတော့သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအဖြစ်သည်
လည်း မေ့လျော့ခြင်း၏အကြောင်းတည်း။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် မင်း
အဖြစ်ကိုပြုသည်ရှိသော် အခွင့်ကိုရခြင်းငှာတတ်ကောင်း၏။ ငါသွားအံ့၊
အားထုတ်ခြင်းကိုဖြစ်စေအံ့” ဟုကြံ၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်လာ၍ ဤသို့
နားတော်လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်
ဘုရားသည် မင်းအဖြစ်ကိုပြုသော်မူပါဦး၊ လာခြင်း ကောင်းသော
မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းအဖြစ်ကိုပြုတော်မူပါဦး၊ မသတ်အပ်သောသူကို
မသတ်စေဘဲ၊ မအောင်အပ်သောသူကို မအောင်စေဘဲ၊ မစိုးရိမ်အပ်
သောသူကိုမစိုးရိမ်စေဘဲ တရားသဖြင့်မင်းအဖြစ်ကို ပြုတော်မူပါဦး” ဟု
နားတော်လျှောက်၏။

မာရ်နတ်ကိုအကြောင်းပြု၍တရားဟောတော်မူခြင်း ၁၁

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမာရ်နတ်ကို “ယုတ်မာသောအလိုရှိသောမာရ်နတ်....သင်သည် ငါ့အား အဘယ်အကြောင်းကို မြင်သနည်း၊အဘယ်အကြောင်းကြောင့်သင်သည် ငါ့ကို ဤသို့သောစကားကိုဆိုသနည်း”ဟုမေးတော်မူသော်“ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား..ရှင်ပင်ဘုရားအား ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ကောင်းစွာပွားစေအပ်ပြီ၊ ရှင်ပင်ဘုရားသည် အလိုတော်ရှိ၍ ဟိမဝန္တာတောင်မင်းသည် ရွှေဖြစ်စေသတည်းနုလုံးသွင်းအံ့၊ အချင်းယူဇနာသုံးထောင်၊ အစောက်ယူဇနာငါးရာမြင့်သော ထိုဟိမဝန္တာတောင်သည် စိတ္တကုဋ်၊ သုဒဿန၊ ဂန္ဓမာဒန အစရှိကုန်သောရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော အထွဋ်တို့နှင့်တကွပင် ရွှေဖြစ်ပါလိမ့်မည်၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရှင်ပင်ဘုရားအားဥစ္စာဖြင့် ပြုဘွယ်ကိစ္စရှိတော်မူလျှင် ကံကျွေးခံပါမည်၊ ဤသို့အကျွန်ုပ်ပြုပါလျှင် အရှင်ဘုရားသည် တရားနှင့်ညီသဖြင့် မင်း၏အဖြစ်ကို ပြုတော်မူရပါတော့မည်”ဟုလျှောက်၏၊ထိုသို့လျှောက်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်၏။

ပဗ္ဗတဿ သုဝဏ္ဏဿ၊ ဇာတရူပဿ ကေဝလာ။
ဒွိတ္တာဝ နာလ မေကဿ၊ ဣတိ ဝိဒ္ဓါ သမညရေ။ ။
ယော ဒုက္ခ မဒ္ဒက္ခိ ယတော နိဒါနံ၊
ကာမေသု သောဇန္တု၊ ကထံ နမေယျံ။
ဥပမိံ ဝိဒိတွာ သင်္ဂါတိ လောကေ၊
တဿေဝဇန္တု၊ ဝိနယာယ သိက္ခေ။ ။

အနက်။ ။မာရ၊ မာရ်နတ်။ ပဗ္ဗတဿ၊ ဟိမဝန္တာတောင်မင်း၏။ ကေဝလာ၊ အလုံးစုံသည်။ သုဝဏ္ဏံ၊ ရွှေသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဇာတရူပံ၊ ငွေသည်။ အဿ၊ ၏။ ဒွိတ္တာဝ၊ သုဒုက္ခနှစ်ပါးအဘို့ ရှိသည်သာတည်း။ ကေဿ၊ ဒုက္ခမဘက် သက်သက်သုခဖြစ်ခြင်းငှာ။ နာလံ၊ မစွမ်းနိုင်။ ဣတိ၊ သို့။ ဝိဒ္ဓါ၊ ပညာရှိသည်။ သမညရေ၊ မှတ်ရာ၏။

မာရ၊ မာရ်နတ်။ ယောဇန္တု၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ ယတောနိဒါနံ၊ အကြင်ကာမကြောင့်ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဒ္ဓက္ခိ၊ မြင်၏။ သောဇန္တု၊ သည်။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ ကထံ၊

အဘယ့်ကြောင့်။ နမေယျံ၊ ညွတ်ရာအံ့နည်း။ ယဿ၊ အား။ လောကေ၊ လောက၌။ ဥပဓိံ၊ ကို။ ဝိဒိတွာ၊ သိ၍။ သင်္ဂါတိ၊ ငြိမ်း။ တဿေဝဇန္တု၊ ထိုသတ္တဝါအားသာလျှင်။ ဝိနယာယ၊ ဆောင်ခြင်းငှာ။ မာရော၊ မာရ်နတ်သည်။ သိက္ခေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် မာရ်နတ်ကိုထိတ်လန့်စေ၍ “ယုတ်မာသောအလိုရှိသောမာရ်နတ်……သင်၏အဆုံးအမသည် တပါးသာလျှင်တည်း၊ ငါ၏အလိုသည်လည်းတပါးတည်း၊ ငါ့အားသင့်နှင့်တကွ တရားစကားနှိုးနှောတိုင်ပင်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ ငါသည် ဤသို့ဆိုလတ္တံ့သောနည်းဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၏” ဟု မိန့်၍—

အတ္တမိ ဇာတမိ သုခါ သဟာယာ၊
တုဠိ သုခါ ယာ ဣတရီတရေန။
ပုညံ သုခံ ဇီဝိတသင်္ခယမိ၊
သဗ္ဗဿ ဒုက္ခဿ သုခံ ပဟာနံ။ ။

သုခါ မတ္တေယျတာ လောကေ၊
အထော ပေတ္တေယျတာ သုခါ။
သုခါ သာမညတာ လောကေ၊
အထော မြဟ္မညတာ သုခါ။ ။

သုခံ ယာဝဇရာ သီလံ၊
သုခါ သဒ္ဓါပတိဋ္ဌိတာ။
သုခေါ ပညာယ ပဋိလာဘော၊
ပါပါန မကရံ သုခံ။ ။

ဟူ၍ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ။ အတ္တမိ၊ အမှုကိစ္စသည်။ ဇာတမိ၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ သဟာယာ၊ အဆွေခင်ပွန်းရှိခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ဣတရီတရေန၊ ရရသမျှသောပစ္စည်းဖြင့်။ ယာတုဠိ၊ အကြင်ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာတုဠိ၊ သည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ဇီဝိတသင်္ခယမိ၊ အသက်ကုန်သောကာလ၌။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုရှိသောသူသည်။ သုခံ၊ ချမ်း

ဘုရား၏လက္ခဏာတော်တို့ကို စုံစမ်းစေခြင်း ၈၃

သာ၏။ သဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံသော။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲကို။ ပဟာနံ၊ ပယ်ခြင်း
သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာ၏။

လောကေ၊ ဤ။ မတ္တေယျတ၊ အမိကိုကျွေးမွေးသော အဖြစ်သည်။
သုခါ၊ ၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပေတ္တေယျတ၊ အဘကိုလုပ်ကျွေးမွေး
ခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ လောကေ၊ လူ့။ သာမညတ၊ ရဟန်း
၏အဖြစ်သည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဗြဟ္မညတ၊ မြတ်
သောတရားကိုသိရသောအဖြစ်သည်။ သုခါ၊ ၏။

ယာဝဇရာ၊ အိုသည်တိုင်အောင်။ သီလံ၊ သီလသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာ၏။
သဒ္ဓါ၊ ပတိဋ္ဌိတ၊ သဒ္ဓါတရား၌တည်ခြင်းသည်။ သုခါ၊ ၏။ ပညာယ၊ မဂ်
ဉာဏ်ကို။ ပဋိလာဘော၊ ရခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။ ပါပါနံ၊ မ
ကောင်းမှုတို့ကို။ အကရံ၊ မပြုခြင်းသည်။ သုခံ၊ ၏။

ဒေသနာတော်အဆုံး၌ အကုဋေမက များစွာကုန်သော နတ်တို့
သည် အကျွတ်တရားရလေကုန်၏။ မာရ်နတ်သည်လည်း ထိုအရပ်၌
ကွယ်လေ၏။

၂၂၁။ ပေါက္ခရသတ္တိပုဏ္ဏားသည် ဘုရား၏ လက္ခဏာတော်တို့ကို စုံစမ်းစေခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသဖြင့် ကောသလ
တိုင်း၌ ဣစ္ဆာနင်္ဂလအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ရောက်ဟော်မူ၍
ဣစ္ဆာနင်္ဂလတောအုပ်၌ ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွနေတော်မူ၏။ ထို
အခါ၌ ပေါက္ခရသတ္တိပုဏ္ဏားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်
ပိုင်စားပေးအပ်သော များသော မြက်၊ ထင်း၊ ရေရှိသော များသော
စပါးရှိသော ဥက္ကဋ္ဌမြို့၌နေ၏။

ထိုပေါက္ခရသတ္တိပုဏ္ဏားသည် “အချင်းတို့... သာကီဝင်မင်းသား
ဖြစ်သော ရဟန်းဂေါတမသည် ငါးရာသောရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်
ဒေသစာရီလှည့်သည်ရှိသော် ဣစ္ဆာနင်္ဂလပုဏ္ဏားရွာသို့ရောက်၍ ဣစ္ဆာ
နင်္ဂလတောအုပ်၌ နေသတတ်၊ ထိုအရှင်ဂေါတမအား “ဣတိပိသော
ဘဂဝါ အရဟံ” အစရှိသောဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ကောင်းသောကျော်

စောသံသည်နို့၍တက်၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် နတ်နှင့်တကွ မာရ်နှင့် တကွ ဗြဟ္မာနှင့်တကွ ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့်တကွဖြစ်သော ဤလောကကို မိမိအလိုလိုသိ၍ မျက်မှောက်ပြု၍ကြား၏။ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံးကောင်း ခြင်းသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အနက်သဒ္ဒါနှင့်ပြည့်စုံသောတရားကိုဟော ၏။ ခရောင်းပွတ်သစ်ကဲ့သို့ စင်ကြယ်သော မြတ်သောအကျင့်ကိုထင်ရှား ပြ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသောရဟန္တာတို့အား ဖူးမြင်ရခြင်းသည် ကောင်း သည်သာလျှင်တည်း” ဟု ကြား၏။

ဘုရားရှင်၏လက္ခဏာတော်ကိုစုံစမ်းစေခြင်း

ထိုအခါ၌ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားအား အဗ္ဗုဒ္ဓအမည်ရှိသောတပည့် လုလင်သည်ရှိ၏။ ဗေဒင်သုံးပုံကိုတတ်၏။ အဘိဓာန်ကျမ်း၊ အလင်္ကာ ကျမ်း၊ လောကီသဒ္ဒါကျမ်းနှင့်တကွဖြစ်ကုန်သော ဣတိဟာသကျမ်း၊ ဝေယျာကရုဏ်းကျမ်းတို့ကိုတတ်၏။ လောကဝေဒနာကျမ်း၊ မဟာပုရိသ လက္ခဏာကျမ်းတို့၌ အကြွင်းမဲ့တတ်၏။ မိမိဆရာဥစ္စာဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာ ငယ်သုံးပါး-ဟုဆိုအပ်သော ဗေဒင်စကား၌ အကြင်မျှလောက်ကိုငါ့သိ ၏။ ထိုမျှကိုသင်သိ၏။ အကြင်မျှလောက်ကိုသင်သိ၏။ ထိုမျှကိုငါ့သိ၏-ဟု ဆရာနှင့် အလှည့်အလည် ခွင့်ပေးဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ပေါက္ခရသာတိ ပုဏ္ဏားသည် အဗ္ဗုဒ္ဓလုလင်ကို “ချစ်သား အဗ္ဗုဒ္ဓ……သင်ကိဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သင်ကိဝင်မင်း၏သားဖြစ်သော ရဟန်းဂေါတမသည် ကောသလတိုင်း၌ ဒေသစာရီသွားသော် ဣစ္ဆာနင်္ဂလရွာသို့ရောက်၍ ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဣစ္ဆာနင်္ဂလတောအုပ်၌နေ၏။

ထိုရဟန်းဂေါတမအား ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုဘုရား သည် အရဟံမည်၏-အစရှိသော ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ကောင်းသော ကျော်စောသံသည် နို့၍တက်၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားနှင့်တကွဖြစ်သော ဤလူကို မိမိကိုယ်တိုင်မျက်မှောက်ပြု ၍ သိသဖြင့်ကြား၏။ ကောင်းခြင်းသုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောတရားကို ဟော ၏။ မြတ်သောအကျင့်ကိုထင်ရှားပြ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသောရဟန္တာတို့ ကိုဖူးမြင်ရခြင်းသည်ကောင်း၏” ဟု ကြား၏။ “ချစ်သားအဗ္ဗုဒ္ဓ……သင် သည် အကြင်အရပ်၌ ရဟန်းဂေါတမရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ကပ်လေ၍

ရဟန်းဂေါတမကိုသိအောင်ပြချေ။ ထိုအရှင်ဂေါတမအား အကယ်၍ တည်း ထိုသို့သောကျေးဇူးသည် ထင်ရှားဖြစ်၍ ကျော်စောသလော၊ အကယ်၍ ထိုသို့သောကျေးဇူးသည် ထင်ရှားမရှိဘဲလျက် ကျော်စောသလော၊ အကယ်၍ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် ကျော်စောတိုင်းမှန်သော သဘောရှိသလော၊ အကယ်၍တည်း ကျော်စောတိုင်း မမှန်သော သဘောရှိသလော၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ငါတို့သည်အရှင်ဂေါတမကိုသိရာ ၏၊ ထိုအခြင်းဖြင့် သင်သိချေ”ဟု ဆို၏။

“အိုဆရာ .... အဘယ်ကဲ့သို့သောအပြားဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ထို အရှင်ဂေါတမကို အကယ်၍တည်း ထိုအရှင်ဂေါတမအား ထိုအရဟံ အစရှိသောဂုဏ်သည် ထင်ရှားရှိသဖြင့်လျှင် ကျော်စော၏၊ အကယ်၍ တည်း ထင်ရှားမရှိဘဲလျက် ကျော်စော၏၊ အကယ်၍တည်း ထိုအရှင် ဂေါတမသည် ကျော်စောတိုင်းမှန်သောသဘောရှိ၏၊ အကယ်၍ ကျော် စောတိုင်းမှန်သောသဘောမရှိဟူ၍ သိပါရအံ့နည်း”ဟု အဗ္ဗန္ဓုလုလင် မေးပြန်သော် “ချစ်သားအဗ္ဗန္ဓု .... ငါတို့၏ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသောမဟာပုရိသလက္ခဏာတို့သည်လာကုန်၏၊ အကြင်လက္ခဏာ တို့နှင့်ပြည့်စုံသော ယောက်ျားမြတ်အား နှစ်ပါးသော အလားတို့သည် သာဖြစ်ကုန်၏၊ တပါးသောအပြားမရှိကုန်၊ အကယ်၍ အိမ်၌နေအံ့၊ ရတနာခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော လေးကျွန်းကိုအစိုးရသော တရားနှင့် ယှဉ်သော စကြဝတေးမင်းဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အိမ်မှထွက်၍ ကျောင်း၌ ရဟန်းပြုအံ့၊ ဝဋ်ပြတ်ပြီးသော သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်တိုင်သိသော ဘုရားဖြစ်၏။

“ချစ်သားအဗ္ဗန္ဓု .... ငါသည် ဗေဒင်တို့ကိုပေးအပ်ပြီ၊ သင်သည်ဗေဒင် တို့ကိုခံအပ်ပြီ”၊ ဤသို့ပေါ်ကွရသာတိပုဏ္ဏားဆိုသော် “ဆရာ...ကောင်း ပြီ”ဟု အဗ္ဗန္ဓုလုလင်သည် ပေါ်ကွရသာတိပုဏ္ဏားအားဝန်ခံ၍ နေရာမှ ထ၍ ဆရာကိုရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်၍ မြည်းကသောရထားကိုစီး၍ များစွာသော ပုဏ္ဏားလုလင်တို့နှင့်တကွ အကြင်အရပ်၌ ဣစ္ဆာနင်္ဂလ တောရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့သွား၍ ယာဉ်ဖြင့်သွားကောင်းသော အရပ် လွန်လျှင် ယာဉ်မှသက်၍ခြေလျင်သာလျှင်အရံတွင်းသို့ဝင်လေ၏။

ဂါရဝမဲ့သောအမ္ဗဋ္ဌကိုဆုံးမတော်မူခြင်း

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံသွားကုန်၏။ အမ္ဗဋ္ဌလုလင်သည် ထိုရဟန်းတို့သို့ကပ်လာ၍ “အရှင်ဘုရားတို့....ယခုအခါ၌ ထိုအရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်အရပ်၌ နေတော်မူသနည်း၊ ထိုအရှင်ဂေါတမကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအရပ်သို့ကပ်လာကုန်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုသော် ထိုရဟန်းတို့အား အမ္ဗဋ္ဌလုလင်သည် ကျော်စောထင်ရှားသော အမျိုး၌ဖြစ်၏။ ကျော်စောထင်ရှားသော ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏား၏ တပည့်တည်း၊ စင်စစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားအား အမ္ဗဋ္ဌလုလင်နှင့်တကွ စကားပြောဟောခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု အကြံဖြစ်၍ အမ္ဗဋ္ဌကိုဤသို့ဆိုကုန်၏။ “အမ္ဗဋ္ဌ.... ထိုပိတ်သောတံခါးရှိသောကျောင်း၌ဘုရားနေတော်မူ၏။ ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ဖြည်းညှင်းသာယာစွာ ကျောင်းဦးသို့ဝင်၍ ချောင်းညံ့၍ တံခါးကိုခေါက်လော့၊ သင့်အားဘုရားမြတ်စွာသည် တံခါးကို ဘွင့်လတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ အမ္ဗဋ္ဌလုလင်သည် ထိုရဟန်းတို့ဆိုတိုင်းပြုလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားတံခါးကိုဘွင့်တော်မူ၏။ အမ္ဗဋ္ဌလုလင်သည် ပုဏ္ဏားလုလင်ငယ်တို့နှင့်တကွ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စကားပြောဟောပြီးသော် တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေကုန်၏။

အမ္ဗဋ္ဌလုလင်သည် စင်္ကြံသွားလျက် ထိုင်၍နေတော်မူသော ဘုရားနှင့် စကားဘက်၍ပြော၏။ ရပ်လျက်လည်း ထိုင်၍နေသော ဘုရားနှင့် စိုးစဉ်းစိုးစဉ်းသော စကားကို ပြော၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္ဗဋ္ဌကို ဤသို့မိန့်၏။ “ဤသို့လောအမ္ဗဋ္ဌ.... သင်တို့၏ပုဏ္ဏားမျိုး၌ အရွယ်ကြီးကုန်သော အသက်ကြီးကုန်သော ဆရာတို့နှင့်၎င်း၊ ဆရာ၏ ဆရာတို့နှင့်၎င်း တကွစကားပြောခြင်းသည် ယခုအခါ သင်သွားလျက် ရပ်လျက် ထိုင်သောငါနှင့် စိုးစဉ်းသော စကားကို ပြောဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်သလော” ဟု မေးတော်မူသော် “ဤသို့ပြောဆိုခြင်းသည် မဖြစ်စဖူး၊ အရှင်ဂေါတမ.... သွားသောပုဏ္ဏားသည် သွားသော ပုဏ္ဏားနှင့် ရပ်သောပုဏ္ဏားသည် ရပ်သောပုဏ္ဏားနှင့်၊ ထိုင်သော ပုဏ္ဏားသည် ထိုင်သော ပုဏ္ဏားနှင့်၊ အိပ်သောပုဏ္ဏားသည် အိပ်သော ပုဏ္ဏားနှင့်သာ တကွပြောဆိုခြင်းငှာ ရအပ်၏” ဟူ၍ ဆိုသော် “အမ္ဗဋ္ဌ....

သွားသော တပည့်သည် သွားသော ဆရာနှင့်၊ ရပ်သောတပည့်သည် ရပ်သောဆရာနှင့်၊ ထိုင်သော တပည့်သည် ထိုင်သောဆရာနှင့် ပြောဟောခြင်းကို ရအပ်၏။ အိပ်သောတပည့်သည် အိပ်သောဆရာနှင့် ပြောဟောရ၏။ သင်ဆိုခြင်းသည် အသို့နည်း၊ သင်၏ဆရာသည် နွားကဲ့သို့ သဘောရှိသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်၊ သင်သည်သာ နွားကဲ့သို့သဘောရှိသလော”ဟု ဘုရားမေးတော်မူသဖြင့် အဗ္ဗဋ္ဌသည် အမျက်ထွက်၍ “အရှင်ဂေါတမ... အကြင်သူတို့သည် ဦးခေါင်းပြည်းကုန်၏၊ ရဟန်းယောင်ဖြစ်ကုန်၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၏၊ မည်းသောသဘောရှိကုန်၏၊ ဗြဟ္မာမင်း၏ခြေဘဝါးမှ ဘွားကုန်၏၊ ထိုသူတို့နှင့်တကွ စကားပြောသည်ရှိသော် ယခုအခါ အရှင်ဂေါတမနှင့်ငါသည် ပြောဆိုသကဲ့သို့ပြောဆိုရ၏”ဟု၍ဆို၏။ ဤစကားကို အဗ္ဗဋ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားကိုရည်၍ ဆို၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအဗ္ဗဋ္ဌသည် လာသောအခါမှစ၍ ငါနှင့်စကားပြောသည် ရှိသော် မာနကိုသာမှီ၏။ အဆိပ်ထန်သော မြွေဟောက်ကို လည်၌ကိုင်ဘိသကဲ့သို့ မီးပုံကြီးကိုလက်ဖြင့် ပိုက်လိုသကဲ့သို့၊ အမုန်ယစ်သောဆင်ပြောင်၏ လက်ရင်း၌နေ၍ နှာမောင်း၌ သုံးသပ်သကဲ့သို့ မိမိ၏ဗမာဏကိုမသိ ပြောဆိုဘိ၏။ ငါသည် မိမိအတိုင်း အရှည်ကိုသိစေအံ့-ဟု ကြံတော်မူ၍ “အဗ္ဗဋ္ဌ... သင်သည်အကြင်အလိုဖြင့် ငါ၏အထံသို့လာ၏။ ထိုအလိုကိုသာ နှလုံးသွင်းလော့၊ သင့်ကိုဆရာသည် တစုံတခုသောအလိုဖြင့် ငါ၏အထံသို့စေအပ်၏။ ငါ့ကိုနှိပ်စက်စေခြင်းငှာ မစေ၊ ထို့ကြောင့် ထိုအလိုကို နှလုံးသွင်းလော့”ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် အဗ္ဗဋ္ဌ၏မာနကိုနှိမ်လိုသဖြင့် “အဗ္ဗဋ္ဌ... သင်သည် ဆရာ၏အိမ်၌ ဓနောဘူတဲ၊ အတတ်မတတ်ဘဲ၊ အကြားအမြင် မရှိဘဲ ငါဆရာ့အိမ်၌နေဘူး၏၊ အတတ်တတ်၏၊ အကြားအမြင် များ၏-ဟု အောက်မေ့ဘိ၏။ ဆရာ၏အထံ၌ မကြီးသော၊ အတတ်ပညာမရှိသော သူတို့သည်သာ ဤသို့ကြမ်းတမ်းသောစကားကို ဆိုကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူသော်—

သာကီဝင်မင်းမျိုးကိုအဗ္ဗဋ္ဌရှုတ်ချခြင်း

အဗ္ဗဋ္ဌသည် အမျက်ထွက်ပြန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှုတ်ချနှိပ်စက်စွပ်စွဲလို၍ မြတ်စွာဘုရား၏အနီးသို့ဆောင်လျက် “ရဟန်းဂေါတမ....

သင်သာယုတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ကြံ၍ “အရှင်ဂေါတမ....သာကီဝင်မင်းမျိုးသည် ကြမ်းတန်း၏၊ ရုန့်ရင်း၏၊ ဗူးတောင်းကဲ့သို့ပေါ့၏၊ စကားများ၏၊ ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့ကိုအရိုအသေ အလေးအမြတ်မပြုကုန်၊ မပူဇော်ကုန်၊ ဤသို့ပုဏ္ဏားတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ်မပြုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်” ဤသို့လျှင် အဗ္ဗဋ္ဌသည် သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၌ ရှေးဦးစွာကဲ့ရဲ့အပ်သော အဖြစ်ကိုရောက်စေ၏။

“အသို့နည်း အဗ္ဗဋ္ဌ....သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် အဘယ်သို့သင့်ကို ပြုကုန်သနည်း”ဟု မိန့်တော်မူသော် “ရှင်ဂေါတမ.... တရံရောအခါ၌ ငါသည် ဆရာပေါက္ခရသာတိ၏အမှုကြောင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့သွား၍ သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့စည်းဝေးရာ မင်းကွန်းသို့ကပ်ချေ၏၊ ထိုအခါများစွာသော သာကီဝင်မင်းတို့သည်၎င်း၊ မင်းသားငယ်တို့သည်၎င်း မင်းကွန်းနေရာ၌ မြင့်သောနေရာတို့၌ နေကုန်၏၊ အချင်းချင်း ဆိုပြောကြကုန်သဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ပြင်းစွာရယ်ကုန်၏၊ မြူးတူးကြကုန်၏၊ စင်စစ်သော်ကား- ငါ့ကိုပင် ရယ်သွမ်းသွေးကြသည်ထင်၏၊ တစုံတယောက်သောသူသည်မျှ နေရာဖြင့် မဘိတ်မနပ်ပါ၊ အရှင်ဂေါတမ.... ထိုသို့ပြုကြခြင်းသည် မလျောက်ပတ်၊ ဤသာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် ကဲ့ရဲ့အပ်သော အမျိုးဖြစ်လျက် ပုဏ္ဏားတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ်မပြုကုန်၊ မပူဇော်ကုန်၊ ဤသို့ပြုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်”ဟု နှစ်ကြိမ် မြောက် သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၌ အလွန်ကဲ့ရဲ့အပ်သော အဖြစ်ကို အဗ္ဗဋ္ဌသည် ရောက်စေ၏။

“အဗ္ဗဋ္ဌ.... နှိစုတ်ငှက်ငယ်သည်မျှလည်း မိမိ၏အသိုက်၌ အလိုအတိုင်းနေလေ၏၊ ဤကပိလဝတ်ပြည်သည် သာကီဝင်မင်းတို့အား မိမိနေရာပြည် ဖြစ်ပလေသည်၊ ဤအနည်းငယ်မျှသော မေ့လျော့ခြင်းဖြင့် အဗ္ဗဋ္ဌသည် ရန်ငြိုးဘွဲ့ခြင်းငှာ မထိုက်” ဟု ဘုရားမိန့်တော်မူသော် “အရှင်ဂေါတမ....မင်းမျိုး၊ ပုဏ္ဏားမျိုး၊ ကုန်သည်မျိုး၊ သူဆင်းရဲမျိုး ဟူ၍ လေးပါးတို့တွင် သုံးပါးသောအမျိုးတို့သည် ပုဏ္ဏား၏ခြေရင်း အလုပ်အကျွေးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ အရှင်ဂေါတမ... ဤသာကီဝင်မင်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ်အပ်သော အမျိုးဖြစ်လျက် ပုဏ္ဏားတို့ကို အရို

အသေ အလေးအမြတ် မပြု၊ မပူဇော်ကုန်၊ မကျိုးနွံကုန်၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်း သည် မလျောက်ပတ်” ဟူ၍ သုံးကြိမ်မြောက် အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် သာကီ ဝင်မင်းတို့၌ ကဲ့ရဲ့စက်ဆုပ်အပ်သော အမျိုး၏အဖြစ်သို့ရောက်စေ၏။

အမ္မဋ္ဌကိုကျွန်မသား-ဟု ဘုရားရှင်မိန့်ဆိုတော်မူခြင်း

ထိုအခါ ဤအမ္မဋ္ဌသည် အလွန်ပြင်းစွာ ဣပ္ပာဝါဒဖြင့် သာကီ ဝင်မင်းတို့အား ရောက်စေ၏။ စင်စစ်သော်ကား-ငါသည် အမ္မဋ္ဌ၏ အနွယ်ကို မေးအံ့-ဟု မြတ်စွာဘုရားအားအကြံတော်ဖြစ်၍ “အမ္မဋ္ဌ.... သင်သည် အဘယ်အနွယ်ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင် ဂေါတမ....ငါသည် ကဏ္ဍာယနအနွယ် ဖြစ်၏” ဟု လျှောက်သော် “အမ္မဋ္ဌ....သင်၏အမိအဘမှဖြစ်သော ရှေးအနွယ်ကို ငါအောက်မေ့ သော် သာကီဝင်မင်းတို့သည် သင်၏သခင်ဖြစ်ခဲ့၏၊ သင်သည်ကား သာ ကီဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်မသားဖြစ်ခဲ့၏၊ အမ္မဋ္ဌ.... ထိုသာကီဝင်မင်းတို့ သည်ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးကို အဘိုး-ဟူ၍ဆိုခြင်းငှာ ထိုက်ကုန်၏။

ဖြစ်ဘူးလေသည်ကား-အမ္မဋ္ဌ....ဩက္ကာကရာဇ်မင်းသည်မိဖုရားကြီး သေလွန်သည်ဖြစ်၍ မြှောက်ထားအပ်သော မိဖုရားငယ်ကို ချစ်ခင်လေး မြတ်သဖြင့် ထိုမိဖုရား၏ဇန္တုမည်သောသားအား ပြည်ကိုပေးလိုသည် ဖြစ်၍ အထက်မိဖုရားကြီး၏သား ဩက္ကာမုခ၊ ကရဏ္ဍက၊ ဟတ္ထိနိက၊ သိနိသူရ၊ ဤသားကြီးလေးယောက်တို့ကို တိုင်းမှနှင်ထုတ်သည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာတောနံပါး လေးထောင့်ရေကန်၏အနား၌ အင်ကြင်းတော ရှိ၏။ ထိုတော၌နေခြင်းကိုပြုလေကုန်၏။ ထိုမင်းသားလေးယောက်တို့ သည် အမျိုးပျက်အံ့သည်ကိုကြောက်သောကြောင့်မိမိတို့၏နမငယ်တို့နှင့် အိမ်ရာထောင်ခြင်းကိုပြုလေကုန်၏။ ထိုအခါ၌အမ္မဋ္ဌ....ဩက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ကိုခေါ်၍ “အမတ်တို့....ယခုအခါ မင်းသား တို့သည် အဘယ်အရပ်၌နေလေကုန်သနည်း” ဟု မေးသော် “အရှင် မင်းကြီး....ဟိမဝန္တာတော ရေကန်နား အင်ကြင်းတော၌ ပြည် တည် ထောင်၍ နေကြကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် အမျိုးပျက်အံ့သည်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် နှမတို့နှင့် အိမ်ရာထောင်ကြပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ အဗ္ဗဋ္ဌ....ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် သကျာဝတ ဘော
ကုမာရာ၊ ပရမသကျာဝတ ဘော ကုမာရာ-ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်သောစကား
ကိုမြွက်၏။ အဗ္ဗဋ္ဌ....ထိုမင်းသားညီနောင် မောင်နှမရှစ်ယောက်တို့ကို
အစပြု၍ သာကီဝင်မင်းမျိုး-ဟူ၍ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဩက္ကာကရာဇ်
မင်းကြီးသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေးဦးစွာဖြစ်သော ယောက်ျား
တည်း။ အဗ္ဗဋ္ဌ....ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးအား ဒိသာ-အမည်ရှိသော
ကျွန်မသည်ရှိ၏။ ထိုကျွန်မသည် ကဏ္ဍအမည်ရှိသော သားကိုဘွား၏။
ကဏ္ဍသည် အမိဝမ်းတွင်းကပင်သွားပေါက်၏။ မုဆိတ်၊ ဆံပင်ပေါက်
၏။ အမိ...ငါ့ကိုမွေးကျွေးပါကုန်၊ ငါ့ကိုရေချိုးပါကုန်၊ ဤမစင်မှငါ့ကို
လွတ်ပါစေကုန်၊ သင်အမိ၏အကျိုးငှာ ငါသည်ဖြစ်ပါလတ္တံ့-ဟူ၍
ဘွားစဉ်ပင် စကားကိုဆို၏။

ဥပမာကား-အဗ္ဗဋ္ဌ....ယခုအခါ မြေဘုတ်ဘီလူးကို လူတို့မြင်လျှင်
မြေဘုတ်ဘီလူး-ဟုသိကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုအခါ၌ ကဏ္ဍကိုလည်း
လူတို့သည် မြေဘုတ်ဘီလူးမှတ်ကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ဤသို့ဆိုကုန်၏။
ဤငှက်သည် ဘွားလျှင်ပင် စကားကိုဆို၏။ ငှက်သည် မြေဘုတ်ဘီလူး
ဖြစ်၏-ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ အဗ္ဗဋ္ဌ....ဤငှက်ကိုအစပြု၍ ကဏ္ဍာယနအမျိုး
ဟူ၍ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုငှက်သည် ကဏ္ဍာယနအမျိုးတို့တွင် ရှေးဦးစွာ
အစဖြစ်သောယောက်ျားတည်း။ ဤသို့လျှင် အဗ္ဗဋ္ဌ....သင်၏ရှေးမှဖြစ်
သော အခါ၊ အဘမှဖြစ်သောအမည်အနွယ်ကိုအောက်မေ့သောငါ့အား
သာကီဝင်မင်းတို့သည် သင်၏အရှင်သခင်ဖြစ်ကုန်၏။ သင်သည်ကား-
သာကီဝင်မင်းတို့၏ ‘ကျွန်မသားဖြစ်၏’ ဟူ၍ ဘုရားမိန့်တော်မူသော်
အဗ္ဗဋ္ဌ၏နောက်ပါ ပုဏ္ဏားလုလင်တို့သည် ဘုရားကို ဤသို့လျှောက်ကုန်
၏။

“အဗ္ဗဋ္ဌလုလင်ကိုအရှင်ဂေါတမသည် ပြင်းစွာ ကျွန်မသားအခေါ်
အဝေါ်ဖြင့်မဆိုပါလင့်၊ အရှင်ဂေါတမ....အဗ္ဗဋ္ဌသည် ကောင်းစွာဘွား
၏။ ကောင်းသောအမျိုးသားတည်း။ အကြားအမြင်များ၏။ ကောင်းသော
စကားကိုဆိုတတ်၏။ ပညာရှိ၏။ အရှင်ဂေါတမနှင့်တကွ စကားဘက်၍
ပြောဆိုခြင်းငှာစွမ်းနိုင်၏” ဟူ၍ လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရား
သည် ထိုလုလင်တို့ကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “လုလင်တို့ ....သင်တို့အား

အမ္မဋ္ဌသည် မကောင်းသဖြင့်ဘွား၏၊ အမျိုးကောင်းသား မဟုတ်၊ အကြားအမြင်နည်း၏၊ အသိပညာမရှိ၊ ရဟန်းဂေါတမနှင့်စကားဘက်၍ မဆိုနိုင်-ဟူ၍ စိတ်ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ အမ္မဋ္ဌလုလင်ကိုလွှတ်စေ၊ သင်တို့သည် ငါနှင့်တကွစကားဘက်၍ပြောဆိုကြကုန်၊ အကယ်၍ကား-အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ကောင်းသောအမိမှဘွား၏၊ အမျိုးကောင်းသားဖြစ်၏၊ စကားတတ်၏၊ လိမ်မာ၏၊ ပညာရှိ၏၊ ရဟန်းဂေါတမနှင့်ဘက်၍ ပြောဆိုခြင်း ဌာစွမ်းနိုင်၏-ဟု သင်တို့မှတ်ထင်အံ့၊ သင်တို့နေကြလေ၊ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် ငါနှင့်တကွဘက်၍ စကားပြောဆိုစေ”ဟု မိန့်တော်မူသော် ထိုလုလင်တို့သည် ကြံကုန်၏။

အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် အရှင်ဂေါတမကိုဘက်၍ ဆိုချေသောကြောင့် မိမျိုး၊ အနွယ်အစရှိသည်ကိုဘော်လျက် အမ္မဋ္ဌကို ကျွန်မသားဟူ၍ဆိုလျှင် အမ္မဋ္ဌသည် မိမိကိုယ်ကို ကျွန်မသားအဖြစ်မှလွတ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင် ရှိချေပြီ၊ ဤသို့အမျိုးအနွယ်ဆိုသည်ကိုလည်း သိနိုင်ခဲ့၏၊ ငါတို့ပင်လည်း တယောက်၊ တယောက်ကို ကျွန်မသားဟူ၍ ရဟန်းဂေါတမဆိုပြန်ချေသော် ရဟန်းဂေါတမကိုဘက်၍ တရားအဘယ်သူ ပြုနိုင်လတ္တံ့နည်း၊ အမ္မဋ္ဌဘွဲ့သည့်အထုပ်ကို အမ္မဋ္ဌသာဖြေစေတော့၊ ငါတို့ကိုလွှတ်စေ-ဟု ကြံကုန်၍ “အရှင်ဂေါတမ....အမ္မဋ္ဌသည် အမျိုးကောင်းသားတည်း၊ အကြားအမြင်များ၏၊ တတ်သိလိမ်မာ၏၊ ပညာရှိ၏၊ အရှင်ဂေါတမနှင့် ဘက်၍ ပြောဆိုခြင်းငှာစွမ်းနိုင်၏၊ အမ္မဋ္ဌကိုသာပြောဆိုပါလော့”ဟု ဆိုကုန်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလေကုန်၏။

အမ္မဋ္ဌဝန်မခံ၍ သိကြားမင်းကူညီရခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “အမ္မဋ္ဌ .... တရားနှင့်လျော်သော ဤအမေးသည် သင့်အားရောက်၏၊ သင်သည်မဖြေလို-ဟူ၍မနေရ၊ ဖြေရမည်၊ အကယ်၍သင်မဖြေအံ့၊ အကြောင်းတပါးဖြင့်လည်း အကြောင်းတပါးကိုလွှမ်းမိုး၍ဆိုအံ့၊ ဆိတ်ဆိတ်သော်လည်းနေအံ့၊ အရပ်တပါးသို့ သော်လည်းပြေးသွားအံ့၊ ဤနေရာ၌ပင် သင်၏ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲလတ္တံ့၊ ငါဆိုလတ္တံ့သောစကားကိုအသို့အောက်မေ့သနည်း၊ အမ္မဋ္ဌ.. အဘယ်သို့သင်သည် အသက်ဖြင့်ကြီးကုန်သော အရွယ်ဖြင့်ကြီးကုန်

သော ဆရာအဆက်ဆက်ဖြစ်ကုန်သော မိမျိုး၊ ဘန္ဓယ် ပြောတတ်ကုန်သောပုဏ္ဏားတို့၏အထံမှ ကဏ္ဍာယနအမျိုးသည် အဘယ်သူမှစ၍ ဖြစ်၏။ အဘယ်သူသည် ကဏ္ဍာယနတည်း၊ အဘယ်သူသည် ကဏ္ဍာယနအမျိုး၏ရှေးဦးအစဖြစ်သောယောက်ျားတည်း-ဟူ၍ ကြားဘူးသနည်း၊ ဖြေလော့” ဟု မိန့်တော်မူသော် အဗ္ဗဋ္ဌသည် ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို သာလျှင် ကျွန်မသား၏အဖြစ်ကိုဆိုလို၏၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆိုပြန်သည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်စင်စစ်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤဂေါတမသည် တကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မေး၍ ဆိတ်ဆိတ်နေလတ္တံ့၊ ထို့နောင်မှ ငါသည် နောက်သို့ဆုတ်၍ဘဲရလတ္တံ့-ဟု ကြံ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာ မဖြေဘဲနေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ငါဆိုလတ္တံ့သောစကားကို အဘယ်သို့အောက်မေ့သနည်း” ဤသို့စသည်ဖြင့် နှစ်ကြိမ်မြောက်မေးတော်မူပြန်၏၊ အဗ္ဗဋ္ဌလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေပြန်၏၊ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အဗ္ဗဋ္ဌကိုဆို၏၊ “အဗ္ဗဋ္ဌ……ယခုအခါဖြေလော့၊ ယခုသင့်အား ဆိတ်ဆိတ်နေရအံ့သော အခါမဟုတ်ပြီ၊ အဗ္ဗဋ္ဌ……ငါဘုရားသည် သုံးကြိမ်စေ့အောင် တရားနှင့် ညီသောပြဿနာကိုမေးအပ်သော အကြင်သူသည်မဖြေ၊ ထိုသူ့အား ထိုအရပ်၌လျှင် ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ်ကွဲလတ္တံ့” ဟူ၍ ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဝရဇိန်လက်နက်ကိုစွဲကိုင်လျက် ပြောင်ပြောင်တောက်သော အခိုးအလျှံနှင့်တကွဖြစ်သော ကြီးစွာသောသံတူကိုယူ၍ အကယ်၍ အဗ္ဗဋ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တရားနှင့်အညီ မေးတော်မူသော ပြဿနာကိုမဖြေငြားအံ့၊ ဤအရပ်၌ သာလျှင် အဗ္ဗဋ္ဌ၏ဦးခေါင်းကို ခုနစ်စိတ်ခွဲအံ့-ဟု အဗ္ဗဋ္ဌ၏ အထက်ကောင်းကင်၌တည်၏။

ထိုသိကြားမင်းကို အဗ္ဗဋ္ဌသည်၎င်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည်၎င်း မြင်၏၊ အဘယ်ကြောင့်သိကြားသည် ဤသို့ပြုသနည်းဟူမူကား- ဘုရားဖြစ်တော်မူစဉ်တရားမဟောပြီ-ဟု ကြောင့်ကြဲမဲ့ဖြစ်သောအခါ သိကြားမင်းသည် သဟံပတိဗြဟ္မာနှင့်တကွလာ၍ “အရှင်ဘုရား…တရားဟောတော်မူပါ၊ ရှင်ပင်ဘုရားတို့အာဏာဖြင့် မကျင့်သောသူတို့ကို အကျွန်ုပ်၏အာဏာဖြင့်ကျင့်စေအံ့၊ ရှင်ပင်ဘုရားတို့၏ ဓမ္မစက်ကိုလည်းဖြစ်ပါစေ၊ အကျွန်ုပ်

၏အာဏာစက်ကိုလည်းဖြစ်ပါစေအံ့”ဟု ဝန်ခံသောကြောင့် ယခုအခါ အဗ္ဗဋ္ဌကိုခြိမ်းချောက်၍ပြဿနာကိုဖြေစေအံ့-ဟု ကြံလျက်ကြီးစွာသော ဦးခေါင်း၊ ဖြူလှစွာသော အစွယ်၊ ကြောက်မဘွယ်သော မျက်စိတို့ကို ဘန်ဆင်း၍ အဗ္ဗဋ္ဌ၏အထက်ကောင်းကင်၌ရပ်လာသတည်း။

အဘယ့်ကြောင့် သူတပါးတို့မမြင်ရသနည်း-ဟူမူကား-အကယ်၍ သူတပါးတို့မြင်ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ဘုရားအမေးကို မဖြေခြင်းသည်ကား- ဝန်မလေး၊ ရဟန်းဂေါတမသည် မိမိအယူသို့ မသက်လိုသော အဗ္ဗဋ္ဌကို သိကြားအားခေါ်၍ ပြသည်၊ ထို့ကြောင့် အဗ္ဗဋ္ဌသည်ကြောက်၍ ဖြေရ သည်-ဟု ဆိုကုန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် အဗ္ဗဋ္ဌနှင့်ဘုရားသာမြင်ရသတည်း။ ထိုသိကြားကိုမြင်၍ အဗ္ဗဋ္ဌအား တကိုယ်လုံးမှချွေးတို့သည် ယိုကုန်၏။ ဝမ်းထဲ၌ အူ၊အသည်းပြောင်းပြန်လန်၍ ပြင်းစွာသော အသံဖြင့် မြည် တမ်းလျက် “သိကြားကို တပါးသောသူတို့သည်လည်း မြင်ပါကုန်၏ လော”ဟု ထိုမှ၊ဤမှကြည့်သော် တစုံတယောက်သော သူ့အားမျှ ကြက်သီးစခြင်းစသည်ကိုမမြင်၍ ဤဘေးသည် ငါ့အားသာလျှင်ဖြစ်၏- ဟု ပြင်းစွာကြောက်လျက် အကယ်၍ ငါသည်ဘီလူး-ဟု ဆိုချေအံ့၊ သင့်အားသာမျက်စိတို့သည်ရှိကုန်၍ သင်သာဘီလူးကို မြင်လေတော့ သည်၊ရှေးဦးစွာဘီလူးကိုမမြင်မူ၍ဂေါတမနှင့်ဝါဒတိုက်ဆိုင်သောအခါ မှလျှင် ဘီလူးကိုမြင်ပလေသည်-ဟု သူတပါးတို့ ဆိုကုန်ရာ၏-ဟုကြံ၍ ဤအရပ်၌ ရဟန်းဂေါတမမှတပါး ငါ့အား ကိုးကွယ်ရာ မရှိချေပြီ-ဟု မှတ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ကိုးကွယ် မှီခိုပုန်းအောင်းရာ၊လည်း လျောင်းရာ-ဟု ရွာလျက် မြတ်စွာဘုရားအနီးသို့လာ၍ “ထိုစကားကို အရှင်ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ဆိုတော်မူသနည်း၊ တဘန်အမိန့်တော် ရှိပါဦး”ဟုလျှောက်၏။

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည်“အဗ္ဗဋ္ဌ....ဆရာအဆက်ဆက်ဖြစ်ကုန် သော ကြီးရင့်အိုမင်းကုန်သော အမျိုးအနွယ်ကိုမှီကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ ၏အထံမှ သင်သည် ကဏ္ဍာယနအမျိုးသည် အဘယ်သူတွင်စ၍ ဖြစ်၏၊ အဘယ်သူသည် ကဏ္ဍာယနအမျိုး၏ ရှေးဦးအစယောက်ျားတည်း ဟူ၍ ကြားဘူးသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဂေါတမ....အရှင်ဂေါတမဆိုတော်မူသကဲ့သို့ပင် ဩက္ကာကရာဇ်

မင်း၏ကျွန်မ ဒိသာမည်သော မိန်းမ၏သား ငနက်သည် ကဏ္ဍာယန အမျိုး၏အစဖြစ်၏။ ထိုငနက်သည် ကဏ္ဍာယနအမျိုး၌ ရှေးဦးစွာအစ ဖြစ်သော ယောက်ျားတည်း”ဟု အဗ္ဗဋ္ဌသည်လျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြားသော် ပုဏ္ဏားလုလင်တို့သည် “အချင်းတို့.... အဗ္ဗဋ္ဌသည်မကောင်းသဖြင့်ဘွား၏။ အမျိုးကောင်းသားမဟုတ်။ သာကီ ဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်မ ဒိသာ၏သားတည်း။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် အဗ္ဗဋ္ဌ လုလင်၏ အရှင်သခင်တည်း။ တရားနှင့်အညီဆိုသော အရှင်ဂေါတမကို မောင်းမဲအပ်၏-ဟု ငါတို့အောက်မေ့ မှားချေကုန်ပြီ”ဟု ပြင်းစွာ ဖွဲ့တင်ထပ်မျှသော အသံကိုဖြစ်စေကုန်၏။

အဗ္ဗဋ္ဌကိုသက်သာရာရစေခြင်း

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားအား ဤပုဏ္ဏားလုလင်ငယ်တို့သည် အဗ္ဗဋ္ဌ ကို ကျွန်မ၏သား-ဟူသော ဝါဒဖြင့်ပြင်းစွာကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ အကယ်၍ ကား-ငါသည်တဘန်လွတ်စေအံ့-ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ “အို-လုလင် တို့....သင်တို့သည် အဗ္ဗဋ္ဌကို ကျွန်မသား-ဟူသော ဝါဒဖြင့် ပြင်းစွာ မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်။ ထိုသာကီဝင်မင်းတို့၏ ကျွန်ဖြစ်သောကဏ္ဍသည်မြတ် သောရသေ့ဖြစ်၏။ ထိုကဏ္ဍသည်ဂင်္ဂါမြစ်၏ တောင်ဘက်၌ဒန္တိဏာပထ အမည်တွင်သော ဇနပုဒ်သို့သွား၍ ရသေ့တပါးထံ ဝတ်ကြီး၊ ဝတ်ငယ် ပြည့်စုံစွာပြု၍ ရသေ့သည် နှစ်သက်သဖြင့် အချင်းယောက်ျား....သင့် အား မန္တရားကို ငါပေးအံ့။ အကြင်မန္တ ရားကိုအလိုရှိ၏။ ထိုမန္တ ရားကို ဆိုလော့-ဟုဆို၍ “ဆရာ...ငါ့အား တပါးသောမန္တရားဖြင့် ပြုဘွယ်မရှိ။ အကြင်မန္တ ရား၏အာနုဘော်ဖြင့်လက်နက်သည်မရောက်နိုင်။ ထိုမန္တ ရား ကို ပေးပါ”ဟု တောင်းသဖြင့် လက်နက်မရောက်နိုင်သော မန္တရားကို တတ်အောင်သင်၍ ထိုဆရာ့အထံ၌ပင် မန္တရား၏အာနုဘော်ကိုစမ်း၍ ရသေ့အသွင်ကိုယူ၍ ဩက္ကာကရာဇ် မင်းသို့ကပ်လျက် မဒ္ဒရူပီ အမည်ရှိ သောသမီးကိုတောင်းလေသော် “ဩက္ကာကရာဇ်မင်းသည် ငါ၏ကျွန်မ ဒိသာ၏သားကဏ္ဍပင်၊ ငါ၏သမီးမဒ္ဒရူပီကိုတောင်းရာသလော”ဟုပြင်း စွာအမျက်ထွက်၍ သင့်ကို လေးဖြင့်ပစ်သတ်အံ့-ဟု မြားကိုတင်၏။

ကဏ္ဍလည်း မြားမရောက်နိုင်သော မန္တရားကို စုတ်လေသော ကြောင့် မင်းကြီးသည် မြားကို လွှတ်လည်းမလွှတ်နိုင်၊ ရုပ်လည်းမရုပ်

နိုင်ရှိချေ၏။ ထိုအခါ အမတ်တို့သည်၎င်း၊ ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး ယောက်ျားတို့သည်၎င်း ကဏ္ဍသို့ကပ်လာ၍ “ရှင်ရသေ့.... မင်းကြီး အားချမ်းသာပါစေ”ဟု တောင်းပန်ကုန်သော် “သင်တို့မင်းကြီးသည် မဒ္ဒရူပီကို ငါ့အားပေးသော် ချမ်းသာလတ္တံ့၊ မြားကိုမူကား-အောက် သို့လွှတ်သော် မင်းကြီးနိုင်ငံအလုံးမြေမျိုလတ္တံ့”ဟု ဆို၍ “ရှင်ကဏ္ဍ ရသေ့....မင်းကြီးအား၎င်း၊ ဇနပုဒ်သူတို့အား၎င်းချမ်းသာပေးပါ”ဟု တောင်းပန်ကုန်သော် “သင်တို့မင်းကြီးသည် သမီးမဒ္ဒရူပီကို ငါ့အား ပေးသော် မင်းကြီးအား၎င်း၊ ဇနပုဒ်သူတို့အား၎င်း ချမ်းသာလတ္တံ့၊ မြားကိုအထက်သို့လွှတ်မူ သင်တို့မင်း၏ နိုင်ငံအလုံး၌ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုဃ်းမရွာလတ္တံ့”ဟု ဆိုပြန်၏။

“ရှင်ရသေ့....မင်းကြီးအား၎င်း၊တိုင်းနိုင်ငံသူတို့အား၎င်းချမ်းသာ ပါစေ၊ မိုဃ်းကိုလည်းရွာပါစေ၊ မဒ္ဒရူပီကိုပေးပါကုန်အံ့”ဟု တောင်း ပန်ကုန်သော် မဒ္ဒရူပီကိုပေးသော် မင်းကြီးအား၎င်း၊ ဇနပုဒ်အား၎င်း ချမ်းသာလတ္တံ့၊ မိုဃ်းလည်းရွာလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကားမင်းကြီးသည် မြားကိုမင်းသားအကြီး၌တင်စေလော့၊ မင်းကြီးလည်းချမ်းသာလတ္တံ့၊ သားအကြီးအား ကြက်သီးမွေးညင်းမျှမထ ချမ်းသာလတ္တံ့ဟု ဆို၍ မြားကိုကျစေတတ်သောမန္တန် ကို စုတ်သဖြင့် မြားကျ၍ သားအကြီး၏ ချက်၌ တည်လေ၏။ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းသည်ပြင်းစွာကြောက်ထိတ်လန့် သဖြင့် သမီးမဒ္ဒရူပီကို ဦးခေါင်းဆေးလျှော်၍ ကဏ္ဍအားပေးရလေ၏။ ကဏ္ဍကိုလည်း တော်လှန်သည်ကိုပြုစေ၍ မြတ်သောအရာ၌ ထား၍ ချီးမြှောက်ရလေ၏။

“လုလင်တို့.... သင်တို့သည် အမ္မဋ္ဌလုလင်ကို ဒါသိပုတ္တဝါဒဖြင့် ပြင်းစွာမနှိပ်စက်ကြကုန်လင့်၊ အမ္မဋ္ဌလုလင်၏အန္တယ် ကဏ္ဍာယန၏ အစ ကဏ္ဍသည် တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်း ရသေ့သည် ဖြစ်၏”ဟု မြတ်စွာဘုရားသခင် မိန့်တော်မူသဖြင့် အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် အလွန်လျှင် တရာသောအိုးဖြင့်ထိပ်၌ရေစင်သွန်းကုန်သကဲ့သို့ သက်သာ ရာရသဖြင့် ကိုယ်တွင်း၌ ဖူပန်ခြင်းကင်းသဖြင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကိုနှစ်သက်စေအံ့ဟု ကြံ၍ တခုသောပက္ခဖြင့် အဆွေတော်သည်ကို

ပြုပေ၏။ ငါသည် သာကီဝင်မင်းမျိုးပင်ဖြစ်၏ဟု အဗ္ဗဋ္ဌအား အကြံ
သည်ဖြစ်၏။

မင်းမျိုးနှင့်ပုဏ္ဏားမျိုးကိုခွဲဖြတ်ော်မှုခြင်း

ထိုအကြံကိုသိတော်မူ၍ အဗ္ဗဋ္ဌသည် ငါသည်မင်းပင်ဖြစ်၏ဟု ကြံပြန်
ချေပြီ။ မိမိ၏ မင်းမျိုးမဟုတ်ပြီးသောအဖြစ်ကို ငါသည်သိစေအံ့ဟု
ဘုရားရှင်ကြံတော်မူ၍ “တံကိံ မညသိအဗ္ဗဋ္ဌ” အစရှိသည်ဖြင့် ဒေသနာ
တော်ကို ပွားစေ၍ “အဗ္ဗဋ္ဌ.... ငါဆိုလတ္တံ့ သောစကားကို အဘယ်သို့
အောက်မေ့သနည်း၊ မင်းသည် ပုဏ္ဏားမနှင့်အိမ်ထောင်၍ သားဘွား
သော် ထိုသားကိုပုဏ္ဏားတို့၌ နေရာဦး ရေးဦးကိုရရာသလော၊ ပုဏ္ဏားတို့
နှင့်အတူစားသောက်ရရာသလော၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗေဒင်သင်ကုန်ရာ
သလော” ဟု မေးတော်မူပြန်သော် “အရှင်ဂေါတမ.... ထိုမင်းသား
နှင့်ပုဏ္ဏားမတွင် မြင်သောသားသည် ပုဏ္ဏားတို့၌နေရာဦးရေးဦးကိုရရာ
၏၊ ပုဏ္ဏားတို့နှင့်အတူတကွ စားသောက်ရရာ၏၊ ဗေဒင်ကိုလည်းသင်ချ
ရရာ၏” ဟု လျှောက်၏။

“ပုဏ္ဏားတို့၌ သမီးဆောင်ခြင်း သမီးပေးခြင်းကို ရရာသလော”
ဟု မေးတော်မူပြန်သော်လည်း “ရရာ၏” ဟု လျှောက်၏။ “မင်းတို့
သည် ထိုသားကို မင်း၏အဘိသိက် သွန်းကုန်ရာသလော အဗ္ဗဋ္ဌ” ဟု
မေးတော်မူသော် “အရှင်ဂေါတမ.... ထိုသားကို မင်းတို့သည် မင်း၏
အဘိသိက်ဖြင့် မသွန်းကုန်ရာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူသော် အမိ
မှ မင်းမျိုးမဟုတ်သောကြောင့်တည်း” ဟု လျှောက်၏။ “အသို့အောက်
မေ့သနည်း အဗ္ဗဋ္ဌ.... ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားသတို့သားသည် မင်းမျိုး
သမီးငယ်နှင့် အိမ်ထောင်ခြင်းကိုပြု၍ သားယောက်ျား ဘွားသော်
ထိုသားသည် ပုဏ္ဏားတို့၌ နေရာဦး သောက်ရေးဦးကိုရရာသလော၊ မရ
ရာသလော၊ ပုဏ္ဏားတို့နှင့်အတူတကွ စားသောက်ရာသလော၊ ပုဏ္ဏား
ငယ်တို့သည် ဗေဒင်ကိုသင်ကုန်ရာသလော၊ မိမိတို့၌ သမီးဆောင်ခြင်း
ပေးခြင်းကို ပိတ်ပင်ရာသလော၊ မပိတ်ပင်ရာသလော” ဟု မေးတော်
မူသော် “အရှင်ဂေါတမ.. ထိုပုဏ္ဏားလုလင်ကြောင့် မင်းမျိုးသမီးငယ်
တွင် မြင်သောသားသည် ပုဏ္ဏားတို့၌နေရာဦး ရေးဦးကိုရရာ၏၊ အတူ

ဘုရား၏လက္ခဏာတော်တို့ကိုစုံစမ်းစေခြင်း ၂၇

တကွ စားသောက်ရာ၏၊ ဗေဒင်ကို သင်ကုန်ရာ၏၊ သမီးပေးခြင်း ဆောင်ခြင်းကို မပိတ်ပင်ရာ”ဟု လျှောက်၏။

“ထိုသားကို မင်း၏အဘိသိက်ဖြင့် သွန်းရာသလော”ဟု မေးတော်မူသော် “မသွန်းကုန်ရာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ထိုသားသည် အဘမှ မင်းမျိုးမဟုတ်သောကြောင့်တည်း”ဟု လျှောက်သော် ဤသို့လျှင် အဗ္ဗဋ္ဌ...မင်းသားနှင့် ပုဏ္ဏားမတွင်မြင်သည့်သား၊ ပုဏ္ဏားသားနှင့် မင်းသမီးတွင် မြင်သော သားတို့သည် ပုဏ္ဏားတို့၌ကား အတော် သွင်းရ၏၊ မင်း၏အဖြစ်ကို မရသောကြောင့် မင်းမျိုးသာမြတ်၏၊ ထို့ကြောင့်ပုဏ္ဏားမျိုးသည်ယုတ်၏၊ သင်အဗ္ဗဋ္ဌတို့၏ ကဏ္ဍာယနအနွယ်၌ ရှေးဦးအစကဏ္ဍ၏မယားသည် ဩက္ကာကရာဇ် မင်းသမီးဖြစ်ငြားသော်လည်း သင်တို့အနွယ်ကို မင်းမျိုး၊မင်းနွယ်ဟူ၍ မမှတ်အပ်ချေပြီ၊ “အသို့ အောက်မေ့သနည်း အဗ္ဗဋ္ဌ...ဤလောက၌ ပုဏ္ဏားတို့သည် ပုဏ္ဏားတယောက်ကို တစုံတခုသောအပြစ်ကြောင့် ဦးခေါင်းပြည်းသည်ကိုပြု၍ ပြာပက်၍တိုင်းမှသော်၎င်း၊ မြို့မှသော်၎င်း နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ ထိုနှင်ထုတ်အပ်သောသူသည် ပုဏ္ဏားတို့၌ နေရာဦးအစရှိသောအောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောအလုံးစုံကို ရရာသလော”ဟု မေးတော်မူသော် “မရရာ၊ ဗေဒင်မသင်ရာ၊ သမီးဆောင်ခြင်း၊ ပေးခြင်းကို ပိတ်ပင်ရာသည်ဖြစ်၏၊ အရှင်ဂေါတမ”ဟူ၍ လျှောက်၏။

“ငါဆိုဦးအံ့ အဗ္ဗဋ္ဌ...မင်းတို့သည် မင်းတယောက်ကို တစုံတခုသောအပြစ်ကြောင့် ဦးခေါင်းပြည်းသည်ကိုပြု၍ ပြာပက်၍ တိုင်းမှ၊မြို့မှနှင်ထုတ်၏၊ ထိုနှင်ထုတ်အပ်သောမင်းသားသည် ပုဏ္ဏားတို့၌ နေရာဦးရေဦးစသော အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသောအလုံးစုံကိုရရာသလော”ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင်ဂေါတမ...ရရာ၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုနှင်ထုတ်သောမင်းသားကို ဗေဒင်သင်ရာ၏၊ မိန်းမတို့၌ ပုဏ္ဏားမငယ်ပေးခြင်း၊ဆောင်ခြင်းကို မပိတ်ပင်အပ်”ဟူ၍ လျှောက်သော် “ဤသို့အားဖြင့်လည်း အဗ္ဗဋ္ဌ... မင်းမျိုးတို့၌ ဦးခေါင်းပြည်းစေ၍ ပြာပက်၍ နှင်ထုတ်အပ်သောမင်းသားသည် အလွန်ယုတ်လှပြီ၊ ထိုသူပင်လည်း ပုဏ္ဏားတို့၌ အကော်ပင်ရလေ၏၊ထို့ကြောင့်အဗ္ဗဋ္ဌ...မင်းမျိုးသည်မြတ်

၏။ ပုဏ္ဏားမျိုးသည်ယုတ်၏ဟူ၍ သင်မှတ်ရာ၏။ ဤသို့အမ္မဋ္ဌ....မင်းမျိုး သာမြတ်၍ ပုဏ္ဏားမျိုးသာယုတ်ကြောင်းကိုလည်း သနက်မာရအမည်ရှိ သောဗြဟ္မာသည်-

ခတ္တိယော သေဋ္ဌော ဇနေတသ္မိံ၊ ယေဂေါတ္တပ္ပဋိသာရိနော။

ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊ သော သေဋ္ဌော ဒေဝမာနုသေ။ ။

ဟူ၍ဂါထာဆိုခဲ့၏။

အနက်။ ယေ ဇနာ၊ အကြင်လူတို့သည်။ ဂေါတ္တပ္ပဋိသာရိနော၊ ငါ ကဿပအန္ဓယ်၊ ဘဂ္ဂဝအန္ဓယ် အစရှိသဖြင့် အောက်မေ့တတ်ကုန်၏။ တေသ္မိံ ဇနော၊ ထိုလူအပေါင်း၌။ ခတ္တိယော၊ မင်းသည်။ သေဋ္ဌော၊ မြတ်၏။ ဒေဝမာနုသေ၊ နတ်၊ လူအပေါင်း၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ စရဏတဆယ့်ငါးပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံ၏။ သော၊ ထို သူသည်။ သေဋ္ဌော၊ မြတ်၏။

အမ္မဋ္ဌ.... ဤဂါထာကိုသနက်မာရဗြဟ္မာရွတ်ခြင်းသည် အကျိုးစီး ပွားနှင့်စပ်သော ကောင်းသောရွတ်ခြင်း ကောင်းသောဆိုခြင်းမည်၏ ဟု-ငါသိတော်မူ၏။ ငါလည်းသနက်မာရဗြဟ္မာကဲ့သို့ ခတ္တိယော၊ သေဋ္ဌော ဇနေတသ္မိံ - အစရှိသော စကားကိုပင်ဆို၏” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားလက္ခဏာတော်ကိုအမ္မဋ္ဌစုံစမ်းခြင်း

ဤသို့မိန့်တော်မူရာ၌ “ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော၊ သောသေဋ္ဌောဒေဝ မာနုသေ” ဟူသောစကားကိုကြား၍ ပုဏ္ဏားတို့၌ ဗေဒင်သုံးပုံကိုဝိဇ္ဇာ၊ ပဉ္စသီကိုစရဏဆိုသဖြင့် ငါသည်လည်းဝိဇ္ဇာစရဏနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ငါသည် မြတ်၏ဟုမှတ်၍ ဝိဇ္ဇာစရဏအကြောင်းကိုသိလိုသဖြင့် “ကတမာဝိဇ္ဇာ၊ ကတမံစရဏံ” အစရှိသည်ဖြင့် မေးလျှောက်ပြန်သော်-အမ္မဋ္ဌအား ထို ကဲ့သို့ဇာတိဝါဒ၊ ဂေါတ္တဝါဒ၊ မာနဝါဒနှင့်စပ်သော အိမ်ရာထောင်ခြင်း နှင့်စပ်သောလူ၌ ဝိဇ္ဇာစရဏမရှိသောအဖြစ်ကို “နခေါပနအမ္မဋ္ဌ” စသော ဒေသနာတော်ဖြင့် အကျယ်ဟောတော်မူပြီးသော် “အမ္မဋ္ဌ... အကြင် သူသည် ငါ၌ယုံမှားခြင်းနှလုံးစွသည်ဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ငါ့ကိုမေးသဖြင့် ငါသည်လည်းဖြေသဖြင့် ထိုသူ၏ ယုံမှားခြင်းကို သုတ်သင်ရလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ထိုင်၍နေတော်မူရာ ကျောင်းမှ ထွက်၍ စင်္ကြံသို့ရှေးရှုတည်ရပ်တော်မူ၏။ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည်လည်း ကျောင်းမှထွက်၍ စင်္ကြံသို့တက်၏။

ဘုရား၏လက္ခဏာတော်တို့ကိုစုံစမ်းစေခြင်း ၂၉

အဘယ့်ကြောင့်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် စင်္ကြံသို့ တက်တော်မူသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ကား “ယဿခေါအဗ္ဗဋ္ဌ” စသောစကားကိုဆိုတော်မူသနည်းဟူမူကား—အဗ္ဗဋ္ဌအား တရားဟောလျက် တနေ့လုံးကို ပင်ထိုင်၍ လွန်စေသော်လည်း ဤကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ရခြင်း၏ အကြောင်းသည်မရှိ၊ ဤအဗ္ဗဋ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရား၌ လက္ခဏာတော်ကြီးသုံးဆယ့်နှစ်ပါးကို ရေတွက်ကြည့်ရှုအံ့သောငှာ လာသည်ဖြစ်လျက် ထိုလက္ခဏာကို ရှာတွေ့ကြည့်ရှုခြင်းကိစ္စကိုကားမပြု၊ ထို့ကြောင့် အဗ္ဗဋ္ဌအား သတိကိုဖြစ်စေခြင်းငှာ နည်းပေးအံ့-ဟု ကြံတော်မူ၍ “အဗ္ဗဋ္ဌ... အကြင်သူအားငါ၌ယုံမှား ခြင်းရှိ၏” အစရှိသောစကားကိုမိန့်သတည်း၊ လက္ခဏာတော်ကိုကြည့်ရှုအံ့သောငှာ လာကုန်သောသူတို့သည် ထိုင်၍ လျောင်း၍ နေကုန်သောဘုရားတို့အား ကြည့်ရှုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ သွားကုန်ရပ်ကုန်သောဘုရားတို့အားသာ တတ်နိုင်ကုန်၏၊ လက္ခဏာကိုရှာအံ့သောငှာလာသောအဖြစ်ကိုသိလျှင်ထိုင်နေရာမှထ၍လက္ခဏာကိုရှာလိုသသူ ရှာစိမ့်သောငှာ ရပ်ခြင်းသွားခြင်းသည် ဘုရားတို့၏ အလေ့အကျက်တည်း၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုင်ရာနေရာမှထ၍ စင်္ကြံသွားအံ့သောငှာ ရပ်တော်မူသတည်း။

အဗ္ဗဋ္ဌသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အဆင်းတော်၏ ပြည့်စုံခြင်း၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုမျှ မဖြစ်စေမူ၍ ဝတ်သောပုဆိုးကိုဖြေ၍ လည်၌ရောက်သဖြင့်တွဲလျားချ၍ လက်တဘက်ဖြင့် ပုဆိုးစွန်ကိုကိုင်၍ ရံခါလက်မောင်းကို ရံခါကျောကို ရံခါဝမ်းကိုပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားစင်္ကြံသွားတော်မူသည်နှင့်အတူ စင်္ကြံသွား၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်၌ လက္ခဏာတော်တို့ကိုကြည့်၍ တခုနှစ်ခုအစရှိသည်ဖြင့် ရေတွက်၍ ရှာတွေ့သော်ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏အင်္ဂါဇာတ်ကဲ့သို့ ပဒုမာကြာချပ်နှင့်တူသော အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ကောသောဟိတ ဝတ္ထုဂုယုလက္ခဏာ၊ ပဟုတဇိဂ္ဂလက္ခဏာ၊ ဤလက္ခဏာတော်နှစ်ပါးကိုထား၍ များသောအားဖြင့် လက္ခဏာတော်ကြီးသုံးဆယ်ကိုမြင်လေ၏၊ ကောသောဟိတ ဝတ္ထုဂုယုလက္ခဏာ၊ ပဟုတဇိဂ္ဂလက္ခဏာတော်တို့ကို မမြင်ရသောကြောင့် ထိုလက္ခဏာတော်နှစ်ပါး၌ ယုံမှားသင်္ကာရှိ၏၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်ရှိ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပကတိဝတ်မြဲ ရုံမြဲတိုင်းသော ကိုယ်တော်၌ အအိမ်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အင်္ဂါဇာတ်တော် လက္ခဏာကို အကြင် အခြင်းဖြင့် တန်ခိုးဘန်ဆင်းသည်ရှိသော် အမ္မဋ္ဌသည်မြင်၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် တန်ခိုးဘန်ဆင်း၍အမ္မဋ္ဌအားပြ၏။ အမ္မဋ္ဌသည် မြတ်စွာဘုရားအင်္ဂါဇာတ်တော်ကို အရိပ်၌မြင်၏။ ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည်လျှာတော်ကို ထုတ်၍ နားတွင်းတော်နှစ်ပေါက်ကို သုံးသပ်၏။ လျှာတော်ကိုသေးစွာလုံး၍ နှာခေါင်းတွင်းသို့သွင်း၏။ လျှာတော်ဖြင့် အလုံးစုံသော နဖူးတော်အပြင်ကိုဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုအခါ အမ္မဋ္ဌသည် လက္ခဏာတော်တို့ကိုမြင်ပြီးလျှင် ရဟန်းဂေါတမသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်တို့နှင့်ပြည့်စုံပေ၏-ဟုနှလုံးသွင်းပြီး၍ “အရှင်ဂေါတမ....ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် သွားပါကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် များသောကိစ္စရှိ၏၊ များသောပြုတွယ်ရှိ၏” ဟုလျှောက်၏။ “အမ္မဋ္ဌ....ယခုအခါ၌ အကြင်သွားခြင်း၏ အခါသည်ရှိ၏၊ ထိုသွားခြင်း၏ အခါကို သင်သည်သိလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူသော် အမ္မဋ္ဌသည်မြင်းကသော ရထားသို့တက်၍ ဘဲလေ၏။

အမ္မဋ္ဌခြေကန်ခံရခြင်း

ထိုအခါပေါက္ခရသဘာဝိ ပုဏ္ဏားသည် ဥက္ကဋ္ဌမြို့မှထွက်၍ မိမိအရံ၌ များစွာသော ပုဏ္ဏားအပေါင်းနှင့်တကွ အမ္မဋ္ဌအလာကို မျှော်လျက် နေလင့်၏။ ထိုအခါ၌ အမ္မဋ္ဌလုလင်သည် အကြင်အရပ်၌ ထိုအရံသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ နှင်လေ၍ ယာဉ်ဖြင့်သွားကောင်းသော အရပ်ဆုံးလျှင် ယာဉ်မှသက်၍ ခြေဖြင့်သာလျှင် ဆရာပေါက္ခရသဘာဝိ ပုဏ္ဏားအထံသို့ကပ်၍ ဆရာကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၏။ ထိုအခါ ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် အမ္မဋ္ဌကိုမေး၏။ အသို့နည်းအမ္မဋ္ဌ.... ထိုဂေါတမဘုရားကိုမြင်ခဲ့၏လော” ဟု မေးသော် “အို-ဆရာ....ငါတို့သည် ထိုဂေါတမကိုမြင်ခဲ့၏” ဟု လျှောက်သဖြင့် “အသို့နည်းအမ္မဋ္ဌ.. ထိုဂေါတမဘုရားအား ထိုသို့သော ကျေးဇူးသည် ထင်ရှားရှိသဖြင့် ကျော်စောသံသည် နှံ့၍တက်သလော၊ ထင်ရှားမရှိဘဲလျက် ကျော်စောသလော၊ အသို့နည်းအမ္မဋ္ဌ....ထိုဂေါတမဘုရားသည် ကျော်စောတိုင်း

သော သဘောရှိသလော၊ ထိုကျော်စောခြင်းမှချွတ်လွဲသော သဘောရှိသလော”ဟုမေးပြန်၏။

“အို-ဆရာ....ထိုဂေါတမဘုရားအားထိုကျော်စောသော ကျေးဇူးသည် ထင်ရှားရှိသူကကျော်စော၏။ ထိုအရှင်ဂေါတမ ဘုရားသည် ထိုကျော်စောတိုင်းသော သဘောရှိ၏။ ချွတ်ယွင်းသော သဘောမရှိ၊ ထိုအရှင်ဂေါတမဘုရားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤသို့ဆရာကိုအမွဋ္ဌလျှောက်၍ “အမောင်အမွဋ္ဌ....ရဟန်းဂေါတမနှင့်တကွ တစုံတခုသောစကားပြောဟောခြင်းသည် သင်အား ဖြစ်ခဲ့၏လော” မေးသော်“အို-ဆရာ....ငါ့အား ရဟန်းဂေါတမနှင့်တကွ တစုံတခု ပြောဟောခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့၏”ဟူ၍ လျှောက်၏။ “အမောင်အမွဋ္ဌ....အဘယ်ကဲ့သို့သော အပြားအားဖြင့် သင့်အား ဂေါတမနှင့်တကွ ပြောဟောခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ့သနည်း”ဟု မေးပြန်၍ အမွဋ္ဌလုလင်သည် အကြင်မျှလောက်ပြောခဲ့၏။ ထိုအလုံးစုံကို ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားအားကြား၏။

ထိုရောအခါပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် အမွဋ္ဌကိုဆို၏။ “ဟယ် အချင်း....ငါတို့၏ပညာရှိမိုက်စွတကား၊ ဟယ်အချင်း....ငါတို့၏ဗေဒင်တတ်မိုက်စွတကား-အမွဋ္ဌ....နင်သည် ထိုအရှင်ဂေါတမကို ထိပါးတိုက်ခိုက်၍ ဆိုသကဲ့သို့ ဆိုတတ်သော သဘောရှိသော အကျိုးမဲ့ကို ကျင့်တတ်သောသူကြောင့် ယောက်ျားသည် သေသည်၏ အထက်၌ ချမ်းသာကင်းသော မကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သောငှေ့သို့ ဖြစ်လေရာ၏”ဟု ဆို၍ ပြင်းစွာအမျက်ထွက်သဖြင့် အမွဋ္ဌလုလင်ကို ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် ခြေဖြင့်ကျောက်၍မြေ၌ လှိမ့်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ပင် မြတ်စွာဘုရားသို့ ဖူးမြင်လိုသဖြင့် ကပ်ခြင်းငှာအလိုရှိ၏။ ထိုအခါ တပည့်သား ပုဏ္ဏားတို့သည် “အိုဆရာ....ယနေ့ အခါရဟန်းဂေါတမကို ဖူးမြင်လိုသဖြင့်ကပ်အံ့သောငှာ အလွန်မိုးချုပ်ခဲ့ပြီ၊ နက်ဖြန်နံနက်၌ အရှင်ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းဂေါတမကိုဖူးခြင်းငှာ ကပ်ရလတ္တံ့”ဟုဆိုကုန်၏။

၂၂၂။ ပေါက္ခရသုတ္တံပုဏ္ဏား မြတ်စွာဘုရားထံ ဖူးမျှော်လာခြင်း

ထိုအခါ၌ ပေါက္ခရသုတ္တံပုဏ္ဏားသည် မိမိအိမ်၌ မွန်မြတ်သော
ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကိုစီရင်စေ၍ ယာဉ်၌တင်စေ၍ မီးရှူးများစွာထွန်း
ကုန်လျက် နံနက်ညဉ့်စောစောကပင် ဥက္ကဋ္ဌမြို့မှထွက်၍ ဣစ္ဆာနင်္ဂလ
တောသို့သွားလေ၏။ အကြင်မျှလောက်ယာဉ်ဖြင့် သွားကောင်းသော
အရပ်သည်ရှိ၏။ ထိုမျှလောက်ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှသက်၍ ခြေဖြင့်
သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်လေ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟော၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေပြီးသော်
ပေါက္ခရသုတ္တံပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားကိုမေးလျှောက်၏။ “အရှင်
ဂေါတမ……အကျွန်ုပ်တို့၏ တပည့်အမွဉ်သည် ခြေရင်းတော်သို့ရောက်
လာ၏လော”ဟု လျှောက်သော် “ပုဏ္ဏား……သင်၏တပည့်အမွဉ်သည်
ရောက်လာသလျှင်ကတည်း”ဟု ဘုရားမိန့်၏။

“အိုအရှင်ဂေါတမ……အရှင်ဂေါတမအား အမွဉ်နှင့်တကွ စကား
အတိုအလှည့်ပြောဟောခြင်းသည်ဖြစ်သလော”ဟု မေးလျှောက်ပြန်
၍ “ပုဏ္ဏား……အမွဉ်နှင့်တကွ အလှည့်အလည် စကားပြောခြင်းသည်
ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူသော် “အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြော
ဟောခြင်းသည် ဖြစ်လေသနည်း” မေးလျှောက်ပြန်သဖြင့် အကြင်မျှ
လောက် အမွဉ်နှင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပြောဆိုရ၏။ ထိုမျှလောက်
အလုံးစုံကို ပေါက္ခရသုတ္တံပုဏ္ဏားအားကြားတော်မူသော် “ဘုန်းတော်
ကြီးသော အရှင်ဂေါတမ …… အမွဉ်လုလင်သည် မိုက်လှစွာသလျှင်
ကတည်း၊ အရှင်ဂေါတမသည် အမွဉ်အားသည်းခံတော်မူပါ”ဟု မြတ်
စွာဘုရားကိုပေါက္ခရသုတ္တံပုဏ္ဏားလျှောက်သဖြင့် “ပုဏ္ဏား……အမွဉ်
လုလင်သည် ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ပေါက္ခ
ရသုတ္တံပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၌သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော
လက္ခဏာတော်တို့ကို ရေတွက်ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် ကောသောဟိတ
ဝတ္ထုဂုယုလက္ခဏာ၊ ပဟုတဇိဂ္ဂလက္ခဏာ၊ ဤနှစ်ပါးကိုထား၍များသော
အားဖြင့် အလုံးစုံသော လက္ခဏာတို့ကို မြင်လေ၏။ ကောသောဟိတ

ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားဘုရားထံမှူးမျှော်လာခြင်း ၃၃

ဝတ္ထုဂုဿ၊ပဟုတဇိဝှ၊ ဤလက္ခဏာနှစ်ပါးတို့ကိုမမြင်သာ၍ ယုံမှားသက်သာရှိ၏၊စိတ်ကိုမဆုံးဖြတ်နိုင်ရှိ၏။

ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား ပုဏ္ဏားသည် ငါ၏အင်္ဂါဇာတ်တော်လက္ခဏာ၊ရှည်လျားပြန့်သောလျှာတော်လက္ခဏာ၊ဤနှစ်ပါးကိုထား၍ အလုံးစုံတို့ကိုမြင်ပြီ၊ လက္ခဏာနှစ်ပါးတို့၌မမြင်သာ၍ ယုံမှားသက်သာရှိ၏၊စိတ်ကိုမဆုံးဖြတ်နိုင်ရှိ၏၊ ငါလည်း လက္ခဏာတော်နှစ်ပါးကိုပြအံ့ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် တန်ခိုးဘန်ဆင်းသော် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏အင်္ဂါဇာတ်နှင့်တူသော ပဒုမာကြာချပ်ကဲ့သို့သောအဆိမ့်ဖြင့် ဖုံးအပ်သော ကောသောဟိတဝတ္ထုဂုဿလက္ခဏာကို ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် ဝတ်ရုံသောသင်္ကန်းတော်တို့၏ပြင်မှ အရိပ်ဖြင့်မြင်ရာ၏၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာရှိသော တန်ခိုးတော်ကို ဘန်ဆင်းတော်မူ၍ အရိပ်ဖြင့် ပြတော်မူပြီးသော် လျှာတော်ကိုထုတ်၍ နားတွင်းတော်နှစ်ဘက်တို့ကို သုံးသပ်တော်မူ၏၊ လျှာတော်ကို သင်္ကန်းချုပ်အပ်ကဲ့သို့သေးလှစွာလုံး၍ နှာခေါင်းတော်နှစ်ပေါက်တို့သို့ သွင်း၍ သုံးသပ်တော်မူ၏၊ ထိုသေးလှစွာလုံးပြီးသောလျှာတော်ကိုအပြန့်ရှိတိုင်းဖြန့်၍အလုံးစုံသော နဖူးပြင်တော်ကို ဖုံးလွှမ်းအုပ်၏။

ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် လက္ခဏာတော်နှစ်ပါးကို ပြသဖြင့်မြင်ရပြီးသော် ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် အရှင်ဂေါတမဘုရားသည် ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်တို့နှင့်ပြည့်စုံပေ၏-ဟု နှလုံးထား၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား...ယနေ့အလို့ငှာငါးရာသောသံဃာတော်နှင့်တကွ အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဗ္ဗိဘာဝဖြင့်ခံတော်မူ၍ နေထွက်သောအခါ သပိတ်၊သင်္ကန်းကိုယူတော်မူ၍ သံဃာတော် ငါးရာနှင့်တကွ ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားအိမ်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားအား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာတို့ဖြင့်ပြောဆိုတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးတရားကို ထင်ရှားပြတော်မူပြီးသောအဆုံး၌ ပေါက္ခရသဘာဝိပုဏ္ဏားသည် သို့လား၊သို့လား-ဟု ယုံမှားခြင်းကင်း၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။

ထိုအခါ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားအား ဘုရားမှတပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီးသည်ဖြစ်၍ “ရှင်ပင်ဘုရား……အကျွန်ုပ်သည်ယနေ့ကိုအစပြု၍ အသက်ရှိသော ကာလပတ်လုံး အရှင်ဘုရားကို၎င်း၊ တရား၊ သံဃာတော်ကို၎င်း ကိုးကွယ်ရာ-ဟု မှတ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်ကို သရဏဂုံဆောက်တည်သော ဥပါသကာ-ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ။ ဥက္ကဋ္ဌမြို့၌ သရဏဂုံဆောက်တည်ကုန်သော အမျိုးတို့၏အိမ်သို့ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ကပ်တော်မူသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့လည်း ကပ်တော်မူပါ။ ထိုအကျွန်ုပ်အိမ်၌ ယောက်ျား၊ မိန်းမငယ်တို့သည် ရှင်ပင်ဘုရားကို ရှိခိုးပါကုန်လတ္တံ့၊ ခရီးဦးကြိုပါကုန်လတ္တံ့၊ နေရာခင်းပါကုန်လတ္တံ့၊ သောက်ရေကပ်ပါကုန်လတ္တံ့၊ စိတ်ကိုသော်လည်း ကြည်ညိုပါစေကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ပြုသဖြင့် ထိုသူတို့အား စီးပွားချမ်းသာ တာရှည်စွာဖြစ်ပါလတ္တံ့။” ဟု ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးနားတော်လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “ပုဏ္ဏား……ကောင်းသော စကားကို သင်သည်ဆိုအပ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကြွတော်မူလေ၏။

ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားဆရာ၊ တပည့်တို့အား အင်္ဂါဇာတ်တော်ကိုအရိပ်ဖြင့် ထင်တော်မူစေ၍ပြရာ၌ လူများအပေါင်းသည် ရှက်ခြင်းကိုပြုအပ်သောအရာ၌ ရှက်ခြင်းကိုမပြုမူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂါဇာတ်တော်ကို အရိပ်ဖြင့် ထင်စေ၍ ပြလေသည်-ဟု နှလုံးမရှိအပ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ နှလုံးခံ့သားကို မြင်ရ၍ ကျွတ်လတ္တံ့သောသတ္တဝါဖြစ်ငြားအံ့။ မြတ်စွာဘုရားသည် နှလုံးခံ့သားတော်ကိုပင် ထုတ်၍ ပြတော်မူရာ၏။ ပေါက္ခရသာတိပုဏ္ဏားသည်လည်း ဗုဒ္ဓဗေဒကိုလည်းတတ်သသူဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်ကြောင်းလက္ခဏာတော်ကြီးသုံးဆယ့်နှစ်ပါးကို မြင်လျှင် ယုံကြည်၍ သောတာပန် ဖြစ်လတ္တံ့သော ဗုဒ္ဓဝေနေယျဖြစ်သောကြောင့် ပြတော်မူရသည်။

ပေါက္ခရသာတိ ပုဏ္ဏားဆရာ၊ တပည့်တို့အားသာ ပြရသည်မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဗေဒကို တတ်ကုန်သဖြင့် ဘုရားဟူ၍ ကျော်စောသည်နှင့် ညီ၊ မညီကို စုံစမ်းကုန်အံ့-ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်၌ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်တို့ကို ရှာလို၍ လာကုန်သော ဥတ္တရာမည်သော ပုဏ္ဏား

အရပ်နှိုင်းယှဉ်သောပုဏ္ဏားအားတရားဟောခြင်း ၃၅

၏တပည့်တို့အား၎င်း၊ ဗာဝရိယ ပုဏ္ဏား၏တပည့် တကျိပ်ခြောက်
ယောက်တို့အား၎င်း၊ ထိုတကျိပ်ခြောက်ယောက်တို့၏ တပည့်တရားတို့
အား၎င်း အရိပ်ထင်စေ၍ ပြတော်မူသည်ပင်တည်း။

[ဤအမွဉ်သုတ်ကို ဣစ္ဆာနင်္ဂလပုဏ္ဏားရှာ၌ ဣစ္ဆာနင်္ဂလတောအုပ်၌
နေတော်မူလျက် ဟောတော်မူ၏။]

၂၂၃။ ဘုရားအရပ်တော်ကိုနှိုင်းယှဉ်သောပုဏ္ဏားအား တရားဟောတော်မူခြင်း

“တောဒိသေ ပူဇယတော” အစရှိသော တရားဒေသနာကို ဝေဠုဝန်
ကျောင်းတော်၌နေတော်မူသောအခါ ဟောတော်မူ၏။ ဟောကြောင်း
ကား-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မထင်ရှားသောပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားတို့
၏အတိုင်းအရှည် ပမာဏကို ယူအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်-ဟု ကြား၍
ငါသည် အတိုင်းအရှည်ကိုယူအံ့-ဟု အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဝါးကို
ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းခံဝင်တော်မမူမီ မြို့တံခါးဝ၏အပ၌ နေနှင့်၍
မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းရပ်ကြွတော်မူလာသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏
အနီးသို့ချဉ်း၍ ထိုအတောင်ခြောက်ဆယ်ဝါးကိုထောင်၏။ ထိုဝါးသည်
ပုဆစ်ဒူးနှင့်မျှရုံသာရှိ၏။ နက်ဖြန်မိုးသောက်၌ အတောင်ခြောက်ဆယ်
ဝါးနှလုံးကိုဆက်၍ မြို့၏အပတံခါးဝ၌နေနှင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားဆွမ်းရပ်
ကြွတော်မူလာသောအခါ ချဉ်း၍ ထိုဝါးကိုထောင်ပြန်သော် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ခါးတော်မျှသာဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားမျက်နှာတော်ကို ကောင်း
ကင်၌လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားသည် မျှော်၍ကြည့်ရ၏။

“ပုဏ္ဏား……ဤသို့ပြုခြင်းသည် အကြောင်းအဘယ်သို့နည်း”ဟု မေး
တော်မူသော် “အရှင်ဘုရား…… အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့၏
အရပ်တော်ပမာဏကို ယူပါသည်”ဟု လျှောက်သဖြင့် “ပုဏ္ဏား……
သင်သည် စကြဝဠာတတိုက်လုံး၌ ပေါက်သောဝါးကိုဆက်၍ ငါ၏
အရပ်တော်ပမာဏကို အကယ်၍ ယူငြားအံ့၊ ငါ၏အရပ်တော်ကိုမမှီနိုင်
လတ္တံ့၊ ပုဏ္ဏား……ငါသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်းပါရမီကိုဖြည့်
သည်ရှိသော် အကြင်အခြင်းဖြင့် တပါးသောသူသည် ငါ၏ပမာဏ

အတိုင်းအရှည်ကိုယူနိုင်ရာ၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် ပါရမီတော်ကို ငါဖြည့်တော်မမူ၊ ပုဏ္ဏား...ဘုရားမည်သည် တုဘက်မရှိ၊ မနှိုင်းယှဉ်အပ်”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

တောဒိသေ ပူဇယတော၊ နိဗ္ဗုတေ အကုတောဘယေ။
နသက္ကာ ပုညံ သင်္ခါတုံ၊ ယံ မေတ မပိ ကေနစိ။ ။

ဟူသော တရားကိုဟောတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သော ဝေနေယျတို့သည် အကျွတ်တရားရလေကုန်၏။

အနက်ကား။ “နိဗ္ဗုတေ၊ ငြိမ်းပြီးသော ကိလေသာ ရှိသော။ အကုတောဘယေ၊ တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် ဘေးမရှိသော။ တောဒိသေ၊ ထိုငါ့ကဲ့သို့ သဘောရှိသောဘုရား၌။ ပူဇယတော၊ ပူဇော်သောသူအား။ ယံပုညံ၊ အကြင်ကောင်းမှုသည်။ - အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတံပုညံ၊ ထိုကောင်းမှု၏ အကျိုးကို။ ကေနစိ၊ တစုံတယောက်သောသူသည်။ အပိ၊ စင်စစ်။ သင်္ခါတုံ၊ ရေတွက်အံ့သောငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။

၂၂၄။ ဝိသာခါဒါယိကာမ၏ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကိုဖြခြင်း

ခုနစ်နှစ်သမီးဝိသာခါသောတာပန်တည်ခြင်း

“ယထာပိပုပ္ဖရာသိမ္မာ” အစရှိသောတရားဒေသနာကိုမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်ကိုအမှီပြု၍ ပုပ္ဖါရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက် ဝိသာခါဒါယိကာမကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၊ ပုပ္ဖါရုံကျောင်းဟု နှစ်ကျောင်းရှိသတည်း။ ထိုကျောင်းနှစ်ရပ်တို့တွင် ဇေတဝန်ကျောင်း၏အဖြစ်ကို ဆိုခဲ့ပြီ။ ပုပ္ဖါရုံကျောင်း၏ အဖြစ်၊ ဒါယိကာမဝိသာခါ၏အဖြစ်ကိုဤသို့ဆိုလတ္တံ့သောစကားဖြင့်သိအပ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ အခွန်ထမ်းရာဖြစ်သော အင်္ဂတိုင်းမြောက်နားဝယ် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသူဌေးသည်နေ၏။ ထိုသူဌေး၏သားဖြစ်သော ဓနဉ္စယသူဌေး၏ မိဖုရားသူမနဒေဝီဝမ်း၌ဝိသာခါဒါယိကာမသည်စွဲနေ၍ဆယ်လမြောက်လျှင်ဘွားမြင်၏။ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရား ဒုက္ကရစရိယာကျင့်၍

နှစ်နှစ်ကျော်တွင် ဘွားဟန်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအောက် သုံးဆယ့်တနှစ် အသက်ငယ်ဟန်ရှိ၏။

ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် ဘွား၍ ခုနစ်နှစ်မြောက်သောကာလ မြတ်စွာဘုရား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နှစ်ဝါဆိုပြီးသော် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ သေလပုဏ္ဏားစသော ဝေနေယျတို့၏ ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ များစွာသောရဟန်းသံဃာခြံရံလျက် ဝင်္ဂတိုင်း၌ဒေသစာရီကြွတော်မူ သော် ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသူဌေး သည် ဘုန်းကြီးသောသူငါးယောက်တို့၏ အကြီးဖြစ်၍သူဌေးအရာကိုပြု ၏။ မေဏ္ဍကသူဌေး၊ သူဌေးမယား စန္ဒပဒုမသီရီ၊ သား ဓနုဇ္ဈယ၊ ချွေးမ သုမနဒေဝီ၊ ကျွန် ပုဏ္ဏ၊ ဤသူငါးယောက်တို့သည် မဟာပုညတည်း။

မေဏ္ဍကသူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား မိမိမြို့သို့ရောက်လာသောအဖြစ် ကိုသိ၍ သား ဓနုဇ္ဈယ သူဌေး၏ သမီးဖြစ်သော ဝိသာခါသူငယ်မကို “အမိ....သင့်အခြံအရံ သူငယ်မ ငါးရာတို့နှင့်တကွ လှည်းငါးရာစီး၍ နောက်လိုက်ကျွန်မငါးရာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် သင့်အား၎င်း၊ ငါတို့အား ၎င်း မင်္ဂလာဖြစ်စိမ့်သောအလို့ငှာ မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုပြုချေ” ဟု ဆို၏။ ဝိသာခါသူငယ်မသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ အဘိုးဆိုတိုင်း ပြု၏။ အရာသင့်သည်၊ မသင့်သည်၌ လိမ်မာသောကြောင့် ယာဉ်ဖြင့်သွား သင့်ရာအရပ်၌ ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှဆင်း၍ ခြေကျင်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်ရာ၌နေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုဝိသာခါအား ရှေးစရိုက်၏အစွမ်းအားဖြင့် တရားဟော တော်မူ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ငါးရာကုန်သော သူငယ်မတို့နှင့် တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။

ဓနုဇ္ဈယသူဌေးသာကေတမြို့တည်ခြင်း

မေဏ္ဍကသူဌေးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍တရားနာသဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဘိတ်မန်၍ မိမိ အိမ်၌မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ဖြင့်ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကို လုပ်ကျွေး၏။ လခွဲပတ်လုံးလုပ်ကျွေး၍ အလှူကြီးကိုပေး၍လခွဲလွန်သော် မြတ်စွာဘုရားကြွတော်မူလေ၏။ ထိုရောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဗိမ္ဗိသာရ

မင်းနှင့် သာဝတ္ထိပြည်ပသေနဒီကောသလမင်းတို့သည်အချင်းချင်းနှမ၏ လင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မဂဓတိုင်း၊ အင်္ဂတိုင်းတို့ကို အစိုးရ၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည်ကား-ကာသိတိုင်း၊ကောသလ တိုင်းတို့ကိုအစိုးရ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏နိုင်ငံ၌ကား-ဇောတိက၊ ဇဋိလ၊ မေဏ္ဍက၊ ပုဏ္ဏ၊ ကာကဝလ္လိယသူဌေး-ဟူ၍ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေးကြီးငါးယောက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

ဇောတိကသူဌေးကား-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေ၏။ ဇဋိလကား-အင်္ဂတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌နေ၏။ မေဏ္ဍကလည်း အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့၌ နေ၏။ တနေ့သ၌ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ယောက်ဖဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ နိုင်ငံ၌ သူဌေးကြီး ငါးယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ငါတို့နိုင်ငံ၌ကား တယောက်မျှမရှိ။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏အထံသို့သွား၍ တယောက်သော သူဌေးကြီးကိုတောင်းအံ့-ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွား၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် စကားပြောဟောပြီးသော် “အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်း”ဟု မေး သဖြင့် “သင်တို့၏နိုင်ငံ၌ သူဌေးကြီးငါးယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ ကြောင့် တယောက်ကို ယူ၍သွားအံ့-ဟုလာ၏။ ထိုငါးယောက်တို့တွင် တယောက်ကိုငါ့အားပေးပါ”ဟုဆို၏။

“အမျိုးကြီးတို့ကိုရွှေစိမ့်သောငှာ ငါတို့မတတ်နိုင်”ဟုဆို၍ “မရလျှင် ငါမသွားအံ့”ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် အမတ်တို့နှင့်တကွ ဗိမ္ဗိသာရမင်းတိုင် ပင်၍ “သူဌေးကြီးတို့ကိုပေးချေသော် မြေကြီးရွှေသည်နှင့်တူ၏”ဟု အမတ်တို့ဆိုသောကြောင့် “မေဏ္ဍကသူဌေး၏သား ဓနဉ္စယနှင့်တိုင်ပင်၍ မင်းကြီးအား စကားတို့ကိုပေးအံ့”ဟုဆို၍ ဓနဉ္စယသူဌေးကိုခေါ်၍ “သူဌေး...ကောသလမင်းသည် သူဌေးတယောက်ကိုယူလို၏..ဟု ဆို ၏။ သင်တို့သည် ထိုမင်းနှင့်လိုက်ပါချေ”ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီးတို့ သည်စေလွှတ်ကုန်သော် အကျွန်ုပ်လိုက်ပါအံ့”ဟုဆိုသဖြင့် “အမောင်.. မျိုးရိက္ခာပြု၍ သွားပါလေ”ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင် ဓနဉ္စယသည်လည်း မိမိပြုအပ်သည်ကိုပြု၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ထိုဓနဉ္စယအားကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုပြီးလျှင် သူဌေးကိုယူ၍ သွားလေလော့-ဟု ပသေန ဒီကောသလမင်းကိုလွှတ်လိုက်၍ သွားကြလေ၏။

ဝိသဘာဝါဒါယိကာမ၏ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကိုပြခြင်း ၃၉

ဘဒ္ဒိယမြို့မှ တညဉ့်အိပ်ခရီးကွာသဖြင့် နေခြင်းငှာ သင့်တင့်သော အရပ်သို့ရောက်၍ ညစခန်းချရာတွင် “ဤအရပ်သည် အဘယ်သူ၏နိုင်ငံ နည်း” ဟု မင်းကို ဓနုဇ္ဈယမေး၍ “ငါ၏နိုင်ငံတည်း” ဟု ဆိုသောကြောင့် “ဤမှသည်သာဝတ္ထိသို့အဘယ်မျှလောက်ဝေးသနည်း” ဟုမေး၍ “ခုနစ် ယူဇနာအထက်၌ရှိ၏” ဟု ဆိုသော် “မြို့တွင်းသည်ကျဉ်းမြောင်းလေအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့အား အလုပ်အကျွေးသည်များလှ၏၊ အကယ်၍အရှင်မင်း ကြီးသည်နှစ်သက်အံ့၊ဤအရပ်၌နေလိုပါသည်” ဟု မင်းကြီးကိုဆိုသော် မင်းကြီးဝန်ခံ၍ထိုအရပ်၌မြို့တည်၍ ဓနုဇ္ဈယအား မင်းကြီးပေးခဲ့၍သွား လေ၏၊ညချမ်းသောအခါ၌တည်အပ်သောကြောင့် ထိုမြို့ကို သာကေတဟု သမုတ်၏၊ ထိုသာကေတမြို့ကို ဝိသဘာဝါ ရှစ်နှစ်၊ကိုးနှစ် ရှိသည်တွင် တည်၏။

မိဂါရသူဌေးသားအတွက် သတို့သမီးရှာစေခြင်း

ဝိသဘာဝါအဘ သာကေတမြို့ကိုတည်၍ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ခန့် ရှိသောအခါ သာဝတ္ထိ၌ မိဂါရသူဌေး၏သား အရွယ်သို့ရောက်ပြီးသော ပုဏ္ဏဝဇုနကိုအမိ၊အဘတို့သည် “ချစ်သား……နှစ်သက်သောသူငယ်မကို စူးစမ်းလော့” ဟုဆိုကုန်သော် “အလိုမရှိ” ဟုပယ်သဖြင့် “ချစ်သား…… ဤသို့မပြုလင့်၊သားမရှိသော အမျိုးမည်သည် မတည်” ဟု အထပ် ထပ် ဆိုသောကြောင့် “ကောင်းခြင်းပါးစါးနှင့် ပြည့်စုံသောသူငယ်မကို ရသော် သင်တို့စကားကိုလိုက်နာအံ့—

- ၁။ ဘုန်းရှိသောမိန်းမတို့၏ဆံတို့သည် ဥဒေါင်းမြီးစည်းနှင့် တူ ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဖြေ၍လွှတ်သော် ဝတ်သောအဝတ်၏ အောက်နားသို့ခတ်၍ အထက်သို့ သားလှီးထားကဲ့သို့ အဖျားညွတ်၍တည်သော ဆံ၏ကောင်းခြင်း၊
- ၂။ သွားဖုံးသည် ကျီးအာသီးအမှည့်နှင့်တူသည်ဖြစ်၍ အသား ၏ကောင်းခြင်း၊
- ၃။ သွားတို့သည် ဖြူစင်စွာအမျှညီညွတ်စွာ မကျဲသော စိုက်၍ ထားသော ဝဇီရစိန်ကျောက်အစဉ်ကဲ့သို့ ခရုသင်းပွတ်သစ် ကဲ့သို့ရှိသော သွားတည်းဟူသောအရိုး၏ကောင်းခြင်း၊

- ၄။ ဖြူသောမိန်းမမူ မဟာလှေကားပွင့် အဆင်းနှင့်တူသော အရေရှိခြင်း၊ ညှိသောမိန်းမမူ ပွေး၊ ညှင်း၊ တင်းတိပ်တို့ဖြင့် မလိမ်းကျံသည်ဖြစ်၍ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ကြာညှိပွင့်နှင့်တူသော အရေရှိခြင်းတည်းဟူသော အရေ၏ကောင်းခြင်း၊
- ၅။ သားတကျိပ်ဘွားသော်လည်း တယောက်သာဘွားသော မိန်းမကဲ့သို့ အရွယ်မယုတ်ခြင်းတည်းဟူသော အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း။

ဤငါးပါးသောကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောမိန်းမကိုရှာကုန်လော့” ဟုဆို၍ ရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကိုဘိတ်မန်၍ ထမင်းကျွေးပြီးသော် “ဆရာတို့....ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသောမိန်းမ ရှိရာသလော” ဟုမေး၍ “ရှိကုန်၏” ဆိုသော်ဤသို့သဘော ရှိသောမိန်းမကိုရှာစိမ့်သော ဌာရှစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားတို့ကို “သင်တို့သွားချေကုန်” ဟုဥစ္စာပေး၍ “ရောက်သောအခါ၌ ပြုအပ်သည်ကိုသိကုန်အံ့၊ ဤသို့သဘောရှိသော သူငယ်မကို မြင်သောအခါ ဤရွှေပန်းကိုပေးလေကုန်” ဟု အဘိုး အသပြာတဆိန်းထိုက်သော ရွှေပန်းကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်ကုန်၏။ ထို ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုထိုသောမြို့တို့သို့သွား၍ရှာကုန်သော် မရသဖြင့် ပြန် လာ၍ ဟင်းလင်းဖွင့်အပ်သော နက္ခတ်သဘင်နေ့၌ သာကေတမြို့သို့ ရောက်ကုန်၍ ယနေ့ငါတို့၏အမှုသည်ပြီးလတ္တံ့-ဟုကြံကုန်၍ တခုသော မြစ်နားစရပ်၌တည်းနေကုန်၏။

သတို့သမီးရှာသောပုဏ္ဏားတို့ ဝိသာခါနှင့်တွေ့ခြင်း

ထိုသာကေတမြို့၌ တနှစ်တကြိမ် ဟင်းလင်းဖွင့်သော သဘင်မည် သည်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ လွင်သို့မထွက်ကုန်သော အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း အခြေအရံနှင့်တကွ အိမ်မှထွက်၍ မဖုံးလွှမ်းသောကိုယ်ဖြင့် ခြေကျင် သာလျှင် မြစ်နားသို့သွားကုန်၏။ မင်းပုဏ္ဏားအစရှိသည်တို့၏သား အစရှိသည်တို့သည် မိမိတို့နှင့်အမျိုးတူ နှစ်လိုသောသူငယ်မကိုမြင်သော် ပန်းကုံးစွပ်ကုန်အံ့-ဟု ထိုရေဆိပ်ခရီးကိုမှီ၍နေကုန်၏။ ထိုအခါ ဝိသာ ခါသတို့သမီးသည် တဆယ့်ငါး၊ တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ဖြစ်၍ ခပ် သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်လျက် ငါးရာသော သတို့

သမီးတို့ဖြင့်ခြံရံလျက် မြစ်နားသို့သွား၍ ရေချိုးအံ့-ဟုရောက်လာ၏။
ထိုအခါမိုဃ်းကြီးတက်၍ရှု၏။ ငါးရာသောသတို့သမီးတို့သည် လျင်စွာ
ပြေး၍ စရပ်သို့ဝင်လေကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည်ကြည့်၍ ထိုငါးရာတို့တွင်
တယောက်မျှ ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို မမြင်ကုန်။

ဝိသဘာဝါသည် ပကတိသွားခြင်း ဖြင့်သွား၍ စရပ်သို့ဝင်၍ အဝတ်
တန်ဆာတို့သည် မိုဃ်းစွတ်ကုန်၏။ ထိုအခါပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုဝိသဘာဝါ
အား လေးပါးသော ကောင်းခြင်းတို့ကိုမြင်၍ သွားကို မြင်လိုသော
ကြောင့် “ငါတို့၏သမီးသည် ပျင်းသောသဘောရှိ၏။ ဤမိန်းမတို့၏ လင်
သည်တချင်ရွေးမျှ မရလတ္တံ့” ဟု အချင်းချင်းပြောဆို ကုန်၏။ ထိုအခါ
ဝိသဘာဝါသည် ပုဏ္ဏားတို့ကို “သင်တို့သည် အဘယ်သူကို ဆိုကုန်
သနည်း” ဟုမေး၏။ “အမိ....ရှင်မကိုပင်ဆို၏” ဟု ပုဏ္ဏားတို့သည်ဆို
၏။ ထိုဝိသဘာဝါသည် သာယာစွာသော အသံဖြင့် “အဘယ့်ကြောင့်
သင်တို့ ဆိုကုန်သနည်း” ဟု ပုဏ္ဏားတို့ကိုမေး၏။

သင်၏အခြွေအရံမိန်းမတို့သည် အဝတ်တန်ဆာကို မိုဃ်းမစွတ်စေ
မူ၍ လျင်စွာစရပ်သို့ဝင်လာကုန်၏။ သင်မူကား-ဤမျှသောအရပ်၌လျင်
စွာ သွားခြင်းကိုမျှမပြု။ သင်၏အဝတ်တန်ဆာတို့ကို မိုဃ်းစွတ်စေ၍လာ
၏။ ထို့ကြောင့်ဆိုကုန်၏-ဟုကြားသော် “အမောင်တို့....ဤသို့မဆိုကုန်
လင့်၊ ငါသည် ထိုမိန်းမတို့ထက်အားကြီး၏။ တခုသောအကြောင်းကို
မှတ်၍ကား လျင်စွာမသွားသည်” ဟုဆို၏။ “အကြောင်းအသို့နည်း”
ဟုမေးသော် “အမောင်တို့...မင်း၊ မင်းစီးဆင်၊ မိန်းမ၊ ရဟန်း ဤ
လေးယောက်တို့သည် ပြေး၍မတင့်တယ်ကုန်၊ ထိုကြောင့် ငါမပြေး
သည်။ အကြောင်းတပါးလည်းရှိသေး၏။ အမိအဘတို့သည် သမီးကိုရင်
ခွင်၌နေစေ၍ မွေးမြူကုန်၏။ အမောင်ဘို့....ငါတို့သမီးပျိုတို့မည်သည်
ရောင်းအပ်သောဘဏ္ဍာမည်၏။ ငါတို့ကို တပါးအမျိုးသို့ပို့အံ့သောငှာ
မွေးကုန်၏။ အဘယ်၍ လျင်စွာပြေးသဖြင့် သစ်ငုတ်၌တိုက်မိ၍သော်
၎င်း၊ မြေ၌ချော်၍သော်၎င်း၊ ခြေလက်စသည်ကျိုးခဲ့သော် အမျိုးအား
ဝန်ဖြစ်ရာ၏။ ငါ၏တန်ဆာကို မိုဃ်းစွတ်သော်လည်းခြောက်လတ္တံ့၊ ဤ
အကြောင်းကိုမြင်၍ လျင်စွာမပြေးသည် အမောင်တို့” ဟုဆို၏။

ဤသို့ဆိုသောအခါ ဝိသာခါ၏သွားကို ပုဏ္ဏားတို့မြင်၍ ဤသို့ ကောင်းခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသောသူကို မမြင်ဘူးကုန်ဟု ထိုဝိသာခါအား ကောင်းချီးပေး၍ “အမိ....သင့်အားသာလျှင် ဤရွှေပန်း တန်ဆာ သည် ရောက်ပါတော့သည်”ဟု ရွှေပန်းကို ပေးကုန်၏။ ထိုအခါ “အမောင်တို့....အဘယ်မြို့မှ လာကုန်သနည်း” ဟု ပုဏ္ဏားတို့ကို ဝိသာခါမေး၍ “အမိ....သာဝတ္ထိပြည်မှလာ၏”ဟုဆိုသော် “အဘယ် မည်သော သူဌေးအိမ်မှနည်း”ဟုမေးပြန်၍ “မိဂါရသူဌေး၏အိမ်မှ” ဟုဆိုကုန်သော် “အရှင်သားသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း”ဟုမေး ပြန်၍ “ပုဏ္ဏဝဇန အမည်ရှိ၏” ဟု ဆိုသော် ဝိသာခါသည် ငါတို့နှင့် အမျိုးတူ၏ဟု ရွှေပန်းကိုလှမ်းယူ၍ အဘထံသို့ “ငါတို့အားလည်း၊ ရထားကိုပို့လှည့်ပါစေကုန်” ဟုစေလိုက်၏။

ဓနုဉ္ဇယသူဌေးသည် ငါးရာသောရထားတို့ကို ပို့စေ၏။ ဝိသာခါ သည် အခြံအရံတို့နှင့်တကွ ရထားစီးလျက်ပြန်လေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် အတူလိုက်လေကုန်၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ဓနုဉ္ဇယသူဌေးသည် ပုဏ္ဏားတို့ကို ဝိသာခါမေးသကဲ့သို့ မေး၏။ “ထိုမိဂါရသူဌေး၌ ဥစ္စာ အဘယ်မျှရှိသနည်း” ဟုမေးသဖြင့် “အကုဋေလေးဆယ်ရှိ၏”ဟူ၍ ပြော ဆိုကုန်သော် “ငါတို့ဥစ္စာကို ထောက်စာက တချင်ရွေးမျှသာရှိ၏” ဟု ဆိုပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားတို့ကို ဝန်ခံကုန်၏။ သူဌေးသည် ပုဏ္ဏားတို့အား ပူဇော်သက္ကာရပြုပြီးလျှင် တနေ့ နှစ်နေ့မျှ နေစေ၍ လွှတ်လိုက်၏။

လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် သာကေတမြို့မှသာဝတ္ထိပြည်သို့ပြန်၍ “ငါတို့သည် သူငယ်မ-ရခဲ့ကုန်၏”ဟု ကြားကုန်၏။ “အဘယ်သူ၏သမီးနည်း” ဟုမေးသဖြင့် “ဓနုဉ္ဇယသူဌေး၏အိမ်၌ ရခဲ့ကုန်၏”ဟု ဆိုသော် လျင်စွာ ဆောင်အံ့သောငှါ သင့်၏ဟု ကောသလမင်းအားကြား၍ သွားအံ့ သောငှာ စီရင်၏။ မင်းလည်း “ငါသည်ယောက်ဖမိမ္မိသာရမင်းအထံမှ ဆောင်၍ သာကေတ၌ ပိုင်စားထားခဲ့သော အမျိုးတည်း၊ ငါလည်း မြတ်နိုးတနာပြုအပ်၏။ ငါလည်း လိုက်အံ့”ဟု ဆိုသော် “ကောင်းပြီ အရှင်မင်းကြီး”ဟုဆို၍ ဓနုဉ္ဇယသူဌေးထံ မိဂါရသူဌေးသည် သတင်း

စကားစေလိုက်၏။ “ငါလာသော် ငါတို့မင်းကြီးသည်လည်း လိုက်လာပါလတ္တံ့၊ မင်းကြီးမှာ ဗိုလ်ပါများစွာပါလတ္တံ့၊ အလုံးစုံသောသူ အပေါင်းအားပြုအပ်သောဝတ်ကိုတတ်နိုင်ပါအံ့လော” ဟုစေလိုက်၏။

ဓနုဉ္ဇယသူဌေးကလည်း “မင်းသည် တပြည်လုံးကိုပင်ခေါ်၍လာလိုသော်လည်းလာစေ” ဟူ၍ ပြန်ကြား၏။ မိဂါရသူဌေးသည် မြို့တွင်းမြို့ပြင်တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အိမ်ခြေရှိသော မြို့၌ အိမ်စောင့်မျှကိုသာ ထားခဲ့၍ အလုံးစုံသောလူကိုယူ၍ လာပြီးသော် သာကေတမြို့မှ ယူဇနာခွဲကွာသောအရပ်၌တဲနေ၍ ငါတို့လာကုန်ပြီ-ဟု စေလိုက်၏။ ဓနုဉ္ဇယသူဌေးလည်း များစွာသောပဏ္ဏာလက်ဆောင်ကိုပို့စေ၍ ထိုသူတို့၏နေရာကို သင့်လျော်အောင် သမီးနှင့်တကွတိုင်ပင်သော် ဝဇီရစိန်စက်သွားကဲ့သို့ ထက်သောပညာရှိသောကြောင့် ယောက္ခမတို့အား ဤအိမ်ကို၊ မင်းကြီးအား ဤအိမ်ကို ဤသို့စသည်ဖြင့် အလုံးစုံသောသူတို့အား ထိုက်လျောက်သောအိမ်တို့ကို သုတ်သင်စေ၍ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို ခေါ်၍ “ဤမျှသောသူတို့သည် မင်းကြီး၌၊ ဤမျှသောသူတို့သည် အိမ်ရှေ့မင်း၌ ဝတ်ကို ပြုကုန်လော့” ဟု ဤသို့စသည်ဖြင့် စီရင်၍ ဆင်၊ မြင်း၊ နွား၊ ကျွဲတို့ကိုလည်း သင်တို့သာ ထိန်းကျောင်းကုန်၊ ဆင်ထိန်း မြင်းကျောင်းစသောသူတို့သည်လည်းလာ၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာသဘင်ကို ရှုစေကုန်၊ တစုံတယောက်သောသူမျှ ငါတို့သည် ဝိသဘာဝါ၏မင်္ဂလာသဘင်ပွဲကိုမရပါရဟု မဆိုစေလင့်ဟု စီရင်၏။

ဝိသဘာဝါ၏မဟဗ္ဗတာတန်ဆာအကြောင်း

ထိုနေ့၌လျှင် ဓနုဉ္ဇယလည်း ရှေ့ပန်းထိမ်သည် ငါးရာတို့ကိုခေါ်၍ သမီးဆင်စရာ မဟဗ္ဗတာတန်ဆာလုပ်ကုန်ဟု ရှေ့စင်နိက္ခတထောင်ချိန်၍ အပ်၏။ အကျပ်အစိတ်ကို တနိက္ခဆိုသောကြောင့် နိက္ခတထောင်သည် ဝိဿာပေါင်းနှစ်ရာ့ငါးဆယ်ရှိ၏။ ထိုရှေ့နှင့်လျော်စွာ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ သန္တာ၊ ဝဇီရစိန်ကျောက်တို့ကိုလည်းထုတ်ပေး၏။

မင်းကြီးသည် နှစ်ရက်သုံးရက်နေ၍ “ငါတို့အား မြင့်ရှည်စွာ မွေးကျွေးခြင်းကို ပြအံ့သောငှာ သူဌေးသည် မတတ်နိုင်ရာ၊ ယခုအခါ သူငယ်မ၏သွားရအံ့သောအခါကို သိလော့” ဟု ဓနုဉ္ဇယသူဌေးအား ဆိုလေစေ၏။ ဓနုဉ္ဇယလည်း စေပြန်၏။ “အရှင်မင်းကြီးသည် မိဖုန်းလ

အခါလာသည်၊ မိုဃ်းလေးလပတ်လုံး သွားခြင်းငှာမတတ်နိုင်ရာ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့အား လိုလိုသမျှအလုံးစုံကို အကျွန်ုပ်၏ဝန်ဖြစ်စေ၊ အကျွန်ုပ်သည် စေလိုက်သောအခါ ကြွတော်မူရလတ္တံ့” ဟု စေလိုက်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သာဓကတမြို့သည် အမြဲသဘင်ခံသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ မင်းအစရှိသော အလုံးစုံသောသူတို့သည် ပန်းနံ့သာအဝတ်တန်ဆာဆင်ယင်ကုန်လျက် သွားလာလှည့်ပတ်ရကုန်၏။

ဤသို့အားဖြင့် သုံးလတို့သည် လွန်ကုန်၏။ တန်ဆာသည် မပြီးနိုင်သေး၊ အမှုကိုစီရင်ခန့်ထားကုန်သောသူတို့သည် ထင်းမှတပါး အလုံးစုံမရှိဟူ၍မရှိပါ။ ထမင်းချက်စရာ ထင်းမလောက်နိုင်ပါဟု သူဌေးအား ကြားလာကုန်၏။ “သွားလေကုန် အမောင်တို့……ဤမြို့၌ အိမ်ဆိုး၊ စရပ်ဆိုး၊ ဆင်တင်းကုပ်ဆိုးစသည်တို့ကို ဖျက်ယူ၍ချက်လေကုန်” ဟု ဆိုလိုက်၏။ ဤသို့ချက်ပြုတ်သဖြင့် လခွဲလွန်သော် ထင်းမရှိပြောဆိုလာပြန်သောကြောင့် “ယခုအခါထင်းမရနိုင်ပြီ၊ ဗုဒ္ဓအားတို့ကိုဘွဲ့၍ ကြမ်းထမ်းရနံ့ရင်းသောပုဆိုးတို့ကို ကြိုးလွန်ကျစ်၍ ဆီတိုက်တို့ကို ဘွဲ့၍ ဆီအိုးတို့၌ ဆီဖြင့်ဆွတ်၍ ထမင်းချက်လေကုန်” ဟု ချက်စေသဖြင့် လခွဲပတ်လုံး ချက်ရကုန်၏။ မဟာလွတ်တတန်ဆာလည်းပြီး၏။

ဤတန်ဆာ၌ ဝဇီရစိန်ကျောက်လေးပြည်၊ ပုလဲတဆယ့်တပြည်၊ သန္တာနှစ်ဆယ့် နှစ်ပြည်၊ ပတ္တမြားကျောက် သုံးဆယ့်သုံးပြည်၊ ပြည်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်၊ ဤမျှသောကျောက်တို့သည် ခြယ်လယ်စီရင်ခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်၏။ တင်းချင့်ကား လေးတင်းခြောက်ပြည် ကျောက်ပေါင်းရှိ၏။ ဤကျောက်တို့ဖြင့်၎င်း၊ ထိုမှတပါးသောရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်၎င်း ပြီးခြင်းသို့ရောက်၏။ ငွေဖြင့်ကြိုးကိုပြုလုပ်၏။ ထိုတန်ဆာကို ထိပ်၌စွပ်သော် ခြေဘမိုးတိုင်အောင်ရောက်၏။ ထိုထိုသို့သောအရပ်၌ တန်ဆာတို့ကိုယှဉ်၍ ပြုအပ်ကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော အဖုတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငွေဖြင့်ပြီးသောအကွင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိပ်ထက်၌ တံဆိပ်အဘွဲ့တခု၊ ပခုံးထွင်နှစ်ခုတို့၌နှစ်ခု၊ လည်၌တခု၊ နားနှစ်ဘက်တို့၌နှစ်ခု၊ ပုဆစ်ဒူးနှစ်ဘက်တို့၌နှစ်ခု၊ ပေါင်နှစ်ဘက်တို့၌နှစ်ခု၊ ခါးစောင် နှစ်ဘက်တို့၌နှစ်ခု၊ တတောင်နှစ်ဘက်တို့၌နှစ်ခု၊ ခြေနှစ်ဘက်တို့၌ နှစ်ခုတို့ကိုပြုကုန်၏။

ထိုတန်ဆာ၌ ဥဒေါင်းရုပ်ကိုပြုကုန်၏။ လက်၌ အတောင်၌ ရွှေခိုဖြင့် ပြီးသောအတောင်ငါးရာ၊ လက်ဝဲ၌ အတောင်ငါးရာဖြစ်ကုန်၏။ နှုတ်သီး ကား သန္တာဖြင့်ပြီး၏။ မျက်စိတို့သည် ပတ္တမြားခိုဖြင့်ပြီးကုန်၏။ လည် သည်၎င်း၊ အမြီးသည်၎င်း ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးကုန်၏။ အတောင်ရိုးတို့ သည် ငွေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ မြင်းခေါင်းတို့သည် ငွေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ တန်ဆာ ဆင်သောအခါ တောင်ထိပ်၌ရပ်၍ ကသော ဥဒေါင်းကဲ့သို့ ထင်၏။ တထောင်သော အတောင်အရိုးတို့၏အသံသည် နတ်တို့၏ပဉ္စင်တူရိယာ ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အနီးသို့ရောက်သော သူအားသာလျှင် ဥဒေါင်းမဟုတ် သောအဖြစ်ကိုသိ၏။ အသြာကိုးကုဋေ ထိုတန်ဆာအဘိုးထိုက်၏။ လက္ခ အသြာဝိသုဒ္ဓိတသိန်းပေးရ၏။ တပိုလ်သော် ငါးကျပ်- ဟူရကား- ပိုလ် တသိန်းသော် ပိဿာငါးထောင်ရှိ၏။ အသြာပေါင်း အရေအတွက် ငါးသိန်းရှိ၏။ ကဿပဘုရား ဖြစ်သောအခါ၌ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်နှစ်သောင်းအား သင်္ကန်းချုပ်ချည်၊ ချုပ်အပ်၊ ဆိုးရည် ခေါင်းတို့ကို မိမိဥစ္စာကိုသာလှူဘူးသော ကောင်းမှုကြောင့် ဤတန်ဆာ ကိုဆင်ရသတည်း။

သတို့သမီးအက်မှလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ

နေဉ္စယသူဌေးသည် မိုဃ်းလေးလပတ်လုံး သမီး၏အမှုကြီးငယ်ကို ပြုပြီး၍ သမီးအားပေးလိုက်သော ဥစ္စာကား-အသြာဖြင့် ပြည့်သော လှည်းငါးရာ၊ ရွှေဖြင့်ပြည့်သောလှည်း၊ ငွေဖြင့်ပြည့်သောလှည်း၊ ဝါချည် ပုဆိုး ပိုးချည်ပုဆိုးတို့ဖြင့် ပြည့်သော လှည်း၊ ထောပတ်ဖြင့် ပြည့်သော လှည်း၊ ဆီဖြင့်ပြည့်သောလှည်း၊ ဆန်ဖြင့်ပြည့်သောလှည်း၊ တင်လဲဖြင့် ပြည့်သောလှည်း၊ အိုးဖြင့်ပြည့်သောလှည်း၊ ထွန်ပိုးထွန်တုံး အစရှိသည် တို့ဖြင့် ပြည့်သောလှည်း၊ ဤအလုံးစုံတို့ကို ငါးရာငါးရာစီအရေအတွက် ဖြင့် အလိုရှိသမျှ သူ့မှာမတောင်းရမ်းရစေသတည်း-ဟု ခပ်သိမ်းသော အဆောက်အဦကိုပေး၏။ ရထားတခု၌ တန်ဆာခပ်သိမ်းဆင်ကုန်လျက် ကျွန်းမလေးယောက်လေးယောက်တို့ကို နေစေ၍ ရထားလှည်းငါးရာ ပေး၏။ ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးကျွန်မနှစ်ထောင်ပေး၏။

နွားတို့ကိုလည်းခြံငယ်တခုကိုဘွင့်၍ အနံတဥသဘ၊ အလျားသုံးဂါဇုတ် ရှိသော အရပ်၌ ပြည့်စေလျက် ပေး၍ ခြံကိုပိတ်ထားသော်လည်း

ဆီးတားမနိုင် ခုန်၍ တိုး၍ လိုက်ပြန်လေသည်ကား-နွားပိုက် ခြောက်သောင်း၊ နွားမခြောက်သောင်း၊ နွားငယ်ခြောက်သောင်း၊ နွားဥသဘခြောက်သောင်း၊ ပေါင်းလေးလီပါလေ၏။ အလျားသုံးဂါဝုတ်၊ အနံတဥသဘ၏အတွင်း၌ နွားတို့သည် အချင်းချင်းထိစေ၍ နေရသတည်း။ အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် ဆီးတား၍မနိုင် နွားတို့သည် လိုက်ကုန်သနည်း-ဟူမူကား-ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောကာလ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကိကိမင်းကြီး၏သမီးခုနစ်ယောက်တို့တွင် အငယ်ဆုံးသံဃဒါသီ ဖြစ်၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်နှစ်သောင်းအား ငါးပါးသော နွားနို့ အရသာကို လှူသောအခါ တန်ပြီ-ဟု မြစ်ငြားသော်လည်း မနေမူ၍ ဤလည်းကောင်းပါ၏။ ဤလည်းကောင်းပါ၏-ဟု လှူသောကောင်းမှုကြောင့် လိုက်ကုန်သတည်း။

သူဌေးကြီးသည် ဤမျှသော ဥစ္စာတို့ကို ပေးပြီးသော် သူဌေးမသည် ဆို၏။ “သင်တို့သည် သမီးအားအလုံးစုံကို စီရင်အပ်ကုန်ပြီ။ ကျွန်အမှု လုပ်မိန်းမတို့ကို မစီရင်ပါ”ဟုဆိုသော် ငါ၏သမီးအား ချစ်သောသူတို့၏ အဖြစ်ကို သိအံ့သောငှာမစီရင်သည်။ ငါ၏သမီးယာဉ်စီး၍ သွားသောအခါ၌ ငါ၏သမီးနှင့်အတူ လိုက်လိုသောသူတို့သည် လိုက်စေကုန်၊ မလိုက်ချင်သောသူတို့သည် နေစေကုန်-ဟု ဆို၏။ မသွားမီတနေ့တွင် သမီးကို အနီး၌နေစေ၍ “အမိ....တပါးသော အမျိုး၌ နေသောသူမည်သည် ဤသို့ ဤသို့သောအကျင့်ကို ကျင့်အပ်၏”ဟု အဆုံးအမကို ပေး၏။

- ၁။ တပါးသောအမျိုး၌ နေသောသူမည်သည်ကား-အတွင်းကမီးကို ပြင်သို့မထုတ်အပ်။
- ၂။ ပြင်မှမီးကို အတွင်းသို့မသွင်းအပ်။
- ၃။ ပေးပြန်သောသူအား ပေးအပ်၏။
- ၄။ မပေးပြန်သောသူအား မပေးအပ်။
- ၅။ ပေးပြန်သော မပေးပြန်သောသူ အား ပေးအပ်၏။
- ၆။ ချမ်းသာစွာနေအပ်၏။
- ၇။ ချမ်းသာစွာစားအပ်၏။

- ၈။ ချမ်းသာစွာအိပ်အပ်၏။
- ၉။ မီးကိုလုပ်ကျွေးအပ်၏။
- ၁၀။ အိမ်တွင်းနတ်ကို ရှိခိုးအပ်၏။

ဤဆယ်ပါးသော အဆုံးအမကိုပေး၏။ မိဂါရသူဌေးသည်လည်း အခြားမဲ့တိုက်၌နေသဖြင့် ဓနုဉ္စယသူဌေး ဆုံးမပေးသောအသံကို ကြား၏။ မိုးသောက်သောနေ့၌ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ မင်းကြီး၏စစ်သည်အလယ်၌ ရှစ်ယောက်သော သူကြွယ်တို့ကို အသီးခွဲယူ၍ “ငါ၏သမီးသွားလေရာရာအရပ်၌ သမီးအားအပြစ်သည်ဖြစ်အံ့သင်တို့ သုတ်သင်အပ်၏” ဟု မှာလိုက်၏။ အဘိုးအသပြာကိုးကုဋေထိုက်သော မဟလ္လတတန်ဆာဖြင့် သမီးကိုတန်ဆာဆင်၍ ရေချိုးကသယ်မှုန့်ဘိုး ငါးဆယ့်လေးကုဋေ အသပြာပေး၍ ယာဉ်ထက်သို့တင်၍ “သာကေတမြို့ထက်ဝန်းကျင်၌ သူဌေး၏ဥစ္စာဖြစ်သော သီဟိုဠ်ကျွန်းအနုရာဓပြည်မျှရှိတဆယ့်လေးရွာတို့၌ သမီးပိသဘာဝါနှင့်အတူ လိုက်လိုသသူတို့သည် လိုက်လေကုန်” ဟု စည်လည်စေ၍ အသံကိုကြားကုန်၍ “အရှင်သမီးသွားလေသောအခါ ငါတို့အားဤအရပ်၌ အဘယ်ပြုအံ့နည်း” ဟု တဆယ့်လေးရွာမှစိုးစဉ်းကိုသာကြွင်းစေ၍လိုက်လေကုန်၏။

ဓနုဉ္စယသူဌေးသည် မင်းကြီးအား၎င်း၊ မိဂါရသူဌေးအား၎င်း ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ အတန်ငယ်ပိုလိုက်၍ ထိုမင်းသူဌေးဘို့နှင့်တကွ သမီးကိုလွှတ်လိုက်၏။ မိဂါရသည် ယာဉ်စီး၍ နောက်ဆုံးမှလိုက်သော် ဝိသဘာဝါ၏ ဗိုလ်ပါအပေါင်းကိုမြင်၍ “ဤသူတို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း” မေး၍ချွေးမ၏ကျွန်အမှုလုပ်တို့တည်း-ဟုဆိုသော် “ဤမျှလောက်သောသူတို့ကို အဘယ်သူကျွေးမွေးနိုင်အံ့နည်း၊ ပုတ်ခတ်၍ ပြန်လေစေကုန်၊ မပြန်လိုသော သူတို့ကို ဤတွင်နေရစ်စေကုန်” ဟု ဆို၏။ “မမြစ်စေကုန်လင့်၊ လိုက်စေကုန်၊ ငါတို့သည် ဗိုလ်ပါအား ထမင်းရိက္ခာပေးကုန်အံ့” ဆိုသော်လည်း “အမိ... ငါတို့အား ဤသူတို့ကို ကျွေးမွေးစရာ ထမင်းမရှိဟု အုဋ်ခဲလှံကန်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ပြေးစေ၍ အကြွင်းမျှကို ဤမျှဖြင့် ငါတို့အားတန်ပြီ” ဟု ယူ၍သွားလေ၏။

တိတ္ထိတို့အားမင်္ဂလာဆွမ်းလှူကျွေးခြင်း

ဝိသာခါသည် သာဝတ္ထိမြို့တံခါးသို့ရောက်သောအခါ ငါသည် အမိုးရှိသော ယာဉ်၌နေ၍သော်တည်း ဝင်ရအံ့လော၊ ရထား၌ နေ၍သော်တည်း ဝင်ရအံ့လောဟု ကြံပြီးသော် ပေါင်းမိုးရှိသော ယာဉ်ဖြင့် ဝင်သော် ငါ၏တန်ဆာအထူးသည် မထင်ရှားလတ္တံ့၊ ဤသို့ကြံ၍ ပြည်သူအလုံးအား မိမိကိုယ်ကိုပြ၍ ရထား၌နေ၍မြို့သို့ဝင်၏၊ မြို့သူတို့သည် ဝိသာခါ၏ စည်းစိမ်ကိုမြင်၍ ဝိသာခါ၏စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် ဤသူအားလျောက်ပတ်ပေစွဟု ဆိုကုန်၏၊ ဝိသာခါသည် များစွာသော စည်းစိမ်ဖြင့် သူဌေးအိမ်သို့ဝင်ရောက်သောနေ့၌ပင် ဝိသာခါ၏အာနုဘော်ကြောင့် ငါတို့သူဌေးသည် ငါတို့မြို့သို့ရောက်ပြီ၊ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်အံ့ဟု ပြည်သူအလုံးတို့သည် အားနှင့်အလျောက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့ လာကုန်၏။

ဝိသာခါသည် ပို့လာတိုင်း ပို့လာတိုင်းသောပဏ္ဏာကို အသီးအသီးမှတ်သားစေ၍ ထိုမြို့သူတို့အားလည်း “ဤသည်ကို ငါ၏ အမိအား၊ ဤသည်ကို ငါ၏အဘအား၊ ဤသည်ကို ငါ၏မောင်အား ပေးကုန်လော့”ဟု အရွယ်နှင့်လျော်စွာ ချစ်အွယ်သောစကားဖြင့်ဆို၍ ပဏ္ဏာတို့ပေး၏၊ ဤသို့လက်ဆောင်တို့ပေးသဖြင့် ဝိသာခါသည် တပြည်လုံးသူတို့ကို အဆွေပြု၏၊ ထိုနေ့ည၌ မြည်းမ ဘွားသည်ရှိသော် ဝိသာခါသည် ဆီမီးတိုင်ကိုကိုင်လျက်ဆင်း၍ မြည်းမကို ရေနွေးဖြင့် ချိုးစေ၍ နယ်ဆီလိမ်းကျံ၍ မိမိနေရာသို့လာ၏၊ မိဂါရသူဌေးသည် သားပုဏ္ဏဝဗုဒ္ဓအား ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုသော် အဦးဖြစ်သော ကျောင်းတော်၌ နေသော မြတ်စွာဘုရားကို ပစ်ထား၍ အခါလေးမြင့်ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းရှိသော အချည်းစည်းအဝတ်မဝတ်သော တိတ္ထိတို့ကိုသာ ကျွေးမွေးလျက် ငါ၏အရှင်တို့အား ပူဇော်သက္ကာရပြုအံ့ဟု များစွာကုန်သော အိုးသစ်တို့ဖြင့်ရေမရှိသော နို့ဃနာကိုချက်စေ၍ ငါးရာသော အလေက တိတ္ထိတို့ကို ဘိတ်ပင့်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်စေ၍ “ချွေးမသည်လည်းလာ၍ အရှင်ကောင်းတို့ကို ရှိခိုးလှည့်”ဟု ဝိသာခါသို့ စေလိုက်၏။

ဝိသာခါသည် အရိယာတပည့်မ သောဘာပန်ဖြစ်၍ရဟန္တာဟူသော စကားကိုကြားလျှင် နှစ်သက်၍ ထိုတိတ္ထိတို့ ထမင်းကျွေးရာသို့ လာ၍

ကြည့်သော် “ဤသို့အရှက်၊အကြောက်ကိုကြည့်၍ ရဟန္တာ မဖြစ်ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ယောက္ခမသည် ငါ့ကိုခေါ်လေဘိသနည်း၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်”ဟု ကဲ့ရဲ့၍ မိမိနေရာသို့သွားလေ၏။ အဝတ်မဝတ်သော တိတ္ထိတို့သည် တပြိုင်နက်တည်းဖြင့် “သူဌေး……အဘယ့်ကြောင့် သင်သူဌေးအား သူငယ်မတပါးကို မရနိုင်သကဲ့သို့ ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်သူယုတ်မကို အိမ်တွင်းသို့ သွင်းဘိသနည်း၊ ထိုသူယုတ်မကို ဤအိမ်မှ လျင်စွာထုတ်ဘိလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။

သူဌေးသည် ထိုသူတို့၏စကားဖြင့် နှင်ထုတ်အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ အမျိုးကြီး၏သမီးတည်း-ဟု ကြံ၍ “ဆရာတို့…… မိန်းမမည်သည်ကား သိ၍၎င်း၊မသိ၍၎င်း ဆိုရာ၏။ အရှင်တို့သည် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေပါကုန်လော့”ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူဌေးသည် မြတ်သောနေရာ၌နေ၍ ရွှေခွက်ဖြင့် ရေမရှိသော နို့ဃနာကိုစား၏။ထိုအခါဆွမ်းခံသွားသောဘုရားတပည့်တပါးသည် ဆွမ်းအလို့ငှာ ထိုအိမ်သို့ဝင်လေ၏။ ဝိသဘာဝါသည် ယောက္ခမကိုယပ်ခတ်၍နေစဉ် ထိုရဟန်းကို မြင်၍ ယောက္ခမအား ကြားအံ့သောငှာ မသင့်-ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ မထေရ်အား ယောက္ခမမြင်လွယ်အောင် ခွာ၍နေ၏။ သူဌေးမိုက်သည် မထေရ်ကိုမြင်သော်လည်း မမြင်သကဲ့သို့အောက်သို့မျက်နှာချ၍စား၏။ဝိသဘာဝါသည် မထေရ်ကိုမြင်၍လည်း ငါ၏ယောက္ခမသည် ရဟန်းဟူသောအမှတ်ကိုမျှ မပြုပါ-ဟု သိ၍ “ကန်တော့ပါ၏၊ အရှင်ဘုရား…… အကျွန်ုပ်၏ယောက္ခမသည် အသစ်ကိုမပြု၊ အဟောင်းကိုသာစားပါ၏”ဟု ဆို၏။

ဝိသဘာဝါကိုနှင်ထုတ်ရန်ကြံစည်ခြင်း

သူဌေးသည် နိဂဏ္ဌတို့ကိုဆိုသောအခါ သည်းခံ၍ အဟောင်းကိုသာ စားသည်-ဟု ဆိုသောခဏ၌လက်ကိုဖယ်၍ “ဤနို့ဃနာကိုဆောင်လေကုန်၊ ဤသူယုတ်မကိုလည်း အိမ်မှနှင်ထုတ်လေကုန်၊ ဤချွေးမသည် ငါ့အား ဤသို့မင်္ဂလာအခါ၌ မစင်စားမည်သည်ကို ပြ၏”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဝိသဘာဝါ၏ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် အနီး၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဝိသဘာဝါကိုလက်၊ခြေတို့၌ ကိုင်ဝံ့မည်ထား၍စကားတုံ့ကိုမျှဆိုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူမရှိ၊ ဝိသဘာဝါလည်း ယောက္ခမစကားကိုကြား၍ ဤမျှဖြင့် ငါတို့သည်

မထွက်ကုန်သေး၊ အဘတို့သည် ငါ့ကို ရေဆိပ်မှရေခပ်ကျွန်မကိုကဲ့သို့ ဆောင်အပ်သည်မဟုတ်၊ ထင်ရှားရှိသော မိဘ၏သမီးတည်း၊ ဤမျှဖြင့် မထွက်သေး၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်ပင် အကျွန်ုပ် အဘသည် ဤမြို့သို့ လာသောအခါ၌ ဤရှင်ယောက်သောသူကြွယ် တို့ကို “အကယ်၍ငါ၏သမီးအားအပြစ်ဖြစ်အံ့၊ သင်တို့သုတ်သင်ပါလေကုန်” မှာ၍အကျွန်ုပ်ကို ထိုသူတို့၏လက်၌အပ်ထား၏၊ ထိုသူကြွယ်တို့ကိုခေါ်၍ အကျွန်ုပ်၏အပြစ်ကို သုတ်သင်ပါစေကုန်” ဟုဆိုသော် “ဤချွေးမသည် ကောင်းသောစကားကိုဆို၏” ဟု သူကြွယ်တို့ကိုခေါ်စေ၍ “ဤသူငယ်မသည် မင်္ဂလာပြုသောအခါ ရွှေခွက်ဖြင့် နို့ဗန်စားသောငါ့ကို မစင်စားဆို၏၊ ထို့ကြောင့် ဤချွေးမအား အိမ်မှနှင်ထုတ်ကုန်လော့” ဟုဆို၏။

“ဤသို့ဆိုသည်မှန်ပေသလော” ဟုသူကြွယ်တို့ကမေးသော် “အကျွန်ုပ် ဤသို့မဆိုပါ၊ သခင်ကောင်းတပါး ဆွမ်းရပ်လာသည် ရှိသော် ယောက္ခမသည် ရေမရှိသော နို့ဗန်ကို မိမိသာစား၍ ထိုသခင်ကို သတိမမူပါသောကြောင့် ငါ၏ယောက္ခမသည် ကောင်းမှုသစ် မပြု၊ အဟောင်းကိုသာစားသည်-ဟု ကြံ၍ ယောက္ခမသည်အဟောင်းကိုသာ စားသည်-ဟု ဆို၏၊ ဤစကား၌ ငါ့အားအဘယ်အပြစ်ရှိအံ့နည်း” ဆို၏၊ “ရှင်သူဌေး……ဤစကား၌အပြစ်မရှိ၊ ငါတို့၏သမီးသည် သင့်သည်ကိုသာ ဆို၏၊ သင်အဘယ့်ကြောင့်အမျက်ထွက်သနည်း” ဟု ဆိုကြသော် “အရှင်တို့……ဤချွေးမအား ဤစကားဖြင့် အပြစ်မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ဤချွေးမသည် တနေ့ည၌ သန်းခေါင်ယံ၌ ကျွန်ယောက်ျား၊ ကျွန်မိန်းမ ခြံရံလျက် အိမ်အနောက်ကိုသွားလေသည်” ဟု ဆို၏။

“ဟုတ်ပေသလောအမိ” ဟုမေးကြသော် “အဘတို့……အကြောင်းတပါးဖြင့် အကျွန်ုပ်မသွား၊ ဤအိမ်၌ မြည်းမသားဖွားသည်ကိုအမှတ် မှုနေအံ့သောငှာ မသင့်-ဟု ကြံ၍ ဆီမီးထွန်းလျက် ကျွန်မများနှင့်သွား၍ မြည်းမအား ရေခွေးနှင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်းကိုပြု၏၊ ဤသို့ပြုရာ၌အဘယ်အပြစ်ရှိအံ့နည်း” ဟုဆိုသော် “ရှင်သူဌေး……ငါတို့၏သမီးသည် ကျွန်တို့မပြုသည့်အမှုကိုပင် ပြုပေသည်၊ ဤသို့သွားရာ၌ အဘယ်အပြစ် မြင်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏၊ “အရှင်တို့……ဤ၌လည်း အပြစ်မရှိသော်

ဝိသုဒ္ဓါသီလကမ္မ၏ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကိုပြခြင်း ၅၁

လွတ်စေ၊ ဤသုဇယမ၏ အဘသည် ဤမြို့သို့လာခါနီးတွင် ပုန်းကွယ် ရာ၌နေ၍ အတွင်းကမီးကို အပြင်သို့ မထုတ်အပ်-စသည်ဖြင့် ဆယ်ပါး သောဆုံးမခြင်း ကို ဤသုဇယမအားပေး၏။ ဤဆယ်ပါးတို့အနက်ကို ဆိုအံ့သောငှာအပ်၏။ ငါတို့သည် အိမ်နီးချင်းတို့အား မီးကိုမပေးနေအံ့ သောငှာ၎င်း၊ ထိုသူတို့၏မီးကို မယူအံ့သောငှာ၎င်း မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။

“ဤသို့ဆိုတိုင်း မှန်သလော အမိ” ဟုမေးကုန်သော် “အဘတို့.... အကျွန်ုပ်အဘသည် ဤအကြောင်းများကိုရည်၍မဆို၊ ထိုဆုံးမခြင်းတို့ ၏ အနက်မှာမူ—

- ၁။ အတွင်းဖြစ်သော ယောက္ခမ,လင်တို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ စကားကို အပြင်ဖြစ်သော မိန်းမ,ယောက်ျားတို့အား မပြောဆိုလင့်။
- ၂။ ပြင် မိန်းမ, ယောက်ျားတို့ကယောက္ခမ,လင်တို့၏ကျေးဇူးမဲ့ ဆို သည်ကို ဆောင်ခဲ့၍ ယောက္ခမ,လင်တို့အား မပြောဆိုလင့်။
- ၃။ တခဏ ငှားရမ်းသော ဥစ္စာကို ပြန်ပို့လာသသူအား ပေး အပ်၏။
- ၄။ မပြန်မပို့သူတို့အား မပေးအပ်။
- ၅။ ပေးပြန်လာသည်ဖြစ်စေ, မပေးပြန်လာသည်ဖြစ်စေ၊ဆွေဆင်း ရဲ မျိုးဆင်းရဲတို့အား သဂြိုဟ်ထောက်မသဖြင့် ပေးအပ်၏။
- ၆။ ယောက္ခမ,လင်တို့ကို မြင်လျှင် ထရ,ပြောင်းရမည့်အရပ်၌ မနေ မူ၍ ချမ်းသာစွာမပြောင်း,မထရမည့်အရပ်၌ နေအပ်၏။
- ၇။ ယောက္ခမ,လင်တို့မစားခင် မစားမူ၍ အရိုအသေ ပြုအပ်၏။ ယောက္ခမ,လင်တို့ကိုလုပ်ကျွေး၍ ထိုသူတို့စားရသည်, မစားရ သည်ကိုသိ၍ နောက်မှစားအပ်၏။
- ၈။ ယောက္ခမ,လင်တို့၏ ရှေးဦးစွာအိပ်ရာသို့တက်၍ မအိပ်မူ၍ ထို သူတို့အား ပြုအပ်သော ဝတ်ကြီး, ဝတ်ငယ်ကိုပြု၍ နောက်မှ အိပ်အပ်၏။
- ၉။ ယောက္ခမ,လင်တို့ကို မီးပုံကြီးကဲ့သို့ မှတ်၍အရိုအသေပြုအပ်၏။
- ၁၀။ ယောက္ခမ,လင်တို့ကို နတ်ကိုကဲ့သို့ပြု၍ ရှုအံ့သောငှာ အပ်၏။

ဤသည်လျှင် ဆုံးမခြင်း ဆယ်ပါးတို့၏ အနက်တည်း” ဟုဆိုသော်
 ထိုစကားကိုကြားလျှင် စကားမဆိုဝံ့ဘဲမျက်နှာအောက်သို့ပေး၍ သူဌေး
 နေလေသော် သူကြွယ်တို့က ဆိုကုန်၏။ “သူဌေး……ငါတို့၏ သမီးအား
 တပါးသောအပြစ်ရှိလျှင် ဆိုဦးလော့၊ အဘယ့်ကြောင့် ငါတို့၏ သမီးကို
 အကြောင်းမရှိဘဲလျက် နှင်ထုတ်ရဘိသနည်း” ဟု မေးကြသည်ရှိ
 သော် ဝိသာခါကဆို၏။ “အဘတို့……အသို့နည်း၊ အကျွန်ုပ် ယောက္ခမ၏
 စကားဖြင့် ရှေးဦးစွာကသွားခြင်းငှာ သင့်သည်ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်၏
 အဘသည် ဤမြို့သို့လာခါနီး၌ အကျွန်ုပ်အား အပြစ်ရှိ၊ မရှိကို သုတ်
 သင်စိမ့်သောငှာ အကျွန်ုပ်ကို အဘတို့သို့အပ်လိုက်၏။ အဘတို့သည်
 အကျွန်ုပ်အားအပြစ်မရှိသောအဖြစ်ကိုသိရပြီ၊ ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်
 သွားလွယ်ပါပြီ” ဟုဆို၍ “ကျွန်မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့ကိုယာဉ်အစ
 ရှိသည်တို့ကို စီရင်ကုန်” ဟုစေ၏။

ဝိသာခါမြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေးသည် ရှစ်ယောက်သောသူကြွယ်တို့ကိုခေါ်၍
 “ငါသည် မသိသောကြောင့် ဆိုမိသည်၊ ငါ့အား သည်းခံပါစေ” ဟု
 တောင်းပန်စေ၏။ “အဘတို့……သင်တို့သည်းခံပါဆိုလျှင် ငါသည်းခံအံ့၊
 ငါသည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မတုန်မလှုပ်ကြည်ညိုသော
 အမျိုးသမီးဖြစ်သည်၊ ရဟန်းသံဃာနှင့်ကင်း၍မနေနိုင်၊ အကျွန်ုပ်၏အလို
 အားဖြင့် ရဟန်းသံဃာကိုလုပ်ကျွေးအံ့သောငှာရလျှင်နေပါအံ့” ဟုဆို
 သော် “အမိ……သင့်အလိုအတိုင်း ရဟန်းသံဃာတို့ကိုလုပ်ကျွေးပါ
 လော့” ဟုဆို၏။ ဝိသာခါသည် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြု၍မိုးသောက်သော
 နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားကိုဆွမ်းဘိတ်၍ အိမ်တွင်းသို့သွင်း၏။ တိတ္ထိတို့သည်
 မြတ်စွာဘုရား မိဂါရသူဌေးအိမ်သို့ ကြွတော်မူသောအဖြစ်ကိုသိလျှင်
 အိမ်၏နောက်အဘို့၌ ခြံရံ၍နေကုန်၏။

ဝိသာခါသည် အလှူရေစက်ကိုပေး၍ အလုံးစုံပူဇော်သက္ကာရကို
 စီရင်၏။ “ငါ့ယောက္ခမသည်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုလုပ်ကျွေးလှည့်” ဟု
 စေလိုက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားလိုသော မိဂါရ
 သူဌေးကို “သူကြွယ်……သင်သည် ဂေါတမရဟန်း၏အထံသို့ မသွား

လင့်”ဟု တိတ္ထိတို့သည် မြစ်ကုန်သောကြောင့်“ငါ၏ချွေးမသည် အလိုလိုသာလုပ်ကျွေးပါလော့”ဟုစေလိုက်၏။ ဝိသဘာဝါသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကို လုပ်ကျွေး၍ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော်“ယောက္ခမသည် တရားနာလှည့်”ဟုခေါ်၏။ မိဂါရသူဌေးလည်း “ယခုအခါနေအံ့သောငှာ မလျောက်ပတ်”ဟု တရားနာအံ့သောငှာ သွားသော် တိတ္ထိတို့သည်ဆိုကုန်၏။ “သူဌေး……သွားသော်လည်းတင်းတိမ်အပြင်မှ နေ၍ တရားကိုနာလေ”ဟု မှာလိုက်ကုန်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့သည်ပင် သူဌေး၏ရှေးဦးစွာလာ၍ တင်းတိမ်ရံကုန်၏။

မိဂါရသူဌေးသောတာပန်တည်ခြင်း

သူဌေးသည် သွား၍တင်းတိမ်ပ၌နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “သင် မိဂါရသူဌေးသည် တင်းတိမ်အပ၌နေလိုလည်း နေ၊ နံရံ၏တဘက်၌နေလိုလည်း နေ၊ မြင်းမိုရ်တောင်၏ တဘက်၌နေလိုလည်း နေ၊ စကြဝဠာ၏တဘက်၌နေလိုလည်း နေ၊ ငါသည်သင့်အားငါ၏အသံကို ကြားစေနိုင်၏”ဟု ဒါန၊ သီလစသော အစဉ်စကားကို ပြောဆိုတော်မူ၏။ ဇမ္ဗုသပြေပင်၏ပင်စည်ကိုကိုင်၍ လှဲသကဲ့သို့၊ အမြိုက်မိုက်ကြီးကို ရွာစေသကဲ့သို့ တရားဟောတော်မူသည်ရှိသော် အပါးတော်၌တည်သော သူတို့သည်၎င်း၊ စကြဝဠာတသောင်းကိုလွန်၍ တည်သောသူတို့သည်၎င်း မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကိုသာကြည့်၏။ ငါ့အား တရားဟော၏-ဟု ထင်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထိုသို့သော သူကိုကြည့်သကဲ့သို့၊ ထိုထိုသို့သောသူနှင့် စကားပြောဟောသကဲ့သို့ဖြစ်တော်မူ၏။ လမင်းသည်လည်း ကောင်းကင်ပြင်၌တည်လျက် ငါ၏အထက်၌လမင်းတည်၏-ဟုခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား ထင်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ အမှတ်မရှိသော အရပ်၌နေကုန်သော ကျွတ်တိုက်သော သတ္တဝါတို့သည် ထင်ကုန်၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ မျက်စိကိုထုတ်၍ နှလုံးသားကို ထုတ်၍သားကို၊ သမီးကို၊ မယားကို သူတပါးတို့အား စွန့်ကြဲ၍လှူသော ကောင်းမှု၏ အကျိုးတည်း။ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောသည်ရှိသော် သူဌေးသည် တင်းတိမ်ပ၌ နေလျက်သောတာပန်ဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

မတုန်လှုပ်သော သဒ္ဓါခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရတနာသုံးပါးတို့၌ ယုံမှားခြင်းကင်း၍ တင်းတိမ်ကိုကြွလျက်ဝင်လာ၍ ဝိသာခါ၏သားမြတ်ကို နှုတ်သီးဖြင့်စုတ်၍ “ယနေ့မှစ၍သင်သည် ငါ၏အမိတည်း” ဟု ဝိသာခါကိုအမိ၏အရာ၌ထား၏။ ထို့ကြောင့်မိဂါရမာတာဟူသောအမည်သည် ဝိသာခါအားဖြစ်၏။

နောက်သားရသောအခါ၌ မိဂါရ-ဟူသောအမည်ကို ထိုသားအားမှည့်၏။ သူဌေးကြီးသည် ဝိသာခါ၏နို့ကိုလွှတ်၍ မြတ်စွာဘုရားခြေတော်၌ ဦးဖြင့်ဝပ်၍ လက်ဖြင့်ဆုပ်၍ “အရှင်ဘုရား……အကျွန်ုပ်သည် မိဂါရမည်၏” ဟု သုံးကြိမ်အမည်ကိုကြား၍ “အရှင်ဘုရား……အကျွန်ုပ်သည် ဤမျှသောကာလပတ်လုံး ရတနာသုံးပါး၌အလှူသည် အကျိုးကြီးမြတ်၏-ဟု မသိပါ။ ယခုမှာအကျွန်ုပ်သည် ချွေးမကိုမှီ၍သိအပ်ပြီ။ အပေါ်ယံဆင်းရဲမှလွတ်ပြီ။ အကျွန်ုပ်၏ ချွေးမသည် အကျွန်ုပ်၏အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ဤအိမ်သို့လာပေ၏” ဟုဆို၍ “သောဟံ အဇ္ဇ ပဇာနာမိ” အစရှိသော ဂါထာကိုရွတ်၏။ ဝိသာခါသည် တမိုးသောက်သော နေ့၌လည်း ဆွမ်းဘိတ်၍ လုပ်ကျွေး၏။ မိဂါရသူဌေး သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်သည်မှစ၍ ထိုအိမ်သည် သာသနာတော်၌ ဖွင့်သောတံခါးရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားဆယ်ဝါမြောက်တွင် ဝိသာခါသည်မိဂါရသူဌေး၏ချွေးမဖြစ်သောနေ့၏ နောက်တနေ့မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာ, တကာဖြစ်၏။

ဝိသာခါ၏ သား, သမီး, မြေး, မြစ်များ

သူဌေးသည် ငါ၏ချွေးမသည် ကျေးဇူးရှိပေစွာ၊ ကြည်ညိုသော အခြင်းအရာကိုပြုကုန်အံ့။ ဤချွေးမ၏တန်ဆာသည် လေးလှ၏။ အခါခပ်သိမ်းဆင်ယင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ နေ့၌၎င်း, ည၌၌၎င်း အခါခပ်သိမ်း ဆင်နိုင်ကောင်းသော တန်ဆာကို ငါသည်ပြုအပ်၏-ဟု အဘိုးတသိန်းထိုက်သော မဟဗ္ဗတာအမည်ရှိသော တန်ဆာကို ပြု၍ ပြီးသည်ရှိသော် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကို ဆွမ်းဘိတ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ ဝိသာခါကို တဆယ့်ခြောက်လုံးသော နံသာရေတို့ဖြင့်ချိုးစေ၍ ထိုတန်ဆာကို ဆင်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးစေ၏။ ဝိသာခါသည် ထိုအခါမှစ၍ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍

မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ဆုရှစ်ပါးတို့ကိုရ၍ ကောင်းကင်၌ လကဲ့သို့ထင်ရှား၏။ သား၊သမီးတို့ဖြင့် ပွားစီးခြင်းသို့ရောက်၏။ သားယောက်ျားတကျိပ်၊ သမီးမိန်းမတကျိပ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသား၊သမီးတို့တွင် တယောက်-တယောက်အားလည်း သားတကျိပ်၊သမီးတကျိပ်အားဖြင့် နှစ်ကျိပ်စီဖြစ်၍ မြေးလေးရာဖြစ်၏။ မြေးတို့တွင်လည်း တယောက်-တယောက်အား နှစ်ကျိပ်စီဖြစ်၍ မြစ်ရှစ်ထောင်ဖြစ်၏။

ဝိသဘာဝါသည် အသက်တရဒ္ဒနှစ်ဆယ်နေ၍ ဆံဖြူတပင်မျှမရောက်၊ တဆယ်ခြောက်နှစ်ရှယ်အမြဲဖြစ်၏။ သား၊မြေး၊မြစ်တို့ဖြင့် ကျောင်းသို့ သွားသော်“ဤသူတို့တွင် ဝိသဘာဝါသည်အဘယ်နည်း”ဟု မေးရကုန်၏။ ဣရိယာပုထ်လေးပါးလုံး၌ပင်တင့်တယ်၏။ဝိသဘာဝါသည်ဆင်ငါးစီးအား ကိုဆောင်၏။ ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းသည် ဝိသဘာဝါ၏အားကိုသိလို၍ တရားနာ၍ ကျောင်းမှပြန်သောအခါ ဆင်ကိုလွှတ်၏။ ဆင်သည် နှာမောင်းကိုချီ၍ ဝိသဘာဝါသို့ရှေးရှုလာ၍ကျွန်မအချို့တို့သည် ပြေးလေကုန်၏။ အချို့ကား ဝိသဘာဝါသို့ ကပ်လာကုန်၏။ “အဘယ့်ကြောင့်ပြေးလာကုန်သနည်း”ဟု မေး၍ “မင်းကြီးသည်ရှင်မအားကိုစမ်းလို၍ ဆင်ကိုလွှတ်သည်”ဟု ဆိုကုန်သော် “ဆင်ကိုမြင်၍ အဘယ့်ကြောင့် ပြေးသနည်း၊ ငါသည် ဆင်ကိုနှိပ်အံ့”ဟုဆို၍ အကယ်၍ပြင်းစွာနှိပ်အံ့၊ပျက်စီးရာ၏-ဟု လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းဖြင့်သာ နှာမောင်းကိုကိုင်၍ တွန်းလိုက်၏။ ဆင်သည် နောက်ဆုတ်ခွေးထိုင်ထိုင်၍ လဲလေ၏။ထိုအခါလူတို့သည် ကောင်းချီးငြာကုန်၏။

ထိုအခါသာဝတ္ထိပြည်၌ ဝိသဘာဝါသည် သား၊မြေး၊မြစ်များစွာဖြစ်၍ အလွန်မင်္ဂလာရှိသောသူ-ဟု သမုတ်အပ်၏။ သား၊ မြေး၊ မြစ်တို့တွင် ဟယောက်သောသူမျှအကြား၌ သေသောသူမည်သည်မရှိ၊မင်္ဂလာပွဲလမ်းသဘင်တို့၌ဝိသဘာဝါကို ဘိတ်မန်၍ ရှေးဦးစွာကျွေးမွေးကုန်၏။ ထိုရောအခါ တနေ့သ၌ များစွာသောသူတို့သည် တန်ဆာဆင်ယင်ကုန်လျက် တရားနာအံ့သောငှာ ကျောင်းသို့သွားကုန်၏။ ဝိသဘာဝါသည် ဘိတ်မန်ရာ၌ ထမင်းစား၍ မဟလ္လတာတန်ဆာကိုဆင်၍ အလုပ်အကျွေးနှင့် တကွ ကျောင်းသို့သွားလေသော် အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ “ဤသို့အဘိုးကြီးသော ထိပ်မှစွပ်လျှင် ခြေဘမိုးတိုင်အောင် ရောက်သော

တန်ဆာကိုဆင်လျက် ဝင်အံ့သောငှာ မအပ်-ဟု ကြံ၍ တန်ဆာကိုချွတ်၍ အဝတ်ဖြင့်ထုပ်၍ကျွန်မအား “ဤတန်ဆာထုပ်ကိုယူလော့” ဟု ယူခဲ့စေ၍ “မြတ်စွာဘုရားအထံမှပြန်သောအခါ တန်ဆာကိုဆင်အံ့” ဟု ကျောင်းတော်သို့ဝင်လေ၏။

ဘုရားကျောင်းတော်ဆောက်လုပ်ရှုခါနီးခြင်း

ဝိသာခါ၏ဘုန်းကြောင့်ဤကျွန်မတယောက်သာဆင်ငါးစီးအားကို ဆောင်၍ ဤတန်ဆာကို ဆောင်ရွက်နိုင်သတည်း။ ထိုဝိသာခါသည် တရားနာ၍ ပြန်သောအခါ ထိုကျွန်မသည် တန်ဆာကို မေ့ရစ်လေ၏။ ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား “ရှင်ပင်ဘုရား…… ဝိသာခါသည် တန်ဆာထုပ်ကိုမေ့၍သွားလေပြီ” ဟုလျှောက်သော် “အာနန္ဒာ… သိမ်း၍ထားလော့” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် တန်ဆာထုပ်ကိုယူ၍ စောင်းတန်းဦး၌ဆွဲ၍ထား၏။ ဝိသာခါသည်ကျောင်းတော် အရံမှထွက်၍ တံခါး၏အနီးဥပစာ၌ရပ်လျက် “အမိ… တန်ဆာကိုယူခဲ့၊ ဆင်အံ့” ဟုဆိုသောခဏ၌ ကျွန်မသည် တန်ဆာထုပ် မေ့ရစ်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ “အရှင်မ…… မေ့ရစ်ခဲ့ပြီ” ဟုဆိုသော် “ထိုသို့တပြီးကား သွားချေလော့၊ အကယ်၍မူကား အရှင်အာနန္ဒာသည် ကောက်ယူ၍ တပါး၌ထားနှင့်သည်ဖြစ်အံ့၊ မဆောင်ခဲ့လင့်လော၊ တန်ဆာကို အရှင် အာနန္ဒာအား ငါစွန့်တော့သည်၊ သိအောင်ပြုခဲ့” ဟုမှာလိုက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည်လည်း ကျွန်မပြည့်ဝလာသည်ကိုမြင်၍ “အဘယ် ကြောင့်လာပြန်သနည်း” မေးသဖြင့် “တန်ဆာထုပ်ကို အကျွန်ုပ်မေ့၍ သွားမိသည်၊ မြင်တော်မူပါသလော” ဟုမေး၏။ “ငါသည်ကောက်ယူ၍ စောင်းတန်းဦး၌ဆွဲ၍ထားသည်၊ သွား၍တန်ဆာကိုယူလေလော့” ဟုဆို ၏။ ထိုကျွန်မသည်လည်း “ရှင်ပင်ဘုရား…… အရှင်တို့လက်ဖြင့် သုံးသပ် လေပြီးဖြစ်မူကား မယူခဲ့နှင့်တော့-ဟု မှာလိုက်ပါသည်” ဆို၍ လက် ချည်းပြန်လေ၏။ “အမိ…… အသို့နည်း” ဟု ဝိသာခါ မေးသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ သိမ်းယူထားနှင့်သော အကြောင်းကို ကျွန်မကြား လျှောက်၏။ ထိုအခါ “အမိ…… အရှင်အာနန္ဒာ သုံးသပ်လေပြီးသော တန်ဆာကို ငါမဆင်ပြီ၊ ဤတန်ဆာကို အရှင်တို့အားသာလျှင် စွန့်လှူ

တော့သည်။ ထိုတန်ဆာကိုစွန့်၍ အရှင်တို့အား ကပ္ပိယဘဏ္ဍာကို ဆောင်အံ့၊ သွားချေပြီး၊ ထိုတန်ဆာကိုဆောင်ခဲ့”ဟုစေလိုက်၍ ကျွန်မ သွား၍ဆောင်ချေပြီးသော် ဝိသုဒ္ဓါသည် မဆင်ပြီဟူ၍ ရွှေပန်းထိမ် သည်တို့ကိုခေါ်၍ အဘိုးပြတ်စေသော် အသပြာ ၉-ကုဋေ အဘိုးထိုက် ၏ “လက္ခမူကား- အသပြာတသိန်းထိုက်၏” ဆိုသော် တန်ဆာထုပ်ကို ယာဉ်၌တင်စေ၍ “ရောင်းချကုန်”ဟုဆို၏။

အဘိုး ၉-ကုဋေပေး၍ ယူနိုင်သသူသည်မရှိ၊ ထိုတန်ဆာကို ဆင်ခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သော သူကိုလည်းမရ၍ ဝိသုဒ္ဓါသည်ပင် ထိုတန်ဆာ၏အဘိုးကိုပေး၍ တသိန်းအလွန်နှင့်တကွ အသပြာ ၉-ကုဋေကိုလည်း၌တင်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဆောင်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ “ရှင်ပင်ဘုရား ....အကျွန်ုပ်၏တန်ဆာကို အရှင်အာနန္ဒာသည် လက်ဖြင့် သုံးသပ်သောကြောင့် ထိုတန်ဆာကိုဆင်အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ထိုတန်ဆာကိုစွန့်၍ ကပ္ပိယဘဏ္ဍာကို ဆောင်အံ့-ဟု ရောင်းစေသော်လည်း ဝယ်နိုင်သောသူကိုမမြင်၍ အကျွန်ုပ်သည်ပင် အဘိုးပေး၍ လာ၏၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့တွင် အဘယ်ပစ္စည်းကို ကပ်ရအံ့နည်းအရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်သော် “ဒါယိကာမ ဝိသုဒ္ဓါ.. မြို့အရှေ့တံခါး၌ သံဃာ၏နေရာကို သင်သည်ပြုခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု မိန့်တော်မူသော် “သင့်ပြီအရှင်ဘုရား”ဟု ဆို၍ ဝိသုဒ္ဓါသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ အသပြာ ၉-ကုဋေတို့ဖြင့် မြေကိုဝယ်၍ ၉-ကုဋေအသပြာဖြင့် ကျောင်းကိုပြုခြင်းငှာ အားထုတ်၏။

ထိုရောအခါတနေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လောကကိုရှုကြည့်တော်မူသော် နတ်ပြည်မှစတင်၍ ဘဒ္ဒိယမြို့၌ သူဌေးအမျိုး၌ ဖြစ်လာသော ဘဒ္ဒိယ သူဌေးသားအား ဥပနိဿယနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ အနာယဝိဏ် သူဌေးအိမ်၌ ဆွမ်းစားခြင်းကိုပြု၍ မြောက်တံခါးသို့ ရှေးရှု ကြွတော်မူသော ဘုရားရှင်ကိုမြင်၍ လူတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားဒေသစာရီ ကြွတော်မူလတ္တံ့”ဟုဆိုကုန်၏၊ ဝိသုဒ္ဓါလည်းထိုနေ့၌မြတ်စွာဘုရားသည် မြောက်တံခါးသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူသည်-ဟု ကြား၍ လျင်စွာသွား၍ ရှိခိုး၍ “ဒေသစာရီကြွတော်မူလိုသလောအရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်၍

“ဪ-ကြလို့ရ ဝိသာခါ” ဟု မိန့်တော်မူသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား... ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကိုစွန့်၍ အရှင်ဘုရားတို့၏ကျောင်းကို ပြုပါစေ၏။ ပြန်တော်မူပါအရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်ပြန်သော် “ဝိသာခါ... ဤသွားခြင်းသည် မနစ်သောသွားခြင်းတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ဤသို့ကြရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မချွတ်ဟိတ်နှင့် ပြည့်စုံသော တစုံတယောက်ကို မြင်တော်မူ၏” ဟု ကြံ၍ “ထိုသို့မူကား ရှင်ပင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်အား ပြုပြီးသည်၊ မပြုသေးသည်ကို သိတတ်သောရဟန်းတယောက်ကို ပြန်ပါစေ” ဟု လျှောက်သော် “ဝိသာခါ... အကြင်ရဟန်းကို သင်နှစ်သက်၏။ ထိုရဟန်း၏သပိတ်ကို ယူလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဝိသာခါသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုချစ်မြတ်နိုးလှသော်လည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုးကြီး၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုမှီ၍ အမှုသည် လျင်စွာပြီးလတ္တံ့ - ဟု ကြံ၍ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏သပိတ်ကိုယူ၏။ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကြည့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “မောဂ္ဂလာန်... သင်၏အခြံအရံဖြစ်သော ငါးရာသောရဟန်းတို့ကိုယူ၍ပြန်ရစ်လော့” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အခြံအရံငါးရာနှင့်တကွ ပြန်နေတော်မူ၏။ ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တန်ခိုးအားဖြင့် ယူဇနာ ငါးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ဝေးသောအရပ်တို့သို့ သစ်အလို့ငှာ သွားကုန်၍ ကြီးစွာသောသစ်တို့ကိုယူ၍ နေ့ခြင်းပင်လျှင် ပြန်နိုင်ကုန်၏။ လှည်း၌ သစ်သားတို့ကိုတင်၍ ပင်ပန်းခြင်းမည်သည်မဖြစ်၊ ဝင်ရိုးတို့သည် မကျိုးကုန်၊ မကြာမြင့်မီလျှင် ဘုံနှစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကိုပြုကုန်၏။

ကျောင်းတော်ကုန်ကျငွေနှစ်ဆယ်ခုနစ်ကုဋေ

အောက်မြေ၌ ခန်းတိုက်ငါးရာ၊ အထက်ဘုံ၌ ခန်းတိုက်ငါးရာအားဖြင့် ခန်းတိုက်တထောင်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ပြာသာဒ်သည်ဖြစ်၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောမြေအပြင်၌ ပြာသာဒ်ကိုပြု၏။ ပြာသာဒ်ချည်းသာလျှင်မတင့်တယ်ဟု ထိုပြာသာဒ်ကို ခြံရံ၍တိုက်ခန်းငါးရာ၊ ပြာသာဒ်ငယ်ငါးရာ၊ စရပ်အရှည်ငါးရာတို့ကို ပြုစေ၏။ ဝိသာခါ၏ပြာသာဒ်အမှုသည်ကိုးလှတို့ဖြင့်ပြီး၏။ ခြေဆေးဖျဉ်းကိုမူကား တခဲနက်ခတ်သောနီဖလံ

ရွှေဖြင့်သာလျှင် ရွက်အိုးခြောက်ဆယ်ဝင်လောက်သော ဖျဉ်းကိုပြစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုးလတို့ဖြင့် ဒေသစာရိတ္တတော်မူ၍ သာဝတ္ထိသို့ ပြန်တော်မူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ကြွသည်ကို ဝိသာခါကြားလျှင် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် မြတ်စွာဘုရားကို မိမိကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်၍ ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ရဟန်း သံဃာနှင့် တကွ ဤကျောင်း၌ နေတော်မူပါ။ ကျောင်းပူဇော်ခြင်းကို ပြုပါအံ့-ဟူ၍ တောင်းပန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်ဝန်ခံတော်မူ၍ ထိုနေ့မှစ၍ဝိသာခါသည် ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်အားကျောင်းတွင်သာအလှူပေး၏။ဝိသာခါ၏အဆွေခင်ပွန်းမိန်းမတယောက်သည် အဘိုးတသိန်း ထိုက်သောကမ္မလာကိုယူခဲ့၍ “ခင်ပွန်းမ……ဤပုဆိုးကို သင်၏ပြာသာဒ်၌ မြေအခင်းပြု၍ ခင်းရာအရပ်ကိုကြားပါ”ဟု ဆိုသော် “အဆွေ…ငါသည် သင့်အားခင်းရန်နေရာမရှိဆိုလျှင် မခင်းစေလို၍ ဆိုသည် မှတ်လတ္တံ့၊ သင်၏ကိုယ်တိုင် ကြည့်ပါလော့”ဟု ဆို၍ ဘုံနှစ်ဆင့်၌ အခန်းတထောင်ကို ကြည့်သော် ထိုပုဆိုးအောက် အဘိုးနည်းသော ပုဆိုးကို မမြင်၍ ဤပြာသာဒ်၌ ကောင်းမှုအဘို့ မရပါဟု ငို၏။ အရှင် အာနန္ဒာသည် ငိုကြောင်းကိုမေးသော် ဤပုဆိုးခင်းရာအရပ်ကို မရ၍ ငိုကြောင်းကို လျှောက်သဖြင့် “ခြေဆေးရာ၌ခင်းလော့၊ သံဃာသည် ခြေဆေးပြီးလျှင် ခြေကိုသုတ်၍ဝင်လတ္တံ့၊ ဤသို့ဖြစ်လျှင် သင့်အားအကျိုးကြီးလတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခင်းစေ၏။

ဝိသာခါသည် မိုဃ်းလေးလပတ်လုံး ကျောင်းတွင်း၌နေ၍ ရဟန်းသံဃာအား အလှူပေး၏။အဆုံးသောနေ့၌ ရဟန်းသံဃာအား သင်္ကန်းလျှာပုဆိုးကိုလှူ၏။သဃ် နော ရဟန်းရသောပုဆိုးသည် အဘိုးတသိန်းထိုက်၏။ အလုံးစုံသောသပိတ်တို့ကို ထောပတ်ဆီစသော ဆေးတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍လှူ၏။ ထိုအလှူ၌အသပြာ ၉-ကုဋေတို့သည်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။ ကျောင်းရာမြေ ၉-ကုဋေ၊ ကျောင်းဆောက်ရာ၌ ၉-ကုဋေ၊ အလှူ၌၉-ကုဋေအားဖြင့် အလုံးစုံ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ သောအသပြာတို့ကို သာသနာတော်၌စွန့်၏။

ဝိသာခါဥဒါနဒါနကျမ်းခြင်း

ဝိသာခါကျောင်းပူဇော်ပြီးသည်မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါ၏ အိမ်၌ ဆွမ်းကိုခံ၍ တောင်တံခါးဖြင့်ထွက်၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးအိမ်၌ ဆွမ်းကိုယူ၍ အရှေ့တံခါးဖြင့်ထွက်၍ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌နေ၏။ ထိုအိမ်တို့၌ဆွမ်းကိုယူ၍ မြောက်တံခါးဖြင့်ထွက်တော်မူလျှင် ဒေသစာရီကြွတော်မူ၏။ ဤသို့ဖြစ်သောကြောင့် မြောက်တံခါးသို့ ထွက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို လူတို့ မြင်ကုန်လျှင် ဒေသစာရီကြွတော်မူလတ္တံ့-ဟု သိကုန်၏။ ကျောင်းလှူပြီးသောနေ့၌ ညနေချမ်းသောအခါ ဝိသာခါသည် သားမြေးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် အကြင်အကြင်အလိုကို ရှေး၌တောင်းတ၏။ ထိုအလုံးစုံသည် ပြည့်စုံပြီဟု ဝမ်းမြောက်သဖြင့် ကျောင်းကိုလှည့်၍ ငါးဂါထာ တို့ဖြင့် သာယာစွာ ဥဒါနဒါနကျမ်း၏။

ကဒါဟံ ကတွာ ပါသာဒံ၊ သုဓာမတ္တိကလေပနံ။
ဝိဟာရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယံ ပူရိတော။

ကဒါ မဉ္ဇု ဝိဌု၊ ဘိသိဗိဗ္ဗောဟနာနိစ။
သယနဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယံ ပူရိတော။

ကဒါဟံ သလာကဘတ္တံ၊ သုစိမံသော ပသေစနံ။
ဘောဇနံ ဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယံ ပူရိတော။

ကဒါဟံ ကာသိကဝတ္တံ၊ ခေါမကောဠုမ္မရာနိစ။
စီဝရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယံ ပူရိတော။

ကဒါဟံ သပ္ပိနဝနီတံ၊ မဇုံ တေလဉ္စ ဖာဏိတံ။
ဘေသဇ္ဇဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယံ ပူရိတော။

ဤငါးဂါထာဖြင့် ဥဒါနဒါနကျမ်း၏။

၂၂၅။ ဝိသဘာဝဒါယိကာမ၏ရှေးအထိတ် ဆုတောင်းကိုပြခြင်း

ရဟန်းတို့သည် ဝိသဘာဝ၏ ဥဒါန်းကျူးသံကိုကြား၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝိသဘာဝ သီချင်းသီလျက်ကသည်ကို မမြင်ဘူးပါကုန်၊ ယခုအခါသားမြေးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် သီချင်းသီ၍ဆို၍ ပြာသာဒ်ကိုလှည့်တိ၏၊ အသို့နည်း၊ ဝိသဘာဝအား အကြံများ၍ သည်းခြေသော်လည်း ပျက်လေသလော” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း “ချစ်သား ရဟန်းတို့...ငါ၏ သမီး ဝိသဘာဝသည် သီချင်းသီသည်မဟုတ်၊ မိမိအလိုသည် ပြည့်စုံပြီ၊ တောင့်တအပ်သော ပတ္တနာသည် ပြည့်စုံပြီ-ဟု ဝမ်းမြောက်သောကြောင့် ဥဒါန်းကျူးသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အဘယ်အခါ၌ ဤဝိသဘာဝသည် ဆုတောင်းအပ်သနည်း-ဟု လျှောက်သဖြင့်-

“ချစ်သားရဟန်းတို့...ဤကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာတသိန်းအထက်၌ ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ တယောက်သော ဒါယိကာမသည် ဆုရှစ်ပါးကိုတောင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အမိအရာ၌တည်လျက် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏၊ ညနံနက် မြတ်စွာဘုရားအား ခစား၏၊ ထိုဒါယိကာမ၏ တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းလည်း ထိုဒါယိကာမနှင့်တကွ မပြတ်ကျောင်းတော်သို့လိုက်ရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ထိုဒါယိကာမ၏ အကျွမ်းဝင်သဖြင့် စကားပြောဟောသော အဖြစ်ကို ၎င်း၊ အကျွမ်းဝင်သောအဖြစ်ကို ၎င်း မြင်၍ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် ဘုရားနှင့်အကျွမ်းဝင်ခြင်း ဖြစ်သနည်း-ဟုကြံ၍ “အရှင်ဘုရား...ဤမိန်းမသည် အရှင်ဘုရားတို့အား အသို့တော်သနည်း” ဟုမေး၏။

“အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့တွင် အမြတ်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူသော် “အဘယ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ ဒါယိကာမတို့တွင် အမြတ်ဖြစ်သနည်း” ဟုမေးပြန်သဖြင့် “ကမ္ဘာတသိန်းပတ်လုံးဆုတောင်း၍ ပါရမီကို ဖြည့်ရ၏” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် “ယခုအခါ၌ ဆုတောင်း၍ရခြင်း ဌာတတ်ကောင်းပါအံ့-လော အရှင်ဘုရား” ဟုမေး၍ “တတ်ကောင်း

၏”ဟု မိန့်တော်မူသော် “ရဟန်းတသိန်းနှင့်တကွ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အကျွန်ုပ်၏ဆွမ်းကိုခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၍ ဘုရားဝန်ခံတော်မူသဖြင့် ထိုဒါယိကာမသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအလှူပေး၍ အဆုံးစွန်သောနေ့၌ သင်္ကန်းအစုံတသိန်းနှင့်တကွ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ မြတ်စွာဘုရားခြေရင်း၌ဝပ်၍ “အရှင်ဘုရား... ဤကောင်းမှု၏အကျိုးအားဖြင့် အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော ဘုရားတဆူ၏အထံမှ ဆုရှစ်ပါးကိုရ၍ အမိအရာ၌တည်၍ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးကုန်သောသူတို့ထက် မြတ်သည်ဖြစ်ရလို၏”ဟု ဆုတောင်း၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ဤသူ၏ပတ္တနာသည် ပြည့်စုံလတ္တံ့လော ဆင်ခြင်သော် ကမ္ဘာတသိန်းအဆုံး၌ ဂေါတမဘုရားဖြစ်သောအခါဝိသုဒ္ဓိအမည်ရှိသော ဥပါသိကာမဖြစ်၍ ဆုရှစ်ပါးကိုရ၍ အမိအရာ၌တည်၍ အလုပ်အကျွေးဒါယိကာမတို့ထက် မြတ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ မြင်တော်မူ၍ “ဒါယိကာမ... တောင်းသည့်ဆုအတိုင်း ပြည့်လတ္တံ့”ဟု ကြားတော်မူသဖြင့် နက်ဖြန်ပင် ထိုဆုပြည့်တော့အံ့သကဲ့သို့ထင်လျက် အသက်ထက် ဆုံးကောင်းမှုကိုပြု၍ စုတေ့သော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့လျှင် နတ်ပြည်၊ လူ့ပြည် ဘဝများစွာကျင်လည်၍ ကဿပဘုရားဖြစ်သောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကိကိမင်း၏သမီးခုနစ်ယောက်တွင် အငယ်ဆုံး သံဃဒါသီမင်းသမီးဖြစ်လာ၍ အစ်မခြောက်ယောက်တို့နှင့်တကွကောင်းမှုပြု၍ ကဿပဘုရားခြေတော်ရင်း၌ဝပ်လျက် “အရှင်ဘုရားကဲ့သို့သော ဘုရား၏ အမိအရာ၌တည်၍ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဘုရားကိုလုပ်ကျွေးသောသူတို့ထက် အမြတ်ဖြစ်ရလို၏”ဟု ဆုတောင်း၍ ထိုမှစုတေ့သော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ ဤယခုငါ့ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယပြည်၌ မေဏ္ဍကသူဌေးသား ဓနုဇ္ဈယသူဌေး၏ မိဖုရားသုမနဒေဝီဝမ်း၌ဖြစ်လာ၍ ငါ့ဘုရားရဟန်းပြု၍ ဒုတ္တရစရိယာ ကျင့်တော်မူသောအခါ နှစ်နှစ်မြောက်ဆီတွင်ဘွား၍ ဝိသာခါ အမည်ရှိလျက် ခုနစ်နှစ်အရွယ်၌ သောတာပန်ဖြစ်၍ ငါ၏သာသနာတော်၌ ကောင်းမှုများစွာပြု၍ ဆုရှစ်ပါးကိုရ၍ ဘုရားအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့ထက် အမြတ်သည်ဖြစ်၏။

ဝိသာခါ၏အဘော်ငါးရာတို့အား တရားပြခြင်း ၆၃

ထိုသို့ မိမိ၏အလိုပြည့်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်သောစကားကို ဆိုသတည်းဟုမိန့်၍ တရားဟောတော်မူလိုသဖြင့် “ရဟန်းတို့....လိမ်မာစွာသောပန်းသည်သည် အထူးထူးသော ပန်းပွင့်အစုမှ အထူးထူးသောပန်းကုံးတို့ကိုပြသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိသာခါသည် ငါ၏သာသနာတော်၌ ကောင်းမှုများစွာပြုလို၏”ဟု မိန့်၍—

ယထာပိ ပုပ္ဖရာသိမ္မာ၊ ကယိရာ မာလာဂုဏေ ဗဟူ။
ဧဝံ ဇာတေန မစ္စေန၊ ကတ္တဗ္ဗံ ကုသလံ ဗဟုံ။ ။
ဟူသောတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ယထာပိ၊ဥပမာကား။ ပုပ္ဖရာသိမ္မာ၊ ပန်းပွင့်အစုမှ။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ မာလာဂုဏေ၊ ပန်းကုံးတို့ကို။ ကယိရာ၊ ပြသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ဤအတူ။ ဇာတေန၊ပဋိသန္ဓေနေခြင်းရှိသော။ မစ္စေန၊သတ္တဝါသည်။ ဗဟုံ၊များစွာ။ကုသလံ၊ကုသိုလ်ကို။ကတ္တဗ္ဗံ၊ပြုရာ၏။

[ဝိသာခါ ဒါယိကာမ အသက်သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်ဆီတွင် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကိုဆောက်ဟန်ရှိ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်တော်ခြောက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ဝါတော် သုံးဆယ့်သုံးဝါခန့်ရှိသကဲ့သို့ထင်၏။]

၂၂၆။ ဝိသာခါ၏အပေါင်းအဘော်မိန်းမငါးရာတို့အား တရားဟောချွတ်တော်မူခြင်း

“ကောနုဟာသော ကိမာနန္ဒော” အစရှိသောတရားကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါဒါယိကာမ၏ အပေါင်းအဘော်ဖြစ်သော ငါးရာသော မိန်းမတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။သာဝတ္ထိပြည်၌ ငါးရာကုန်သောအမျိုးသားတို့သည် ဤသို့ပြုသဖြင့် ဤမိန်းမတို့သည် မမေ့မလျော့နေကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ -ဟုကြံကုန်၍ မိမိတို့၏မယားတို့ကို ဝိသာခါ မဟာဥပါသိကာကိုအပ်နှင်းကုန်၏၊ ထိုငါးရာသောမယားတို့သည် ဥယျာဉ်သို့၎င်း၊ ကျောင်းသို့၎င်း သွားကုန်သော် ဝိသာခါနှင့်တကွသာ သွားရကုန်၏၊ တပါးသောအခါ၌ ယနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သေသောက်သဘင်

သည်ဖြစ်လတ္တံ့.-ဟု သေသောက်သဘင်ပြု နှိုးဆော်တစ်ကြွေးသည်ရှိသော် ထိုငါးရာကုန်သောမိန်းမတို့သည် မိမိလင်တို့အဘို့ သေအရက်ကိုစီရင်ကုန်၏။

ထိုလင်ယောက်ျားတို့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သေသောက် ပွဲကစားပြီး၍ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အမှုလုပ်သွားကုန်၏။ ထိုမိန်းမတို့သည် ငါတို့သည် လင်၏မျက်မှောက်၌ သေကိုမသောက်ရကုန်၊ သေတို့သည်လည်းကြွင်းကုန်၏။ အကြင်အခြင်းဖြင့် ထိုလင်တို့သည် မသိကုန်၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤသေကိုသောက်ကုန်အံ့-ဟုကြံကုန်၍ ဝိသာခါ၏အထံသို့သွားကုန်၍ “အရှင်မ...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဥယျာဉ်ကို ရှုခြင်းငှာ အလိုရှိပါကုန်၏”ဟု ဆိုကုန်၍ “အမိတို့....ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ “ထိုသို့ဥယျာဉ်ရှုလိုကုန်တပြီးကား-ပြုအပ်သော ကိစ္စတို့ကိုပြု၍ ထွက်ကုန်လော့”ဟု ဆိုသော် ထိုဝိသာခါနှင့်တကွ ထွက်ကုန်၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြင်းအရာဖြင့် သေကိုဆောင်ခဲ့စေ၍ ဥယျာဉ်၌သောက်ကုန်၍ ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားလာလှည့်ပတ်ကုန်၏။

ဝိသာခါသည် ဤမိန်းမတို့သည် မလျောက်ပတ်သော အမှုကို ပြုအပ်၏။ ယခုအခါရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်မိန်းမတို့သည် သေသောက်ကုန်၏-ဟု တိတ္ထိတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်လတ္တံ့.-ဟုကြံ၍ ထိုမိန်းမတို့ကို ဤသို့ဆို၏။ “သင်တို့သည် မလျောက်ပတ်သော အမှုကိုပြု၏။ ငါ့အားလည်း အကျော်အစောမဲ့ကိုဖြစ်စေ၏။ သင်တို့၏ လင်တို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်လတ္တံ့။ အခုအဘယ်သို့ပြုပါကုန်အံ့နည်း”ဟု ဝိသာခါဆိုသော် “အရှင်မ....အကျွန်ုပ်တို့နာကျွန်ပြုကုန်အံ့”ဟုဆို၏။ “ထိုသို့တပြီးကား-သင်တို့၏အမှုဖြင့် ထင်ကုန်လတ္တံ့”ဟုဆို၏။ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း အိမ်သို့သွားကုန်၍ နာယောင်ပြုလေ၏။ လင်တို့သည် အမှုလုပ်ရာမှလာကုန်၍မိန်းမတို့သည် အဘယ်သို့သွားလေကုန်သနည်း-ဟုမေး၍နာကုန်၏-ဟု ပြောဆိုကုန်သော စကားကို ကြားလျှင် ဤမိန်းမတို့သည် သေကြွင်းတို့ကိုသောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့.-ဟု ခြိမ်းချောက် ရိုက်ခတ်သဖြင့် အကျိုးမဲ့ကို ရောက်ကုန်၏။

ထိုမိန်းမတို့သည် နောက်သေသောက်သဘင်ခံရာ၌လည်း ထိုရှေးနည်းအတူ သေသောက်လိုကုန်၍ ဝိသာခါသို့ကပ်၍ “အရှင်မ....ငါတို့

ဝိသာခါ၏အဘော်ငါးရာတို့အားတရားပြခြင်း ၆၅

ကိုဥယျာဉ်သို့တခါဆောင်ပါဦး”ဟု ဆိုကုန်၍ “ရှေး၌လည်း ငါ၏အကျော်အစောမဲ့ကိုသင်တို့သည် ဖြစ်စေကုန်ပြီ၊ သင်တို့သွားလေကုန်၊ သင်တို့ကိုငါမဆောင်လို”ဟု ဝိသာခါပယ်အပ်သည်ဖြစ်၍ “ဤသို့အကျွန်ုပ်တို့မပြုပါကုန်အံ့”ဟုဆို၍ ဝိသာခါသို့ကပ်၍ “အရှင်မ...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်၏၊ ကျောင်းသို့ ဆောင်ပါလော့”ဟုဆိုကုန်၍ “ယခုအမှု၌ကား သင်တို့သွားလေကုန်၊ ဣစ္ဆာယံတန်းတို့ကိုပြုလေကုန်”ဟု ဆို၏၊ ထိုမိန်းမတို့သည်ပန်းကလပ်တို့ဖြင့်နံ့သာတို့ကိုယူခဲ့၍ အရက်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ပုလင်းငယ်တို့ကို လက်တို့ဖြင့် ဆွဲခဲ့ကုန်၍ အပေါ်ရုံပုဆိုးကြီးတို့ဖြင့်ခြုံရုံကုန်၍ ဝိသာခါသို့ ကပ်ကုန်၍ ဝိသာခါနှင့်တကွကျောင်းတွင်းသို့ဝင်ကုန်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေကုန်၏။

သေဗူးငယ်တို့မှ သေကိုသောက်ကုန်၍ ဗူးငယ်တို့ကို စွန့်ပစ်ကုန်၍ တရားသဘင်ဝယ် မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်၌နေကုန်၏၊ ဝိသာခါလည်း “အရှင်ဘုရား...ဤမိန်းမတို့အားတရားဟောတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏၊ ထိုမိန်းမတို့သည် သေယစ်သော အဟုန်ဖြင့် တုန်လှုပ်သောကိုယ်ရှိကုန်လျက် ငါတို့ကကုန်အံ့၊ သိကုန်အံ့”ဟု စိတ်ဖြစ်စေကုန်၏၊ ထိုရောအခါဝသဝတ္တိမာရ်နတ်ပြည်၌နတ်တယောက်သည် ဤမိန်းမတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ ငုပ်ဝင်၍ ရဟန်းဂေါတမ၏ရှေ့၌ ဘောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို ဖြစ်စေအံ့-ဟု ကြံလျက် ထိုမိန်းမတို့ ကိုယ်တွင်း၌ စွဲဝင်၍ ထိုမိန်းမငါးရာတို့တွင် အချို့သောမိန်းမတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်၌ လက်ခုပ်တီးစေ၏၊ အချို့သောမိန်းမတို့ကိုကစေ၏၊ အချို့သောမိန်းမတို့ကိုသီးစေ၏။

ဤအမှုသည် အဘယ့်ကြောင့်ဖြစ်သနည်း-ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ယခုအခါ၌ မာရ်နတ်ပြည်၌နေသောနတ်တို့အား ယုတ်မာသော အခြင်းအရာကိုရစေခြင်းငှာ ပါရမီတို့ကို ငါမပြုည့်-ဟု ကြံတော်မူ၍ ထိုမိန်းမငါးရာတို့ကို ထိတ်လန့်စိမ့်သောငှာ မျက်မှောင်တော်မှ ညှိသောရောင်ခြည်တော်ကိုလွှတ်၏၊ ထိုသို့ မျက်မှောင်တော်မှ ညှိသောရောင်ခြည်တော်ထွက်သောအခါ၌ အမိုက်ဖြင့်နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ထိုမိန်းမငါးရာတို့သည် ပြင်းစွာထိတ်လန့်ကုန်လျက် သေရအံ့သော

ဘေးကိုကြောက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ထိုမိန်းမတို့၏ဝမ်း၌သေတို့သည် ကြေလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူသောပလ္လင်မှ ကွယ်တော်မူ၍ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ရပ်တော်မူပြီးလျှင် ရွှေအင်းပျဉ်၌တင်၍ထားသော ငွေမြုတ်ကဲ့သို့ နှာယောင်၏အထက် နဖူးတော်ပြင်အလယ်၌ လက်ျာရစ်ခွေလျက် အထက်သို့အဖျားတက်၍ တည်သော ဖြေ၍ဆန့်သော် မောင်းထက်ဝက်မျှရှည်သောဥဏ္ဏလုံမွေးရှင်တော်မှ ဖြူသောရောင်ခြည်ကို လွှတ်တော်မူ၏။

ထိုခဏ၌နေ့လ တသိန်းထွက်သောအခါကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုမိန်းမငါးရာတို့အား ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းကင်း၍ သက်သာရာရကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုမိန်းမတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍“သင်တို့သည်ငါ၏အထံသို့လာကုန်သည်ရှိသော် မေ့လျော့ကုန်သဖြင့် လာအံ့သောငှာ မအပ်ကုန်၊ သင်တို့၏မေ့လျော့ခြင်းဖြင့် မာရ်နတ်ပြည်၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် ယုတ်မာသောအခြင်းအရာကိုရ၍ သင်တို့သည် ရယ်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်းကိုမျှပြုအံ့သောငှာ မအပ်သော ငါဘုရား၏ရှေ့၌ ရယ်ခြင်း၊ လက်ခုပ်တီးခြင်း၊ ကခြင်း၊ သီခြင်းတို့ကို ပြုကုန်၏။ ယခု အခါ သင်တို့သည် ရာဂအစရှိသောမီးတို့ကိုငြိမ်းစေခြင်းငှာ အားထုတ်ခြင်းကို ပြုအပ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ ရပ်တော်မူလျက်ပင်—

ကောနု ဟာသော ကိမာနန္ဒော၊ နိစ္စံ ပဇ္ဇလိတေ သတိ။
 အန္ဓကာရေန ဩနဒ္ဓါ၊ ပဒီပံ န ဂဝေသထ။ ။
 ဟူသောတရားတော်ကိုဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ကောနန္ဒော၊အို-မာတုဂါမတို့။ဣဓ၊ ဤလူအပေါင်း၌။နိစ္စံ၊ အမြဲ။ပဇ္ဇလိတေ၊ရာဂစသော ဆယ့်တပါးသောမီးတောက်သည်။သတိ၊ ရှိလျက်။ တုမှာကံ၊ သင်မာတုဂါမတို့အား။ ဟာသော၊ရွှင်ခြင်းသည်။ ကောနု၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ အာနန္ဒော၊ နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်။ကိန္ဓု၊အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။အန္ဓကာရေန၊ အဝိဇ္ဇာ-ဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့်။ဩနဒ္ဓါ၊မြှေးယွက်အပ်ကုန်သော။ တုမှေ၊သင်တို့သည်။ ကိ၊အဘယ်ကြောင့်။ ပဒီပံ၊ ပညာတည်းဟူသောဆီမီးကို။နဂဝေသထ၊ မရှာမှီးကြကုန်သနည်း။

ပုတ္တုသုတ္တံမင်းကြီးအား ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း ၆၇

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ထိုငါးရာသောမိန်းမတို့သည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်လေကုန်၏။ ထိုမိန်းမတို့၏ ရတနာသုံးပါးတို့၌ မတုန်မလှုပ် ကြည်ညိုခြင်း၌ တည်သည်၏အဖြစ်ကိုသိတော်မူ၍ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ် မှ မြတ်စွာဘုရားကွယ်တော်မူ၍ ဘုရားနေရာ၌နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားကို “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား... ဤသေမည်သည် ယုတ်မာစွာ၊ ဤသို့သောတာပန်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း နှင့်ပြည့်စုံကုန်သောမိန်းမတို့သည် ရှင်ပင်ဘုရား၏ရှေ့တော်၌ ဣရိယာ ပုထ်ကိုမျှတည်တံ့စေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရယ်ခြင်း၊ လက် ခုပ်တီးခြင်း၊ သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ ကခြင်းတို့ကိုပြုကုန်၏” ဟု လျှောက် သော် “ဪ-ဝိသာခါ... ဤသေမည်သည် အလွန်ယုတ်မာ၏။ ဤသေ ကိုမှီ၍ များစွာသောသတ္တဝါတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏” ဟု မိန့် တော်မူ၍ “အဘယ်အခါ၌ ရောက်ဘူးလေသနည်း” ဟု လျှောက်ပြန် သဖြင့် ထိုသေကြောင့် ပျက်စီးခြင်းကိုအကျယ်ခံ၍ ဣန္ဒဇာတ်ကိုဟော တော်မူ၏။

၂၂၇။ ပုတ္တုသုတ္တံမင်းကြီးအား ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်ဖြင့် ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း

“ဆယ့်မာ ခေါ် ဘိက္ခု၊ ဓာတုယော” အစရှိသော ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ် ကို ပုတ္တုသုတ္တံအား ဟောတော်မူခြင်း၏အကြောင်းကား- အင်္ဂတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ပုတ္တုသုတ္တံအမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်း သည်ကား ကာမဂုဏ်၌ပြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ပြည်၌ဆုံးမစီမံသောငှာတရား သူကြီးကိုအပ်၍ မိမိသည် အမတ်ဗိုလ်ပါမှခွာ၍ ထမင်းဆောင်အလုပ် အကျွေးငယ်တယောက်နှင့်သာ မိုဃ်းလေးလပတ်လုံး ပြာသာဒ်ထက် ၌နေပြီး၍ မိုဃ်းလေးလလွန်သော် ဈေး၌သက်န်းဝယ်စေ၍ အရှင်ဂေါ တမဘုရားကိုဆရာဟုရည်၍ မိမိအလိုလိုရဟန်းပြု၍ နန်းမှဆင်း၍ ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်သို့လာခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘဂ္ဂဝံအမျိုးဖြစ်သော အိုးယိန်း သည်အားခွင့်တောင်း၍ ထိုအိုးယိန်းသည်၏စရပ်၌ တည်းနေနှင့်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းဟော် ၌နေသဖြင့် ထိုနေ့၌ လောကကိုကြည့်တော်မူသော် ပုတ္တုသုတ္တံမင်း

သည်ဘုရားကိုရည်မှတ်လျက် ရဟန်းပြု၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လာသည်ကို မြင်တော်မူ၍ မဂ်၊ဖိုလ်၏ဥပနိဿယကိုဆင်ခြင်တော်မူသော် အနာဂါမိ တည်အံ့သည်ကို မြင်တော်မူ၍ ပုတ္တု၊သာတိအား ငါသည်သဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုအံ့-ဟု သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် တစုံ တယောက်သောသူအားမကြားမူ၍ သပိတ်၊သင်္ကန်းကိုယူတော်မူလျက် ကိုယ်တော်ထည်းသာလျှင်သာဝတ္ထိပြည်မှ လေးဆယ့်ငါးယူဇနာကွာသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ နေချင်းဖြင့်ကြွတော်မူခဲ့၍ ဘဂ္ဂဝအမျိုးဖြစ်သော အိုး ထိန်းသည်သို့ကပ်၍ “ဘဂ္ဂဝ....သင့်အား အကယ်၍ဝန်မလေးပါမူ ယနေ့တညဉ့်မျှ သင်၏စရပ်၌ တည်းနေပါအံ့”ဟု မြတ်စွာဘုရားကတိုင် ကြားသည်ရှိသော်—

“ရှင်ပင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်ဝန်မလေးပါ။ရှေးဦးစွာရောက်နှင့်သော ရဟန်းတပါးခွင့်တောင်းသဖြင့် အကျွန်ုပ်ခွင့်ပြု၍ တည်းနေနှင့်ပလေ သည်။ထိုရဟန်းကိုပန်ကြား၍ ထိုရဟန်းဝန်မလေးမူ တည်းနေတော်မူ ပါ”ဟု ဘဂ္ဂဝဆိုသဖြင့် ထိုစရပ်သို့ကပ်၍ “ရဟန်း....အကယ်၍တည်း သင့်အားဝန်မလေးမူ ယနေ့တညဉ့် ငါလည်းတည်းနေပါအံ့”ဟု မြတ် စွာဘုရားကခွင့်တောင်းသော် “ငါ့ရှင်....ငါလည်းဝန်မလေး၊ စရပ် လည်းကျယ်ပါ၏။တည်းနေပါ”ဟု ဆိုသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် စရပ် သို့ဝင်၍ တင့်အပ်ရာ၌ ဘုရားနေရာကိုခင်းလျက် ထက်ဝယ်ခွေ၍ ကိုယ် တော်ကိုဖြောင့်စွာဆောက်တည်၍ သတိကိုရှေးရှုဖြစ်စေ၍ များစွာသော ညဉ့်ပတ်လုံးနေတော်မူ၏။

ပုတ္တု၊သာတိလည်း လက်လှုပ်ခြင်း၊ ခြေလှုပ်ခြင်း စသည်တို့ကို မပြု၊ ထက်ဝယ်ခွေ၍ ကိုယ်ကိုမတ်စွာထား၍ သတိကို ရှေးရှုဖြစ်စေ လျက် များစွာသောညဉ့်ပတ်လုံးနေ၏။ တယောက်သည်-တယောက် အား မေးခြင်း၊ဖြေခြင်းကိုမျှ မပြု၊ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ကြံတော်မူ၏။ ဤရဟန်းသည် လက်လှုပ်ခြင်း၊ခြေလှုပ်ခြင်းမည်သည်မျှ မရှိ၊ချေခြင်း၊ဆတ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော အမျိုးကောင်းသားဖြစ်၏။ ငါကစ၍စကား မဆိုနေဘိမူကား အာယုကပ်ပတ်လုံးပင်သော်လည်း နေရာ၏။ ငါပင် ဤရဟန်းအား ရှေးဦးစွာအကြောင်းကို မေးအံ့-ဟု ကြံတော်မူ၍

“ရဟန်း…… သင်သည် အဘယ်သူကို ရည်၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ အဘယ်သူသည် သင်၏ဆရာနည်း၊ အဘယ်သူ၏တရားကို သင်သည် နှစ်သက်သနည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရားက မေးတော်မူလျှင်—

“ငါ့ရှင်…… သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သာကီဝင်မင်း၏ သားဖြစ်သော ဂေါတမအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ရှိ၏။ ထိုရဟန်း ဂေါတမအား “ဣတိပိ သော ဘဂဝါ အရဟံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဝိဇ္ဇာ- စရဏသမ္ပန္နော၊ သုဂတော၊ လောကဝိဒူ၊ အနတ္တရောပုရိသဒမ္မသာရထိ၊ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘဂဝါ”ဟူ၍ ကောင်းသော ကျော်စော သံသည်နှံ၍တက်၏။ ထိုသာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော ရဟန်းဂေါတမ ကိုရည်၍ ငါသည် ရဟန်းပြု၏။ ထိုရဟန်းဂေါတမသည် ငါ၏ဆရာ တည်း၊ ထိုရဟန်းဂေါတမ၏တရားကို ငါနှစ်သက်၏” ဤသို့ပုတ္တုသုတ္တံ ဆိုသော် “ထိုသို့တပြီးကား ရဟန်း…… ယခုအခါ၌ ပံ့စွည်းလေးပါး ပူဇော်အထူးကိုခံတော်မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ် အရပ်၌နေတော်မူသနည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရားမေးတော်မူ၏။ “ငါ့ရှင်… ယခုအခါ၌ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှမြောက်ဖြစ်သော သာဓကိဇ္ဈိမြို့၌ နေတော်မူ၏”ဟု ပုတ္တုသုတ္တံလျှောက်၏။

ထိုနောက်မှ ပုတ္တုသုတ္တံကို မြတ်စွာဘုရား မေးတော်မူပြန်၏။ “ရဟန်း…… သင်သည် ထိုဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်ဘူး၏လော၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို သင်သည်သိပါ၏ လော”ဟု မေးတော်မူသော် “ငါ့ရှင်…… ငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို လည်း မသိပါ၊ မြင်လည်း မမြင်ဘူးပါ”ဟူ၍ ပုတ္တုသုတ္တံလျှောက်သဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူသော် ဤရဟန်းသည် ငါ့ကိုရည်၍ ရဟန်းပြု၍လာသော ပုတ္တုသုတ္တံပင်ဖြစ်သည်။ ငါလည်း ဤပုတ္တုသုတ္တံကိုပင် သင်္ဂြိုဟ်အံ့ သောဌာလာသည်-ဟုကြံတော်မူပြီးမှ “ရဟန်း…… သင့်အား ငါသည် တရားဟောအံ့၊ ငါ၏တရားကို သင်နာလော့၊ နှလုံး၌ သွင်းလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ဆယိမာ ခေါ် ဘိက္ခု ဓာတုယော၊ ဆ ဖဿာယဟနာနိ။

အစရှိသောဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ သုတ္တန်ဒေသနာ တော်၏အဆုံး၌ ပုတ္တုသုတ္တံသည် ဩရမ္ဘာဂိယသံယောဇဉ် ငါးပါးကို

ပယ်၍ အနာဂါမ်အဖြစ်၌တည်လေ၏။ အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီးသော ပုတ္တ၊ သာတိသည် မြတ်စွာဘုရားကို သိ၍ ဤသို့စင် ရှင်ပင်ဘုရားကို ငါသည် အာရုံသောဝါဒဖြင့်ပြောဆိုမိချေသည်-ဟု အပြစ်ကိုမြင်၍ ကန်တော့ ပြီးသော် ရဟန်းပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဧဟိဘိက္ခု၊ ဥပသမ္ပဒ၏ ဥပနိဿယကို ဆင်ခြင်တော်မူသော် မမြင်၍ ဧဟိဘိက္ခု၊ ဧဝံတော်မမူ၊ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို ရှာလေရာဝယ် ရှေးဘဝက ရန်ဘက်ဖြစ်ဘူးသော ဘီလူးသည် နွားမယောင်ဆောင်၍ ငွေသဖြင့် စုတေ့၍ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ဖြစ်လေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ရဟန်းတို့ကြား၍ “ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရား သည် ပုတ္တ၊ သာတိမင်းကို အနည်းငယ်သောတရားဖြင့် ဆုံးမတော် မူသည့်နောက် မကြာမြင့်မီ စုတေ့ရလေသည်။ ထိုမင်း၏အလားသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါလေသနည်း”ဟု မေးလျှောက် ကုန်သောကြောင့် “ချစ်သားတို့……ပုတ္တ၊ သာတိသည် ဩရုမ္ဘာဂိယသံယောဇဉ်ငါးပါးကို ပယ်၍ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ ဥပပါတ်ဖြစ်လေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ခပ်သိမ်း သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား အလုံးစုံသော အကြောင်းကို သိခြင်းသည် အာဝဇ္ဇနပဋိပဒ္ဓ-ဆင်ခြင်ခြင်းနှင့် စပ်သည်သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုတ္တ၊ သာတိကို သင်္ဂြိုဟ်တော်မူလို၍ သာဝတ္ထိမှ ရာဇဂြိုဟ်သို့လာတော်မူ၍ ပုတ္တ၊ သာတိကို တွေ့ပြီးသော်လည်း ဤသူ သည် အဘယ်သူဖြစ်မည်နည်း-ဟု ဆင်ခြင်တော်မမူသေး၍ ငါပင် ရှေးဦးစွာမေးရစေ-ဟု မေးတော်မူသတည်း။

၂၂၀။ မြတ်စွာဘုရားမျက်နှာတော်ကိုအသုရိန်နတ်
မော်၍ ဖူးမျှော်ရသည်ကိုပြခြင်း

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသောအခါ၌အသုရိန္ဒသုတ်ကိုဟောတော်မူ၏။ အကြောင်းဝတ္ထုကား- အသုရိန်နတ်သားသည် အလွန်ကြီးမြင့်၏။ အရပ်သည် ယူဇနာလေး ထောင်ရှစ်ရာမြင့်၏။ လက်မောင်းတဘက်အကြား ယူဇနာတထောင် နှစ်ယူဇနာခြား၏။ သားမြတ်နှစ်ခုကြား ယူဇနာခြောက်ရာခြား၏။

ဘုရားမျက်နှာတော်ကို အသုရိန်မော်ဖူးရခြင်း ၇၁

လက်ဘဝါး၊ခြေဘဝါးတို့၏ အနံကား-ယူဇနာသုံးရာရှိ၏။ လက်ဆစ် ယူဇနာငါးဆယ်ရှိ၏။ မျက်မှောင်ကြား ယူဇနာငါးဆယ်ရှိ၏။ ခံတွင်းဝ အကျယ် ယူဇနာနှစ်ရာရှိ၏။ ခံတွင်းအစောက် ယူဇနာကိုးရာရှိ၏။ လည် ယူဇနာသုံးရာရှိ၏။ နဖူး ယူဇနာသုံးရာရှိ၏။ ဦးခေါင်း ယူဇနာ ကိုးရာရှိ၏။ ထိုအသုရိန်သည် ငါသည်မြင့်လှ၏။ ဘုရားဂေါတမကိုလျှိုးငုံ့ ကိုင်းညွတ်၍ ရှုကြည့်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်-ဟု ကြံ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့မဆည်း ကပ်ဘဲနေ၏။

တရံရောအခါနတ်တို့၏အထံမှ မြတ်စွာဘုရား၏ဈေးဇူးတော်တို့ကို ကြား၍ ဘုရားဂေါတမသည် အဘယ်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသနည်း။ ငါသွား၍ကြည့်ချေအံ့-ဟုကြံ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အသုရိန်နတ်သား၏ နှလုံးအလိုကိုသိတော်မူ၍ ဣရိယာ ပုထ်လေးပါးတို့တွင် အဘယ်ဣရိယာပုထ်ဖြင့် ငါ၏ကိုယ်တော်ကို အသုရိန်နတ်သားအားပြရအံ့နည်း-ဟု ကြံတော်မူပြီးလျှင်ရပ်၍နေသော မည်သည်ကား-နိမ့်သူပင် ဖြစ်သော်လည်း မြင့်သကဲ့သို့ ထင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့်လျောင်းလျက်သာလျှင် ငါ၏ကိုယ်တော်ကို ရာဟုအသုရိန် အားပြအံ့-ဟုကြံတော်မူ၍အရှင်အာနန္ဒာကို “ဓန္ဒကုဋီပရိဝုဏ်၌ညောင် စောင်းခင်းချေ”ဟုစေတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာခင်းပြီးသော် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုညောင်စောင်းသို့ကြွ၍ လျောင်းလျက် နေကော်မူနှင့်၏။

အသုရိန်နတ်သား လာရောက်၍ မျက်နှာတော်ကို ကြည့်သော် ကောင်းကင်၏အလယ်၌ လပြည့်ဝန်းကိုမော်၍ ကြည့်ရသကဲ့သို့ ကြည့်ရ ၏။ “ဤသို့ကြည့်ခြင်းအကြောင်းအဘယ်သို့နည်း”ဟုဘုရားကမေးတော် မူသဖြင့် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည် ငါသည် ကြီးမြင့်လှ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို လျှိုးငုံ့၍ကြည့်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်-ဟု အရှင်ဘုရားသို့ မဆည်းမကပ်နေမိ၏”ဟုလျှောက်သော် “အသုရိန်.. ရှေးရှေးသောကာလ၌ ပါရမီကိုဖြည့်တော်မူသောငါသည် မျက်နှာ အောက်သို့ပြု၍ ဖြည့်တော်မမူ၊ အတက်သို့သာပြု၍ ဖြည့်တော်မူသည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသုရိန်လည်း ထိုနေ့ကိုအစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကိုးကွယ်လေ၏။

၂၂၉။ ရှင်ဒေဝဒတ်အကြောင်းကိုပြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားအားရှေးဦးစွာရန်ငြိုးဖဲ့ခြင်း

“ဣဓ တပ္ပတိ ပေစ္စ တပ္ပတိ” အစရှိသောတရားတော်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူလျက် ရှင်ဒေဝဒတ်ကိုမြေမျိုလေသည်ကို အကြောင်းပြ၍ဟောတော်မူ၏။ အကြောင်းဝတ္ထုကား-ဘုရားမြတ်စွာသည် အနုပိယနိဂုံး၌မွေ့လျော်တော်မူသည်အားလျော်စွာနေတော်မူ၍ ကောသမ္မိပြည်သို့ကြွ၍ကောသမ္မိပြည်၌ဃောသိတသူဌေး၏အရာမ၌နေတော်မူသောအခါ များစွာသောလူတို့သည်များစွာသောလူဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကို ယူခဲ့ကုန်၍ “မြတ်စွာဘုရား အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာအဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်ကဿပ အဘယ်မှာနည်း၊ အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်အာနန္ဒာ၊ အရှင်ဘဂ္ဂ၊ အရှင်ကိမ္ဗလထေရ် အဘယ်မှာနည်း” ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ရှစ်ကျိပ်သော မထေရ်တို့၏ နေရာကိုရှာလျက်သွားကုန်၏။

“အရှင်ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်မှာနေသည်၊ အဘယ်မှာရပ်သည်” ဟု တစုံတယောက်မျှ မေးသောသူမည်သည်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည်ကြံ၏။ ထိုသူတို့နှင့်အတူငါသည်ရဟန်းပြုပါ၏၊ ထိုသူတို့လည်း မင်းမျိုး ရဟန်း၊ ငါလည်းမင်းမျိုးရဟန်းဖြစ်လျက်လတ်သပ္ပကာလက်၌ပါကုန်သော လူတို့သည် ထိုသူတို့ကိုသာ ရှာဘွေမေးမြန်းကုန်၏။ တစုံတယောက်သည်မျှငါ့ကိုမမေးမရှာပါ။ ငါသည်အဘယ်သူနှင့်တကွဖြစ်၍ ဘယ်သူကိုကြည်ညိုစေ၍ လတ်ပူဇော်သက္ကာရကို ဖြစ်စေရအံ့နည်း-ဟုကြံပြီး၍ ဤသို့အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဤဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ရှေးဦးစွာ တကြိမ်ဖူးမြင်ရသဖြင့် တသိန်း၊ တသောင်းကုန်သော ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ သောတာပန်ဖြစ်၏။ ဤမင်းနှင့်တကွဖြစ်အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းနှင့်လည်းတကွဖြစ်အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သားဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသားသည် တစုံတယောက်သောသူ၏ကျေးဇူးအပြစ်ကိုမသိသေး၊ ဤမင်းသားနှင့်တကွဖြစ်အံ့-ဟုကြံပြီး၍ ကောသမ္မိပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွား၍ သတို့သားငယ်အသွင်ကို ဘန်ဆင်း၍

လေးစင်းသော မြွေဟောက်တို့ကို လက်ခြေတို့၌ လက်ကောက်
ခြေချင်းပြု၍ တစင်းသောမြွေကို လည်၌တန်ဆာဆင်၍ တစင်းသော
မြွေကို ဦးခေါင်း၌ ခေါင်းပေါင်း အခွေကဲ့သို့ပြု၍ တစင်းသောမြွေကို
ပခုံးတဘက်၌တင်၍ ကောင်းကင်မှ သက်ပြီးလျှင် အဇာတသတ်မင်း
သား၏ရင်ခွင်၌ထိုင်နေလာ၏။

မင်းသားသည်ကြောက်၍ “သင်အဘယ်သူနည်း” ဟုမေးသော် “ငါ
ဒေဝဒတ်တည်း” ဟု ဆို၍ မင်းသားအကြောက်ကို ပျောက်စိမ့်သောငှာ
သတို့သားငယ်အသွင်ကို ဖျောက်၍ သပိတ်, သင်္ကန်းကိုဆောင်လျက်
မင်းသား၏ရှေ့မှရပ်လျက် ထိုအဇာတသတ်မင်းသားကို ကြည်စေ၍
လာဘ်သပ္ပကာကိုဖြစ်စေ၏။ အဇာတသတ်သည် ဒေဝဒတ်ကို ကြည်ညို
သဒ္ဓါ၍ ဂယာသီသဉ်ကျောင်းဆောက်၍ ဒေဝဒတ်ကိုနေစေလျက်ဆရာ
ပြု၏။ **ဆွမ်းချက်ဝတ်အိုး** အလုံးငါးရာတည်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ တဂါဇုတ်
ခန့်ကွာသောဂယာသီသဉ်နေသောဒေဝဒတ်သို့ ရထားငါးရာအခြံအရံ
နှင့်တကွ ညဉ့်, နံနက်မပြတ် မင်းသားသည် ဆည်းကပ်၏။ ဤသို့အဇာ
တသတ်မင်းသားသည် ကိုးကွယ်ချီးမြှောက်အပ်သဖြင့် ဒေဝဒတ်အား
လာဘ်များလျှင် ငါသည်ရဟန်းသံဃာကိုဆောင်အံ့-ဟု ယုတ်မာသော
စိတ်ကိုဖြစ်စေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌နေသောအခါ မင်းနှင့်
တကွသော ပရိသတ်၌ တရားဟောတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်
၍ ရှိခိုးလျက် နေရာမှထ၍ လက်အုပ်ချီလျက် “ဘုန်းတော်ကြီးသော
ရှင်ပင်ဘုရား……ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရားသည် အိုပြီ၊ အရွယ်တော်
ကြီးပြီ၊ အသက်တော်ကြီးပြီ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌
ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို ယှဉ်တော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းသံဃာ
ကိုဆောင်ပါအံ့၊ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာကို နှင်းတော်မူလော့”
ဟုလျှောက်၍ “ဒေဝဒတ်……မသင့်၊ သင့်အားရဟန်းသံဃာကို ဆောင်
ခြင်းငှာ မနှစ်သက်လင့်” ဟု ပယ်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်၎င်း, သုံးကြိမ်မြောက်၎င်း ဒေဝဒတ်သည် လျှောက်
၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရားသည် ယခုအခါအိုပြီ၊ အရွယ်

ကြီးပြီ၊ အသက်ကြီးပြီ၊ မင်းနှစ်ဆက်၊ သုံးဆက်လည်ပြီ၊ တတိယအရွယ် သို့ရောက်ပြီ၊ မျက်မှောက်၌ချမ်းသာစွာနေတော်မူ၊ သံဃာကိုအကျွန်ုပ် ဆောင်အံ့၊ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းသံဃာကို အပ်နှင်းတော်မူ-ဟု လျှောက်၏။ “ဒေဝဒတ်....မသင့်၊ သင့်အား ရဟန်းသံဃာကို ဆောင် ခြင်း၌ မနှစ်သက်လင့်” ဟုပယ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဤဂေါ တမဘုရားကား သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုသာ ချီးမြှောက်၏-ဟု နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်၍ သွားလေ၍ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ၏။ ဤသည်လျှင် ရှေးဦးစွာရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းတည်း။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုသတ်ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကိုစေ၍ ဒေဝဒတ် အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပကာသနီယကံကိုပြုစေ၏။ ဒေဝဒတ်သည်ကိုယ်ဖြင့်၊ နှုတ်ဖြင့် အကြင်အမှုကိုပြု၏။ အကြင်အမှုကို ဆို၏။ ထိုသို့ပြု-ဆိုခြင်း ကြောင့် ဒေဝဒတ်ကိုဘုရား-ဟူ၍၊ တရား-ဟူ၍၊ သံဃာ-ဟူ၍ မမှတ်အပ်၊ ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာ မှတ်အပ်၏-ဟု ပကာသနီယကံကို ပြုစေ၏။ ဤသို့ ပကာသနီယကံ ပြုသောအခါ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ရတနာသုံးပါးကို မသဒ္ဓါ၊ မကြည်ညိုကုန်သော ပညာအသိမရှိကုန်သော သူမိုက်တို့သည် ဤသာကီဝင်မင်းသားရဟန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ္ပကာ များသည်ကို ငြူစူ၏-ဟု ဆိုကုန်၏။ ရတနာသုံးပါး၌ သဒ္ဓါကြည်ညိုကုန် သော ပညာရှိကုန်သောသူတို့သည် “အကြင်အခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား သည် ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထင်ရှားပြစေ၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် ဤအမှုသည် အနည်းငယ်မဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကိုဘုရားစွန့်ပစ်လေပြီ၊ ငါသည်လည်း ထိုဘုရား၏အကျိုးမဲ့ကိုသာ ပြုတော့အံ့-ဟုကြံ၍ အဇာတသတ်မင်းသား သို့ကပ်၍ ဤသို့ဆို၏။ “မင်းသား....ရှေးအခါလူတို့သည် အသက်ရှည် ကုန်သည်၊ ယခုအခါ အသက်တိုကုန်သည်၊ သင်သည် သတို့သားငယ် ဖြစ်လျက် အကြင်အကြောင်းဖြင့်သေရာ၏။ ထိုအကြောင်းသည် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သင်သည် အဘကိုသတ်၍ မင်းပြုလော့၊ ငါသည်လည်း ဘုရားကိုသတ်၍ ဘုရားပြုတော့မည်” ဟုဆိုသော် အဇာတသတ်မင်းသား

သည် အရှင်ဒေဝဒတ်သည် တန်ခိုးကြီး၏၊ အာနုဘော်ကြီး၏၊ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် အကြောင်းကိုသိလေရာ၏-ဟု ဒေဝဒတ်စကားကိုနာ၍ ပေါင်၌ခားကို ဖွဲ့လျက် စောစောကပင် အဆောတလျင် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်လေ၏။

နန်းတော်တွင်း၌ခစားကုန်သော အမတ်ကြီးတို့သည် မင်းသားကို ဖမ်းကုန်၍ စိစစ်မေးမြန်းရှာတွေ့သော် ပေါင်၌ဖွဲ့သော ခားငယ်ကို ရ၍ “မင်းသား……သင်သည် အဘယ်သို့ပြုလိုသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “အဘမင်းကိုသတ်လို၏” ဟုဆို၍ အဘယ်သူသည်မင်းသားအား တိုက်တွန်းသနည်းဟု မေးစစ်ပြန်သဖြင့် ရှင်ဒေဝဒတ်တိုက်တွန်း၏ ဆိုသော် အချို့သောအမတ်တို့သည် မင်းသားကိုလည်း သတ်အပ်၏၊ ဒေဝဒတ်ကိုလည်းသတ်အပ်၏။ အလုံးစုံသော ရဟန်းကိုလည်း သတ်အပ်၏” ဟုဆိုကုန်၏။ အချို့သောအမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့်ဒေဝဒတ်ကို သတ်အပ်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့သော အမတ်တို့သည် “မင်းသားဒေဝဒတ် အလုံးစုံကိုပင် မသတ်အပ်၊ မင်းကြီးအားကြား၍ မင်းကြီးဆိုတိုင်းကိုသာ ပြုအပ်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုနောက်စကားကိုနာကြ၍ အမတ်တို့သည် မင်းသားကိုယူ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားလျှောက်လေကုန်၏။

မင်းကြီးလည်း “အဘယ်အမတ်ကြီးတို့သည် အဘယ်အယူရှိကုန်သနည်း” ဟု မေးသော် အမတ်တို့သည် သုံးစုကွဲ၍ အယူရှိကြကြောင်းကိုလျှောက်ကုန်သဖြင့် “အချင်းတို့……အဘယ်သို့ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ရှေးဦးကပင်မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်၏ ယခုသဘောသည် ရှေးနှင့်မတူပြီ၊ ဒေဝဒတ်ပြုသောအမှု ဆိုသောစကားကြောင့် ဒေဝဒတ်ကိုဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဟူ၍ မမှတ်အပ်-ဟု ယင်ရှားဖြစ်စေပြီ” ဆို၍ ထိုအမတ်ကြီးသုံးစုတို့တွင် မင်းသားကို၎င်း၊ ဒေဝဒတ်ကို၎င်း၊ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့ကို၎င်း သတ်အပ်၏-ဟု ဆိုသော အမတ်တို့ကို သူရင်းငှားကိုပြုအပ်၏။ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို သတ်အပ်၏ အယူရှိသော အမတ်တို့ကို နိမ့်သောအရာ၌ထားအပ်၏။ အလုံးစုံကိုမသတ်အပ်၊ မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်၍ မင်းကြီးဆိုတိုင်းကိုပြုအပ်၏-ဟု အယူရှိသောအမတ်တို့ကိုမြင့်သောနေရာ၌ ထားအပ်၏” ဟု ဆို၍ အဇာ

တသတ် မင်းသားကိုလည်း “သင်သည်အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကိုသတ်လိုသနည်း” ဟုမေး၍ “မင်းအဖြစ်ကိုအလိုရှိသောကြောင့် သတ်လိုသည်” ဟုဆိုလျှင် “အကယ်၍သင်သည် မင်းပြုလိုအံ့၊ မင်းပြုလော့” ဟု အဇာတသတ်အား ပြည်ကိုနှင်း၏။

ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင် ဒေဝဒတ်လာပြန်၍ “မင်းသား....ပြည်ကိုအပ်ကာမျှဖြင့် အမှုအပြီးသို့ မရောက်သေး၊ နောက်ကာလ အာသည် အလိုရှိပြန်လျှင် အမှုသစ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပြုအပ်သော ကိစ္စကို အပြီးတိုင်ရောက်စေမှသင့်မည်-ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဒေဝဒတ်သည် အဟုတ်ကိုဆိုပေသည်။ အာသည်လည်း အသတ္တဃာတာရဟုဖြစ်သည်” ဟုနှလုံးသွင်း၍ “ငါ၏ အဘကိုနှောင်သွင်းထားဘိ၊ ငါ၏အမိမှတုပါးသောသူကို မဝင်စေနှင့်” ဟု မင်းချင်းတို့ကိုစေ၍ အဘကိုနှောင်အိမ်သွင်းစေ၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီးသော် “ငါ၏အဘ မသေသေးလော” ဟုမေး၍ မသေကြောင်းကိုလျှောက်လျှင် “အဘယ့်ကြောင့်နည်း” ဟုမေး၍ “မယ်တော်ထမင်းယူခဲ့၍ စားရသောကြောင့်မသေပါ” ဟု လျှောက်၍ “မယ်တော်ကို လက်တွင်အထုပ်အပိုးမပါစေလင့်” ဟုမင်းချင်းတို့ကိုဆိုသဖြင့် ဆီးတားမြစ်ကုန်သော် မယ်တော်ဝေဒဟီမိဖုရားသည် ထမင်းကို ကိုယ်၌ဝတ်ရုံသောတဘက်၌ ယူခဲ့၍ စားရ၏။

ခုနစ်ရက်ရှိပြန်သော် “မသေသေးလော” ဟုမေး၍ “ကိုယ်၌ဝတ်ရုံသော အဝတ်ထဲမှာ ထမင်းပါသောကြောင့်စားရ၍ မသေသေး” ဟုလျှောက်၍ “ငါ၏မယ်တော်ကို အပေါ်ရုံအဝတ်မပါစေနှင့်” ဟုဆို၍ အဝတ်တန်ဆာအပေါ်ရုံနှင့်တကွ မဝင်ရသော် ဆံထုံးထဲ၌ထမင်းကိုယူခဲ့သဖြင့် စားရ၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြန်၍ “မသေသေးလော” ဟု မေး၍ “မယ်တော် ဆံထုံးထဲ၌ထမင်းပါ၍ စားရသောကြောင့် မသေသေး” ဟု လျှောက်လျှင် “မယ်တော်ကိုဆံထုံးထုံး၍ မဝင်စေနှင့်” ဟု ဆိုပြန်သောကြောင့် ဆံထုံးထုံး၍မဝင်ရသော် ခြေနင်းခွက်၌ထမင်းကိုထည့်၍ယူခဲ့၍ စားရ၏။ ခုနစ်ရက်ရှိ၍ မေးပြန်သော် “မယ်တော်ခြေနင်းခွက်တွင် ထမင်းပါ၍ စားရသောကြောင့် မသေသေး” ဟု လျှောက်လျှင် “ငါ၏ မယ်တော်ကို ခြေနင်းစီး၍မဝင်စေနှင့်” ဆို၍မြစ်ပြန်သဖြင့် ခြေနင်းမစီးရခဲ့သော်ကိုယ်ကိုရေမိုဃ်းသန့်ပျံ့စွာချိုး၍ ယာဂု, ထမင်း, ပျား, သကာတို့ကို လိမ်းကျံ၍

ဝင်သဖြင့် ထိုမိဖုရားကိုယ်၌ ကပ်သော အာဟာရကို လျှာဖြင့်လျက်၍ မှီဝဲသဖြင့် ခုနစ်ရက်ကြာပြန်၍ “မသေသေးလော” မေးသော် “အရှင်မင်းကြီး မယ်တော်သည် ယာဂု၊ပျား၊တင်လဲစသော လျက်ဘွယ်တို့ကို ကိုယ်၌လိမ်းကျံ၍ဝင်လာသဖြင့် ထိုအာဟာရကို လျှာဖြင့်လျက်၍ မှီဝဲရသောကြောင့် မသေသေး” ဟုလျှောက်လျှင် “ငါ၏မယ်တော်ကိုမဝင်စေနှင့်” ဟု မြစ်လေ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် နှောင်အိမ်ထဲ၌ အာဟာရကိုမမှီဝဲရသော်လည်း စကြိုသွားသဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးမျှ၏။ “မသေသေးလော” မေးပြန်၍ “မသေသေး” ဟု လျှောက်သော် “အဘယ့်ကြောင့်နည်း” မေး၍ “စကြိုသွား၍ခမည်းတော်နေသည်” ဟုလျှောက်လျှင် “ငါ့ခမည်းတော်၏ ခြေဘဝါးနှစ်ဘက်ကို သင်တုန်းဖြင့် အစိတ်အစိတ်လှီးမွမ်း၍ ဆားလူး၍ မီးကျိုးစဉ်ကင်လေ” ဟု စေသဖြင့် ထိုစေတိုင်း မင်းချင်းတို့ပြု၍ အဇာတသတ်မင်း၏ခမည်းတော်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသေခြင်းသို့ရောက်၏။ အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ သုံးဆယ့်ခုနစ်ဝါမြောက်နောက်တွင် မင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ အဇာတသတ်မင်းသား အဘဗိမ္ဗိသာရကိုသတ်၍မင်းဖြစ်ပြီးသောအခါ ဆရာဒေဝဒတ်သည် “ဒါယကာမင်းကြီးမှာ အလိုပြည့်ပြီ၊ ငါ့မှာအလိုမပြည့်၊ ထို့ကြောင့် ဂေါတမဘုရားကိုသတ်စေခြင်းငှာ သုံးကျိပ်တယောက်သော လေးသမားတို့ကို ဆရာ့အားပေးလော့” ဟု တောင်း၏။

ဘုရားကိုသတ်ရန် လေးသမားတို့ကိုစေလွှတ်ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်ဟောင်းကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကား- အလျား၊ အနံ၊ အချင်း သုံးဂါဝုတ်စီရှိ၏။ မြို့တွင်းအိမ်ခြေ ကိုးကုဋေ၊ မြို့ပြင်အိမ်ခြေ ကိုးကုဋေအားဖြင့် တဆယ့်ရှစ်ကုဋေရှိ၏။ တံခါးကြီးသုံးဆယ့်နှစ်၊ တံခါးငယ်မလွယ် ခြောက်ဆယ့်လေးတံခါးရှိ၏။ နွားခြံကဲ့သို့ တောင်ညိုငါးလုံးရံ၏။ အရှေ့၌ပဏ္ဍဝတောင်၊ အရှေ့တောင်၌ ဝေဘာရ၊ အနောက်တောင်၌ ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ အနောက်မြောက်၌ ဝေပုလ္လ၊ မြောက်၌ ဣသိဂိလိ၊ ဤတောင်ငါးလုံးတို့သည်ရံကုန်၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုရံလည်၍ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးတော်မူရာကျောင်းရပ်မှာလည်း ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၊ ဣသိ

ဂိလိတောင်၌ ကျောက်ညိုလိုက်၊ ဝေဘာရတောင်၌ စရည်းပင်လိုက်၊ သိတဝန၌ သပ္ပသောဏ္ဍိကလိုက်၊ တပေါဒါမြစ်နား၌ တပေါဒါရုံ ကျောင်းတော်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကျောင်းတော်၊ ဇီဝကသရက်ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းတော်၊ ဂေါတမနိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်၊ စောရပပိတ ကျောင်းတော်၊ မဒ္ဒကုစ္ဆိမိဂဒါယကျောင်းတော်၊ ဤသို့အစရှိသောအား ဖြင့် တဆယ့်ရှစ်ရပ်ရှိ၏။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အနောက်မြောက်၌ တည်၏။ ဇီဝကသရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတော်ကား- ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်နှင့် မြို့တံတိုင်း၏အကြားတွင်တည်၏။ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းထံ သွား၍ လေးသမားတို့ကို တောင်းလေသော် သုံးကျိပ်တယောက်သော လေးသမားတို့ကိုခေါ်၍ “အချင်းတို့....ဆရာရှင်ဒေဝဒတ် ဆိုတိုင်းကို သင်တို့ပြုလေကုန်” ဟုမှာ၍ရှင်ဒေဝဒတ်ထံလွှတ်လိုက်၏။ ဒေဝဒတ်သည် ထိုသုံးကျိပ်တယောက်တို့တွင် လေးသမားကြီးကိုခေါ်၍ “သင်သည် သွား ချေ၊ ရဟန်းဂေါတမသည် ဤမည်သောအရပ်၌နေလေ၏။ ထိုဂေါတမကို သေအောင်လေးဖြင့်ပစ်သတ်၍ ဤမည်သောခရီးဖြင့် ပြန်လာလှည့်” ဟု စေ၏။ ထိုလေးသမားကြီးပြန်လာလတ္တံ့သောခရီး၌ နှစ်ယောက်သော လေးသမားတို့ကို ဤခရီးဖြင့် ယောက်ျားတယောက်သည် လေးထမ်း ၍ လာလတ္တံ့။ ထိုယောက်ျားကို သင်တို့သတ်၍ ဤမည်သော ခရီးဖြင့် ပြန်ခဲ့ကုန်ဆို၍ ထား၏။

ထိုနှစ်ယောက်သော ယောက်ျားတို့ ပြန်လတ္တံ့သောခရီး၌ လေး ယောက်သော ယောက်ျားတို့ကို “ဤခရီးဖြင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ သည် လာကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူတို့ကို သင်တို့သတ်၍ ဤမည်သောခရီးဖြင့် ပြန်ခဲ့ကုန်” ဟု ဆို၍ထား၏။ ထိုလေးယောက်တို့ ပြန်လာလတ္တံ့သော ခရီး၌လည်း ရှစ်ယောက်သောယောက်ျားတို့ကို စောင့်၍သတ်စိမ့်သော ဌာ ရှေးနည်းမှာထား၏။ ထိုရှစ်ယောက်တို့ ပြန်လာလတ္တံ့သော ခရီး ၌လည်း ဤခရီးဖြင့် ရှစ်ယောက်သော ယောက်ျားတို့သည် လာကုန် လတ္တံ့။ ထိုသူတို့ကို သင်တို့သတ်၍လာခဲ့ဟု တကျိပ်ခြောက်ယောက် သောသူတို့ကို ဆီး၍သတ်စိမ့်သောဌာထား၏။

ဤသို့လျှင် ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားတစ်ဆူကိုရည်၍ မိမိပြုသော အမှုကို လျှို့ဝှက်လိုသဖြင့် အဆင့်အဆင့်သတ်၍ များစွာသောသူတို့ကို ပျက်စီးစေခြင်းငှာ စေခိုင်းပြီးသောအခါ လေးသမားကြီး တယောက်သည် သန်လျက်ဇားကိုယူ၍ လေးမြား တောင့်တို့ကို ကိုယ်၌ မြဲမြံစွာဖွဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူရာအရပ်သို့ကပ်လေလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ကြောက်ထိတ်လန့်လျက် ခိုင်ကြံ့သောကိုယ်ဖြင့် ရပ်လေ၏။

ထိုသို့ကြောက်ထိတ်လန့်လျက်ရပ်သည်ကိုမြင်တော်မူ၍ “ဒါယကာ.. မကြောက်လင့်၊ လာလှည့်” ဟုမြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူလျှင် သန်လျက် လေးမြားတောင့်တို့ကို တင့်အပ်ရာ၌ထား၍ ဘုရားမြတ်စွာသို့ ကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်တို့၌ ဝပ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင် ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲတွေဝေ မလိမ်မာသော အလျောက် ပြစ်မှားလိုသောစိတ်ဖြင့် ဤအရပ်သို့ကပ်လာချေ၏၊ အပြစ်ကိုသည်းခံတော်မူပါ၊ နောင်အခါ စောင့်ဆင်ခြင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်တောင်းပန်သော် “ဒါယကာ....သင်သည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့်မြင်၍ သဘောအားလျော်စွာထင်ရှားပြု၏၊ ငါတို့သည် သင့်အားသည်းခံကုန်၏၊ ထိုသို့သည်းခံခြင်းသည်လည်း သင့်အားအကျိုးစီးပွားများရာ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုယောက်ျားအား ခါနကထာ၊ သီလကထာ စသော အစဉ်စကားကို ပြောဟောတော်မူပြီးသော် ထိုယောက်ျား၏ ခံသော နူးညံ့သော နီဝရဏကင်းသောအဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ကိုယ်တော်မှ အသီးထုတ်အပ်သော တရားဒေသနာတော်ဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာတရားလေးပါးကိုထင်ရှားပြတော်မူ၏။

ဥပမာကား— စင်ကြယ်သော အညစ်အကြေးကင်းသော ပုဆိုး၌ အညီအညွတ်ဆိုးရည်ထက်ဝန်းကျင်စွဲသကဲ့သို့ ထိုအတူ ထိုယောက်ျား လေးသမားအား ထိုနေရာ၌ “အကြင်ဖြစ်တတ်သောသဘောတရားရှိ၏၊ ထိုတရားသည် ချုပ်တတ်သော သဘောရှိ၏” ဟု မြို့ အညစ်အကြေးကင်းသောသောတာဗျဒိမ္မိ ပညာမျက်စိသည်ထင်ရှားဖြစ်၏။

မြင်ပြီးသောတရားရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့သက်ပြီးသော တရားရှိသော ကူးမြောက်ပြီးသော ဝိစိကိစ္ဆာရှိသော သို့လား၊ သို့လား-ဟု ပုဂံမှား

ခြင်းကင်းပြီးသော ဝေသာရဇ္ဇညဏ်သို့ရောက်ပြီးသောလေးသမားသည် ဘုရားမှတပါး ကိုးကွယ်ရာဘုရားသာသနာ၌မရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရားသည် မှောက်၍ထားသောဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့၊ ဖုံးလွှမ်းသောဝတ္ထုကို ဖွင့်သကဲ့သို့၊ ဆီမီးထွန်းဘိသကဲ့သို့၊ မျက်စိအမြင်ရှိသောသူတို့သည် ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်အစရှိသောအရုပ်တို့ကို မြင်ဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် တရားကိုပြပေ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည်မြတ်စွာဘုရားတို့ကိုကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍ မှတ်ပါ၏။ တရားတော်ကို၊ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ရာ-ဟူ၍မှတ်ပါ၏။ ယနေ့ကိုအစပြု၍ အသက်ရှည်သောကာလပတ်လုံး သရဏဂုံဆောက်တည်သောဥပါသကာဟုအကျွန်ုပ်ကိုမှတ်တော်မူပါ-ဟူ၍မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်၏။ ထိုအခါထိုယောက်ျားကို “ဤခရီးဖြင့်မသွားလေလင့်” ဟုဆို၍ တပါးသောခရီးဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုယောက်ျားကို သတ်အံ့သောငှာ စောင့်နေနှင့်သောယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့သည် ထိုယောက်ျားကိုမြော်လင့်၍ ထိုတယောက်သောယောက်ျားသည် လာခဲလှ၏-ဟု ခရီးရင်ဆိုင်လာကုန်သော် တခုသောသစ်ပင်၌ထိုင်၍နေသော မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မြင်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ကပ်၍ ရှိခိုး၍နေကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်တို့အား အစဉ်စကားကိုဆို၍တရားဟောသဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်စေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့ကိုလည်း “ဤခရီးဖြင့် မသွားလေကုန်လင့်” ဟုမြစ်တော်မူ၍တပါးခရီးဖြင့်လွှတ်လိုက်၏။ လေးယောက်သောယောက်ျားတို့သည်၎င်း၊ ရှစ်ယောက်သောယောက်ျားတို့သည်၎င်း ထို့အတူသာလျှင်ဖြစ်ကြကုန်၏။

တကျိပ်ခြောက်ယောက်သောယောက်ျားတို့သည်လည်း ရှစ်ယောက်သောယောက်ျားတို့လာခဲလှ၏-ဟု ခရီးရင်ဆိုင်လာကုန်သော် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်ကုန်၍ ကပ်လာ၍ရှိခိုး၍နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုသူတို့ကိုတရားစကားဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၍ တသက်ပတ်လုံးသရဏဂုံ၌ တည်စေကုန်၏။ ရှေးဦးစွာသောတာပန်တည်သောယောက်ျား လေးသမားတယောက်သည် ရှင်ဒေဝဒတ်ထံသို့ သွား၍ “အရှင်ဘုရား……ငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို လေးဖြင့် ပစ်သတ်အံ့

သောဌာမတတ်နိုင်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးကြီးလှ၏”ဟူ၍ ဒေဝဒတ်ကိုလျှောက်လေသော်“ဟယ်-တကာ....သင်သည်ရဟန်းဂေါတမကိုအသက်မှမချနိုင်သော်နေလော့၊ ငါပင်ရဟန်းဂေါတမကို အသက်မှချအံ့”ဟုဆို၍နှင်လိုက်၏။

ဘုရားကိုသတ်ရန်ကျောက်တုံးလှိုင့်ချခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ရိပ်၌ စကြိုသွား၍နေတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့တက်၍ ဤကျောက်ဖြင့် ဘိ၍ဂေါတမကိုသေစေအံ့-ဟုကြီးစွာသောကျောက်ကို ကုတ်ယန္တရားဖြင့် ကော်လှိုင့်လိုက်၏။ နှစ်ခုသော တောင်ထွင့်တို့သည် ပေါင်းဆုံလာ၍ ခံလေကုန်၏။ ကျောက်ဖြင့်ခတ်မိ၍ ကျောက်လုံးမှ အလွှာသည်ကွာ၍ ကျလေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားခြေဘမိုးတော်၌မှန်၍ သွေးဥခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အထက်သို့ကြည့်တော်မူ၍“မဂ်ဖိုလ်မှအချည်းနှီးဖြစ်သောဒေဝဒတ်....အကြင်သင်သည် ငါ့အားခြေ၌သွေးဥခြင်းဖြစ်စေ၏။ ထိုသင်သည်များစွာသောမကောင်းမှုကိုပွားစေ၏”ဟု မိန့်၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့....ဒေဝဒတ်သည် ငါ့အားပြစ်မှားလိုသောစိတ်ဖြင့် ခြေ၌သွေးဥခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ဤသို့ဖြစ်စေခြင်းသည် သေသည်၏အခြားမဲ့၌ အဝီစိသို့လားစေတတ်သော အာနန္ဒာရိယကံကိုပြုသည်မည်၏”ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဒေဝဒတ်သည် သတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြု၏-ဟု ကြား၍ လာကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်ထက်ဝန်းကျင်မှ ပြင်းသောအသံ၊ များစွာသောအသံကို ပြုကုန်လျက် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို စောင့်အံ့သောငှာ စကြိုသွားကုန်၏။ ထိုအသံကိုဘုရားကြားတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ....ဤပြင်းစွာ များစွာသော အသံသည်အဘယ်အသံနည်း”ဟု မေးတော်မူသဖြင့် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရားကို စောင့်ရှောက်အံ့သောငှာ ပြင်းစွာသော အသံဖြင့် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် ရှင်ပင်ဘုရား၏ ကျောင်းတော်ထက်ဝန်းကျင်မှ ရဟန်းတို့သည် စကြိုသွားကုန်၏”ဟူ၍ အာနန္ဒာလျှောက်

သော် “အာနန္ဒာ....မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်တို့ကိုခေါ်တော်မူ၏-ဟု ငါ၏စကားဖြင့်ခေါ်ချေလော့” ဟု စေတော်မူသဖြင့် ထိုရဟန်းတို့သည် လာကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ နေသောအခါ “ချစ်သားရဟန်းတို့....အကြင်အကြောင်းကြောင့် ငါဘုရားကို သူတပါးတို့သည် လုံ့လပြုသဖြင့် အသက်မှချနိုင်ရာ၏၊ ထိုအကြောင်းသည်မရှိ၊ သူတပါး၏လုံ့လမဟုတ်သဖြင့် ဘုရားတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ဇဿတ္တာရသုတ်ကိုဟောတော်မူပြီးသော်—

“ချစ်သားရဟန်းတို့....လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရားကို သူတပါးတို့လုံ့လပြု၍ အသက်မှချနိုင်အံ့သော အကြောင်းမရှိ၊ သူတပါး၏လုံ့လမဟုတ်သဖြင့် ဘုရားတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....သင်တို့သည် ကျောင်းရှိရာသွားလေကုန်၊ ငါဘုရားကို သင်တို့သည်မစောင့်အပ်ကုန်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား သွေးဥသောအရပ်၌ ပြင်းစွာသောဝေဒနာသည်ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မဒွကုစ္ဆိကျောင်းတော်သို့ ဆောင်လေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇီဝကသရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူလိုသဖြင့် “ငါ့ကိုဇီဝကသရက်ဥယျာဉ်သို့ ဆောင်ကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းသို့ ဆောင်ရလေကုန်၏။

ဇီဝကသည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့လာ၍ အမာကိုဆေးကုအံ့သောငှာ ထက်သောဆေးကိုပေး၍ အမာကိုပုဆိုးကြမ်းဖြင့်အုပ်၍ “အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် မြို့တွင်း၌ တယောက်သောသူကိုဆေးကု၏၊ ထိုသူ၏အထံသို့သွား၍လာပါအံ့၊ ဤဆေးကို အကျွန်ုပ်လာသည်တိုင်အောင်ဘွဲ့မြဲတိုင်းရှိပါစေ” ဟုလျှောက်၍ မြို့တွင်းသို့သွား၍ ထိုသူ့အား ဆေးပေးခြင်းကိုစွဲကိုပြု၍ ဥယျာဉ်သို့လာခဲ့သော် မိုးချုပ်သဖြင့် မြို့တံခါးပိတ်နှင့်၍ မထွက်ရရှိလျှင် ဤသို့ကြံ၏၊ ငါသည်မြတ်စွာဘုရားအားတပါးသောသူကဲ့သို့ ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုမိချေပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်၌ ထက်ဝက်သော ဆေးကိုပေး၍ အမာကိုပုဆိုးကြမ်းဖြင့်အုပ်၍ ငါလာသည်၊ ထိုအမာကို ဖြေအံ့သောအခါတည်း၊ ထိုအမာကို မဖွင့်မဖြေသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားအား ကိုယ်၌ တညဉ့်ပတ်လုံးပူပန်ခြင်းသည် ဖြစ်လေလတ္တံ့-ဟု ကြံ၏။

ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ “အာနန္ဒာ....ဇီဝကသည် ညဉ့်မိုးချုပ်သောအခါသို့ရောက်၍ မလာနိုင်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဤအခါသည် အနာကိုဖြေအံ့သောအခါတည်း၊ ဖြေလော့”ဟု အာနန္ဒာကို ပုဆိုးကြမ်းအဖွဲ့ကိုဖြေစေလျှင် သစ်ပင်မှ အပွေးကွာသကဲ့သို့ ကိုယ်တော်မှ အမာသည် ကွာ၍သွားလေ၏။ ဇီဝကသည် အရုဏ်တက်လျှင် တက်ခြင်း မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့လာ၍ “ရှင်ပင်ဘုရားသည် အဘယ်သို့ရှိပါသနည်း၊ ကိုယ်တော်၌ ပူလောင်ခြင်းဖြစ်လေသလော”ဟု မေး၏။ “ဇီဝက....ငါဘုရားအား ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ အလုံးစုံသောပူပန်ခြင်းသည်ငြိမ်းပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ဂတဒ္ဓိနော ဝိသောကဿ၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ သဗ္ဗမိ။

သဗ္ဗဂန္ထပ္ပဟိနဿ၊ ပရိဠာဟော နဝိဇ္ဇတိ။ ။

ဟူသော တရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ဂတဒ္ဓိနော၊ ဝဋ်တည်းဟူသော သွားပြီးသောခရီးရှိသော။ ဝိသောကဿ၊ ဝဋ်လျှင်အရင်းရှိသော သောကကင်းပြီးသော။ သဗ္ဗမိ၊ ခပ်သိမ်းသောခန္ဓာကိုယ်၌၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ လွတ်ပြီးသော။ သဗ္ဗဂန္ထပ္ပဟိနဿ၊ အလုံးစုံသောဂန္ထလေးပါးကို ပယ်အပ်ပြီးသောရဟန္တာအား။ ပရိဠာဟော၊ ကိုယ်၏ပူပန်ခြင်း၊ စိတ်၏ပူပန်ခြင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရောက်လာသော တရားနာပရိသတ်တို့သည် သောတာပတ္တိမဂ် အစရှိသည်တို့သို့ ရောက်လေကုန်၏။

ဘုရားသတ်ရန် နာဠာဂိရိဆင်ကိုလွှတ်ခြင်း

ထိုရောအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်း အိမ်သို့သွား၍ “မြတ်သောမင်းကြီး....ဘုရားကိုသတ်စိမ့်သောငှာ လေးသမားကြီးကို စေလွှတ်ပါသည်၊ အကျွန်ုပ်ရဟန်းဂေါတမကိုမသတ်နိုင်ပါ-ဟုပြန်လာ၍ ဆရာကိုယ်တိုင်ပင်ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့တက်၍ ကျောက်လုံးကြီးဖြင့်ဘိ၍ သေစိမ့်အံ့-ဟုကြံ၍လှိမ့်ပါသည်ကိုလည်း တောင်ထွဋ်နှစ်ခုရုံးစု၍ခံလာသဖြင့် ဂေါတမမသေ လွတ်ပြန်လေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်ထိန်းတို့ကိုစီရင်ခြင်းငှာခွင့်ပေးပါ”ဟုတောင်းလေ၏။ ထိုအခါ “နာဠာဂိရိဆင်သည်ကြမ်းထမ်း၏၊ လူကိုသတ်တတ်၏၊ ထိုဆင်ကိုယူလော့”ဟုဆို၏။ ဒေဝ

ဒတ်သည် ခွင့်ရလျှင် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့သွား၍ ဆင်ထိန်းတို့ကို ဤသို့ဆို၏။ “ဆင်ထိန်းတို့....ငါတို့ မင်း၏အဆွေခင်ပွန်းမည်သည် ကား-နိမ့်သောအရာ၌တည်သောသူကို မြင့်ရာသို့တင်ခြင်းငှာစွမ်းနိုင်၏။ ထမင်းကို၎င်း၊ ကံကျွေးရိက္ခာကို၎င်း ပွားခြင်းငှာစွမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အချင်းတို့....သင်တို့သည် နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် နာဠာဂိရိဆင်ကို တဆယ့်ခြောက်လုံးသော သေတို့ကိုတိုက်၍ အကြင်အခါ၌ ဂေါတမ ရဟန်းသည် ဤခရီးသို့ဆွမ်းခံလာ၏။ ထိုအခါ နာဠာဂိရိကိုလွှတ်၍ ဂေါတမဆွမ်းခံလာသော ခရီးသို့ရင်ဆိုင် ဂေါတမနှင့်တွေ့အောင် ရိုက်ခတ်၍ ဆင်ကိုတင်လိုက်ကုန်”ဟု စေ၏။

ဆင်ထိန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်၏စကားကိုဝန်ခံ၏။ ထိုသို့ဒေဝဒတ်စီရင်သည့် အခြင်းအရာသည် ထိုနေ့မိုးသောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တမြို့လုံးအုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကျော်စောသည်ဖြစ်၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် သူပြည်သားတို့သည် နံနက်စောစောကပင် စည်းဝေးကုန်၍ ခရီးနံပါတ် နှစ်ဘက်တို့၌ ပြာသာဒ်ထက်၊ တိုက်အိမ်အမိုးထက်တို့သို့ တက်ကုန်၍ ဘုရားဟည်း-ဟူသော ဆင်နှင့် နာဠာဂိရိဆင်၏ ဝှေ့တိုက်ကြခြင်းကို ကြည့်ကုန်အံ့ဟု နေကြကုန်၏။ ထိုဆင်ထိန်းတို့သည် မိုးသောက်ထစောစောကပင် တဆယ့်ခြောက်လုံးသော ထက်လှစွာသောသေကို တိုက်၍ နေနှင့်ကုန်၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောကပင် သင်းပိုင်ပေါ်ကို ပြင်ဝတ်၍ လျှပ်စစ်နွယ်အဆင်းနှင့်တူသော ခါးပန်းတော်ကို စည်း၍ပညောင်သီးမှည့်အဆင်းနှင့် တူသော ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တော်ကို ရုံ၍ သပိတ်ပေါ်ကိုပိုက်၍ ရဟန်းအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ နာဠာဂိရိဆင် ရှိနှင့်သော ခရီးမသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူလေ၏။

ထိုအခါဆင်ထိန်းတို့သည် နာဠာဂိရိဆင်ကို ချည်တိုင်မှ လွှတ်၍ ထိုခရီးဖြင့်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ ရှေးရှုလွှတ်လိုက်ကုန်၏။ ထိုနာဠာဂိရိဆင်သည် လမ်းနား၌ရှိသော ဈေးဆိုင်ကန္တားဖျင်း အစရှိသည် တို့ကို နင်းဖျက်လျက်လာလတ်၏။ နောက်တော်မှလိုက်သော ရဟန်းတို့သည် နာဠာဂိရိဆင်ကိုမြင်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား... ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းလှ၏။ လူကိုသတ်တတ်၏။ ဤခရီးမှဖဲတော်မူပါ

အရှင်ဘုရား”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့....လာကုန်လော့၊ မကြောက်ကုန်လင့်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရားကို သူတပါးလုံ့လပြုသဖြင့် အကြင်အကြောင်းဖြင့် အသက်မှချနိုင်ရာ၏၊ ထိုအကြောင်းသည်မရှိ၊ ငါဘုရားတို့သည် သူတပါးတို့၏လုံ့လမဟုတ်သဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် နှစ်ကြိမ်၎င်း၊ သုံးကြိမ်၎င်း “အရှင်ဘုရား.... ဤဆင်သည်ကြမ်းလှ၏၊ လူကိုသတ်တတ်၏၊ ထိုဆင်သည်ဤခရီးသို့လာ၏၊ ဖဲတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း သုံးကြိမ်မြောက်ပင် “ချစ်သားတို့....လာကုန်လော့၊ မကြောက်ကုန်လင့်၊ ငါဘုရားကို သူတပါးလုံ့လပြုသဖြင့် သတ်နိုင်အံ့သော အကြောင်း မရှိ၊ ဘုရားတို့မည်သည် သူတပါး၏လုံ့လမဟုတ်သဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍သွား၏။ ထိုအခါ မိန်းမတယောက်သည် သူငယ်ကိုယူ၍ ထိုခရီးကို ဖြတ်သန်း၍ပြေး၏၊ နာဠာဂိရိဆင်သည်ထိုမိန်းမကိုလိုက်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာမင်း၏အသံနှင့်တူသော အသံတော်ကို မြွက်၍ “အို-နာဠာဂိရိဆင်....သင့်အားဤမိန်းမကိုသတ်စိမ့်သောငှာ ဆင်ထိန်းတို့သည် ဤခရီးမ၌ မလွှတ်ကုန်၊ ငါ့ကို နင်းသတ်စိမ့်သောငှာ သာ လွှတ်သည်တကား-ငါ့သို့ရှေးရှုလာခဲ့လော့”ဟု ခေါ်တော်မူ၏။

ထိုအသံတော်ကိုကြား၍ ထိုမိန်းမကို လွှတ်ခဲ့၍ နားရွက်အမြီးကို ထောင်၍ ဘုရားသို့ရှေးရှုပြေးလာ၏။ ထိုအခါ ခရီးနှစ်ဘက်နား၌ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းတိုက်အစရှိသည်တို့သို့ တက်၍ ကြည့်ကြကုန်သော သူတို့တွင် ဘုရားကို မသဒ္ဓါမကြည်ညိုကုန်သော အသိအမြင်နည်းကုန်သော သူမိုက်တို့သည် “ရဟန်းဂေါတမသည် အလွန်အဆင်းလှလေ၏၊ ဆင်နင်းသတ်၍ သေလတ္တံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ သဒ္ဓါကြည်ညိုကုန်သော အသိအမြင်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့သည် “မကြားမမြင်ဘူးတကား၊ ဘုရားတည်းဟူသောဆင်မင်းသည် နာဠာဂိရိဆင်မင်းနှင့် စစ်သိုးတော်မူကုန်လတ္တံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည်မိမိအသက်ကို မြတ်စွာဘုရား၌ စွန့်ကြဲ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်သို့ တက်ပြေးလာ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်စား ငါ့ကိုဤဆင်တိုက်၌ နင်းသတ်စေ-ဟု ကြံ၍ရပ်လာ၏။

ထိုအခါ “ဖဲလော့ အာနန္ဒာ……ငါဘုရားကို ချစ်သားကယ်ရမည် မဟုတ်၊ ယခုအခါ ငါ့ထံသို့ ဆင်လာစေ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိုင်း မသိသော စကြဝဠာ၌တည်ကုန်သော အတိုင်းမသိ အပိုင်းအခြားမရှိ သော သတ္တဝါတို့၏ကိုယ်၌ နှံ့စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော “သဗ္ဗေ သတ္တာ အဝေရာဟောန္တု” အစရှိသောအနာမိသမေတ္တာတော်တည်းဟူသော ရေစင်ကို တဦးတည်းသာဖြစ်သော နာဠာဂိရိဆင်၏ ကိုယ်ပ,ကိုယ် တွင်းသို့ချည်း ဝင်လေအောင် ဆီး၍ သွန်းလောင်းတော်မူနှင့် သဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်သည် ရှင်ပင်ဘုရား၏ မေတ္တာရေစင်ဖြင့် တွေ့အပ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အနီးသို့ရောက်လျှင် နှာမောင်းကို ချ၍ ခြေတော်ရင်း၌ ပုဆစ်တုပ်လျက်ဝပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ျာ လက်တော်ဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်၏ ဦးကင်းထိပ်၌ အဘန်တလဲလဲ သုံးသပ် တော်မူလျက် “မာကုဉ္ဇရ နာဂ မာ သဒေါ” စသောဂါထာတို့ဖြင့် ဆုံးမ တော်မူ၏။

ထိုအခါ နတ်, ပြဟ္မာတို့သည် မိမိတို့ဆင်ခဲ့သော အဝတ်တန်ဆာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် များစွာပူဇော်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မြို့တွင်း၊ မြို့ပြင်ထက်ဝန်းကျင်၌ ပုဆစ်ဒူးနစ်မျှ နတ်တို့ပူဇော်သော ရွှေငွေရတ နာတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမအပ်သော နာဠာဂိရိဆင် လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေဘွားတော်အောက်မြေကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ ၍ မိမိထိပ်၌ကြဲဖြန့်၍ တွန့်လျက်နောက်သို့ဆုတ်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှု ပြီးသော် ဆင်တင်းကုပ်သို့သွား၍ မိမိနေရာ၌နေလေ၏၊ နောက်အခါ၌ လည်း ဘုရားဆုံးမတိုင်း ယဉ်ကျေးသည်သာလျှင်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ အသိန်းမကများစွာသော သရဏဂုံဆောက်တည်သော ဒါယကာတို့သည် ဆောင်ခဲ့အပ်သော ကြီးစွာသော အလှူကိုသုံးဆောင်တော်မူ၍ ထိုနေ့၌ စည်းဝေးလာ ကုန်သောတမိန္ဒ နှစ်ကုဋေ အရေအတွက်ရှိသော ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူတို့အား တရားအမြိုက်တိုက်တော်မူသဖြင့် ရှစ်သောင်း, လေးထောင် ကုန်သော ဝေနေယျတို့သည် အကျွတ်တရားရကုန်၏။

ထိုအခါတသတ်မင်းသည် မြို့အနောက်အဖို့၌ နတ်, ပြဟ္မာတို့ ပူဇော်သော မကိုဋ်သရဏအစရှိသော ရွှေငွေဥစွာတို့သည် ပြည်သူတို့

အားဖြစ်စေ၊ မြို့အရှေ့အဘို့၌ဥစ္စာရတနာတို့သည် မင်း၏ဘဏ္ဍာဖြစ်စေ
 ဟု မောင်းကြေးနင်းခတ်၏။ ပြည်သူတို့သည် မင်းစီရင်တိုင်းပြုကုန်၏။
 နာဠာဂိရိဆင်ကိုလည်း နာဠာဂိရိဆင်ဖြင့်သေစိမ့်-ဟု ဝှေ့တိုက်စေသည်ကိုခံရ
 လေသည်ကား ရှေးသောကိုယ်၏အဖြစ်၌ အရှင်ဂေါတမအလောင်း
 တော်သည် ဆင်ထိန်းအမျိုး၌ဖြစ်၍ ဆင်စီး၍ခရီးမ၌သွားလေသော်
 အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ ပြစ်မှားလိုသောစိတ်ဖြင့် ဆင်နှင့်တိုက်မိ
 ချေသောကြောင့် အနှစ်များစွာငဲ့ဆင်းရဲခံပြီးမှ ဘုရားဖြစ်တော်မူ
 သောအခါ မကောင်းမှုကံကြွင်းအကျိုးပေးလာပြန်၍ ဝိပါက်တော်ခံရ
 ချေသတည်း။

ဒေဝဒတ်အား ငါးရာသောဆွမ်းဝတ်တို့ကိုဖြတ်ခြင်း

ထိုအခါ လူတို့သည် “ဤဒေဝဒတ်သည် သူယုတ်ကြီးတကား၊ ဘုန်း
 မရှိပါတကား၊ ဤသို့ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော ကြီးသောအာနုဘော်ရှိ
 သော အရှင်ဂေါတမကိုသတ်ခြင်းငှာ အဘယ့်ကြောင့် လုံ့လပြုဘိ
 သနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၍ ဒေဝဒတ်ကိုယုတ်သောအားဖြင့် ကြည့်ကုန်၏။
 ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်အား မိမိသာရမင်းကြီးကိုသတ်စေသော
 အဖြစ်၊ လေးသမားကိုစေ၍ မြတ်စွာဘုရားအားသတ်စေသောအဖြစ်၊
 ကျောက်လှိမ့်သောအဖြစ်သည် ရှေး၌မထင်ရှား၊ ဆင်ကိုလွှတ်စေသော
 အခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် မိမိသာရမင်းကြီးကို သတ်စေသည်။
 ဘုရားကိုသတ်စိမ့်သောငှာ လေးသမားတို့ကိုစေသည်။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်
 သို့တက်၍ ကျောက်ကိုလှိမ့်သည်။ ယခုလည်း ဆင်ကိုလွှတ်စေသည်-ဟု
 ထင်ရှားစွာဖြစ်၍ ဤသို့သဘောရှိသော သူယုတ်မာကို မင်းသည်
 အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ လက်တွင်းသွင်း၍ ကျင်လည်ဘိ၏-ဟု အုတ်အုတ်
 ကျက်ကျက် မင်းရင်ပြင်၌ ဟစ်ကြော်ကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုလူများအသံကိုကြား၍ ဒေဝဒတ်အား
 လှူမြဲဖြစ်သောငါးရာသောဆွမ်းဝတ်တို့ကိုဖြတ်၍ မဆည်းကပ်ဘဲ ဒေဝ
 ဒတ်ကိုဆရာအဖြစ်မှဖဲလေ၏။ မြို့သူတို့သည်လည်း အိမ်သို့ကပ်လာသော
 ဒေဝဒတ်အား တယောက်မ-မျှသောထမင်းကိုလည်းမပေးပြီ၊ ဒေဝဒတ်

သည် ယုတ်သောလတ်သပ္ပကာရှိသည်ဖြစ်၍ လူတို့၌ တောင်းရမ်း၍ စားရလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုနာဠာဂိရိဆင်ဖြင့်တိုက်သောနေ့ ည ချမ်းသောအခါ တရားသဘင်၌စုဝေးကုန်၍ “အရှင်တို့...အရှင်အာနန္ဒာ အား ကျေးဇူးများလှ၏။ ထိုသို့ကြမ်းထမ်းလှစွာ လူကိုသတ်တတ်သော ဆင်သည် ပြေးလာသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ငါ့ ကိုသတ်နင်းစေတော့-ဟု မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်မှ ရပ်၍နေ၏” ဟု အရှင်အာနန္ဒာ၏ ကျေးဇူးစကားကိုဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကိုကြားတော် မူ၍ “ချစ်သားတို့...အာနန္ဒာသည် ယခုအခါ၌သာ ငါ၏အကျိုးငှာ အသက်ကိုစွန့်သည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်းစွန့်လေပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ စူဠဟံသဇာတ်၊ ကဏ္ဍဓု ဇာတ်တို့ကိုဟောတော်မူ၏။

ဘုရားထံ ငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကိုတောင်းခြင်း

ထိုဒေဝဒတ်သည် ယုတ်သော လတ်သပ္ပကာရှိသည်ဖြစ်၍ လူတို့ ၌ တောင်း၍စားရသောအကြောင်းကို ရဟန်းတို့ကြား၍ ဘုရားအား လျှောက်ကုန်သော် ရှင်တော်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကိုခေါ်၍ “ဒေဝ ဒတ်...သင်သည် လူတို့၌တောင်းရမ်း၍စား၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူသော် “မှန်ပေ၏အရှင်ဘုရား” ဟုလျှောက်သဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား မျက်နှာမသာ သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုနှိပ်ခြင်းငှာ၊ သီလကိုချစ်သောရဟန်းတို့အား ချမ်း သာစွာနေခြင်းငှာ၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိသော ရဟန်းသည် အပင်း အသင်းကိုမှီ၍ သံဃာကိုခွဲရာ၏။ ထိုသို့ခွဲမည့်ဒါယကာတို့ကို အစဉ်သနား ခြင်းငှာ ဤအကျိုးသုံးပါးကိုစွဲ၍ တိဏဘောဇဉ်ကိုပညတ်၏။ ဂဏဘော ဇဉ်၌သဘောအားလျော်စွာပြုအပ်၏-ဟုပညတ်တော်မူလေသော် ဒေဝ ဒတ်သည် တောင်း၍မစားရသဖြင့် ပလ္လား၍စားအံ့-ဟု ကြံပြန်၍ ကော ကာလိက၊ သမုဒ္ဒဒတ္တတို့သို့ကပ်၍ “ငါ့ရှင်တို့...လာလတ်ကုန်၊ ငါတို့ သည် ရဟန်းဂေါတမအား သံဃာ၏ကွဲခြင်းကို ပြုကုန်အံ့-ဟု ဆိုသော် ကောကာလိကသည်ဆို၏။ “ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ်...ရဟန်းဂေါတမသည် တန်ခိုးကြီးလှ၏။ အာနုဘော်ကြီးလှ၏။ အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သံဃာ ၏ကွဲခြင်းကိုပြုနိုင်လတ္တံ့နည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။

“သင်တို့သာလိုက်ကြကုန်၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမသို့ကပ်၍ ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာကုန်သောအကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၊ ခေါင်းပါးခြင်း၊ ကိလေသာကိုခွါခြင်း၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိခြင်း၊ ကိလေသာကိုဖျက်ဆီးခြင်း၊ လုံ့လကိုအားထုတ်ခြင်းတို့၏ ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဤငါးပါးသော ဝတ္ထုတို့သည် အလိုနည်းခြင်းအစရှိသောအကျိုးငှာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကို ရဟန်းတို့အား ခွင့်ပြုတော်မူပါဟု ငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကို တောင်းပန်ကုန်အံ့။ ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြုလတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါတို့သုံးယောက်သည် လူတို့ကို ဤငါးပါးသောဝတ္ထုဖြင့် သိစေအံ့။ ငါ့ရှင်တို့.... ဤဝတ္ထုငါးပါးဖြင့် ရဟန်းဂေါတမအား သင်းခွဲခြင်းကို ငါတို့ပြုနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ငါ့ရှင်တို့.. လူတို့သည် အဝတ်အစားဖြင့်ခေါင်းပါးစွာကျင့်သောသူကိုကြည်ညို၏” ဟု ဆိုပြီး၍ ဒေဝဒတ်သည် အခြံအရံနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရိုသေစွာရှိခိုး၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား....ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းစသည်တို့၏ကျေးဇူးကိုဆိုတော်မူလေ့ရှိ၏။ ဤငါးပါးသောဝတ္ထုသည် အလိုနည်းခြင်းအစရှိသောအကျိုးငှာ ဖြစ်ပါကုန်၏။ တောင်းပန်ပါ၏ ရှင်ပင်ဘုရား”။

၁။ ရဟန်းတို့သည် တသက်ပတ်လုံး တောကျောင်းနေသည်ဖြစ်ပါစေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့လာအံ့၊ ထိုရဟန်းကိုအပြစ်တွေ့ပါစေ။

၂။ တသက်ပတ်လုံး ဆွမ်းခံ၍စားသည်ဖြစ်ပါစေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့ပင့်ခေါ်၍လှူသောဆွမ်းကို သာယာ၏။ ထိုရဟန်းကိုအပြစ်သင့်ပါစေ။

၃။ တသက်ပတ်လုံး ခြေမှုန့်အလိမ်းအလိမ်းကပ်သော ပံသုကုသင်္ကန်းကိုသာ ဝတ်သည် ဖြစ်ပါစေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် ဒါယကာတို့လှူသော သင်္ကန်းကို ဝတ်၏။ ထိုရဟန်းကို အပြစ်သင့်ပါစေ။

၄။ တသက်ပတ်လုံး သစ်ပင်ရင်းတည်းဟူသော ကျောင်း၌နေသည် ဖြစ်ပါစေ၊ အကြင်ရဟန်းသည် အမိုးရှိသောကျောင်းသို့ ကပ်၏။ ထိုရဟန်းကိုအပြစ်သင့်ပါစေ။

၅။ တသက်ပတ်လုံး ငါးအမဲကို မစားသည်ဖြစ်ပါစေ၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါးအမဲကိုစား၏၊ ထိုရဟန်းကိုအပြစ်သင့်ပါစေ—

ဟု ဤငါးပါးသော ဝတ္ထုကို ဒေဝဒတ်တောင်းပန်၏။ “ဒေဝဒတ်.. မသင့်”ဟု မြတ်စွာဘုရားပယ်တော်မူ၍ “အကြင်ရဟန်းသည် တော ကျောင်း၌နေလို၏၊ ထိုရဟန်းသည်နေစေ၊ ရွာနီးကျောင်း၌ နေလို သော ရဟန်း နေစေ၊ ဆွမ်းခံဝတ် ဆောက်တည်လိုသော ရဟန်း ဆောက်တည်စေ၊ ဒါယကာတို့လှူသောဆွမ်းကို စားလိုသောရဟန်း စားစေ၊ ပံသုကုသင်္ကန်းရှာ၍ဝတ်လိုသောရဟန်းဝတ်စေ၊ ဒါယကာတို့ လှူသောသင်္ကန်းကို ဝတ်လိုသောရဟန်းဝတ်စေ၊ ဒေဝဒတ်....သစ်ပင် ရင်း၌နေလိုသော ရဟန်းအားလည်း ဆောင်းနွေအားဖြင့် ရှစ်လကို သာခွင့်ပြု၏၊ ရဟန်းတို့ကိုရည်၍သတ်သည်ကို မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ရှုံရှာ ခြင်းတည်းဟူသော အစွန်းသုံးပါးမှစင်ကြယ်သော ငါးအမဲကိုလည်း ငါခွင့်ပြုတော်မူ၏”ဟုဘုရားမိန့်တော်မူသော် ဒေဝဒတ်သည်ဤငါးပါး သောဝတ္ထုတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မမူဟု နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက် သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ နေရာမှထ၍ လက်ျာရစ်လှည့်၍သွားလေ၏။

ဒေဝဒတ်သံဃာသင်းခွဲခြင်း

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ကောကာလိက၊ သမုဒ္ဒဒတ္တတို့နှင့်တကွ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကုန်၍ ငါးပါးသော ဝတ္ထုတို့ဖြင့် လူတို့ကို မှတ်သိစေ၏။ “ဒါယကာတို့....ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမကို ရှင်ပင်ဘုရားသည် အလိုနည်းခြင်း အစရှိသည်တို့၏ ကျေးဇူးကို ဆိုတော်မူလေ့ရှိ၏၊ ဤငါးပါးသော ဝတ္ထုတို့သည် အလိုနည်းခြင်းအစရှိသော အကျိုးငှာ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် တောကျောင်းသာနေပါစေ၊ ရွာနီး ကျောင်း၌နေသော် အပြစ်သင့်ပါစေ၊ ပိဏ္ဍုပတ်စုတင်သာ ဆောက် တည်ပါစေ၊ နိမန္တနဘတ်ကိုသာယာသော် အပြစ်သင့်ပါစေ၊ ပံသုကု ရတင်သာဆောက်တည်ပါစေ၊ လူတို့လှူသောသင်္ကန်းကိုသာယာသော် အပြစ်သင့်ပါစေ၊ ရုက္ခမူရတင်သာဆောင်ပါစေ၊ အမိုးရှိသောကျောင်း သို့ကပ်သော် အပြစ်သင့်ပါစေ၊ တသက်ပတ်ငါးအမဲတို့ကို မစားပါစေ

နှင့်၊ စားသော်အပြစ်သင့်ပါစေ-ဟု ငါးပါးသော ဝတ္ထုတို့ကို ငါတို့ တောင်းပန်ပါကုန်သည်။ ရဟန်းဂေါတမ ခွင့်မပြု၊ ငါတို့မှာမူကား ဤငါးပါးကုန်သောဝတ္ထုတို့ဖြင့် ကျင့်ကုန်၏”။ ဤသို့လူတို့ကို သိစေ ကုန်၏။

ထိုသို့ဒေဝဒတ်သိစေအပ်သော လူအပေါင်းတို့တွင် မသဒ္ဓါ မကြည် ညှိသောသူတို့သည် သကျဝင်မင်းသားအရှင်ဒေဝဒတ်တို့သည် ကိလေ သာကိုခွာထွက်ကုန်၏။ ခေါင်းပါးသောအသက်မွေးခြင်း ရှိပေကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမသည်ကား လာဘ်များခြင်းကိုအလိုရှိ၏။ လာဘ်သပ္ပကာ များစေခြင်းငှာစေ့ဆော်၏-ဟု ဆိုကုန်၏။ သဒ္ဓါကြည်ညိုကုန်သော လိမ္မာ ကုန်သောသူတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား အား သံဃာကွဲပြားစေခြင်းငှာ လုံ့လပြုဘိသနည်း-ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ထို ကဲ့ရဲ့ကုန်သောလူတို့၏ စကားကိုကြား၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား အားလျှောက်လေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ဒေဝဒတ်....သင် သည်သံဃာကိုသင်းခွဲခြင်းငှာလုံ့လပြုသည်-ဟုငါကြားသည်။ ထိုစကား မှန်သလော” ဟုမေးတော်မူ၍ “မှန်ပေ၏ရှင်ပင်ဘုရား” ဟု လျှောက် သော် “ဒေဝဒတ်....သံဃာကိုသင်းခွဲခြင်းကိုသင်မနှစ်သက်လင့်၊ သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည်ဝန်လေး၏။ ဒေဝဒတ်....အကြင်သူသည် အညီအညွတ် ဖြစ်သောသံဃာကိုသင်းခွဲ၏။ ထိုသူသည် တကမ္ဘာပတ်လုံး ငရဲခံရသော မကောင်းမှုကို ပွားစေသည်မည်၏။ တကမ္ဘာပတ်လုံး အဝီစိငရဲခံရ၏။ ဒေဝဒတ်....အကြင်သူသည် ကွဲပြားသောသံဃာကို အညီအညွတ်ပြု၏။ ထိုသူသည် မြတ်သောကောင်းမှုကိုပွားစေ၏။ တကမ္ဘာပတ်လုံး နတ် ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏။ ဒေဝဒတ်....သံဃာ၏ကွဲပြားခြင်းကို သင်မနှစ် သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ်....သံဃာကို သင်းခွဲခြင်းသည် ဝန်လေးလှ၏” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ထိုညဗိုးသောက်သောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ဆွမ်း ခံဝင်လေသော် ဒေဝဒတ်သည် အရှင်အာနန္ဒာကိုမြင်၍အရှင်အာနန္ဒာ သို့ကပ်လာ၍ “ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ....ယနေ့ကိုအစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားမှ

ကြည့်၍ ရဟန်းသံဃာမှကြည့်၍ ငါတို့သည်ဥပုသ်ကိုပြုကုန်အံ့၊ သံဃာ့ကံ
ကိုပြုကုန်အံ့ဟူ၍ဆို၏။ အရှင် အာနန္ဒာသည် ဆွမ်းခံသွား၍ဆွမ်းစား
ပြီးသော် ဆွမ်းခံရာမှဖဲ၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရိုသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင်
တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်း
တော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံသွားသော
အကျွန်ုပ်ကိုဒေဝဒတ်မြင်လေ၍အကျွန်ုပ်သို့ကပ်လာ၍“ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ
ယနေ့ကိုအစပြု၍ ငါတို့သည်ဘုရားမှကြည့်၍ရဟန်းသံဃာမှကြည့်၍ဥပုသ်
ကိုပြုကုန်အံ့၊သံဃာ့ကံကိုပြုကုန်အံ့”ဟူ၍ဆို၏။ “ရှင်ပင်ဘုရား…ဒေဝဒတ်
သည်ယနေ့သံဃာကိုသင်းခွဲလတ္တံ့”ဟူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမြတ်စွာဘုရား
ကိုလျှောက်၍ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိတော်
မူ၏။

သုကရံ သာဓုနာ သာဓု၊ သာဓု ပါပေန ဒုက္ကရံ။
ပါပံ ပါပေန သုကရံ၊ ပါပမရိယေဟိ ဒုက္ကရံ။
ဟူသော ဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ၏။

အနက်။ သာဓုနာ၊ သူတော်ကောင်းသည်။ သာဓု၊ကောင်းသော
အမှုကို။ သုကရံ၊ပြုလွယ်၏။ ပါပေန၊ သူယုတ်မာသည်။ သာဓု၊ကောင်း
သောအမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ၏။ ပါပေန၊ သူယုတ်မာသည်။ ပါပံ၊
မကောင်းမှုကို။ သုကရံ၊ ပြုနိုင်လွယ်၏။ အရိယေဟိ၊ အရိယာသူတော်
ကောင်းတို့သည်။ ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။ ဒုက္ကရံ၊ပြုနိုင်ခဲ၏။

ထိုရောအခါ၌ဒေဝဒတ်သည် ဥပုသ်နေ့၌နေရာမှထ၍ စာရေးတံကို
ချ၏။ “ငါ့ရှင်တို့……ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမသို့ကပ်၍ ဝတ္ထုငါးပါး
ကိုတောင်းပန်အပ်ကုန်ပြီ၊ ဤငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကို ရဟန်းဂေါတမ
သည်ခွင့်မပြု၊ ငါတို့သည်အရညကင်စုတင်၊ ပံသုကုစုတင်၊ ငါးအမဲကို
မစားခြင်း-စသော ငါးပါးကုန်သော ဤဝတ္ထုတို့ကို ဆောက်တည်ကျင့်
ကုန်၏။ အကြင်သူအား ဤငါးပါးသောဝတ္ထုတို့ကို တသက်ပတ်လုံး
ဆောက်တည်၍ကျင့်ခြင်းငှာနှစ်သက်၏။ ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံကို
ယူစေသတည်း”ဟုစာရေးတံချ၏။ ထိုအခါ ဝဇ္ဇီတိုင်းသားဖြစ်ကုန်သော
ငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့ကား သီတင်းငယ်ဖြစ်ကုန်၏။ ဝိနည်း၌မလိမ်

မာကုန်သေးသည်ဖြစ်ကုန်၍ ထိုဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းငယ်တို့သည် ဤသည်လျှင်တရားပေတည်း၊ ဤသည်လျှင်အဆုံးအမပေတည်း၊ ဤသည်လျှင်ဘုရားသာသနာတည်းဟုစာရေးတံကိုလှမ်းယူကုန်၏။ ထိုသို့စာရေးတံယူပြီးသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကိုသင်းခွဲ၍ ထိုငါးရာသောဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့ကိုယူ၍ ဂယာသီသကျောင်းသို့သွား၍ နေလေ၏။

ဒေဝဒတ်နောက်လိုက်ရဟန်းတို့ကိုပြန်ခေါ်ခြင်း

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌နေ၍ ရိုသေစွာရှိခိုး၍ “ရှင်ပင်ဘုရား……ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကိုသင်းခွဲ၍ ငါးရာသောရဟန်းတို့ကိုယူ၍ ဂယာသီသသို့သွားလေပြီ”ဟု မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်သော် “သာရိပုတ္တရာ……သင်တို့အား ထိုရဟန်းငယ်တို့၌ သနားခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်မဖြစ်ပါလေသနည်း၊ သာရိပုတ္တရာ……ထိုရဟန်းငယ်တို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့မရောက်ကုန်မီ သင်တို့သွားပါချေကုန်”ဟု ဘုရားမိန့်တော်မူသော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရားဟု ဝန်ခံကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ နေရာမှထပြီးလျှင် ဂယာသီသသို့ သွားလေကုန်၏။ ထိုအခါ မထင်ရှားသောရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏အထံ၌ ငိုလျက်နေ၏။

ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း……အဘယ့်ကြောင့် သင်သည်ငိုသနည်း”ဟု မေးတော်မူသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဒေဝဒတ်၏အထံသို့သွားလေကုန်၏။ ဒေဝဒတ်၏တရားကို နှစ်သက်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်ငိုသည်”ဟု လျှောက်သဖြင့် “ရဟန်း……သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဒေဝဒတ်၏တရားကိုနှစ်သက်၍ သွားသည်မဟုတ်ပါလေ၊ ငါးရာသောရဟန်းတို့ကို သိလိမ့်မာစေခြင်းငှာသွားလေသည်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် များစွာသောပရိသတ်၌ တရားဟော၍ နေလျက် အဝေးမှလာသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကို

မြင်လျှင် “မော်၍ ကြည့်ပါကုန်လော့၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ .... ငါသည် အကြင်မျှလောက်ကုန်သောတရားကိုကောင်းစွာဟော၏၊ ထိုမျှလောက် သောတရားကိုနှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ သည်လည်း ငါ့အထံသို့လာကုန်၏” ဟု ဆိုသော် ကော့ကာလိကသည် ဆို၏။ “ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ်... သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို အကျွမ်းမဝင် ပါလင့်၊ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသောအလိုရှိကုန်၏၊ ယုတ်မာသောအလို၏နိုင်ငံသို့လိုက်တတ်ကုန်၏” ဟူ၍ဆိုနှင့်၏။ ဒေဝဒတ် ကဆိုပြန်၏။ “ထိုသာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ငါ၏တရားကို အကြင်ကြောင့်နှစ်သက်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန် တို့၏လာခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်းပင်တည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သူ့နေရာတဝိုင်းဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို “ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ.... ဤငါ့နေရာ၌ နေလှည့်လော့” ဟု ဖိတ်မန်၏။ “ငါ့ရှင်.... ကောင်းပြီ” ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တပါးသောနေရာ ၌နေ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း တပါးသောနေရာကိုယူ၍ တင့်အပ် သောအရပ်၌နေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒေဝဒတ်သည် ရဟန်းတို့ကို တရားစကား ဖြင့်ရောင့်ရဲစေ၍ ဆောက်တည်စေ၍ ရှင်စေ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို တိုက်တွန်း၏။ “ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ .... ရဟန်းသံဃာသည် ငိုက်မျဉ်း ခြင်းကင်းကြပြီ၊ ငါ့ရှင်သာရိပုတ္တရာ.... သင်သည် တရားစကားကိုပညာ ၌ထင်စေလော့၊ ငါ့အား ခါးညောင်း၏၊ ထိုခါးညောင်းခြင်းကိုဆန့်ပါဦး အံ့” ဆို၍ တိုက်တွန်း၏။ “ငါ့ရှင်.... ကောင်းပြီ” ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် ဒေဝဒတ်အား စကားတုံ့ကိုကြားပေ၏။ ထိုအခါ၌ ဒေဝဒတ်သည် ဒုက္ခကိုထပ်ခေါက်ခေါက်၍ လက်ျာနံပါးဖြင့် အိပ်ခြင်းကိုပြု၏။ ညောင်း ညာသော လွတ်သောသတိရှိသော အဆင်အခြင်နှင့်မပြည့်စုံသော ထို ဒေဝဒတ်အား တမုဟုတ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက် လေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဒေသနာပြာဋိဟာ၊ အနုသာသနီ ပြာဋိဟာကိုပြု၍ တရားစကားဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ကိုဆုံးမ၏။ အရှင်မောဂ္ဂ လာန်သည် တန်ခိုးပြာဋိဟာ၊ အနုသာသနီပြာဋိဟာကိုပြု၍ တရားစ ကားဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ကိုဆုံးမ၏။ အဖန်တလဲလဲဆုံးမ၏။ ဤသို့ရှင်သာရိ

ပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဒေသနာပါဠိဟာရိယ၊ ဣဒ္ဓိပါဠိဟာရိယ၊ အနုသာသနီပါဠိဟာရိယတို့ဖြင့် ဆုံးမအပ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော ထိုဝဇ္ဇီတိုင်းသားရဟန်းငယ်တို့အား ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော မြှူကင်းသော ကိလေသာတည်းဟူသော အညစ်အကြေးကင်းသော သောတာပတ္တိမဂ်ပညာစက္ခုသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းတို့ကို “ငါ့ရှင်တို့.. မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ ငါတို့ သွားကုန်အံ့။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို အကြင်ရဟန်းသည် နှစ်သက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ငါတို့နှင့်တကွလိုက်စေသတည်း” ဟုခေါ်၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ထိုငါးရာသော ရဟန်းတို့ကိုယူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကပ်လာကုန်၏။

ဒေဝဒတ်သွေးအန်ခြင်း

ထိုအခါ ကောကာလိကသည် နေရာမှထ၍ ဒေဝဒတ်၏ရင်၌ ပုဆစ်နှူး ဖြင့်ဆောင့်၍ “ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ်.... ထလော့! သင်၏ရဟန်းငါးရာတို့ကို သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ ဆောင်လေကုန်ပြီ။ ငါ့ရှင်ဒေဝဒတ်.... ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသော အလိုရှိကုန် ၏။ ယုတ်မာသော အလို၏ နိုင်ငံသို့ လိုက်တတ်ကုန်၏။ အကျွမ်း မဝင်ပါလင့်-ဟု သင့်ကို ငါမဆိုသလော” ဟု ဆို၍ နှိုး၏။ ဒေဝဒတ် အား ထိုနေရာ၌ ခံတွင်းမှသွေးပူအန်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လည်း ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရှိခိုး၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ဘေဒါနဝတ္ထက ရဟန်း ငါးရာတို့ကို တဖန်ပဉ္စင်းခံရဦးမည်လော” ဟု လျှောက်သော် “သာရိပုတ္တရာ.... ထိုဘေဒါနဝတ္ထက ရဟန်းငါးရာတို့ကို ပဉ္စင်းအသစ်ခံခြင်းငှာ သင်မနှစ်သက်လင့်။ ထိုရဟန်းတို့ကို ထုလွှစည်းအာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေတော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းငါးရာဖြင့် ခြံရံ၍ကောင်းကင်ဖြင့်လာသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ ကို မြင်ကုန်၍ ဤသို့ဆိုကုန်၏။ “ရှင်ပင်ဘုရား.... အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည်သွားသောအခါ၌ မိမိကိုယ်လျှင် နှစ်ယောက်မြှောက်သွားလေ၏။ ယခုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်လာ၏။ အလာတင့်

တယ်စွ”ဟု လျှောက်ကုန်သော်“ချစ်သားရဟန်းတို့....ငါ့သား သာရိပုတ္တရာသည် ငါ့အထံသို့လာသည်ရှိသော် ယခုအခါ၌သာ တင့်တယ်သည်မဟုတ်၊ ရှေး၌တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ဖြစ်သော ငါ၏သားသည် ငါ၏အထံလာသောအခါ၌ တင့်တယ်သည်သာလျှင်တည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ဟောတိ သီလဝန္တံ အဝတ္ထာ” အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သုဝဇာတ်ကိုဟောတော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်၏အတိတ်ဇာတ်ကိုဆောင်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို မေးတော်မူ၏။ “သာရိပုတ္တရာ...သင်တို့အားဒေဝဒတ်သည် အဘယ်သို့ကျင့်သနည်း”ဟု မေးတော်မူသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသော ညဉ့်ပတ်လုံး ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ၍ ထက်စေရှင်စေ၍ သာရိပုတ္တရာ....ရဟန်းသံဃာသည် ငိုက်မျဉ်းခြင်းကင်းပြီ၊ သင်သည် ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် ထင်စွာပြုလေ့၊ ငါသည် ခါးညောင်း၏၊ ခါးဆန့်ဦးအံ့”ဟု တိုက်တွန်းသကဲ့သို့ ထိုအတူ ရှင်ပင်ဘုရား.... ဒေဝဒတ်သည်ပြု၍ အကျွန်ုပ်ကို တရားတိုက်တွန်း၏” ဟု လျှောက်သဖြင့်“သာရိပုတ္တရာ....ယခုသာ ဒေဝဒတ်သည် ငါ့အတုကိုပြုသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်းငါ့အတုကိုပြု၍ သေခြင်းသို့ရောက်လေ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍။

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့....ဖြစ်ဘူးလေသည် ကား—တောကြီးထဲ၌ အိုင်ကြီးတခုသည်ရှိ၏၊ ထိုအိုင်ကြီးကိုမှီ၍ ဆင်တို့သည်နေကုန်၏၊ ထိုဆင်တို့သည် ထိုအိုင်သို့သက်၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို နှာမောင်းဖြင့် နုတ်၍ စင်ကြယ်စွာရေဆေး၍ စားကုန်၏၊ ထိုကြာစွယ်ကြာရင်းတို့သည် ထိုဆင်တို့အား အဆင်းလှစေခြင်းငှာ ဖြစ်၏၊ ထိုကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို စားခြင်းကြောင့် သေခြင်းသို့၎င်း၊ သေလောက်ရုံ မျှသော ဆင်းရဲသို့၎င်း မရောက်ကုန်၊ ချစ်သားရဟန်းတို့....ထိုဆင်ကြီးတို့၏ အတုကိုလိုက်၍ကျင့်သောဆင်ငယ်တို့သည် ထိုအိုင်သို့သက်၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို နှာမောင်းဖြင့်နုတ်၍ ကောင်းစွာရေဆေးမှု၍ ညွှန်နှင့် တကွသော ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို စားကုန်၏၊ ထိုစားခြင်းကြောင့်

ထိုဆင်ငယ်တို့သည် သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။ သေလောက် ရုံမျှသောဆင်းရဲသို့လည်းရောက်ကုန်၏။ ထို့အတူငါ၏အတုကိုပြသော ဒေဝဒတ်သည် အထီးကျန်လျက် သေလတ္တံ့”ဟု နာဂဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

၂။ တဘန်ရဟန်းတို့သည် “ရှင်ပင်ဘုရား……ဒေဝဒတ်သည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ယောက်တို့ကိုနိပါးနှစ်ဘက်တို့၌ထား၍ ဘုရား၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောအံ့—ဟု ရှင်ပင်ဘုရား၏ အတုကိုပြသည်” ဟုဆိုကုန်သော် “ချစ်သား ရဟန်းတို့……ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာ ပြသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ငါ့အတုကိုပြသည်ရှိသော် မတတ်နိုင်ဘဲ သေခြင်းသို့ ရောက်လေ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “အပိဝိကသယေဟိ သဂုဏ်မဉ္ဇုဘာဏိတံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

၃။ တပါးသောနေ့တို့၌ထိုသို့သဘောရှိသောစကားကိုအကြောင်းပြု၍ “အဇာတာရံ စိရတရံ ဝနာနိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

၄။ တဘန် ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးမသိ-ဟုဆိုကြသောစကားကို အကြောင်းပြု၍ “အကရမှ သတေ ကိစ္စံ၊ ယံဖလံအဟုဝမှသေ” စသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဇာတ်အစရှိသည် တို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၅။ တဘန်ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ “ဉ္ဇတော မေတံ ကုရုဏ်ဿ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ကုရုဏ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

၆။ တဘန် ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်သပ္ပကာမှ၎င်း၊ ရဟန်းအဖြစ်မှ၎င်း၊ နှစ်ပါးစုံမှ ယုတ်လေ၏-ဟူသော စကားကို အကြောင်းပြု၍ “ချစ်သား ရဟန်းတို့……ယခုအခါ၌သာ ဒေဝဒတ်သည် နှစ်ပါးစုံမှ ယုတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်းယုတ်ဘူးလေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “အက္ခိ ဘိန္နော ပဋေဝ နဋ္ဌော” ဤသို့အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့်

တန်ဆာဆင်အပ်သောဇာတ် အစရှိသော များစွာသော ဇာတ်တို့ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေတော်မူလျက် ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ကြွတော်မူ၍ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဝါဆိုတော်မူလေ၏။

ဒေဝဒတ်ကိုမြေမျိုခြင်း

ဒေဝဒတ်သည် ကိုးလတို့ဖြင့်နာ၍ ပစ္ဆိမဝါအခါ၌မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ မိမိတပည့် ကောကာလိက၊ သမုဒ္ဒဒတ္တတို့ကိုဆို၏။ “ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါ၏။ ထိုငါ့ယောက်ဖဘုရားကို ငါ့အားပြပါ” ဟုဆိုသော် “အချင်းဒေဝဒတ်....သင်သည်စွမ်းနိုင်သော ကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွရန်ဘက်ပြု၍ ယခုမှ အဘယ်သို့ ငါတို့ သည်ဆရာကို ထိုအရပ်သို့ဆောင်ပို့ဝံ့မည်နည်း” ဟုဆိုကုန်သော် “ငါ့ကို သင်တို့သည်မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ ငါသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရန်ငြိုးဘွဲ ခြင်းပြုချေသည်၊ ငါ့ယောက်ဖဘုရားသည် တဆံဖျားမျှငါ၌ရန်ငြိုးဘွဲခြင်း မရှိပေ၊ ပို့သာပို့ကြပါ” ဟူ၍ဆို၏။ ထိုဒေဝဒတ် ဆိုသောစကားသည် မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သတ်အံ့သောဌာလာသော လေးသမားကြီး ၌၎င်း၊ ဒေဝဒတ်၌၎င်း၊ အင်္ဂုလိမာလခိုးယူ၌၎င်း၊ နာဠာဂီရိဆင်၌၎င်း၊ သားတော်ရာဟုလာ၌၎င်းအမျှဖြစ်စေအပ်သော နှလုံးတော်၊ စိတ်တော် ရှိသည်သာတည်း။

ဒေဝဒတ်သည် ကောကာလိကတို့ကိုမြတ်စွာဘုရားကို ငါ့အားပြပါ ဟုအာဇာန်တလဲလဲတောင်းပန်သဖြင့် ထိုဒေဝဒတ်ကို ညောင်စောင်းဖြင့် ထမ်း၍ ကောကာလိက၊ သမုဒ္ဒဒတ္တတို့သည် ဂယာသီသမှထွက်ခဲ့ကုန်၏။ ထိုဒေဝဒတ်လာသောအကြောင်းကိုကြား၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား “ရှင်ပင်ဘုရား....ဒေဝဒတ်သည် ရှင်ပင်ဘုရားကိုဖူးမြင်အံ့ သောဌာလာသတည်း” ဟုကြားလျှောက်ကုန်၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့.. ဒေဝဒတ်သည်ထိုကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် ငါဘုရားကိုဖူးမြင်အံ့သောဌာ မရ လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ရဟန်းတို့သည်ငါးပါး သောဝတ္ထုကို တောင်းပန်သောနေ့မှစ၍ ဘုရားကိုမဖူးမြင်ရခြင်းသည် ကားဓမ္မတာတည်း။

“အရှင်ဘုရား……ဒေဝဒတ်သည် ဤမည်သောအရပ်သို့ ရောက်ပြီ”
 ဟုလျှောက်ကုန်သော်“ချစ်သားတို့……သင်တို့သည် ဆိုလိုသမျှဆိုတော့၊
 ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကိုမမြင်ရလတ္တံ့”ဟုမိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား……
 ဤကျောင်းမှတယူဇနာခြားအရပ်သို့ရောက်ပြီ၊ ယူဇနာခွဲ၊ တဂါဝုတ်မျှ
 ခြားသောအရပ်သို့ရောက်ပြီ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်အနီး သို့
 ရောက်ပြီ ရှင်ပင်ဘုရား”ဟုလျှောက်ကုန်သော် “ချစ်သားတို့……ဒေဝဒတ်
 သည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အတွင်းသို့ပင်ဝင်လာစေဦး၊ ငါ့ကိုဒေဝဒတ်
 သည် ဖူးမြင်ခြင်းငှာမရလတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်ကိုထမ်း၍
 လာသောသူတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရေကန်အနား၌ ညောင်
 စောင်းကိုချ၍ ရေချိုးအံ့သောငှာရေကန်သို့သက်လေကုန်၏။ ဒေဝဒတ်
 သည်လည်း ညောင်စောင်းမှထ၍ ခြေနှစ်ဘက်တို့ကိုမြေ၌ထား၍နေ
 ၏။ ထိုခြေနှစ်ဘက်တို့သည် မြေကြီးထဲသို့ဝင်ကုန်၏။ ဒေဝဒတ်သည်
 အစဉ်အတိုင်းခြေမျက်စိတိုင်အောင်၊ ပုဆစ်ဒူးတိုင်အောင်၊ သားမြတ်
 တိုင်အောင်ဝင်ပြီး၍ မေးရိုးသည်မြေကြီး၌တည်သောအခါ၌—

ဣမေဟိ အဋ္ဌိဟိ တမဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊
 ဒေဝါတိဒေဝံ နရဒမ္မသာရထိံ။
 သမန္တစက္ခု သတပုညလက္ခဏံ၊
 ပူဇေမိ ပုဒ္ဓံ သရဏံ ဂတောသ္မိ။ ။
 ဟူသောဂါထာကိုရွတ်၍ ပူဇော်၏။

အနက်။ ဒေဝါတိဒေဝံ၊ နတ်တကာတို့ထက်မြတ်သော နတ်ဖြစ်
 တော်မူသော။ နရဒမ္မသာရထိံ၊ ယောက်ျားတော်တကာတို့ကို ဆုံးမ
 တော်မူတတ်သော။ သမန္တစက္ခု၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ မြင်တော်မူသော
 သဗ္ဗညုတဉာဏ်မျက်စိရှိတော်မူသော။ သတပုညလက္ခဏံ၊ အရာ
 မကများစွာသော ဘုန်းတော်ကြောင့်ဖြစ်သော သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်
 သောယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။
 အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ၊ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်သော။ တံပုဒ္ဓံ၊ ထိုရှင်ဂေါ
 တမဘုရားကို။ ဣမေဟိအဋ္ဌိဟိ၊ ဤအရိုးတို့ဖြင့်။ ပူဇေမိ၊ ပူဇော်ပါ၏။
 သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့မြေမျိုသောအခါ၌ ပူဇော်လတ္တံ့သောအရာကို မြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကိုရဟန်းပြုတော်မူသတည်း။ အကယ်၍ ဒေဝဒတ်ရဟန်းမပြုပါရလတ္တံ့၊ လူဖြစ်၍ ဝန်လေးသောမကောင်းမှုကံ ကိုလည်း ပြုလေရာ၏။ နောက်အခါ၌ ဘဝမှထွက်မြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကိုပြုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ရဟန်းပြုရပါမူ ဝန်လေးသော မကောင်းမှုကံကိုပင် အကယ်၍ပြုငြားအံ့၊ နောက်အခါ၌ ဘဝမှထွက် မြောက်ခြင်း၏အကြောင်းကို ပြုနိုင်ပါလတ္တံ့-ဟု မြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကိုရဟန်းပြုတော်မူသတည်း။ ဤကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာ တသိန်း၏နောက်၌ ထိုဒေဝဒတ်သည် အဋ္ဌိဿရ အမည်ရှိသော ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့သတည်း။

ဒေဝဒတ်အဝီစိငရဲ၌ခံရပုံ

ထိုဒေဝဒတ်သည် မြေထဲဝင်၍ အဝီစိငရဲ၌ဖြစ်လေ၏။ မတုန်မလှုပ် သော မြတ်စွာဘုရား၌ ပြစ်မှားသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား မလှုပ်ရှား နိုင်ဖြစ်၍ ခံရ၏။ ယူဇနာတရာအစောက်နက်သော အဝီစိငရဲ၏အတွင်း ၌ ယူဇနာတရာအစောက်ရှိသောကိုယ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ ဦးခေါင်းသည် နားရွက်နှစ်ဘက်ထိအောင် အထက်သံအိုးကင်းဖုံး၌ ဝင်လေ၏။ မြေ ဘဝါးနှစ်ဘက်တို့သည် ဖမျက်တိုင်အောင် အောက်သံမြေ၌ ဝင်လေ ၏။ ထန်းပင်လုံးကြီး ပမာဏရှိသော သံတံကျင်သည် နောက်နံရံမှ ထွက်လတ်၍ ကျောလယ်၌ခွဲဝင်ပြီးလျှင် ရင်မှထွက်လာ၍ ရှေ့နံရံ၌ဝင် လေ၏။ တချောင်းသောသံတံကျင်သည် လက်ျာနံရံမှ ထွက်လတ်၍ လက်ျာနံပါး၌ခွဲဝင်ပြီးလျှင် လက်ဝဲနံပါးဖြင့်ထွက်လာ၍ လက်ဝဲဘက် နံရံ၌ဝင်လေ၏။ တချောင်းသည် လက်ဝဲဘက်နံရံမှထွက်လတ်၍ လက်ဝဲ နံပါးဖြင့် ဒေဝဒတ်၏ကိုယ်၌ ခွဲဝင်၍ လက်ျာနံပါးဖြင့် ထွက်ပြီးလျှင် လက်ျာဘက်နံရံ၌ဝင်ပြန်လေ၏။ သံတံကျင်တချောင်းသည် အထက် သံအိုးကင်းဖုံးမှထွက်လတ်၍ ဒေဝဒတ်၏ဦးနှောက်ကို ခွဲပြီးလျှင် ကျင်ကြီး ပေါက်ဖြင့် ထွက်၍အောက်သံမြေ၌ဝင်လေ၏။ ဤသို့လျှင် မလှုပ်မရှား နိုင် ဒေဝဒတ်ခံရသတည်း။

ဒေဝဒတ်နှင့်စပ်၍အရေးဟောတော်မူခြင်း

ရဟန်းတို့သည်“ဒေဝဒတ်သည် ဤမျှလောက်သော မကောင်းမှုကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာမရမူ၍ မြေသို့ဝင်ရလေ၏”ဟု

စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “ချစ်သားရဟန်းတို့.... ယခုအခါ၌သာဒေဝဒတ်သည်ငါ့အားပြစ်မှား၍မြေသို့ဝင်ရသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဝင်ဘူးလေသည်သာလျှင်တည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆင်မင်းဖြစ်သောအခါ၌ ခရီးမှားသောယောက်ျားကိုနှစ်သိမ့်စေ၍ မိမိကုန်း၌တင်၍ ဘေးမရှိရာအရပ်သို့ ပို့လိုက်သော် ဆင်မင်းကို ပြစ်မှားသော ယောက်ျားသည် ဆင်မင်း၏မျက်စိအမြင်ကို လွန်ကာမျှ၌ မြေသို့ဝင်ရလေသောအဖြစ်ကို ပြအံ့သောငှာ “အကတညဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံဝိဝရဒဿိနော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဆင်မင်းဇာတ်ကို ဟောတော်မူပြီး၍ တဘန်ထိုစကားကို ပြောဆိုပြန်လိုသောကြောင့် ခန္တီဝါဒီရသေ့ဖြစ်သောကိုယ်တော်၌ ပြစ်မှား၍ ကလာဗုမင်း၏ မြေသို့ဝင်သောအဖြစ်ကို ပြခြင်းငှာ ခန္တီဝါဒီဇာတ်ကို၎င်း၊ စူဠဓမ္မပါလဖြစ်တော်မူသောကိုယ်တော်၌ ပြစ်မှား၍ မဟာပတာပမင်း၏ မြေသို့ဝင်သောအဖြစ်ကို ပြခြင်းငှာ စူဠဓမ္မပါလဇာတ်ကို၎င်း ဟောတော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်သည် မြေထဲသို့ဝင်လေသည်ရှိသော် လူများအပေါင်းသည် ရှင်လန်းနှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ ငှက်ပျောပင်တို့ကို စိုက်၍ ရေပြည့်မြူတာအိုးတို့ကို တည်၍ ငါတို့အား ရန်ဝေးပေစွတကား-ဟု ကြီးစွာသောသဘင်ကိုခံကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းတို့ကြားလျှောက်ကုန်သော် “ချစ်သားတို့.... ယခုအခါ၌သာဒေဝဒတ်သေသည်ရှိသော်လူများသည်နှစ်သက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း နှစ်သက်ဘူးလေပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခပ်သိမ်းသောသူအပေါင်းသည် မချစ်နှစ်လိုအပ်သော ကြမ်းတန်းရုန့်ရင်းသော ဗာရာဏသီပြည်၌ ပိင်္ဂလမင်းသေသည်ရှိသော် လူအပေါင်း၏နှစ်သက်သော အဖြစ်ကိုပြခြင်းငှာ “သဗ္ဗော ဇနော ဟိသိတော ပိင်္ဂလေန၊ တသ္မိမတေ ပစ္စယာ ဝေဒယန္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သောပိင်္ဂလဇာတ်ကိုဟောတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ကုန်၏။ “ဘုန်းမဟာကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ယခုအခါ၌ ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်ဂတိ၌ ဖြစ်လေသနည်း”ဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့.... ဒေဝဒတ်သည်

အဝီစိငရဲကြီး၌ဖြစ်လေ၏”ဟု မိန့်တော်မူသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား...ဒေဝဒတ်သည် ဤလူဖြစ်သောဘဝ၌ ပူပန်ဆင်းရဲစွာ ကျင်လည်ပြီး၍ တဘန်ဘဝသို့ ပြောင်း၍လည်း ပူပန်ဆင်းရဲခြင်းပြင်းစွာသောအရပ်၌ပင် ဖြစ်ပြန်ရလေတော့သည်လော”ဟု လျှောက်ကုန်သော် “ဪ—ဟုတ်၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့.... ရဟန်းသည် မူလည်းဖြစ်စေ၊ လူသည်မူလည်းဖြစ်စေ၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ ကုသိုလ်တရားကိုမပြုမူ၍ နေလေ့ရှိသောသူအား ဤဘဝ၊ နောက်ဘဝနှစ်ပါးစုံ၌ပင် ပူပန်ဆင်းရဲကြီးစွာဖြစ်ရလေကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ဣဓ တပ္ပတိ ပေစ္စ တပ္ပတိ၊ ပါပကာရိ ဥဘယတ္ထ တပ္ပတိ။
ပါပံမေ ကတန္တိ တပ္ပတိ၊ ဘိယျော တပ္ပတိ ဒုဂ္ဂတိံ ဂတော။
ဟူသောတရားဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ “ပါပကာရိ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသောသူသည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ဆင်းရဲရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ဆင်းရဲ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် ဘဝနှစ်ပါး၌။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ဆင်းရဲရ၏။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ကတံ၊ ပြုမိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ဆင်းရဲ၏။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းသောသူတို့၏ လားရာဖြစ်သော ငရဲသို့။ ဂတော၊ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်ဆင်းရဲ၏။

ဤဒေသနာတော်၏အဆုံး၌များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်အစရှိသည်တို့၌ တည်ကုန်၏။

၂၃၀။ သာကေတမြို့သား ပုဏ္ဏားအိုလင်မယားတို့
အကြောင်းကိုပြခြင်း

“အဟိံသကာယာ မုနယော” အစရှိသော တရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာကေတမြို့ကိုဆွမ်းခံမှီ၍ အဉ္စနဝန၌နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့မေးလျှောက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူသောအခါ သာကေတမြို့၌ နေသော ပုဏ္ဏားအို

သဘာဝတရားမြို့သား ပုဏ္ဏားလင်မယားအကြောင်း ၁၀၃

တယောက်သည် မြို့မှထွက်သည်ရှိသော် တံခါးကြား၌ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ခြေတော်တို့၌ဝပ်၍ ဖမုက်တို့၌ကြပ်ကြပ်ကိုင်၍ “သားချစ်တို့မည် သည်အမိအဘတို့ကို အိုသောအခါ၌ လုပ်ကျွေးအပ်ပါသည်မဟုတ်တုံ လော၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှသောကာလပတ်လုံး မိမိကိုယ်ကိုမပြုဘဲ နေဘိသနည်း၊ ငါသည် အမိ၏ရှေးဦးစွာ သင့်ကိုမြင်အပ်သည်ဖြစ်၏၊ သားချစ်……အမိကိုမြင်ခြင်းငှာ လာလှည့်”ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုယူ၍ မိမိအိမ်သို့သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအိမ်သို့ရောက်၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွနေတော်မူ၏။ ပုဏ္ဏားမအို သည်လည်း လာ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ဝပ်၍ “သားချစ်……သင်သည် ဤမျှ လောက်သောကာလပတ်လုံး အဘယ်သို့သွားချေသနည်း၊ စင်စစ် ကား မိအို၊ဘအိုတို့ကို လုပ်ကျွေးအပ်သည် မဟုတ်ပါလော”ဟု ဆို၍ သားသမီးတို့ကိုလည်း“လာကုန်လော့”ဟုခေါ်၍ “ရှင်မတို့မောင်ကို၊ မောင်မင်းတို့အစ်ကိုကို ရှိခိုးကုန်လော့”ဟုဆို၍ရှိခိုးစေ၏။ထိုပုဏ္ဏားအို သမီးခင်ပွန်းတို့သည် နှစ်သက်သောနှလုံးဖြင့် ဘုရားသခင် အမှူးရှိ သော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ “ရှင်ပင်ဘုရား……ဤအိမ် ၌သာလျှင် ဆွမ်းကိုယူတော်မူပါ”ဟု လျှောက်သောကြောင့် “ဘုရား တို့မည်သည် တခုသောအရင်၌သာ အမြဲဆွမ်းကိုမယူကုန်”ဟုမိန့်တော် မူသော်“ထိုသို့တပြီးကား ရှင်ပင်ဘုရား……အကြင်သူတို့သည် ရှင်ပင် ဘုရားတို့အား ဆွမ်းဘိတ်အံ့သောငှာ လာကုန်၏၊ထိုသူတို့ကို အကျွန်ုပ် တို့၏အထံသို့ စေတော်မူလိုက်ပါ”ဟု ဆိုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဆွမ်းဘိတ်မန်အံ့သောငှာ လာ သောသူတို့ကို“ပုဏ္ဏားအိုတို့အားသွား၍ကြားပါချေ”ဟုစေ၏။ထိုဘိတ် လာသောသူတို့သည်သွား၍“နက်ဖြန်အလိုငှာ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်း ဘိတ်မန်ကုန်၏”ဟု ပုဏ္ဏားအိုတို့ကို ဆိုကုန်၏။ ပုဏ္ဏားအိုသည် မိုး သောက်သောနေ့၌ မိမိအိမ်မှ ထမင်းအိုး၊ဟင်းအိုးတို့ကိုယူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားနေသောအရပ်သို့လာ၍ ထိုဘိတ်မန်သောသူတို့၏ ဆွမ်းနှင့်အတူ ပြင်ရ၏။ တပါးသောအရပ်က ဆွမ်းဘိတ်မန်သောသူ မရှိသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားအို သမီးခင်ပွန်းအိမ်၌သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်း

စားခြင်းကိစ္စကို ပြတော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားအို သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့ သည် မိမိတို့၏အိမ်မှသာလျှင် လှူဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကိုအခါခပ်သိမ်း မြတ်စွာ ဘုရားအား ပေးလှူကုန်၍ တရားစကားကိုနာကုန်လျက် အနာဂါမိဖိုလ် သို့ရောက်လေကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် စကားပြော ဟောခြင်းကိုဖြစ်စေကုန်၏။ “အရှင်တို့...ဤအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ခမည်းတော်သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၊မယ်တော်သည် မဟာမာယာ-ဟူ၍သိလျက်ပင် ပုဏ္ဏားမနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ငါ တို့၏သား-ဟူ၍ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုပုဏ္ဏားဆိုတိုင်းပင် ဝန်ခံတော်မူ၏။ အကြောင်းအဘယ်သို့ ဖြစ်လေသနည်း”ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုရဟန်းတို့၏စကားကို ကြားတော်မူ ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့....ပုဏ္ဏားအိုသမီးခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့၏သားဖြစ်ဘူး၍ သား-ဟုဆိုကုန်၏”ဟုမိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီး သောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

“ချစ်သားရဟန်းတို့....လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ထိုပုဏ္ဏားအိုသည် အခြားမဲ့အဖြစ်ငါးရာတိုင်တိုင် ငါ၏အဘသည်ဖြစ်၏။ အဖြစ်ငါးရာတိုင် တိုင် ငါ၏ဘထွေးသည်ဖြစ်၏။ အဖြစ်ငါးရာတိုင်တိုင် ငါ၏ဘကြီးသည် ဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားမသည်လည်း အခြားမဲ့အဖြစ် ငါးရာတိုင်တိုင် ငါ၏ အမိသည်ဖြစ်၏။ အခြားမဲ့အဖြစ်ငါးရာတိုင်တိုင် ငါ၏မိထွေးသည်ဖြစ် ၏။ အခြားမဲ့အဖြစ်ငါးရာတိုင်တိုင် ငါ၏မိကြီးသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုအပ် ပြီးသောနည်းဖြင့်ငါသည် အခွဲနှင့်တကွအဖြစ်တထောင်တိုင်တိုင်ပုဏ္ဏား ၏လက်၌ကြီး၏။ အခွဲနှင့်တကွ အဖြစ်တထောင်တိုင်တိုင် ပုဏ္ဏားမ၏ လက်၌ ငါကြီး၏။ ဤသို့လျှင် အဖြစ်သုံးထောင်တိုင်တိုင် ထိုပုဏ္ဏားသမီး ခင်ပွန်းတို့အဖြစ်ကိုပြတော်မူ၍ ဤဂါထာနှစ်ခုတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ၊ စိတ္တဉ္စာပိ ပသီဒတိ။

အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ ပေါသေ၊ ကာမံ တသ္မိံပိ ဝိဿာသေ။ ။

ပုဗ္ဗေဝ သန္တိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္တဟိတေန ဝါ။

ဧဝံ တံ ဇာယတေ ပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေတိ။ ။

သာကေတမြို့သားပုဏ္ဏားလင်မယားအကြောင်း ၁၀၅

အနက်။ "ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ၊ မမြင်ဘူးသော။ ယသ္မိံပေါသေ၊ အကြင်ယောက်ျား၌။ မနော၊ နှလုံးသည်။ နိဝိသတိ၊ အမြဲဝင်၏။ စိတ္တဉ္စာပိ၊ စိတ်သည်လည်း။ ပသီဒတိ၊ ကြည်ညို၏။ တသ္မိံ၊ ထိုယောက်ျား၌။ ကာမံ၊ အလိုသည်။ အပိ၊ စင်စစ်။ ဝိဿာသေ၊ အကျွမ်းဝင်၏။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးသောကိုယ်၏အပြုသောလျှင်။ သန္တိဝါသေနဝါ၊ အတူတကွ ပေါင်းဘော်နေဘူးသောကြောင့်၎င်း။ ပစ္စုပ္ပန္တဟိတေန ဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးစီးပွားကိုမြင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဥပ္ပလံ၊ ကြာသည်။ ဇာယတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ တံ ပေမံ၊ ထိုမြင်ကာမျှ ချစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုအမျိုးကိုမှီ၍ သုံးလပတ်လုံး ထိုသာကေတမြို့၌ နေတော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားအိုသမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် ရဟန္တာအဖြစ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေကုန်၏။

ထိုရောအခါ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်၍ နှစ်ယောက်သောသူတို့၏ အလောင်းကောင်ကို တခုသော အထွဋ်တပ်သော တလားတိုက်သို့သာလျှင်တင်ကုန်၍ သုဿန်တစ်သို့ ပို့လေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ငါးရာသောရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထိုအလောင်းကိုဆောင်သူတို့နှင့်တကွသာလျှင် သင်းချိုင်းသို့ကြွသွားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်ပေတည်း-ဟု များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် မြို့မှထွက်၍ သင်းချိုင်းသို့လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်းချိုင်း၏အနီး၌ တခုသောစရပ်သို့ဝင်၍ နေတော်မူ၏။

လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးကုန်၍တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်၍ “ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူလှသောရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားသည် မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ သေခဲ့ကုန်ပြီးဟူ၍ ဤသို့ရှင်ပင်ဘုရား ကြံတော်မမူပါကုန်လင့်”ဟု လျှောက်ထားပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားနှင့်သာလျှင်တကွစကားပြောဟောခြင်းကိုပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုလူအပေါင်းကို “ဒါယကာတို့……ဤသို့မဆိုလင့်”

ဟု ပယ်တော်မမူမူ၍ ပရိသတ်၏အလိုကို ကြည့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုခဏ နှင့်လျောက်ပတ်သောတရားကို ဟောတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍—

အပ္ပံဝတ ဇီဝိတံ ဣဒံ၊ ဩရံ ဝဿသတာ မိယျတိ။

ယော စေပိ အတိဇီဝတိ၊ အထ ခေါ သော မိယျတိ။ ။

ဟူသောတရားတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ။ဘောန္တော၊ အို-လူများတို့။ အပ္ပံဝတ၊ အနည်းငယ်သာ တကား။ ဣဒံဇီဝိတံ၊ ဤအသက်သည်။ ဩရံဝဿသတာ၊ အနှစ်တရာ အောက်အယုတ်အားဖြင့်။ မိယျတိ၊ သေတတ်၏။ ယောအာယု၊ အကြင် အသက်သည်။ စေပိ၊ အကယ်၍လည်း။ အတိဇီဝတိ၊ အလွန် အသက် ရှည်ငြားအံ့။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့ရှည်သော်လည်း။ အထခေါ၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ သောအာယု၊ ထိုအသက်သည်။ မိယျတိဝေ၊ သေသည်သာလျှင်တည်း။

ဤတရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိခြင်းသည် ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ ဤဂါထာသည် ဇရာသုတ်မည်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏေးမတို့၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်ပြီးသည်၏ အဖြစ်ကို မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ “ရှင်ပင်ဘုရား……ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏေးမတို့၏ တမလွန်ဘဝသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း”ဟုမေးလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့…ပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏေးမတို့ကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော အသေဗ္ဗမုနိဖြစ်သော ရဟန္တာတို့ အား တမလွန်ဘဝသည်မရှိပြီ။ ဤသူတို့ကဲ့သို့သဘောရှိသော ရဟန္တာတို့ သည် ရွှေခြင်းမရှိသော သေခြင်းမရှိသော မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့သာလျှင် ရောက်လေကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

အဟိံသကာယာ မုနယော၊ နိစ္စံ ကာယေန သံဝုတာ။

တေ ယန္တိ အစ္စုတံ ဌာနံ၊ ယတ္ထ ဂန္ဓာ န သောစရေ။ ။

ဟူသောတရားကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ။ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အဟိံသကာယာ၊ မညှဉ်းဆဲ အပ်ကုန်သောကိုယ်ရှိကုန်သော။ ကာယေန၊ ကာယ၊ ဝစီ၊ မနောဒွါရ သုံးပါးဖြင့်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သံဝုတာ၊ စောင့်အပ်ကုန်သော။ တေမုနယော၊ ထို

မိတ္တဒုပ္ပမင်း၏အကြောင်းကိုပြခြင်း ၁၀၇

အသေကွမုနီရဟန်းတို့သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂန္ဓာ၊ ရောက်ကုန်၍။ န သောစရေ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမရှိကုန်။ အစ္စတံ၊ ရွှေ့ခြင်းမရှိသော။ တံ ဌာနံ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အရပ်သို့။ ယန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

ဤဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကုန်၏။

၂၃၁။ မိတ္တဒုပ္ပမင်း၏အကြောင်းကိုပြခြင်း

ပညာသင်သွား မင်းသားသုံးဦး

“ပုပ္ဖါနိဟေဝ ပစိနန္တံ” အစရှိသော တရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက် အစိရဝတီ မြစ်ရေအလျဉ်သည် မျော၍သေလေသော မိတ္တဒုပ္ပမင်းသားကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏။ ဝတ္ထု၊ အစဉ်စကားကား- သာဝတ္ထိပြည်၌ မဟာကောသလမင်း၏သားသည် ပသေနဒီကောသလမင်းမည်၏။ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်း၏သားသည် မဟာလိမည်၏။ ကုသိနာရုံပြည်၌ မလ္လာမင်း၏သားသည် ဗန္ဓုလမည်၏။ ဤသူသုံးယောက်တို့သည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏အထံ၌ အတတ်သင်အံ့-ဟု တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ လာကုန်သော် မြို့အနီးပါးစရပ်၌ပေါင်းမိကြ၍အချင်းချင်းအမျိုးအမည်ကိုမေးကြပြီးမှ ခင်ပွန်းဖွဲ့၍ တပေါင်းတည်းဆရာသို့ကပ်၍ ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် မကြာမြင့်မီသင်ပြီးသောအတတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ တပြိုင်နက်ပင် မိမိမိမိတို့၏ မြို့သို့ပြန်သွားကြလေကုန်၏။ ရောက်လျှင် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် အဘအားအတတ်ကိုပြ၍ အဘကြည်ညိုသဖြင့် မင်း၏အဖြစ်ကိုပေး၏။

မဟာလိလည်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား အတတ်ကိုပြသော် အားထုတ်လွန်သဖြင့် မျက်စိနှစ်ဘက်တို့သည် ထွက်လေကုန်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ငါတို့ဆရာ၏မျက်စိတို့သည် ပျက်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်သော်လည်း ငါတို့သည် ဆရာကိုမစွန့်မူ၍ လုပ်ကျွေးကုန်အံ့-ဟု တနှစ်လျှင် အသပြာတသိန်းအခွန်ထွက်သောတံခါးတပေါက်ကိုပေး၏။ ထိုတံခါး၏အနီး၌ အိမ်ဆောက်၍ လိစ္ဆဝီမင်းသားငယ်ငါးရာတို့ကို အတတ်သင်လျက် နေစေ၏။

ကုသိနာရုံ၌ မလ္လာမင်းတို့ကား ဝါးအလုံးခြောက်ဆယ်တို့ကို အလယ်၌ သံချောင်းထည့်၍၊ ထည့်၍ အစည်းခြောက်ဆယ်စည်းပြီးမှ စိုက်ထောင်၍ထားသော ဤဝါးအစည်းတို့ကို ဗန္ဓုလသည် သန်လျက် ဖြင့်ကြိတ်၍ ဖြတ်စေကုန်သတည်းဟုဆိုသော် “ဗန္ဓုလလည်း အတောင် ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သောကောင်းကင်သို့ခုန်၍ သန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်၍လာ ၏။ အဆုံးစွန်သောဝါးအစည်း၌ သံချောင်းအသံကိုကြားလျှင် “ဤအသံ သည် အဘယ်အသံနည်း” ဟု မေးပြီးမှ အစည်းခြောက်ဆယ်တို့၏ အလယ်၌ သံချောင်းတချောင်းစီထားသောအဖြစ်ကိုသိသဖြင့် သန်လျက် ကိုပစ်လိုက်၍ ငိုလျက် ဤမျှသောဆွေမျိုးအပေါင်း၌ ငါ့အားချစ်သော သူမရှိ၊ အကယ်၍ရှိပါက ဤအကြောင်းကိုကြားပါကုန်သဖြင့် ငါသိလျှင် သံချောင်း၏အသံကို မထွက်စေမူ၍ ဖြတ်ရလေရာ၏ - ဟု ဆိုပြီးလျှင် အလုံးစုံသော ဤမင်းတို့ကိုသတ်၍ ငါမင်းပြုအံ့-ဟု အမိအဘတို့အား ဆို၏။

“ချစ်သားဗန္ဓုလ... ဤသို့အလှည့်အားဖြင့် မင်းပြုခြင်းသည်ဘိုးဘေး တို့မှ အစဉ်ဆင်းသက်သောမင်း၏အဖြစ်တည်း၊ ဤသို့သတ်၍ မင်းပြုအံ့ သောငှာမရအပ်” ဟု အမိအဘတို့ အထူးထူးအပြားပြားဆို၍ မြစ်တား ကုန်သော် “ထိုသို့ဖြစ်မှုကား ငါ၏အဆွေ ပသေနဒီကောသလမင်း၏ အထံသို့သွားအံ့ဟု သာဝတ္ထိပြည်သို့သွားလေ၏။ ဗန္ဓုလလာကြောင်းကို ကြား၍ ပသေနဒီမင်းလည်း ခရီးဦးကြိုပြု၍ များစွာသော ပူဇော် သက္ကာရဖြင့် မြို့သို့ဝင်စေ၍ စစ်သူကြီးအရာ၌ထား၏။ ထိုဗန္ဓုလသည် မိဘတို့ကိုလည်းယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌နေလေ၏။

ကောသလမင်း နန်းတော်၌ နေ့စဉ်ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည်တနေ့သ၌ ပြာသာဒ်ထက်၌ ရပ်လျက်ခရီးမကိုကြည့်သော် မဟာအနာထပိဏ်၊ စူဠအနာထပိဏ်၊ ဝိသဘာ၊ သုပ္ပဝါသာတို့၏အိမ်သို့ အထောင်မက များစွာသောရဟန်း တို့သည် နိစ္စဘတ်အလို့ငှာ သွားကုန်သည်ကိုမြင်လျှင် “အရှင်ကောင်း တို့သည် အဘယ်သို့သွားကြကုန်သနည်း” ဟု မေး၍ “အရှင်မင်းကြီး... မဟာအနာထပိဏ်အိမ်သို့ ရဟန်းနှစ်ထောင်၊ စူဠအနာထပိဏ်အိမ်သို့ ငါးရာ၊ ထိုအတူဝိသဘာအိမ်သို့ငါးရာ၊ သုပ္ပဝါသာအိမ်သို့ငါးရာ နေ့တိုင်း

နိစ္စဘတ်အလိုငှာ ရဟန်းတို့သွားကုန်၏”ဟု ဆိုသော် မင်းကြီးသည် လည်း ရဟန်းသံဃာတို့အားလုပ်ကျွေးလို၍ ကျောင်းသို့သွားပြီးလျှင် ရဟန်းတထောင်နှင့်တကွ ဘုရားကိုဆွမ်းဘိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးအလှူ ပေး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ “အရှင်ဘုရား...ငါးရာသောရဟန်း တို့နှင့်တကွ မပြတ် အကျွန်ုပ်၏ဆွမ်းကိုခံတော်မူပါ”ဟု ဘုရားကိုရှိခိုး၍ လျှောက်သော် “မြတ်သောမင်းကြီး...ဘုရားတို့မည်သည်တခုသောအရပ် ၌ မပြတ်ဆွမ်းကို မခံကုန်၊ ဘုရားတို့၏မပြတ်လာခြင်းကို သင်မင်းကြီး သည် မတောင့်တလင့်”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ထိုသို့ဖြစ်သော် တယောက် သောရဟန်းကို ခေါင်းတပ်၍ မပြတ်စေတော်မူပါ”ဟု လျှောက်သဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာကို ဝန်ပြု၏။

မင်းကြီးသည် ရဟန်းသံဃာတို့ကြွလာသော် သပိတ်ကိုလှမ်း၍ မိမိ ကိုယ်တိုင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးလုပ်ကျွေး၏။ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ ပျံလွင့်သည်ဖြစ်၍ ကြာမြင့်ခြင်းကိုပြု၏။ မင်းမျိုး၌မည်သည် မစေဘဲ နေရာခင်း၍ ရဟန်းတို့ကိုနေစိမ့်သောငှာ စီရင်သောသူကို မရအပ်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ကြာမြင့်စွာရပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင် ကုန်ဟု များစွာသောရဟန်းတို့သည် ဖဲလေကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ကိုးရက်မြောက်သောနေ့၌လည်း မေ့လျော့၏။ ရပ်ပြီး၍ရဟန်းတို့သည် ဖဲလေကုန်၏။ ဆယ်ရက် မြောက်သော နေ့၌လည်း မေ့လျော့၏။ ထိုဆယ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အာနန္ဒာမထေရ်တပါးကိုထား၍ အလုံး စုံသော ရဟန်းတို့ဖဲကုန်၏။ ဘုန်းရှိသောသူတို့သည်အကြောင်း၌လိမ်မာ ကုန်၏။ အမျိုးတို့၏ကြည်ညိုခြင်းကို စောင့်ကုန်၏။ အရှင်အာနန္ဒာ လည်း ကမ္ဘာတသိန်းပါရမီဖြည့်ပြီး၍ ဘုန်းရှိသောသူ ဖြစ်ရကား အကြောင်း၌လိမ်မာသောကြောင့် အမျိုးတို့၏ကြည်ညိုခြင်းကို စောင့် လျက်ရပ်၏။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာတပါးတည်းကိုသာ လုပ်ကျွေး ရကုန်၏။

ရဟန်းတို့သွားပြီးသောအခါ၌ မင်းလာ၍ စီရင်တိုင်းတည်ကုန် သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို မြင်လျှင် “အရှင်တို့ အဘယ်ကြောင့် မလာကုန်သနည်း”မေးလျှင် “အာနန္ဒာတပါးသာလာ၏”ဟု ကြား သော် ငါ၏ ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာ၏ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုကုန်၏-ဟု

ရဟန်းတို့အား အမျက်ထွက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား..... အကျွန်ုပ်သည် ငါးရာသောရဟန်းတို့ကို ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပါ၏။ အာနန္ဒာတပါးသာ ကြွလာ၏။ စီရင်အပ်သော ဆွမ်းတို့သည် ထိုစီရင်တိုင်းရှိကုန်၏။ ငါးရာသောရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ အမှတ်ကိုမပြုကုန်၊ အကြောင်းအဘယ်သို့နည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

ရဟန်းများမကြွ၍ ကေသဝဇာတ်ကိုဟောခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အားအပြစ်ကိုမဆိုမူ၍ “မြတ်သော မင်းကြီး.....ငါ၏တပည့်သားတို့အား သင်မင်းကြီးတို့နှင့် အကျွမ်းမဝင်သောကြောင့် သွားကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ အမျိုးတို့သို့ ကပ်အပ်သောအကြောင်း၊ မကပ်အပ်သော အကြောင်းကို ရဟန်းတို့အား ထင်ရှားပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့..

- ၁။ နှစ်သက်ဘွယ်မလုပ်ကျွေးခြင်း၊
- ၂။ မနှစ်လိုဘွယ်ဖြင့် ရှိခိုးခြင်း၊
- ၃။ မနှစ်လိုဘွယ်ဖြင့် နေရာခင်းခြင်း၊
- ၄။ ထင်ရှားဖြစ်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းကိုလျှို့ဝှက်ခြင်း၊
- ၅။ အများရှိလျက် အနည်းပေးခြင်း၊
- ၆။ မွန်မြတ်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းရှိလျက် ကြမ်းတန်း ရုန့်ရင်းသော ဝတ္ထုပစ္စည်းကိုပေးခြင်း၊
- ၇။ ရိုသေစွာမပေးမူ၍ မရိုသေပေးခြင်း၊
- ၈။ တရားနာအံ့သောငှာ ရိုသေစွာအနီး၌မနေခြင်း၊
- ၉။ ဟောသောတရားကိုမနှစ်လိုခြင်း၊

ဤကိုးပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့်ပြည့်စုံသော အမျိုးတို့သို့ မကပ်အပ်၊ မသိ၍ကပ်မိသော်လည်း အနီးသို့မနေအပ်ဟု ဒါယကာတို့သို့ မကပ်အပ်သောအကြောင်းကို၎င်း၊ ဆိုအပ်ပြီးသော အကြောင်းကိုးပါးမှ ပြန်၍ နှစ်လိုဘွယ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးခြင်းအစရှိသော အကြောင်းကိုးပါးတို့နှင့်ပြည့်စုံသော အမျိုးတို့သို့ကပ်အပ်၏။ ကပ်ပြီး၍လည်း အနီးသို့ မနေအပ်၏ဟု ဒါယကာတို့သို့ကပ်အပ်သော အကြောင်းကိုးပါးကို၎င်း

ရဟန်းတို့အား ဟောတော်မူ၍ ဤသို့လျှင် “မြတ်သော မင်းကြီး.... ငါ၏တပည့်သားရဟန်းတို့အား သင်မင်းကြီးတို့၏အထံ၌ အကျွမ်း ဝင်ခြင်းကိုမရကုန်၍ သွားကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး....ရှေး၌ဖြစ်သော ပညာရှိတို့သည်လည်း ယုံမှား အပ်သောအရပ်၌ အရိုအသေလုပ်ကျွေးခြင်းကို ရအပ်သော်လည်း သေခြင်းနီးသော ဝေဒနာသို့ရောက်၍ အကျွမ်းဝင်ရာ အရပ်သို့သာ လျှင် ပြောင်းသွားလေကုန်၏”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် “အရှင်ဘုရား.... အဘယ်အခါ၌ သွားလေဘူးသနည်း”ဟု မင်းကြီး မေးလတ်သော် ကေသဝဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ဤဇာတ်၌အဓိပ္ပါယ်ကား—

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြု သည်ရှိသော် ကေသဝအမည်ရှိသော မင်းသည် မင်း၏အဖြစ်ကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၏။ ငါးရာသော မင်းချင်း ယောက်ျားတို့သည်လည်း အတူလိုက်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ကပ္ပအမည်ရှိသော ဆေတ္တာသည်လည်း ရဟန်းပြု၍ ငါဘုရားလောင်း ကေသဝရသေ့၏ကပ္ပမည်သော အလုပ် အကျွေး တပည့်သည် ဖြစ်၏။ ကေသဝရသေ့သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ရှစ်လပတ်လုံးဟိမဝန္တာ၌နေပြီး၍ မိုဃ်းလအခါ၌ ချဉ်ဆားမှီးအံ့ သောငှာ ဗာရာဏသီပြည်သို့လာ၍ ဆွမ်းအလို့ငှာ မြို့တွင်းသို့ ဝင်သော ကေသဝရသေ့ကို မင်းကြီးမြင်၍ သဒ္ဓါကြည်ညိုသဖြင့် မိုဃ်းလေးလ ပတ်လုံး မိမိအထံ၌နေစိမ့်သောငှာ “ဦးဉာဏ်ကိုယူ၍ ဥယျာဉ်၌နေစေ ပြီးမှ ညဉ့်နံနက်ဆည်းကပ်၏။

တပည့်ရသေ့တို့သည် သုံးလေးရက်နေပြီး၍ ဆင်သံ၊ မြင်းသံအစရှိ သည်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသည်ကိုဆင်ခြင်လျက် “ဆရာ....ငါတို့ဆန့်ကျင်ကုန် ၏။ သွားကုန်အံ့”ဟုဆိုကုန်လျှင် “ချစ်သားတို့....အဘယ်သို့သွားကုန်အံ့ နည်း”ဟု မေးသော် “ဟိမဝန္တာသို့သွားကုန်အံ့”ဟု ဆိုကုန်သဖြင့် “အမောင်တို့....ငါတို့ရောက်သောနေ့၌ မင်းကြီးသည် ငါတို့ကို ဤ အရပ်၌ မိုဃ်းလနေစိမ့်သောငှာ ပဋိညာဉ်ကိုယူရကား - အဘယ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်း”ဟု ဆိုသော် “ဆရာသည် မင်းကြီးအား ငါတို့ကို

မကြားမူ၍ ပဋိညာဉ်ကိုပေးသည်။ ငါတို့မနေနိုင်ပြီ၊ သွားကုန်အံ့” ဟုဆို၍ ဆရာကိုရှိခိုးပြီးလျှင် သွားကြလေကုန်၏။ ကပ္ပမည်သောတပည့်နှင့် ဆရာသာကျန်ရစ်၏။ စေားလာသောမင်းကြီးသည် “အရှင်တို့အဘယ်သို့ သွားလေကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... ငါတို့ဆန့်ကျင်ကုန်၏-ဟု ဆိုကုန်၍ ဟိမဝန္တာတောသို့သွားလေကုန်ပြီ” ဟု ဆို၏။

ထိုရသေ့တို့သည် ဝေးစွာမသွားမူ၍ ဆရာ၏သတင်းစကားကိုကြားလွယ်သောအရပ်၌ နေကုန်၏။ ကပ္ပမည်သော အလုပ်အကျွေးလည်း မကြာမြင့်မီ ဆန့်ကျင်၍ ဆရာသည် အဖန်တလဲလဲ မြစ်သော်လည်း မတတ်နိုင်ပြီ-ဟု ဆရာကိုရှိခိုးပြီးမှသွားလေ၍ ထိုရသေ့တို့၏အထံသို့ မသွားမူ၍ ဆရာ၏အကြောင်းကို ကြားလွယ်သောအရပ်၌ နေလေ၏။ နောက်အဘို့၌ တပည့်တို့ကို အောက်မေ့သောဆရာအား ဝမ်းအနာသည်ဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် ဆေးသမားကို ဆေးကုစေ၏။ အနာသည် မငြိမ်း၊ “မြတ်သောမင်းကြီး... ငါ၏အနာငြိမ်းခြင်းကို အလိုရှိသလော” ဟု ရသေ့မေးသဖြင့် “အရှင်ဘုရား... အကယ်၍ အကျွန်ုပ်တတ်နိုင်သည်ဖြစ်မူ ယခုပင်အရှင်ဘုရားအား အနာငြိမ်းခြင်းကိုပြုရာ၏” ဟု မင်းကြီးဆိုသော် “မြတ်သောမင်းကြီး... အကယ်၍ ငါ့အားချမ်းသာခြင်းကို မင်းကြီးအလိုရှိပါအံ့၊ ငါ့ကိုတပည့်တို့အထံသို့သာပို့လော” ဟု ဆိုသဖြင့် “ကောင်းပြီအရှင်ဘုရား” ဟု ညောင်စောင်း၌အိပ်စေ၍ နာရဒအမတ်အမှူးရှိသော အမတ်လေးယောက်တို့ကို “ငါ၏အရှင်၏ အကြောင်းကို သိ၍ ငါ့အား သတင်းစကားကိုစေကုန်” ဟု ပို့စေ၏။

ကပ္ပအမည်ရှိသောတပည့်သည် ဆရာ၏လာခြင်းကိုကြား၍ ခရီးဦးကြိုဆိုသဖြင့် “သင်မှတပါးသောတပည့်တို့သည် အဘယ်၌ရှိလေကုန်သနည်း” ဟူ၍ မေးသော် “ဤမည်သောအရပ်၌ နေကုန်သတတ်” ဟု လျှောက်၍ ထိုတပည့်တို့သည်လည်း ဆရာလာသောအဖြစ်ကိုကြားလျှင် ထိုဆရာရှိရာအရပ်သို့စုဝေးလာကုန်၍ ဆရာအား ရေအေး၊ ရေခွေးပေး၍ သစ်သီးကြီး၊ ငယ်တို့ကိုပေးကုန်၏။ ထိုခဏ၌ အနာသည်ငြိမ်းကုန်၏။ သုံးလေးရက်ဖြင့် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုရောအခါ နာရဒအမတ်သည် ကေသဝရသေ့ကို—

ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော။ ကေသိ၊ ကေသိရှင်ရသေ့။ တွံ၊ သင်ရသေ့သည်။ သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ၊ အလုံးစုံသောလိုဘွယ်ဝတ္ထုနှင့်ပြည့်စုံသော။ မနုဿိန္ဒြ၊ ဗာရာဏသီမင်းကို။ ဇဟိတွာန၊ စွန့်ခွဲ၍။ ကပ္ပဿ၊ ကပ္ပရသေ့၏။ အဿမေ၊ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌။ ကထံနုရမတေ၊ အဘယ်ကြောင့်မွေ့လျော်သနည်း။

ဟုမေး၏။ ကေသဝရသေ့လည်း—

နာရဒ၊ နာရဒအမတ်။ ကပ္ပဿ၊ ကပ္ပရသေ့၏။ အဿမေ၊ ကျောင်းသင်္ခမ်း၌။ မနောရမာ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော။ ရုက္ခာ၊ သစ်ပင်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ရမဏီယာနိ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိကုန်သော တောတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သာရုနိ၊ ကောင်းမြတ်ကုန်သောရေတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ကပ္ပဿ၊ ကပ္ပရသေ့၏။ သုဘာသိတာနိ၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်ကုန်သော စကားတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣမံ၊ ဤကျောင်းသင်္ခမ်းကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ရမယန္တိ-ရောစယာမ၊ နှစ်လိုမွေ့လျော်ကုန်၏။

ဤသို့ဆို၍ ဤသို့အရပ်ရပ်မွေ့လျော်ဘွယ်နှင့်တကွ ငါ့ကိုမွေ့လျော်စေသော ကပ္ပရသေ့သည် ဆားမခတ်သောရေဖြင့် ပြတ်ဖြောသော သစ်ရွက်၊ မြက်သီးဆန်၊ ကြိတ်ဆန်ယာဂုကိုသောက်စေ၏။ “ထိုယာဂုကိုသောက်သဖြင့် ငါ၏ရောဂါသည်ငြိမ်း၏” ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ နာရဒအမတ်သည်—

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ တွံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ သာလိနံ၊ သလေးတို့၏။ သုစိမံသုပသေစနံ၊ စင်ကြယ်စွာသော သားပြွမ်းဖြစ်သော။ သြဒနံ၊ ဆွမ်းကို။ ဘုဉ္ဇေ၊ စား၏။ ကထံ၊ အသို့မူ၍။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ အလောဏံ၊ ဆားမခတ်သော။ သာမာကနီဝါရံ၊ မြက်သီးဆန်၊ ကြိတ်ဆန်အာဏာရသည်။ ဆာဒယန္တိ၊ နှစ်သက်စေသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကေသဝရသေ့သည်—

နာရဒ၊ နာရဒအမတ်။ ယတ္ထ၊ အကြင်နေရာ၌။ ဝိဿဇ္ဇော၊ အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍။ သာဒံဝါ၊ သာယာအပ်သောကာဇဉ်

ကို၎င်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အသာဒုံဝါ၊ မသာယာအပ်သောဘောဇဉ်
 ကို၎င်း။ အပုံဝါ၊ အနည်းငယ်သောဘောဇဉ်ကို၎င်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။
 ဗဟုံဝါ၊ များစွာသော ဘောဇဉ်ကို၎င်း။ ဘုဉ္ဇေယျ၊ စားရာ၏။
 တတ္ထ၊ ထိုနေရာ၌။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဘုတ္တံ၊ စားအပ်သော ဘောဇဉ်
 သည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ သာဓု၊
 ကောင်းသနည်း-ဟူမူကား။ ဝိဿာသာ၊ အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည်။
 ပရမာ၊ မြတ်သော။ ရသာ၊ အရသာသည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်
 ကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သာဓု၊
 ကောင်း၏။

ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်၍
 ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ “ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အရှင်
 မောဂ္ဂလာန်ဖြစ်လာ၏။ နာရဒသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်လာ၏။
 ကပ္ပရသေ့ကား-အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ကေသဝ ရသေ့ကား-ငါဘုရား
 တည်း”ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ “ဤသို့လျှင် မြတ်သော
 မင်းကြီး……ရှေးအခါ၌ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်လည်းသေခြင်း
 ၏အနီးဖြစ်သော ဝေဒနာသို့ရောက်၍ အကျွမ်းဝင်ရာအရပ်သို့သွားဘူး
 ကုန်၏။ ငါ၏ တပည့်သားတို့သည် သင်မင်းကြီးတို့၏ အထံ၌ အကျွမ်း
 ဝင်ခြင်းကို မရကုန်သည်ထင်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းများနှင့် အကျွမ်းဝင်ရန်ကြံဆောင်ခြင်း

မင်းကြီးသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပြုအံ့
 သောငှာအပ်၏-ဟုကြံ၍ အဘယ်သို့လျှင် ပြုရအံ့နည်း-ဟု ကြံပြန်သ
 ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ဆွေမျိုးတို့၏သမီးကို ငါ၏အိမ်၌ထားအံ့သောငှာ
 အပ်၏။ ဤသို့ထားသည်ရှိသော် ပဉ္စင်းငယ်တို့သည်၎င်း၊ သာမဏေ
 ငယ်တို့သည်၎င်း မြတ်စွာဘုရား၏ဆွေမျိုးမင်း-ဟု ငါ၏အထံသို့ လွတ်
 လွတ်အမြဲလာကုန်လတ္တံ့-ဟုကြံပြီး၍ “ငါ့အားတယောက်သောသမီး
 ကိုပေးကုန်လော့”ဟု သာကီဝင်မင်းတို့၏ အထံသို့ သတင်းစကားကို
 စေလိုက်ပြီးနောက် “ပေးမည်ဆိုလျှင် အဘယ်သာကီဝင်မင်း၏ သမီး
 နည်း-ဟုမေး၍ သိအောင်ပြုပြီးမှလာခဲ့ကုန်လော့”ဟုမှာ၍တမန်တို့ကို

စေလိုက်၏။ တမန်တို့သွားလေကုန်၍ သာကီဝင်မင်းတို့အား သတို့သမီးကို တောင်းကုန်၏။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်ပြီးလျှင် “ကောသလမင်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း၏။ အကယ်၍ မပေးကုန်အံ့၊ ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား—ငါတို့၏အမျိုးနှင့်မတူ၊ အဘယ်သို့ပြုရအံ့နည်း” ဟု ကြံကြကုန်၏။ မဟာနာမ်မင်းသည် “ငါ၏ကျွန်မသမီးဝမ်း၌ ဖြစ်သော ဝါသဘာတ္တိယာသည်ရှိ၏၊ ထိုဝါသဘာတ္တိယာကိုပေးကုန်အံ့” ဟုတိုင်ပင်ကြပြီးမှ တမန်တို့ကို “ကောင်းပြီ၊ ပေးကုန်အံ့” ဟုဆိုကုန်၏။ “အဘယ်သူ၏သမီးနည်း” ဟု မေးပြန်သော် “မြတ်စွာဘုရား ဘထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော မဟာနာမ်သာကီဝင်၏သမီးတည်း၊ ဝါသဘာတ္တိယာမည်၏” ဟု ဆိုလျှင် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆိုကုန်ပြီးမှ ထိုတမန်တို့သည် ပြန်သွားလေကုန်၍ ကောသလမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် “အကယ်၍ ဤကဲ့သို့ဖြစ်အံ့၊ ကောင်းလှပြီ၊ လျင်စွာ ဆောင်ချေကုန်၊ မင်းတို့မည်သည် များသော မာယာရှိ၏၊ ကျွန်မ၏သမီးကိုပင်လည်း ပေးလိုက်တတ်၏၊ သို့ဖြစ်၍ မင်းနှင့်အတူ တကွ ထမင်းစားသောသူကို ဆောင်ခဲ့ကုန်” ဟု မှာ၍ စေလိုက်၏။ ထိုတမန်တို့သည်သွား၍ “အရှင်မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးနှင့်အတူတကွ ထမင်းစားသောသမီးကို ငါတို့မင်းသည်အလိုရှိ၏” ဟုဆိုကုန်၏။ မဟာနာမ်သည်လည်း “အမောင်တို့...ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ ထိုဝါသဘာတ္တိယာကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် မိမိထမင်းစားသောအခါ၌ ခေါ်စေ၍ ထို ဝါသဘာတ္တိယာနှင့်တကွ စားသောအခြင်းအရာကိုပြ၍ တမန်တို့အားဆောက်နှင်း၏။ ထိုတမန်တို့သည် ထိုဝါသဘာတ္တိယာကိုယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့သွားကုန်၍ မင်းကြီးအားကြားကုန်၏။ မင်းကြီးသည် နှစ်သက်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဝါသဘာတ္တိယာကို ငါးရာကုန်သော မိန်းမတို့၏ အကြီးကိုပြု၍ မိဖုရားကြီးအရာ၌ အဘိသိက်သွန်း၏။

ထိုဝါသဘာတ္တိယာသည် မကြာမြင့်မီ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော သားကိုဘွား၏။ ထိုအခါထိုသတို့သားငယ်အား အမည်မှည့်အံ့သော အခါ၌ အဘိုးဖြစ်သော မဟာနာမ်သာကီဝင်မင်း၏အထံသို့စေလိုက်၏။ ဧဟန်

ကား“သင်္ကာဝင်မင်း၏သမီး ဝါသဘခတ္တိယာသည် သားဘွားပြီဖြစ်၍
 ထိုသူငယ်၏အမည်ကိုအဘယ်ကဲ့သို့ မှည့်ရအံ့နည်း”ဟု စေလိုက်၏။
 သို့သတင်းစကားကိုယူ၍ သွားသော အမတ်သည်ကား—အတန်ငယ်
 နားထိုင်း၏။ ထိုအမတ်သည်သွား၍မင်းသား၏ အဘွားမအားကြား၏။
 ထိုသင်္ကာဝင်မင်းမျိုးတို့သည် ထိုသတင်းစကားကိုကြားလျှင် “ဝါသဘ
 ခတ္တိယာသည် သားမဘွားမူ၍လည်း အလုံးစုံသောလူကို နှိပ်စက်၏။
 ယခု သားဘွားပြန်တပြီးကား— မင်းကြီးအား အလွန်အကျွမ်းဝင်
 သည် ဖြစ်လတ္တံ့”ဟူ၍ဆို၏။

ထိုနားထိုင်းသော တမန်အမတ်သည် ဝလ္လဘ-ဟူသောစကား
 ကို မိတ္တဒုပ္ပန္နိ ဟု အကြားမှား၍ မိတ္တဒုပ္ပန္နိအမည်ရှိ၏—ဟု မှတ်ပြီးလျှင်
 ကောသလမင်းကြီးသို့ကပ်၍ “အရှင်မင်းကြီး.... သတို့သားအား
 မိတ္တဒုပ္ပန္နိ-ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်လော့”ဟု လျှောက်၏။
 ကောသလမင်းကြီးသည် ငါတို့၏ရှေး၌ဖြစ်သော အမျိုး၏အမည်ဖြစ်
 လတ္တံ့-ဟု ကြံ၍ မိတ္တဒုပ္ပန္နိဟူသော အမည်ကိုမှည့်၏။ ထိုအခါ မိတ္တဒုပ္ပန္နိ
 မင်းသား၏ငယ်သောအခါ၌ပင်လျှင် မင်းသည် ဤသို့ပြုသဖြင့်မြဲမြံစွာ
 ချစ်အပ်သည်ကို ပြုအံ့-ဟု စစ်သူကြီးအရာကို မိတ္တဒုပ္ပန္နိမင်းသားအား
 ပေး၏။

မိတ္တဒုပ္ပန္နိမင်းသားကပိလဝတ်သို့သွားခြင်း

ထိုမိတ္တဒုပ္ပန္နိသည် စစ်သူကြီး အဆောင်အရွက်ဖြင့်ကြီး၍ ခုနစ်နှစ်
 ရှိသောအခါ၌ တပါးသောမင်းသားတို့အား အမိ၏အမျိုးမှ ဆင်ရုပ်၊
 မြင်းရုပ်အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍ အမိကိုမေး
 ၏။ “အမိ....တပါးသောမင်းသားတို့အား အမိအမျိုးမှ ပဏ္ဏာလက်
 ဆောင် ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ ငါ့အားမူကား တစုံတယောက်သည် တစုံ
 တခုကိုမျှ မပိုလော့။ အသို့နည်း၊သင်သည် မိမ့်၊ဘမ့်လော့” ဟူ၍မေး၏။

ထိုရောအခါ ဝါသဘခတ္တိယာသည် သားကိုဆို၏။ “ချစ်သား....
 ယင့်အား သင်္ကာဝင်မင်းမျိုးဖြစ်ကုန်သော အဘွား၊အဘိုးတို့သည် ဝေး
 သောအရပ်၌ နေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအဘိုး၊အဘွားစသော သူတို့

သည် တစုံတခုကိုမျှ မပို့လာစေနိုင်”ဟု ဆို၍လှည့်စား၏။ မင်းသား တဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သောအခါ၌ “အမိ....ငါသည် အဘွားကြီး တို့၏အမျိုးကိုရှုလို၏”ဟု ဆိုလျှင် “ချစ်သား....မသင့်၊ ထိုအရပ်သို့ သွား၍ အဘယ်ပြုအံ့နည်း”ဟု မြစ်အပ်သော်လည်းမရ၊ အဘန်တလဲလဲ တောင်းပန်သောကြောင့် ဝါသဘာဝတ္တိယာသည် “ထိုသို့ တပြီးကား ချစ်သားသွားလေတော့”ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုမိတ္တဒုပ္ပသည် ကောသလမင်း ကြီးကိုကြားလျှောက်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထွက်၏။ ဝါသဘာဝတ္တိယာသည် ရှေးဦးစွာကမည်းမှာစာပို့စေ၏။ “ဤအရပ်၌ အကျွန်ုပ် ချမ်းသာစွာနေရပါ၏။ အရှင်တို့သည် တစုံတခုသောအကြောင်းထူးကို မပြပါကုန်လင့်”ဟု ကမည်းစာဖြင့် တောင်းပန်၏။

သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည် မိတ္တဒုပ္ပ၏ လာကြောင်းကိုသိ၍ ရှိခိုး အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း-ဟု ထိုမိတ္တဒုပ္ပအောက်ငယ်ကုန်သော မင်း သားတို့ကို ဇနပုဒ်သို့စေလိုက်ကုန်၏။ ထိုမိတ္တဒုပ္ပသည် ကပိလဝတ်သို့ ရောက်သော် သာကီဝင်မင်းတို့သည် မင်းကွန်း၌ စည်းဝေးကုန်၏။ မိတ္တဒုပ္ပသည် ထိုမင်းကွန်းသို့သွား၍နေလေ၏။ ထိုအခါ မိတ္တဒုပ္ပကို “ချစ်သား....ဤသူသည်ကား သင်၏မိကြီးတော်၏ ဤသူကား သင်၏ မိထွေး၊ ဤသူသည် သင်၏အဘွား၊ ဤသူသည် သင်၏ ဦးရီးတည်း” ဤသို့စသည်ဖြင့်ဆို၍ ရှိခိုးစေကုန်၏။ မိတ္တဒုပ္ပသည်အလုံးစုံသောသူတို့ကို ရှိခိုးပြီးမှ တယောက်သောသူမျှ မိမိကိုရှိခိုးသည်ကို မမြင်သောကြောင့် “အသို့နည်း.... ငါ့ကို ရှိခိုးသင့်သူသည် မရှိသလော”ဟု မေးရာ “ချစ်သား....သင်၏ညီငယ်ဖြစ်သောသာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ဇနပုဒ် တို့သို့ သွားလေကုန်သည်”ဟု ဆို၍ ထိုမိတ္တဒုပ္ပအား ကြီးစွာသော မြတ်နိုးတနာ ပေးကမ်းခြင်းသက္ကာရ ကို ပြကုန်၏။

ထိုမိတ္တဒုပ္ပသည် တရက်၊နှစ်ရက်မျှနေ၍ များစွာသော အခြံအရံ တို့ဖြင့် ခြံရံ၍ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ တယောက်သော ကျွန်မသည် မင်းကွန်း၌ ထိုမိတ္တဒုပ္ပနေသောပျဉ်ကို “ဤပျဉ်သည် ဝါသဘာဝတ္တိယာ ကျွန်မ၏သားနေရာပျဉ်တည်း”ဟု ဆဲရေး၍ ဆားငန်ရေဖြင့် ဆေးရ၏။

မိတ္တဒုပ္ပန္နမင်းချင်းယောက်ျားသည် မိမိလက်နက်မေ့ရစ်၍ပြန်ပြီးလျှင် ထိုလက်နက်ကိုယူရာ ထိုမိတ္တဒုပ္ပန္နမင်းသားအား ဆဲရေးသောအသံကို ကြား၍ ထိုအကြောင်းကိုမေးလျှင် ပြန်ပြောသဖြင့် မင်းချင်းယောက်ျား သည် ထိုမိတ္တဒုပ္ပန္နအား ဝါသဘာတ္တိယာ ကျွန်မ၏သားအဖြစ်ကိုသိ၍ ဗိုလ်ပါအပေါင်းအားပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ “ဝါသဘာတ္တိယာသည် ကျွန်မ၏သမီးတည်း”ဟု ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည်ဖြစ် ၏။ ထိုအသံကိုကြား၍ မိတ္တဒုပ္ပန္နသည် ထိုသင်္ကေတတို့ ယခုအခါ၌ ငါ၏ နေရာပျဉ်ကို ဆားငန်ရေဖြင့် ဆေးနှင့်စေဦး၊ ငါသည်ကား မင်း၏အဖြစ် ၌တည်သောအခါ ထိုသင်္ကေတမင်းတို့၏ လည်ချောင်းမွေးဖြင့် ငါ၏ သန်လျက်ကို ဆေးအံ့-ဟု စိတ်ကိုဖြစ်စေ၏။

ထိုမိတ္တဒုပ္ပန္နသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သောအခါ၌ အမတ်တို့ သည် အလုံးစုံသောအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ငါ့အား ကျွန်မ၏သမီးကိုပေးကုန်၏-ဟု သင်္ကေတမင်းတို့အား အမျက်ထွက်၍ ဝါသဘာတ္တိယာအား ၎င်း၊ သားအား၎င်း ပေးအပ်သော အဆောင်အရွက်ကိုဖြတ်၍ ကျွန်မ၊ ကျွန်ထီးတို့သည် ရအပ်သောအဆောင်အရွက်ကိုပေးစေ၏။ ထိုနောင်မှ သုံးလေးရက်လွန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ကြွ၍နေတော်မူ၏။ မင်းသည်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ “ရှင်ပင် ဘုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား ကျွန်မ၏သမီးကို ပေးအပ်ကုန်သတည်း၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် သားနှင့်တကွ ထိုဝါသဘာတ္တိယာအား ပေးပြီးသောအဆောင်အရွက်ကိုယူ၍ ကျွန် မိန်းမ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့ရအပ်သမျှကိုပေးစေပြီ”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “မြတ်သောမင်းကြီး..... သင်္ကေတမင်းတို့ သည် မသင့်သည်ကိုပြုအပ်၏။ ပေးကုန်သည်ရှိသော် ဇာတ်တူသတို့ သမီးကို ပေးရာ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “မြတ်သော မင်းကြီး..... ထိုအကြောင်းကိုဆိုဦးအံ့၊ ဝါသဘာတ္တိယာသည် မင်း၏သမီးတည်း၊ ဇေ၊ မြေကို အစိုးရသော မင်းအိမ်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်းကို ရ၏။ မိတ္တဒုပ္ပန္နသည်လည်း မင်းကိုစွဲ၍ဘွား၏။ အမိမျိုးသည်အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ အဘမျိုးသည်သာ အတိုင်းအရှည်ဖြစ်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဆင်းရဲ

စွာသောထင်းကိုခွေ၍ ရောင်းစားသော သူဆင်းရဲမအား မိဖုရားကြီး အရာကိုပေးဘူးလေကုန်ပြီ။ ထိုသူဆင်းရဲမ၏ ဝမ်း၌ဖြစ်သော သတို့သား သည် ကဋ္ဌဝါဟနမင်း ဟူသောအမည်ဖြင့် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ဘူးပြီ” ဟု ကဋ္ဌဟာရိကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ မင်းကြီးသည်တရားတော်ကိုကြား၍ အဘမျိုးသာလျှင် ပမာဏဖြစ်သတည်း-ဟု နှစ်သက်ပြီးလျှင် ဝါသနာတို့ယာ သား၊ အမိတို့ အား ပေးမြဲတိုင်းသော အဆောင်အရွက်တို့ကို ပေးပြန်စေ၍ မိတ္တဒုဗ္ဗ ကို စစ်သူကြီးအရာ၌ထား၏။

မဇ္ဈိကာချင်ခြင်းဖြစ်ခြင်း

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏မယားမဇ္ဈိကာသည်လည်း ရှည်စွာသောကာလ တို့ပတ်လုံး သားမဘွား၊ ထိုအခါ မဇ္ဈိကာကိုဗန္ဓုလသည် “သင်၏မိဘ အိမ်သို့သွားလေတော့” ဟုလွှတ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးပြီးမှ သွား အံ့-ဟု မြတ်စွာဘုရားထံသွား၍ အကြောင်းကိုမေးတော်မူသော် “အရှင် ဘုရား... အကျွန်ုပ်လင်သည် အမျိုး၏အိမ်သို့စေ၏” ဟု လျှောက်၏။ “အဘယ့်ကြောင့်နည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်သော် “မိန်းမမြို့ဖြစ်၍ သားမရှိသောကြောင့်နှင့်၏” ဟု လျှောက်သဖြင့် “ဤသို့သားမရသော ကြောင့်နှင့်တပြီးကား မသွားလင့်၊ ပြန်လေတော့” ဟု ဘုရားမိန့် တော်မူ၏။ ထိုမဇ္ဈိကာသည် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်လာရာ “အဘယ့်ကြောင့် ပြန်လာသနည်း” ဟု ဗန္ဓုလကမေးသော် “မြတ်စွာဘုရားသည် ပြန်စေအပ်၏” ဟု ဆို၏။ ဗန္ဓုလသည်လည်း အရှည်မြင်လေ့ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် အ ကြောင်းကိုမြင်တော်မူသည်ဖြစ်လတ္တံ့ - ဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုမဇ္ဈိကာသည် မကြာမြင့်မီ ကိုယ်ဝန်ကိုရ၍ ချင်ခြင်းဖြစ်သည်ရှိ သော် “အကျွန်ုပ်အား ချင်ခြင်း ဖြစ်၏” ဟု ကြား၏။ အဘယ်သို့ဖြစ် သနည်းဟုမေးသော် “ဝေသာလီမင်းမျိုးတို့၏အဘိသိက်သွန်းရာမင်္ဂလာ ရေကန်သို့သက်၍ ရေချိုးလိုသောကံလိုသော ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏” ဟု ဆိုသော်ဗန္ဓုလသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ဗိုလ်တထောင်အားရှိသော လေးကိုယူ၍ မဇ္ဈိကာကိုရထားသို့တက်စေပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမှထွက်၍ ရထားကိုနှင်လေသော် မဟာလိနေသောတံခါးဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့

ဝင်လေ၏။ မဟာလိ၏အိမ်သည်လည်း တံခါး၏အနီး၌ဖြစ်သဖြင့် ထိုမဟာလိသည် ရထား၏တံခါးခံ၌ခိုက်မိသောအသံကိုကြား၍ “ဤအသံသည်ကား ဗန္ဓုလ၏ရထားသံတည်း။ ယခုအခါ၌လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ပျက်စီးခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟုဆို၏။

ထိုရေကန်တွင်အတွင်း၌၎င်း၊ အပ၌၎င်း အားကြီးသောယောက်ျားတို့သည်စောင့်ကုန်၏။ အပေါ်၌လည်းသံကွန်ယက်ဖြင့်အုပ်၏။ ငှက်တို့၏ထွက်၊ ဝင်ရာမျှမရှိ။ ဗန္ဓုလသည်ရထားမှသက်၍ အစောင့်ယောက်ျားတို့ကိုသန်လျက်ဖြင့်ခတ်၍ပြေးစေပြီးမှ သံကွန်ယက်ကိုဖြတ်၍ ရေကန်အတွင်း၌မယားကိုသောက်စေ၊ ချိုးစေ၏။ မိမိလည်းသောက်၊ ချိုး၏။ ပြီးမှတဘန်မလွှဲကာကိုရထားသို့တင်၍မြို့မှထွက်ပြီးလျှင် လာမြဲခရီးဖြင့် နှင်လေ၏။ ထိုရေကန်စောင့်တို့သည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့အားကြား၏။ လိစ္ဆဝီမင်းသားငါးရာတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ ရထားငါးရာတို့ကို တက်စီးပြီးလျှင် “ဗန္ဓုလ၊ မလွှဲကာတို့ကိုဖမ်းကုန်အံ့” ဟု ထွက်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကိုမဟာလိအားကြားကုန်၏။ မဟာလိသည် “သင်တို့သည်မလိုက်လေကုန်လင့်၊ အလုံးစုံသောဝေသာလီမင်းတို့ကို ဗန္ဓုလသည်သတ်လတ္တံ့” ဟုမဟာလိဆို၏။

ထိုငါးရာသော မင်းသားတို့သည် “လိုက်ကုန်အံ့သည်သာလျှင်တည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ “ထိုသို့လိုက်လိုတပြီးကား လှည်းဘီး၏ပုံတောင်းထိအောင်မြေသို့ဝင်ရာကိုမြင်လျှင်ပြန်လည်ကြကုန်၊ ထိုသို့မြင်၍မပြန်မှ ရှေ့မှမိုဃ်းကြီးထစ်သကဲ့သို့ကြားကုန်လတ္တံ့။ ထိုအရပ်မှပြန်ခဲ့ကုန်၊ ထိုအရပ်မှမပြန်သော် သင်တို့၏ရထားဦး၌ အပေါက်ကိုမြင်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအရပ်မှပြန်လည်ကုန်၊ ရှေ့သို့မလိုက်လေကုန်လင့်” ဟူ၍ မှာလိုက်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းသားတို့သည် ထိုမဟာလိ၏ စကားဖြင့် မပြန်ကုန်မှ၍ ထိုဗန္ဓုလလက်ပန်းသည်ကို အစဉ်လိုက်လေကုန်၏။ ဤသို့လိုက်သဖြင့် မလွှဲကာသည် “လိစ္ဆဝီမင်းတို့မြင်းရထားတို့သည်ထင်ကုန်၏အရှင်” ဟုဆို၏။ “ထိုသို့တပြီးကား တခုသောရထားဦးသည် ထင်သောအခါငါ့အားကြားလော့” ဟုဗန္ဓုလဆို၍ မလွှဲကာသည်အကြင်အခါ၌ အလုံးစုံသောရထားတို့ကို တခုတည်းကဲ့သို့ထင်၏။ ထိုအခါ “အရှင်……ယခုအခါ တစီးတည်းသော ရထားဦးသည် ထင်ပြီ” ဟု ကြား၏။

မိတ္တဒုန္နမင်း၏အကြောင်းကိုပြဆိုခြင်း ၁၂၁

ဗန္ဓုလသည် ဤကြိုးကိုကိုင်လေ့ ဟု လက်ကိုင်ကြိုးကို မလ္လိကာ အားပေး၍ရထား၌ရပ်လျက်လေးကိုတင်၏။ လှည်းဘီးသည် ပုံတောင်း တိုင်အောင် မြေသို့ဝင်လေ၏။ ထိုအရပ်ကို မြင်ကုန်သော်လည်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မပြန်ကုန်။ ဗန္ဓုလသည် အတန်ငယ်သွား၍ ညို့ကို ခတ်လိုက်၏။ မိုဃ်းကြိုးထစ်သော အသံကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုအသံကိုကြား သောအရပ်မှလည်းမပြန်ကုန်။ အစဉ်လိုက်ကုန်လေ၏။ ဗန္ဓုလသည် ရထား၌ရပ်လျက်လျှင် တစင်းသောမြှားကိုပစ်၏။ ထိုမြှားသည် ရထား ငါးရာတို့၏ ရထားဦးကိုဖောက်၍ ငါးရာကုန်သော မင်းသားတို့ကို မြှားအရံအတား ချပ်မိန်ညှို့ဖွဲ့သော အရပ်၌ ထုတ်ချင်းဖောက်သဖြင့် သွား၍ မြေသို့ဝင်လေ၏။ ထိုမင်းသားတို့သည်မိမိတို့ကိုယ်ကိုမြှားဖောက် ၍သွားသောအဖြစ်ကိုမသိကုန်မူ၍ ရထားရပ်ဦးလေ့ဟူ၍ ဆိုကုန် လျက် လိုက်ကုန်သလျှင်ကတည်း။

ဗန္ဓုလသည် ရထားကိုရပ်စေ၍ “သင်တို့သည်သေအပ်ကုန်ပြီ၊ သူသေတို့နှင့်တကွ ငါ့အားစစ်ထိုးခြင်းမည်သည်မရှိ” ဟုဆို၏။ ထိုလိစ္ဆဝီ တို့ကလည်း “သေသောသူတို့မည်သည် ငါတို့ကဲ့သို့မဟုတ်ကုန်” ဟု ဆို လျှင် “ထိုသို့တပြီးကား အလုံးစုံ၏ရှေးဖြစ်သောသူအား ဝတ်ဆင်သော ချပ်မိန်ညှို့ဝတ်လုံကိုဖြေကုန်လော့” ဟု ဆိုလတ်သော် ဖြေကာမျှ၌ ထိုသူ သည် သေ၍လည်းလေ၏။ ထိုအခါ ထိုအလုံးစုံသောမင်းတို့ကို သင်တို့ သည်လည်း ဤသူကဲ့သို့သေကုန်ပြီ။ မိမိတို့၏အိမ်သို့ရောက်မှ စီရင်အပ် သည်ကိုစီရင်၍ သားမယားတို့ကိုဆုံးမ၍ ချပ်မိန်ညှို့တို့ကို ဖြေလေကုန် ဟုဆို၍ပြန်လေစေ၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဗန္ဓုလမှာလိုက်တိုင်း ပြုပြီး မှ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကြကုန်၏။

ဗန္ဓုလနှင့်သားများ၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ခြင်း

ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာကို သာဝဉ္ဇီသို့ဆောင်လေ၏။ ထိုမလ္လိကာ သည် စာဆယ့်ခြောက်ကြိမ်အစုံအစုံသော သားတို့ကိုဘွား၍ သုံးကျိပ်နှစ် ယောက်သော သားယောက်ျားတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သားတို့သည် ရဲရင့်ကုန်၏။ ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကိုတတ်ကုန်၏။ တယောက်၊ တယောက်သော သားအား

တထောင်တထောင်သော ယောက်ျားအခြံအရံရှိ၏။ အာနန္ဒတကွ မင်း၏နန်းတော်သို့ ဝင်ကုန်သော် ထိုဗန္ဓုလသားအာတတစု အခြံအရံ တို့ဖြင့်သာလျှင် မင်း၏ရင်ပြင်သည် ပြည့်၏။ ထိုရောအခါ တနေ့သ၌ တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ စဉ်းလဲသောတရားကိုစီရင်သဖြင့် ရှုံးဆောသူတို့သည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးလာသည်ကိုမြင်၍ ပြင်းစွာသော မြည်တမ်းခြင်းကို မြည်တမ်းကုန်လျက် တရားဆုံးဖြတ်သောအမတ်တို့၏ စဉ်းလဲသဖြင့် တရားစီရင်ခြင်းကို ဗန္ဓုလအားကြားကုန်၏။ ဗန္ဓုလလည်း တရားစီရင် ရာသို့သွား၍ ထိုတရားကို အသစ်စီရင်လျှင် “အရှင်ဟုတ်မှန်သောသူကို အရှင်ပြုပေ၏”ဟု ဆိုလတ်၍ လူများသည် သည်းစွာသောအသံဖြင့် ကောင်းချီးပေးခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။

မင်းကြီးသည်ကြား၍ ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း-ဟု မေး ကာလ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်သဖြင့် ဗန္ဓုလကိုနှစ်သက်၍ တရားသူကြီးဟောင်းအမတ်တို့ကိုပယ်ပြီးလျှင် ဗန္ဓုလအား တရားဆုံး ဖြတ်ခြင်းကို ဆောင်နှင်း၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ဗန္ဓုလသည် ကောင်းစွာဆုံး ဖြတ်၏။ ရှေးတရားသူကြီး၊ ငယ်တို့သည် တံစိုးမရကုန်သဖြင့် လာဘ်နည်း ကုန်သည်ဖြစ်၍ “ဗန္ဓုလသည် မင်း၏အဖြစ်ကိုတောင့်တ၏။ မင်းမျိုး၌ ဖျက်ဆီးကုန်၏”ဟု ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးအား ကုန်းချောစား ကုန်၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအမတ်တို့၏စကားကိုယူ၍ စိတ်ကို နှိပ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဤအရပ်၌သတ်သည်ရှိသော် ငါ့အားကဲ့ရဲ့ခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၍ မင်းလုလင်ယောက်ျားတို့အား ပစ္စန္နရွာကို လုယက်ဖျက်ဆီးချေဟု စေပြီးလျှင် ဗန္ဓုလကိုခေါ်၍ “ချစ်သားဗန္ဓုလ...ပစ္စန္နရွာသည်ပျက်စီး၏။ သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက် တို့နှင့်တကွသွား၍ ခိုးသူတို့ကိုဖမ်းချေ”ဟု စေလိုက်၏။

ထိုအရပ်၌သာလျှင် သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့နှင့်တကွ ထိုဗန္ဓုလ ၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ဆောင်ခဲ့ကုန်ဟု စွမ်းနိုင်ကုန်သော တပါးသော သူရဲကြီးတို့ကိုလည်းမာလိုက်၍ ထိုဗန္ဓုလတို့နှင့်အတူပင် စေလိုက်၏။ ဗန္ဓုလသည် ပစ္စန္နရွာသို့ရောက်သော် စစ်သူကြီးလာ၏ဟု ကြားကုန်၍ ထိုခိုးသူယောင်ဆောင်ကုန်သော မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ပြေးလေ

ကုန်၏။ထိုဗန္ဓုလသည် ထိုရွာကိုအမြဲနေစေ၍ နှစ်သိမ့်စေပြီးမှပြန်လေ၏။ ထိုရောအခါ ထိုသူရဲကြီးတို့သည် ဗန္ဓုလအား သားတို့နှင့်တကွ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်လေကုန်၏။ထိုနေ့၌ မလ္လိကာသည် ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ လကျာရံ၊ လက်ဝဲရံအဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့ကို ဆွမ်းဘိတ်အပ်သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မလ္လိကာအား နံနက်အခါ၌ပင်လျှင် သင်၏လင်အား သားတို့နှင့်တကွ ဦးခေါင်းပြတ်ပြီဟု ကမ္မည်းမှတ်စာကို ဆောင်ခဲ့၍ ပေးလာကုန်၏။ မလ္လိကာသည်ထိုအကြောင်းကိုသိပြီး၍တစုံတယောက်သောသူအား တစုံတခုသောစကားကိုမဆိုမူ၍ ကမ္မည်းကို ရင်ခွင်၌ထားပြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာအားသာလျှင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။

ထိုမလ္လိကာ၏အလုပ်အကျွေး ကျွန်မတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူပြီး၍ ထောပတ်အိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်သော် မထေရ်တို့၏ ရှေ့မှ ထောပတ်အိုးတလုံး သည်ကွဲ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် “ဒါယိကာမ.... ကွဲတတ်သောသဘောသည်ကွဲ၏။ မကြံအပ်”ဟုဆို၏။ ထိုမလ္လိကာသည် ရင်ခွင်၌ကမ္မည်းစာကိုယူ၍ “ရှင်ပင်ဘုရား....သားသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်တို့နှင့်တကွ အဘ၏ဦးခေါင်းပြတ်ပြီဟူ၍ ဤသူတို့သည် ဤကမ္မည်းကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်အား ဤစကားကိုကြား၍လည်း မကြံ၊ ထောပတ်အိုးကွဲသဖြင့် အဘယ့်ကြောင့်ကြံအံ့နည်း”ဟုလျှောက်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်“အနိမိတ္တံ အနညာတံ၊သတ္တာနံ ဣဇဇိဝိတံ” အစရှိသောစကားတို့ကိုဆို၍ တရားဟောပြီးမှ ကျောင်းသို့ ကြွလေ၏။

ထိုမလ္လိကာသည် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက် သောချွေးမတို့ကိုခေါ်၍“သင်တို့၏လင်တို့သည် အပြစ်မရှိကုန်ဘဲလျက် မိမိတို့ပြုအပ်သော ရှေးမကောင်းမှု၏အကျိုးကို ရကုန်ပြီ၊ သင်တို့သည် မစိုးရိမ်ကုန်လင့်၊ မငိုကြွေးကုန်လင့်၊ မင်း၌လည်း နှလုံးပြစ်မှားခြင်းကို မပြုကြပါကုန်လင့်”ဟူ၍ဆုံးမ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုသူတို့အား အပြစ်မရှိသောအဖြစ်ကိုအောက်မေ့၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် မလ္လိကာ၏အိမ်သို့သွား၍ မလ္လိကာကို၎င်း၊ ချွေးမတို့ကို၎င်း သည်းခံစေ၍ မလ္လိကာအားဆုကိုပေး၏။ မလ္လိကာသည် အကျွန်ုပ်ယူအပ်သည်ဖြစ်စေဟု ဆို၍ ထိုပသေနဒီကောသလမင်း သွားလေပြီးသော် ထိုသား

လင်တို့၏ မတကဘတ်ကိုလှူ၍ ရေချိုးပြီးလျှင် မင်းသို့ကပ်၍ ရှိခိုးပြီးမှ “အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်အားဆုကိုပေးပြီ၊ အကျွန်ုပ်အား တပါးသောဆုဖြင့်အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်အား၎င်း၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက် သော ချွေးမတို့အား၎င်း အမိအဘတို့၏အိမ်သို့ ပြန်ပါရခြင်းကို ခွင့်ပြု တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မင်းလည်းဝန်ခံ၏။ မလ္လိကာသည် ချွေးမတို့ ကို “သင်တို့သည် သင်တို့မိဘတို့၏အိမ်သို့ ပြန်လေကုန်လော့”ဟု စေ လိုက်၏။ မိမိသည်လည်း ဣဒါနာရုံဖြည့်၌ မိဘတို့အိမ်သို့ပြန်လေ၏။

ကောသလမင်း နတ်ရွာခံခြင်း

မင်းကြီးသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏တူဖြစ်သော ဒီဃကာရာယန အမည်ရှိသောသူအား စစ်သူကြီး၏အရာကိုပေး၏။ ထိုဒီဃကာရာယန သည်ကား ငါ၏ဝရီးကိုသတ်အပ်၏-ဟုမင်းကြီးအား အခွင့်ကိုရှာလျက် သွားလာ၏။ မင်းကြီးသည် အပြစ်မရှိသောဗန္ဓုလကို သတ်သော အခါမှစ၍ နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ စိတ်၏သာယာခြင်းသည် မဖြစ်၊ မင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မခံစား၊ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် သာကီ ဝင်မင်းတို့၏ ဗာဏုဇေဇ္ဇက မည်သော နိဂုံးရွာကိုအမှီပြု၍ နေတော်မူ ၏။ မင်းကြီးသည် နိဂုံးရွာသို့ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ သွား၍ မြတ်စွာ ဘုရားကျောင်းတော်မှ မဝေးသောအရပ်၌ သစ်တပ်ဖြင့်နေ၍ များစွာ သောအခြံအရံဖြင့်မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးအံ့ဟုသွား၍ ကျောင်းတော်ပါး ဆို့ရောက်လတ်သော် မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ဒီဃကာရာယန အားပေး၍ တယောက်အထီးတည်းသာလျှင် ဂန္ဓကုဋ်သို့ဝင်လေ၏။

ထိုပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဂန္ဓကုဋ်သို့ ဝင်လေပြီးသော် ဒီဃကာရာယနသည် ထိုမင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကိုယူ၍ မိတ္တဒုဗ္ဗ မင်းသားကို မင်းမြှောက်၍ ကောသလမင်းကြီးအား တစီးသောမြင်း ကို၎င်း၊ အလုပ်အကျွေးပြုသော မောင်းမငယ်တယောက်ကို၎င်း ထား ခဲ့၍ အလုံးစုံကိုယူ၍ သာဝတ္ထိသို့သွားလေ၏။ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့်တကွ ချစ်ဘွယ်သောစကားကိုပြောပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး ၍ထွက်ခဲ့သော် စစ်သည်တို့ကိုမမြင်သောကြောင့် ထိုမောင်းမငယ်ကိုမေး လျှင် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ငါသည် ဤမျှနှင့် သာဝတ္ထိသို့ပြန်သော်

လည်း မင်း၏အဖြစ်ကို မရချေပြီ။ ရာဇဂြိုဟ်သွား၍ ငါ၏တူဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း ကိုယူ၍ မိတ္တဒုဗ္ဗကိုဖမ်းအံ့-ဟုကြံပြီးမှ ရာဇဂြိုဟ်သို့ သွားလေသော် နေဝင်သောအခါ၌ တံခါးကို ပိတ်ကုန်ပြီးမှ မြို့သို့ရောက် ၍ မြို့၏အနီးအပါး တခုသောစရပ်၌ အိပ်လေ၏။

လေ၊နေပူတို့ဖြင့် ပင်ပန်းသောမင်းကြီးသည် ည၌အဖို့၌ ထိုစရပ် ၌ပင် သေခြင်းကိုပြုလေ၏။ မိုးသောက်လင်းပြီးသည်ရှိသော် မောင်းမ ငယ်သည် “ကောသလတိုင်းသူတို့ကို အစိုးရသော အရှင်မင်းကြီး.... သင်မင်းကြီးသည် ကိုးကွယ်ရာမရှိ-ဖြစ်ခဲ့ပြီတကား” ဟူ၍ မြည်တမ်း သောအသံကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူတို့သည်ကြား၍ အဇာတသတ်မင်း အား လျှောက်ကုန်သော် ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် ဦးရီးတော် ကောသလမင်းအား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အလောင်းဖုတ် ခြင်းကိစ္စကိုပြု၏။

မိတ္တဒုဗ္ဗဘေးကြောင့်သာကိဝင်မင်းဆက်ပြတ်ခြင်း

မိတ္တဒုဗ္ဗသည်သာဝတ္ထိ၌မင်း၏အဖြစ်ကိုရပြီးနောက် အထက်ကရန် ပြီးကိုအောက်မေ့၍ အလုံးစုံသောသာကိဝင်မင်းတို့ကို သတ်အံ့ဟုများ စွာသောစစ်သည်အပေါင်းဖြင့် ထွက်၏။ မိတ္တဒုဗ္ဗစစ်ထွက်သောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ၌ လောကကိုကြည့်တော်မူ သော် ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်း၏ ပျက်စီးလတ္တံ့သောအကြောင်း ကိုမြင်တော်မူ၍၊ ငါသည်ဆွေမျိုးတို့အား သဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြအံ့သောငှာ အပ်၏ဟုကြံတော်မူ၍ နံနက်အခါသာဝတ္ထိ၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဂန္ဓကုဒိ၌ သီဟသေယျကိုပြုတော်မူ၍ ညချမ်းသော အခါ၌ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူပြီးလျှင် ကပိလဝတ်ပြည်၏အနီး ၌ ကျသောအရိပ် ရှိသောတခုသောသစ်ပင်အောက်၌နေတော်မူ၏။

ထိုသစ်ပင်မှ မဝေးသောအရပ်၌ကား မိတ္တဒုဗ္ဗ၏နိုင်ငံအတွင်း၌ ချမ်းမြေ့သောအရိပ်ရှိသောပညောင်ပင်ကြီးသည်ရှိ၏။ ထိုမိတ္တဒုဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ကပ်လာ၍ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင် ပင်ဘုရား....အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့သဘောရှိသော ကျသောအရိပ်ရှိ သောသစ်ပင်ရင်း၌နေတော်မူသနည်း၊ ထိုချမ်းမြေ့သော အရိပ်ရှိသော

ပညောင်ပင်ရိပ်၌ နေတော်မူလှည့်ပါရှင်ပင်ဘုရား”ဟု လျှောက်သော် “ဖြစ်စေရှိစေတော့မင်းမြတ်....ဆွေမျိုးတို့၏အရိပ်သည် ချမ်းမြေ့၏” ဟုမိန့်တော်မူသောကြောင့် အဆွေအမျိုးတို့ကို စောင့်ခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ မိတ္တဒုဗ္ဗမင်းသည်တပ်ကိုရုပ်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကောင်းကင်ဖြင့် ပြန်လေ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ကြွလေ၏။

တနှစ်ရောက်ပြန်သောအခါ မိတ္တဒုဗ္ဗသည် သာကီဝင်မင်းတို့အပြစ်ကို အောက်မေ့ပြန်၍ နှစ်ကြိမ်မြောက် စစ်ထွက်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားလည်း နှစ်ကြိမ်မြောက်ထွက်၍ ထိုသစ်ပင်ရင်း၌ပင် နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ရှေးအတူ တဖန် ပြန်လေ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်စစ်ထွက်ပြန်သောအခါ၌ ရှေးအတူမြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ပြန်လေ၏။ လေးကြိမ်မြောက်နှစ်၌ ထိုမိတ္တဒုဗ္ဗစစ်ထွက် ပြန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေးမကောင်းမှုကိုကြည့်တော်မူလျှင် ထိုသာကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေးသောအခါတနေ့သ၌ မြစ်ငယ်တခုတွင် ငါးတို့ကို သေစေခြင်းငှါ အဆိပ်ခပ်သော မကောင်းမှု၏ မမြစ်နိုင်အပ်သောအဖြစ်ကို မြင်တော်မူ၍ လေးကြိမ်မြောက်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မကြွပြီ၊ ကမ္မသကာဟူ၍သာ ဥပေက္ခာဗြဟ္မဝိဟာရဖြင့်နေတော်မူ၏။

မိတ္တဒုဗ္ဗသည် သာကီဝင်တို့ကိုသတ်အံ့-ဟု များစွာသောစစ်သည် ဗိုလ်ပေါ်ဖြင့်ထွက်လာသောအကြောင်းကိုကြား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် သူတပါးအားထားလက်နက်ဖြင့် မသတ်ကုန်၊ မိမိတို့ပင်သေသော်လည်း သူတပါးကိုအသက်မှမချကုန်၊ထို ကြောင့် ကြံနှင့်ကြံကုန်၏။ ငါတို့သည် သင်အပ်ပြီးသောလက်ငင်လေးအတတ်ရှိကုန်၏၊ထိုသို့ပင်ဖြစ်ကုန်သော်လည်း ငါတို့သည်သူတပါးကိုအသက်မှချခြင်းငှာမတတ်နိုင်ကုန်၊ ငါတို့၏လင်းလေးအတတ်ကိုသာပြု၍ ပြေးစေကုန်အံ့ဟုကြံကုန်ပြီးလျှင် ထိုသာကီဝင်တို့သည်ထိုအကြံအတိုင်း ချပ်ကာဝတ်လုံ မိန့်ညှိတန်ဆာဆင်ကုန်လျက် ထွက်ကုန်၍ စစ်ထိုးခြင်းကို အားထုတ်ကုန်၏။ ထိုသာကီဝင်တို့ ပစ်အပ်သောမြားတို့သည် မိတ္တဒုဗ္ဗ၏စစ်သည်ရဲမက်တို့၏ အကြားအကြားဖြင့်သာ သွားကုန်၏။ ခါးကြားနားပေါက်ကြားအစရှိသည်တို့ဖြင့်ထွက်ကုန်၏။

ထိုသို့ထွက်ခြင်းကိုမိတ္တဒုဗ္ဗမြင်၍“အချင်းတို့...ထိုသင်္ကာကိဝင်တို့သည် လက်နက်ဖြင့် သူ့အားမသတ်ကုန်ဟူ၍ဆိုသည်မဟုတ်လော၊ထိုသို့လျက် ငါ၏ယောက်ျားတို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်၏”ဟုဆို၏။ ထိုအခါ ယောက်ျား တယောက်ဆို၏။“အသို့နည်းအရှင်....အရှင်ပြန်၍ ကြည့်တော်မူလော့၊ ငါ၏ယောက်ျားတို့ကိုသင်္ကာကိဝင်တို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏-ဟုဆို၏။အရှင် မင်းကြီး၏တယောက်သောယောက်ျားသည်မျှ သေသောမည်သည်မရှိ၊ အရှင်မင်းကြီးစစ်သည်တို့ကို ရေတွက်ပါစေကုန်လော့”ဟုဆို၍ ရေ တွက်စေသည်ရှိသော် တယောက်သောသူမျှသေသည်ကိုမမြင်၊ ထိုမိတ္တ ဒုဗ္ဗသည်ထိုအရပ်မှပြန်၍ “အချင်းတို့.... အကြင် အကြင်သို့သော သူတို့သည် သင်္ကာကိဝင်ဖြစ်ကုန်၏-ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကို သတ်လေကုန်၊ ငါ၏အဘိုးဖြစ်သော မဟာနာဓ သင်္ကာကိဝင်၏ အထံ၌ ရှိသောသူတို့အား အသက်ကိုပေးလေကုန်”ဟုဆို၏။

သင်္ကာကိဝင်တို့သည် ကိုင်အပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော ကိုင်ကောင်းသော ဝတ္ထုကို မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အချို့သော သင်္ကာကိဝင်သည် မြက်ကို ကိုင်၍၊အချို့သောသင်္ကာကိဝင်သည် ကျူကိုကိုင်၍နေကုန်၏။ “နင်တို့သည် သင်္ကာကိဝင်ဟုတ်၏လော”ဟု မေးသည်ရှိသော် သင်္ကာကိဝင်တို့သည် သေ ကုန်သော်လည်း မုသာဝါဒကို မဆိုကုန်သောကြောင့် မြက်ကိုကိုင်၍နေ သော သင်္ကာကိဝင်တို့သည် ငါတို့သင်္ကာကိဝင်မဟုတ်၊မြက်ဟူ၍ဆိုကုန်၏၊ကျူ ကိုကိုင်၍နေသောသင်္ကာကိဝင်တို့သည်လည်း ငါတို့သင်္ကာကိဝင်မဟုတ်၊ ကျူ ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့မြက်ကိုကိုင်၍နေသောသူ ကျူကိုကိုင်၍နေသော သူတို့သည်၎င်း၊ မဟာနာဓ၏အထံ၌ နေသောသူတို့သည်၎င်း အသက် ကိုရကုန်၏။

ထိုသူတို့တွင် မြက်ကိုကိုင်၍နေသောသူတို့သည် တိဏသင်္ကာကိဝင်-ဟူ သော အမည်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ကျူကိုကိုင်၍နေသော သူတို့သည် နဠသင်္ကာကိဝင်-ဟူသော အမည်ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ထိုမှကြွင်းသောသူတို့ ကား-နို့စို့တတ်ကာမျှသော သူတို့ကိုပင်လည်း မလွှတ်ကုန်ပူ၍ သတ် စေကုန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် သွေးချောင်းစီးသည်ဖြစ်၍ ထိုမိတ္တဒုဗ္ဗ သည်ထိုသင်္ကာကိဝင်တို့၏လည်ချောင်းသွေးဖြင့် မိမိနေရာထိုင်ပျဉ်ကိုဆေး

စေ၏။ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော အခြင်းအရာဖြင့် သာကီဝင်အနွယ်သည် မိတ္တဒုဗ္ဘဘေးကြောင့်ပြတ်၏။

မိတ္တဒုဗ္ဘမင်းနှင့်ပရိသတ်တို့ရေ၌ပျောပါသွားခြင်း

ထိုမိတ္တဒုဗ္ဘသည် မဟာနာမ်သာကီဝင်ကိုယူ၍ပြန်လေသော် ညစာစားသောအခါ၌ ညစာစားအံ့-ဟု တခုသောအရပ်၌တပ်ချ၍ ထမင်းညစာကပ်လာသည်ရှိသော် အတူတကွထမင်းစားအံ့-ဟုမိတ္တဒုဗ္ဘသည် အဘိုးကိုခေါ်စေ၏။ မင်းတို့သည် အသက်ကိုသော်လည်း စွန့်ကုန်၏။ ကျွန်မသားနှင့်အတူမစားကုန်၊ ထို့ကြောင့်မဟာနာမ်သည်လည်း တခုသောအိုင်ကြီးကိုကြည့်၍ “ချစ်သား……အဘိုးသည်ညစ်နွမ်းသောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေချိုးဦးအံ့”ဆို၏။ “ကောင်းပြီအဘိုး ရေချိုးတော့”ဟု မိတ္တဒုဗ္ဘဆို၍ ထိုမဟာနာမ်သည် ထမင်းအတူမစားသော် ငါ့ကိုသတ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် အလိုလိုသေရသော်မြတ်၏-ဟု ဆံတို့ကိုဖြေ၍ အဖျား၌အထုံးကိုပြု၍ ဆံကွင်းတို့၌ ခြေမတို့ကိုသွင်း၍ရေ၌ ငုပ်လေ၏။ ထိုမဟာနာမ်၏ သီလကျေးဇူးတန်ခိုးအားဖြင့် နဂါး၏ နေရာသည် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြပေ၏။

နဂါးမင်းသည် အကြောင်းအသို့နည်း-ဟု စူးစမ်းသော် မဟာနာမ်၏ အဖြစ်ကိုမြင်၍ မဟာနာမ်၏ အထံသို့လာပြီးလျှင် ထိုမဟာနာမ်မင်းကို မိမိပါးပျဉ်း၌နေစေ၍ နဂါးပြည်သို့ဝင်လေ၏။ တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး နဂါးပြည်၌မင်းပြု၍ နေရ၏။ မိတ္တဒုဗ္ဘသည်လည်း ငါ၏အဘိုးသည် ယခုလာလတ္တံ့-ဟု ငိုနေရာ အလွန်ကြာမြင့်လှသော ကြောင့်ရှာတွေ့စေ၍ ဆီမီးရောင်ဖြင့် ကွင်းသောသူတို့၏ ပုဆိုးအဝတ်ကြားတို့၌ ကြည့်ရှုစေ၍ မမြင်ကုန်သောကြောင့် ပြေးလေတော့သည် ဖြစ်လတ္တံ့-ဟု ဆို၍ တပ်ချီသွားလေ၏။ ထိုမိတ္တဒုဗ္ဘသည် အစီရံတိမြစ်သို့ရောက်သဖြင့်တပ်ချ၍နေလေ၏။ အချို့သောသူတို့သည် မြစ်ထဲသော်ပြင်အစ၌ အိပ်ကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် ကမ်းထိပ်၌ အိပ်ကုန်၏။ မြစ်တွင်း၌ အိပ်သောသူတို့လည်းရှေး၌မကောင်းမှုကို မပြုသောသူတို့သည် ပါရှိကုန်၏။ ကမ်းထိပ်၌အိပ်သော သူတို့လည်း ရှေး၌မကောင်းမှုကိုပြုသောသူတို့သည်ပါရှိကုန်၏။

ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏အိပ်ရာ၌ပိုးရွာပြုန်းတို့သည်တက်ကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် “ငါတို့အိပ်ရာ၌ ပိုးရွာတက်သည်” ဟု ဆို၍ ရှေး၌မကောင်းမှုကိုမပြုသောသူတို့သည် မြစ်မှကမ်းထိပ်သို့တက်၍အိပ်ကုန်၏။ ရှေး၌မကောင်းမှုကိုပြုခဲ့ဘူးသောသူတို့သည်လည်း ကမ်းထိပ်မှ မြစ်ကျင်းသို့ဆင်း၍ အိပ်လေကုန်၏။ မိတ္တဒုပ္ပအိပ်ရာသည်လည်း မြစ်ကျင်း၌ဖြစ်၏။ ဤသို့ လူသူခွဲမိပြီးသောခဏ၌ ကြီးစွာသောမိုဃ်းသည် တက်လတ်၍ တခဲနက် အယဉ်ရှိသောမိုဃ်းသည် ရှာ၏။ မြစ်ထဲ၌ ရေအယဉ်ထန်စွာလွှမ်းမိုးစီးလာ၍ မိတ္တဒုပ္ပသည် ရှေးမကောင်းမှုပြုဘက် ပရိသတ်နှင့် တကွ သမုဒ္ဒရာသို့ဝင်လေ၏။ အလုံးစုံသောမြစ်ကျင်း၌ အိပ်သောသူတို့သည်လည်း သမုဒ္ဒရာငါး၊ လိပ်တို့၏ အစာဖြစ်လေကုန်၏။

ဘုရားရှင် တရားဟောတော်မူခြင်း

ထိုသူတို့သေလေကုန်ပြီးသော် လူများအပေါင်းသည် စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်းစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ “သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့သည်ကား သေရခြင်းသည်မသင့်၊ ဤသို့ခုတ်ထစ်၍ သာကီဝင်မင်းတို့ကိုသေစေအပ်၏။ ထိုသို့သေစေခြင်းသည်မလျောက်ပတ်” ဟူ၍စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုစကားကိုကြားတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် “ချစ်သားရဟန်းတို့... သာကီဝင်မင်းတို့အား ဤကိုယ်၏အဖြစ်၌ ဤသို့သေရခြင်းသည် အကယ်၍မလျောက်ပတ်သည်မှန်၏။ ထိုသို့မှန်သော်လည်း ရှေး၌ပြုအပ်သော မကောင်းမှု၏ အစွမ်းအားဖြင့်ကား ထိုသာကီဝင်မင်းတို့သည်လျောက်ပတ်သောသေခြင်း ကိုရအပ်၏” ဟုမိန့်တော်မူသော် “ရှင်ပင်ဘုရား... အဘယ်ကဲ့သို့ ထိုသာကီဝင်တို့သည် ရှေး၌ပြုဘူးလေကုန်သနည်း” ဟု လျှောက်သဖြင့် “ချစ်သားတို့... ရှေးသောအခါ၌ ဤသာကီဝင်တို့သည် တပေါင်းတည်းဖြစ်၍မြစ်၌ငါးတို့ကိုသေစေခြင်းငှာ အဆိပ်ကိုခတ်ကုန်၏” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

တဖန်တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ “မိတ္တဒုပ္ပသည် ဤမျှလောက်သော သာကီဝင်တို့ကိုသတ်၍ လာသည်ရှိသော် မိမိ၏နှလုံး၏အလိုသည် အပြီးသို့မရောက်ဘဲသာလျှင် ဤမျှလောက်သော လူအပေါင်းကိုယူ၍ သမုဒ္ဒရာ၌ ငါး၊ လိပ်တို့၏ အစာဖြစ်လေပြီ” ဟူ၍ ပြောဆိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားသ

ဘင်သို့လာတော်မူ၍ “ချစ်သားတို့....ယခု ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြသနည်း” ဟုမေးတော်မူလျှင် “ဤမည်သောစကားကြောင့်တည်း” ဟုလျှောက်လေသော် “ချစ်သားရဟန်းတို့.. ဤသတ္တဝါတို့အား နှလုံးအလိုအပြီးသို့ မရောက်မူ၍ သာလျှင် အိပ်ပျော်သောရွာကို သည်းစွာသောရေအယဉ်သည် လွှမ်းမိုးလေသကဲ့သို့ သေမင်းသည် ဇီဝိတိန္ဒြေကိုဖြတ်၍ သမုဒ္ဒရာ၌ ၎င်းဝင်စေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍—

ပုပ္ဖါနိဟောဝ ပစိနန္တံ၊ ဗျာသတ္တမာနသံ နရံ။

သုတ္တံ ဂါမံ မဟောယောဝ၊ မစ္စ၊ အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။ ။

ဟူသောတရားကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ “ပုပ္ဖါနိ၊ ပန်းပင်တို့ကို။ ပစိနန္တံယထာ၊ ဆွတ်သောသူကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ၎င်း။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ အထူးထူးသော အာရုံငြိသောစိတ်ရှိသော။ နရံ၊ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားကို။ သုတ္တံ၊ အိပ်ပျော်သော။ ဂါမံ၊ ရွာကို။ မဟောယော၊ ပြင်းစွာသောရေအယဉ်သည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆတိဣဝ၊ သွားသကဲ့သို့။ မစ္စ၊ သေမင်းသည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားလေ၏။

ဤဒေသနာတော်မြတ်၌ အဓိပ္ပါယ်ကား— ပန်းသည်ယောက်ျားသည် ပန်းဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ ပန်းဆွတ်အံ့-ဟုပန်းချုံသို့ကပ်သော် ထိုပန်းချုံမှပန်းကို မယူမူ၍ တပါးသောပန်းချုံကိုတောင့်တလျက် အလုံးစုံသော ပန်းအရံ၌စိတ်ကိုစေ၏။ ဤပန်းချုံမှဆွတ်အံ့၊ ထိုပန်းချုံမှဆွတ်အံ့-ဟု စိတ်ကိုစေ၏။ ထိုပန်းချုံမှလည်းမယူမူ၍ တပါးသောပန်းချုံ၌ ဆွတ်လျက်သာ မွေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်လေသကဲ့သို့ ထိုအတူ အချို့သောမိန်းမ၊ ယောက်ျားသည် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတည်းဟူသော ပန်းချုံသို့သက်၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်သော ရူပါရုံကိုရပြီးနောက် နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်သော သဒ္ဒါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖေါဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့တွင် တပါးပါးကိုတောင့်တပြန်၍ ထိုသဒ္ဒါရုံစသည်တို့တွင် တပါးပါးကိုရပြန်၍လည်း ထိုရသော အာရုံမှတပါးကို တောင့်တပြန်၏။ အချို့သော ယောက်ျား၊ မိန်းမသည် ရူပါရုံကိုရသဖြင့် တပါးသော အာရုံကို မတောင့်တမူ၍ ထိုရူပါရုံကိုသာ သာယာ၏။

ဤသို့ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတည်းဟူသော ပန်းချိုကိုသာလျှင် ဆွတ်
လျက် တောင့်တအပ်သော ကာမဂုဏ်၌ ငြိသောစိတ်ရှိသောသူကို
နှစ်ယူဇနာ၊သုံးယူဇနာအလျားအစောက်ရှည်နက်သော ပြင်းစွာလွှမ်း
မိုး၍ စီးကျသောရေအယဉ်သည် အလုံးစုံသောလူတို့ အိပ်ပျော်သော
ရွာကိုယူ၍ သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်စေသကဲ့သို့ ထိုအတူ အထူးထူးသော
အာရုံ၌ငြိသောနှလုံးရှိသော ယောက်ျား၊မိန်းမကို သေမင်းသည် ယူ၍
အပါယ်လေးပါး တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာ၌ ကျစေ၏-ဟုလိုသည်။ ဤ
တရားဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော တရားနာပရိသတ်တို့
သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်တို့သို့ ရောက်လေကုန်၏။

[ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ၊ဋီကာ၌-အဇာတသတ်မင်းဖြစ်မှ မြတ်စွာဘုရားကို
ရှစ်နှစ်ကိုးကွယ်လိုက်ရ၏-ဟု ဆိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သုံးဆယ့်
ခုနစ်ဝါပြည့်နောက်တွင် အဘဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုသတ်၍ အဇာတသတ်မင်းပြု
၏။ အဇာတသတ်မင်း၏အမိ ဝေဒေဟီမိဖုရားကား ပသေနဒီကောသလ
မင်း၏ နှမတည်း။ ဗိမ္ဗိသာရ၊အဇာတသတ်တို့သည်ကား အင်္ဂတိုင်း၊မဂဓ
တိုင်း၊နှစ်တိုင်းကိုပိုင်၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကား ကာသိတိုင်း၊
ကောသလတိုင်း နှစ်တိုင်းကိုပိုင်၏။

အဇာတသတ် မင်းဖြစ်မှ ကာသိကတိုင်း၌ ရွာငယ် တရွာကြောင့်
ကောသလမင်း၊အဇာတသတ်မင်း အချင်းများ၍ စစ်ဖြစ်သည်။ ကောသလ
မင်းစစ်တခေါက်၊နှစ်ခေါက်၊သုံးခေါက်တက်သည်။ အဇာတသတ်မင်းကို
မဘက်နိုင်ချေ၊ ရှုံးချေသည်သာဖြစ်သောကြောင့် ကောသလမင်းကြီးသည်
သမီးဝဇီရကုမ္မာကို အဇာတသတ်အား လက်ဆောင်ပြု၍ အသင့်ကျင့်ရ
သည်-ဟု ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ဆိုသောကြောင့် အဇာတသတ် မင်းဖြစ်၍
သုံးနှစ်၊လေးနှစ်ရှိမှ ကောသလမင်းနှင့်တူမှတ်မှတ် ဝရီးမှတ်မှတ် သင့်တင့်
ကြသည်။

သက္ကတိုင်းမာတုဇေဋ္ဌကနိဂုံး၌သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ မြတ်
စွာဘုရားသို့ ကောသလမင်းဆည်းကပ်လာရာတွင် ဒီဃကာရာယနအမတ်
သည် မိတ္တဒုဗ္ဗကို မင်းမြှောက်၍ အလျင်ပြန်နှင့်လေသောကြောင့် ငါ့တူ
အဇာတသတ်ကို ခေါ်၍ မိတ္တဒုဗ္ဗကို ဖမ်းအံ့-ဟု ကောသလမင်းကြီး
ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားရာတွင် လွန်သည်ဟူ၍ ဆိုသောကြောင့် ကောသလမင်း
နှင့်အဇာတသတ် လေးမြတ်ချစ်ကြည်သင့်တင့်မှ မိတ္တဒုဗ္ဗမင်းဖြစ်သည်ကို
ထောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားလေးဆယ့်တဝါရောက်မှ မိတ္တဒုဗ္ဗမင်းဖြစ်၍
ရှေးရန်ငြိုးကိုအောက်မေ့သဖြင့် သာကီဝင်တို့ကို မိတ္တဒုဗ္ဗစစ်တက်သည်။

[သုံးခေါက်တိုင်တိုင် မြတ်စွာဘုရားတားမြစ်တော်မူသည်။ လေးခေါက် တက်ရာတွင်မှ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တို့၏ ရှေးကံကိုရှု၍ မဟန့်တားဘဲနေ လေသောကြောင့် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တို့ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဆို သည်ကိုထောက်သော် မြတ်စွာဘုရားလေးဆယ့်လေးဝါ ရောက်မှပင် ဆွေတော်၊ မျိုးတော်တို့ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ဟန်ရှိ၏။]

၂၃၂။ အာဇာနည်ယသုတ်၏ အဋ္ဌပ္ပတ္တိကိုပြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အမှီပြု၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် ကျောင်းဝယ် နေတော်မူသောအခါ၌ အာဇာနည်ယသုတ်ကို ဟော တော်မူ၏။ ဟောကြောင်းကား - ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူပြီးနောက် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဣဇ္ဇမည်သောပုဏ္ဏားသည် ကြီးစွာသော ကြံခင်း ကိုလုပ်၍ ကြံညစ်ယန္တရားခုနစ်ခုတို့ဖြင့် ကြံကိုအရည်ညှစ်၏။ ယန္တရား တခုမှထွက်သော ကြံရည်အဘိုးအခွန်ကို လာလာသမျှသော ဇမ္ဗုဒီပါ ကျွန်းသူတို့အားပေးလှူ၏။ ထိုနှင့်မရောင့်ရဲ၍ ယန္တရားခြောက်ခုတို့၌ ထွက်သော အဘိုးအခွန်တို့ကိုလည်းလှူ၍ အနှစ်နှစ်သောင်းကာလပတ် လုံး အလှူကောင်းမှုတို့ကိုပြု၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် လွန်ခဲ့သော် စာတုမဟာ ရာဇနတ်ပြည်၌ ကုဝေရနတ်-ဟူ၍ တန်ခိုးအာဏာကြီးစွာဖြစ်လေ၏။ ထိုစာတုမဟာရာဇနတ်ပြည်၌ကား ဓတရဋ္ဌ၊ ဝိရဋ္ဌက၊ ဝိရူပက္ခ၊ ကုဝေရ ဟူ၍ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည် မြင်းမိုရ်တောင်ပတ်လည် ယုဂန္ဓါရ်တောင် နှင့်မျှသောကောင်းကင်အရပ်၌ ဘန်ဆင်းတည်ထောင်အပ်သောဘီလူး နတ်မြို့တို့အနက် မြင်းမိုရ်တောင်၏ အရှေ့အဘို့၌ အာဇာနည်မြို့၊ နာဋ သူရိယမြို့၊ မြင်းမိုရ်တောင်၏ တောင်အဘို့၌ ကုသိနာဋမြို့၊ ပရကုသိဋနာ ဋမြို့၊ မြင်းမိုရ်တောင်၏အနောက်အဘို့၌ ကသိဝန္တမြို့၊ ဇနောဃမြို့၊ မြောက် အဘို့၌ နဝနဝတိယမြို့၊ အဗ္ဗရမြို့၊ အဗ္ဗရဝတိယမြို့၊ အာဠကမန္ဒာမြို့၊ ဝိဿာ ဏမြို့ဟူ၍ နတ်မြို့တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်မြို့တို့တွင် အာဠကမန္ဒာမြို့ သည် ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်ကြီးဖြစ်၏။ ကုဝေရနတ်မင်းလက်ထက် ဝိဿာဏမြို့မှာနေရာတွင်မှ ဝိဿာဏမြို့သည် မင်းနေရာ ရာဇဌာနီဖြစ်၏။ ကုဝေရနတ်မင်းကြီးသည် ဝေဿဝဏနတ်မင်းဟူ၍လည်းတွင်၏။ ထိုနတ် မင်းတို့တွင် -

အာဇာနည်ယသုတ်၏အဋ္ဌပ္ပတ္တိကိုပြခြင်း ၁၃၃

- ၁။ ဓတရဋ္ဌနတ်မင်းသည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏အကြီးတည်း။
- ၂။ ဝိရုဠကနတ်မင်းသည် ကုမ္ဘဏ္ဍနတ်တို့၏အကြီးတည်း။
- ၃။ ဝိရူပက္ခနတ်မင်းသည် နဂါးတို့၏အကြီးတည်း။
- ၄။ ကုဝေရနတ်မင်းကြီးသည် ဘီလူးတို့၏အကြီးတည်း။

ထိုနတ်မင်းလေးယောက်တို့တွင် ကုဝေရနတ်သည် တန်ခိုးအာဏာကြီးလှစွာ၏။ ထိုနတ်မင်းအား နတ်၌ဖြစ်သော ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ပြာသာဒ်ယာဉ်၊ ထမ်းစင်ယာဉ်တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုယာဉ်တို့၌ အိပ်စဉ်၊ ထိုင်စဉ်၊ နတ်မင်းကြီး သွားလိုသောစိတ်ရှိလျှင် အလိုလိုယာဉ်တို့သည် သွားကုန်၏။ ထိုကုဝေရနတ်မင်းကြီး၏ကျွန်အလုပ်အကျွေးတို့သည်ကား နွားမကိုစီး၍လှည့်ပတ်ကုန်၏။ နွားမမှတစ်ပါး ကျွဲ၊ မြင်း၊ ဆင်အစရှိသော အခြေလေးခုသတ္တဝါတို့ကိုစီး၍ ထိုထိုသော အရပ်တို့သို့လည်းလှည့်ပတ်ကုန်၏။ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမပျို၊ ယောက်ျားပျိုတို့ကိုလည်း ရထားယာဉ်က၍စီးပြီးလျှင် လှည့်ပတ်ကုန်၏။ ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် သိကြားမင်းနှင့်တကွ အာဇာနည်မြို့၌စည်းဝေး၍ သိကြားမင်း၏ ရန်ဘက်ဖြစ်သော အသုရာတို့ကို ဆီးကာအံ့သောငှာ ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့၏ စစ်သူကြီးများဖြစ်ကုန်သော—

၁။	ဣန္ဒ၊	၁၃။	မာတလိ၊
၂။	သောမ၊	၁၄။	စိတ္တသေန၊
၃။	ဝရုဏ၊	၁၅။	နဠ၊
၄။	ဘာရဒွါဇ၊	၁၆။	ဇနေသဘ၊
၅။	ပဇာပတိ၊	၁၇။	သာတာဂိရိ၊
၆။	စန္ဒန၊	၁၈။	ဟေမဝတ၊
၇။	ကာမသေဋ္ဌ၊	၁၉။	ပုဏ္ဏိက၊
၈။	ကိန္နိ၊	၂၀။	ကရဋိယ၊
၉။	ဃန္ဒ၊	၂၁။	ဂုဠ၊
၁၀။	နိဃန္ဒ၊	၂၂။	သီဝက၊
၁၁။	ပနာဒ၊	၂၃။	မုစလိန္ဒ၊
၁၂။	ဩပဗ္ဗ၊	၂၄။	ဝေဿာမိတ္တ၊

၂၅။	ဂေါပါလက၊	၃၂။	ပဇ္ဇါနွ၊
၂၆။	သုပ္ပရောဓ၊	၃၃။	သုမန၊
၂၇။	ဟိရိ၊	၃၄။	သုမုခ၊
၂၈။	နေတ္ထိ၊	၃၅။	မဏိ၊
၂၉။	မန္တိယ၊	၃၆။	မာဏိ၊
၃၀။	ပဗ္ဗာလစန္ဒာ၊	၃၇။	ရောဒိရ၊
၃၁။	အာဠဝက၊	၃၈။	သေရိသက။

ဤစစ်မှုးတို့ကိုခေါင်းတပ်၍ အရှေ့မျက်နှာ၌ဂန္ဓဗ္ဗစစ်သည်၊ တောင်မျက်နှာ၌ကုမ္ဘဏ္ဍနတ်စစ်သည်၊ အနောက်မျက်နှာ၌ နဂါးနတ်စစ်သည်၊ မြောက်မျက်နှာ၌ ဘီလူးနတ်စစ်သည်တို့ကို အာဇာနည်ဌာနဌာနမှသည် စကြဝဠာတောင်အဆိပ် အစောင့်ထား၏။ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည် ဝိပဿီ၊ သိဒ္ဓိ၊ ဝေဿဘူ၊ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ၊ ဤဘုရား ခုနစ်ဆူတို့ကိုရှိခိုးသောအစဉ်အားဖြင့် အာဇာနည်ဌာနဌာန-ဟူသော အမည်ဖြင့် ဂါထာကုံးဖွဲ့ပြီးလျှင် ထိုနတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် များစွာသော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်းစစ်သည်၊ များစွာသောကုမ္ဘဏ္ဍနတ်စစ်သည်၊ များစွာသော နဂါးစစ်သည်၊ များစွာသော ဘီလူးစစ်သည်တို့ဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာကိုအစောင့်အရှောက်ထား၍ညဦးယာမ်လွန်သော သန်းခေါင်အခါ၌လာလတ်၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင် ထက်ဝန်းကျင်အရပ်ကို မိမိတို့၏ အဝတ်တန်ဆာရောင်၊ ကိုယ်မှထွက်သော အရောင်တို့ဖြင့် လ-အထောင်၊ နေ-အထောင်တက်သကဲ့သို့ ထွန်းလင်းစေ၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ အချို့သောဘီလူးတို့သည်မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်လျက်၊ အချို့သောဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောဟောသော စကားကိုဆိုလျက်နေကုန်၏။

အချို့သောဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား အမည်အနွယ်ကို ကြားကုန်လျက် နေကုန်၏။ အချို့သောဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ညွတ်သော လက်အုပ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ အချို့သောဘီလူးတို့သည် တိတ်တိတ်ပင်နေကုန်၏။ ထိုသို့ နေကုန်သော ဘီလူးတို့တွင် ဝေဿဝဏနတ်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အလွန်အကျွမ်းဝင်

သောကြောင့်၎င်း၊ စကားပြောဟောခြင်း၌ အလွန် လိမ်မာတတ်
မြောက်သောကြောင့်၎င်း မြတ်စွာဘုရားကို ခွင့်တောင်းလိုသဖြင့် ဤသို့
လျှောက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား……အချို့
ကုန်သော အရှင်ဘုရားအား မကြည်ညိုကုန်သော တန်ခိုးကြီး
ကုန်သော ဘီလူး၊ တန်ခိုးလတ်ဖြစ်ကုန်သော ဘီလူး၊ တန်ခိုး
နည်းကုန်သောဘီလူးတို့သည်ရှိကုန်၏။ထိုဘီလူးတို့သည်အဘယ့်
ကြောင့်မကြည်ညိုကုန်သနည်း—ဟုဆိုသော် အရှင်ဘုရားသည်
ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၊ မုသာဝါဒ၊
သုရာမေရယတို့မှ ကြဉ်စေခြင်းငှာ တရားဟောတော်မူ၏။
အကြင်ဘီလူးတို့သည် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကို
ခိုးခြင်း၊ သူ့သားမယားကို ပြစ်မှားခြင်း၊ မုသားဆိုခြင်း၊ သေ
အရက်ကို သောက်ခြင်းမှမကြဉ်ကုန်။ ထိုကြောင့်ထိုဘီလူးတို့
သည် အရှင်ဘုရားအား မချစ်ကုန်၊ မနှစ်လိုကုန်။

အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သားတို့သည်လည်း တော၌ ဖြစ်
ကုန်သော နည်းသော အသံရှိကုန်သော ကြွေးကြော်သော
အသံမရှိကုန်သော လူတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန် ဟန်ပန်ကင်း
ကုန်သော လူတို့အားလျှို့ဝှက်ကုန်သော ကိန်းအောင်းခြင်းငှာ
လျှောက်ပတ်ကုန်သော တောကျောင်းတို့ကို ခိုဝှဲကုန်၏။
ထိုတောကျောင်းအရပ်၌ အမြဲနေကုန်သော ရှင်ပင်ဘုရားတို့
အားလည်း မကြည်ညိုကုန်သော ဘီလူးတို့သည် ရှိကုန်၏။
ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား……ထိုဘီလူးတို့ကို ကြည်ညို
စေခြင်းငှာ ဘိက္ခု၊ ဘိက္ခုနီ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကီ၊ ဤပရိသတ်
လေးပါးတို့ကိုလုံခြုံစေခြင်းငှာ၊ စောင့်ရှောက်စေခြင်းငှာ၊ မညှဉ်း
ဆဲစေခြင်းငှာ ဤအာဇာနည်သုတ်ရက္ခကို အရှင်ဘုရားသည်
တတ်အောင်သင်ပါ”-

ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသော အားဖြင့်
ဝန်ခံတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဝန်ခံတော်မူသော အဖြစ်ကိုသိ၍

ထိုအခါ၌ ဝေဿဝဏနတ်မင်းကြီးသည် မိမိတို့ ဘွဲ့သီခွင်အပ်သော “ဝိပဿိဿ နမတ္ထု” အစရှိသော အာဇာနည်ယာရက္ခကို ရွတ်၏။ ဤသို့ရွတ်ပြီး၍ “ဆင်းရဲကင်းသောအရှင်ဘုရား……ဤသည်လျှင် ရဟန်း ယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့ အား စောင့်ခြင်းငှာ၊ မညှဉ်းဆဲစေခြင်းငှာ၊ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းငှာ အာဇာနည်ယာရက္ခတည်း။

အရှင်ဘုရား……အကြင်အမှတ်မရှိ တပါးပါးသော သူအား ဤ အာဇာနည်ယာရက္ခကို ကောင်းစွာယူအပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ အပြည့်အစုံ သင်အံ့၊ ထိုသူကို ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါးတို့တွင် အကြီးအငယ် ယောက်ျား၊ မိန်းမအမှတ်မရှိတယောက်ယောက်သောသူသည် ပြစ်မှား လိုသောစိတ်ဖြင့် ထိုအာဇာနည်ယာရက္ခကို ကောင်းစွာယူအပ်သော ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ လူယောက်ျား၊ လူမိန်းမတို့အနီး၌ အကယ်၍ သွားအံ့၊ ရပ်အံ့၊ ထိုင်အံ့၊ လျောင်းအံ့၊ ထိုသူသည်ပြစ်မှားလို သော စိတ်ဖြင့်သွား-လာ-ရပ်-နေ-အိပ်လျောင်းသောဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါး၊ နတ်တို့မည်ကုန်ရာ၏။ ထိုဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါး၊ နတ်တို့သည် နိဂုံးတို့၌အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုခြင်းကို မခံရပြီ၊ အာဇာနည်ယာရက္ခမည်သောရာဇဌာနီ၌ နေခြင်းငှာမရပြီ၊ ဘီလူး၊ နတ်တို့၏ အစည်းအဝေးသို့မဝင်ရပြီ၊ ထိုသူကို ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါးတို့ သည် သမီးဆောင်ခြင်း၊ သမီးပေးခြင်းမပြုကုန်ပြီ။

စင်စစ်သော်ကား-အရှင်ဘုရား……ထိုသူကို ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါးတို့သည် ရှစ်ပါးကုန်သော ဆဲရေးခြင်းတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်ရာ၏။ ထို ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသိကီ မိန်းမတို့အနီး၌ ဖမ်းစားကုန်အံ့-ဟု ပြစ်မှားလိုသောစိတ်ဖြင့်သွားလာ ရပ်နေသော ထိုသူ၏ထိပ်က လည်တိုင်အောင်မျိုသော သံအိုးကင်းကို မှောက်၍ သံမယ်နုဖြင့် နှက်ကုန်ရာ၏။ ထိုသူ၏ဦးခေါင်းကိုမူလည်း ခုနစ် စိတ်ခွဲကုန်ရာ၏။ အရှင်ဘုရား… ကြမ်းတန်းကုန်သော ပြစ်မှားတတ်ကုန် သော ဆိုနိုင်ခက်ကုန်သော နတ်မင်းကြီးတို့၏စကားကို၎င်း၊ နတ်မင်း ကြီးတို့၏ ကျွန်ယောက်ျားတို့၏စကားကို၎င်း မယူကုန်သော ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို နတ်မင်းကြီးတို့၏

ဆန့်ကျင်ဘက်ဘီလူးတို့ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်၏။ ဥပမာကား— မဂဓရာဇ် မင်းကြီး၏၎င်း၊ မဂဓရာဇ်မင်း၏ မင်းချင်းယောက်ျားတို့၏၎င်း စကား ကိုမယူကုန်သော ခိုးသူတို့ကို မဂဓရာဇ်မင်း၏ဆန့်ကျင်ဘက်ဟူ၍ဆိုအပ် သကဲ့သို့တည်း။

“အရှင်ဘုရား...အကြင်အမှတ်မရှိသော ကြမ်းတမ်းဆိုနိုင်ခက်ကုန် သော ပြစ်မှားတတ်ကုန်သော ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါးတို့သည် သွားသော ရပ်သော ထိုင်သော လျောင်းသော ရဟန်းမိန်းမ၊ ရဟန်း ယောက်ျား၊ ဥပါသိကီမိန်းမ၊ ဥပါသကာ ယောက်ျားတို့ကို ဖမ်းစားပြစ် မှားလိုသဖြင့် အနီး၌သွား၍ ရပ်၍ အိပ်၍ ဖမ်းစားအံ့။ ထိုဘီလူး ကုမ္ဘဏ်စသောသူတို့ကို နှစ်ချိပ်ရှစ်ယောက် ကုန်သော ဣန္ဒြေသောမ၊ ဝရုဏအစရှိကုန်သောစစ်သူကြီးတို့အား ဤသူတို့သည် လူကိုဖမ်း၏။ ကိုယ်၌ဝင်၏။ ညှဉ်းဆဲ၏။ နှိပ်စက်၏။ မလွတ်လိုကုန်။ ထိုသူတို့ကို လွှတ်စေ ကုန်၊ စွန့်စေကုန်ဟု တိုင်ကြားအပ်၏ဟူ၍ ဝေဿဝဏနတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်၍ မိမိတို့၏အခြွေအရံ ဘီလူး၊ ကုမ္ဘဏ်၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ နဂါးတို့အား ဤအာဇာနည်ယာရက္ခသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားအာဏာလည်းဖြစ်စေ၊ ငါတို့၏အာဏာလည်းဖြစ်စေ-ဟု ကြား ဆို၍ ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသောအရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ် တို့သည် များသောကိစ္စရှိကုန်၏။ များသောပြဗ္ဗယ်ရှိကုန်၏။ ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် သွားပါကုန်အံ့”ဟု လျှောက်ကာလ “နတ်မင်းကြီး တို့...ယခုအခါ၌သင်တို့သည် သွားအံ့သောအခါကို သိလေကုန်”ဟု ဘုရားမိန့်တော်မူသဖြင့်။

အချို့သော ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ် လှည့်၍ ထိုအရပ်၌ ကွယ်လေကုန်၏။ အချို့သော ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ညွတ်သောလက်အုပ်ကိုပြု၍ ကွယ်လေကုန်၏။ အချို့ သော ဘီလူးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား အမျိုးအမည်ကိုကြား လျှောက်၍ ထိုအရပ်၌ကွယ်လေကုန်၏။ အချို့သောဘီလူးတို့သည် ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာပြောဟော၍ ထိုအရပ်၌ကွယ်လေကုန်၏။ အချို့သော ဘီလူးတို့သည် ဆိတ်ဆိတ်ပင်ကွယ်လေကုန်၏။ ထိုည၌ မိုးသောက်သော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဝေဿဝဏ

နတ်မင်းကြီး ကြားလျှောက်သည့်အတိုင်း အာဇာနည်ယာရက္ခသုတ်ကို ရဟန်းတို့အား ဘုရားမြတ်စွာဟောတော်မူ၏။

၂၃၃။ သိကြားမင်းအားသက္ကပဉ္စသုတ်ဟောတော်မူခြင်း သိကြားမင်းသောကဖြစ်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏အရှေ့ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ အဗ္ဗသဏ္ဌာအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာ၏မြောက် ဝေဒိယကတောင်၏ အနီး ဣန္ဒသာလဂူလိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ သက္ကပဉ္စသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ဟောတော်မူကြောင်းကား—ထိုဣန္ဒသာလဂူလိုက်၌ မြတ်စွာဘုရားနေတော်မူသောအခါ သိကြားမင်းအားကြီးစွာသော ကြောင့်ကြခြင်းသည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်သနည်းဟူမူကား—ထိုအခါ၌ သိကြားမင်း၏အသက်သည်ကုန်၏။ ထိုသို့ကုန်ကြောင်းကိုသိ၍ သေခြင်းဘေးဖြင့် ခြိမ်းချောက်သောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။ အကြင်နတ်တို့အား သေခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထိုနတ်တို့တွင် အနည်းငယ်သောကောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့သည် ထိုနိမိတ်ထင်သောအခါ၌ ယခုအခါ ငါတို့သည် အဘယ်၌ ဖြစ်ရကုန်အံ့နည်း-ဟု ကြောက်ထိတ်လန့်ကုန်၏။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုများစွာပြု၍ နတ်ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့သည်ကား သေခြင်း နိမိတ် ထင်သော်လည်း မိမိတို့၏ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို အကြောင်းပြု၍ ယခုအခါ ငါတို့သည် အထက်နတ်ပြည်၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရလတ္တံ့-ဟု သိကုန်၍ မကြောက်မထိတ်လန့်ကုန်။ သိကြားမင်းသည် ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ကိုမြင်၍ ယူဇနာ တသောင်း ရှိသော နတ်ပြည်၊ ယူဇနာတထောင်အစောက်ရှိသော ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်၊ ယူဇနာငါးရာရှိသော သုဓမ္မာသဘင်၊ ယူဇနာသုံးရာရှိသော ဝေဇယန္တာရထား၊ ယူဇနာတရာ ရှည်မြင့်သော ပင်လယ်ကသစ်ပင်၊ ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာ၊ အခွံနှင့်တကွ သုံးကုဋေသော နတ်ကချေသည်၊ နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌ နေသော နတ်ပရိသတ်၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၊ စိတ္တလတာဥယျာဉ်၊ မိဿကဥယျာဉ်၊ ဖာရုသကဥယျာဉ်၊ ဤအလုံးစုံသောစည်းစိမ်ကိုကြည့်၍—

သိကြားအားသက္ကပ္ပသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၃၉

“အချင်းတို့.... ဤအလုံးစုံသော စည်းစိမ်သည် ငါ့အားပျက်ခဲ့ပြီ တကား” ဟု စိုးရိမ်ခြင်းသည်ဖြစ်သဖြင့် တစုံတယောက်သော ရဟန်း သည်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားသည်၎င်း၊ လူတို့၏ အဘိုးဖြစ်သော မဟာဗြဟ္မာ သည်၎င်း၊ ဤသူအပေါင်းတို့တွင် တစုံတဦးသောသူသည် ငါ၏နှလုံး၌ စူးဝင်သော သောကတည်းဟူသော ငြောင့်ကိုထုတ်၍ ဤစည်းစိမ်ကို မြဲမြံစွာ ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူသည် ရှိပါအံ့လော-ဟု ကြည့်သော် ဘုရားမှတပါးတစုံတယောက်ကိုမမြင်မူ၍ ဘုရားကိုသာလျှင် မြင်သဖြင့် ဘုရားထံသို့ကပ်လိုသဖြင့် “ယခုအခါ၌မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ရွာ၊ အဘယ်နိဂုံး၊ အဘယ်မြို့၊ အဘယ်သူ၏ဆွမ်းကိုစား၍ အဘယ်သူ့အား အမြှိုက်တရား ကြားပြီးလျှင် နေတော်မူသနည်း” ဟု ကြည့်သော် အဗ္ဗသန္တရာ၏မြောက် ဝေဒိယတောင်ယံ နှံပင်ရောက်ရာလိုက်၌ နေတော်မူသည်ကိုမြင်၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်ဖူးမြင်အံ့သောငှာ တာဝတိံသာ၊ စာတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌နေသော နတ် တို့ကို စည်းဝေးစေ၏။

နတ်အပေါင်းခြံရံလျက် ဘုရားထံဆည်းကပ်ခြင်း

သိကြားသည် နတ်တို့ကို စည်းဝေးစေဘူးသည်မရှိ၊ ထိုသို့လျက် နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌ နတ်အလုံးကိုအဘယ့်ကြောင့် စည်းဝေးလေသနည်း- ဟုဆိုသော် အဖော်အလိုငှာ စည်းဝေးသတည်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ကား အဖော်လိုသနည်း-ဟုတုံ့အံ့၊ ရှေး၌မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အရံအတွင်း၌ ထင်းရှူးသားဖြင့် အနာထပိဏ် သူဌေးဆောက်လုပ်သောသရဇာဏီရကုဋီ ဌ်နေတော်မူသောအခါ ဤ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ ကပ်လာ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ဤသိကြား၏ဉာဏ်သည် မရင့်သေး၊ သုံးလေး ရက်လွန်၍ ငါသည်ဣန္ဒသာလဂုဟာ၌ နေသောအခါ ပုဗ္ဗနိမိတ်ငါးပါး တို့ကိုမြင်၍ သေဘေးမှကြောက်သဖြင့် နတ်ပြည်နှစ်ထပ် နတ်တို့နှင့်တ ကွကပ်လာပြီးမှ တဆယ့်လေးပါးသောပြဿနာတို့ကိုမေး၍ ဥပေက္ခာ ပြဿနာကို ဖြေသောအဆုံး၌ ရှစ်သောင်းကုန်သော နတ်နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လတ္တံ့-ဟု မြင်တော်မူ၍ ဖူးမြင်ခြင်းငှာခွင့်မပြု ခဲ ဖလသမာပတ်ဖြင့် နေတော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့် သိကြားပြန်ရ၏။

ထိုသိကြားသည် ရှေး၌ငါတယောက်တည်း သွားချေသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အားဖူးမြင်ခြင်းငှာ ခွင့်မပေး၊ စင်စစ်ငါ့အား မဂ်ဖိုလ်၏ ဥပနိဿယ သည်မရှိအံ့၊ ဤနတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌ နေကုန်သော နတ်အပေါင်းတို့တွင်တယောက်ယောက်အား မဂ်ဖိုလ်၏ ဥပနိဿယတို့ သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသူကိုရည်၍မြတ်စွာဘုရားသည်တရားဟောလတ္တံ့၊ ဤ အခါ တရားကိုငါလည်းနာရ၍ မိမိ၏နလုံးမသာခြင်းကို ငြိမ်းစေအံ့ ဟု ကြံ၍ အဖော်လိုသတည်း။

ထိုနတ်အပေါင်းတို့သည် “ကောင်းပြီ အရှင်သိကြားမင်း……ဘုရား ကိုငါတို့ဖူးမြင်ကုန်အံ့၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါကို အလွန်ရခဲ၏၊ အရှင် သိကြားမင်းသည် ငါတို့အား တော၊တောင်၊ရေ၊မြေသို့ ကစားအံ့သော ငှာ သွားစို့-ဟုမခေါ်မူ၍ ဤသို့သောအရာ၌ ယှဉ်ခြင်းကား ကောင်း ၏”ဟု ဝန်ခံကုန်၏၊ ထို့နောင်မှ ပဉ္စသိခနတ်သား ကိုလည်း အသီး ထုတ်၍ခေါ်ပြန်၏၊ ဤပဉ္စသိခနတ်သားကို အဘယ့်ကြောင့် အသီးခေါ် ပြန်သနည်း-ဟူမူကား-သိကြားမင်းအား ဤသို့အကြံသည်ဖြစ်၏၊ “ငါ သည် နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌ နတ်တို့ကိုယူ၍ အဦးဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ် အံ့သောငှာ မသင့်၊ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အလွန် အကျွမ်းဝင်၏၊ အလိုရှိတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ပြဿနာမေး၏၊ ဤပဉ္စသိခကို ရှေးဦးစွာ ကြည်ညိုစေ၍ အခွင့်ပြုစေ၍ငါသည် နောက်မှ အလိုရှိတိုင်းမြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်ပြီးလျှင် ပြဿနာမေးအံ့”ဟု ကြံ၍ ခွင့်တောင်းစိမ့်သောငှာ ပဉ္စသိခကိုအသီးထုတ်၍ ခေါ်ပြန်သတည်း။

ပဉ္စသိခလည်းထိုနတ်တို့ကဲ့သို့“ကောင်းပြီ”ဟု သိကြားမင်းအား ဝန် ခံပြီးလျှင်ဗေလုဝပဏ္ဏ၊ စောင်းကိုလွယ်၍ သိကြားမင်း၏အထံသို့ ကပ် လေ၏၊ ပဉ္စသိခနတ်သား၏ ဗေလုဝပဏ္ဏ၊စောင်းသည် စောင်းခွက်ကား ရွှေဖြင့်ပြီး၏၊ စောင်းကောက်သည် ပတ္တမြားညိုဖြင့်ပြီး၏၊ စောင်းညှို့ သည် ရွှေဖြင့်ပြီး၏၊ တန်ဆာတို့သည် သန္တာဖြင့်ပြီးကုန်၏၊ စောင်းခွက် အဦးသည် တဂါဂုတ်ရှိ၏၊ညှို့ချည်ရာအရပ်သည် တဂါဂုတ်ရှိ၏၊စောင်း ကောက်သည် ကဂါဂုတ်ရှိ၏၊ ဤသုံးဂါဂုတ်ရှိသော ဥသျှစ်သီးမှည့်ကဲ့ သို့ ဖြေ့တော့သောအဆင်းရှိသောစောင်းကိုယူ၍ အမျှငါးဆယ်ကုန်

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၄၁

သော ညို့တို့ကိုစည်းပြီးလျှင် လက်သီးဖျားဖြင့် အလျော့အတင်းညှိ၍ သာယာစွာသောအသံကိုထွက်စေလျက် နတ်အပေါင်းတို့အား သိကြားမင်း သွားအံ့သောအခါကို သိစေလျက် အနီး၌ရပ်၏။

ပဉ္စသိခ၏ စောင်းသံကိုကြားသဖြင့် နတ်အပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးလာပြီးသည် ရှိသော် သိကြားမင်းသည် ပဉ္စသိခကိုရှေ့ဆောင်ပြုလျက် ဥပမာကား-အားရှိစွာသောယောက်ျားသည် ခွေ၍ထားသောလက်ကို ဆန့်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ နတ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွတဝတိံသာ၌ကွယ်ခဲ့၍ မဂ္ဂရာဇ်တိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏အရှေ့ အဓ္မသဏ္ဌပုဏ္ဏားရွာ၏မြောက် ဝေဒိယကတောင်ထက်ဝန်းကျင်အရပ်၌ ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။ တပါးသောနေ့တို့၌ကား တယောက်တည်းသောနတ်၏၎င်း၊ မာရ်၏၎င်း၊ ဗြဟ္မာ၏၎င်း အဝတ်တန်ဆာကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတို့ကြောင့် အလင်းသည်ဖြစ်၏။ ထိုနေ့၌ကား နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌နေသော မရေမတွက်နိုင်သော နတ်အပေါင်းတို့၏ အဝတ်တန်ဆာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတို့ဖြင့် နေအထောင်၊ လအထောင်ထွက်သကဲ့သို့ အလွန်ထွန်းလင်းသော အရောင်သည် ထိုတောင်ထက်ဝန်းကျင်၌ဖြစ်၏။ အဓ္မသဏ္ဌပုဏ္ဏားရွာသည်လည်း အလင်းသည်ဖြစ်၏။

တပါးသော အခါ၌ ညဉ့်သုံးယံတွင် ညဦးယံလွန်၍ သန်းခေါင်ယံသာ သိကြားအစရှိသောနတ်တို့သည် ဘုရားသို့ကပ်လာကုန်၏။ ထိုနေ့၌ကားသိကြားမင်းအား သေဘေးဖြင့် ကြောက်ထိတ်လန့်ခြင်းအားကြီး သည်ဖြစ်၍လူတို့ညစာစားပြီးသော်ရွာ၏အလယ်၌သူငယ်တို့ကစားသောအခါ ဦးစွာဖြစ်သောညဦးယံအဘို့၌ သိကြားတို့လာလေသောကြောင့် တောင်ထက်ဝန်းကျင်ရွာ၌လူတို့မြင်ကုန်၍ ဤသို့ဆိုကြကုန်၏။ “ယနေ့အဘယ့်ကြောင့် ဝေဒိယကတောင်သည် ပြောင်ပြောင်တောက်သည်ဖြစ်ဘိသနည်း၊ ယနေ့အဘယ့်ကြောင့်ဝေဒိယကတောင်သည်အလွန်ထွက်ဘိသနည်း၊ ယနေ့အဘယ့်ကြောင့် ဝေဒိယကတောင်သည် ညဉ့်ကိုပင်နေကဲ့သို့ အလင်းဖြစ်ဘိသနည်း၊ အဓ္မသဏ္ဌပုဏ္ဏားရွာသည်လည်း အဘယ့်ကြောင့် အလင်းဖြစ်ဘိသနည်း” ဟု ဆိုကုန်ချက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြက်သီးမွေးညှင်းထသည်ဖြစ်ကုန်လျက်-

“အချင်းတို့...ယနေ့တန်ခိုးကြီးသောနတ်သည်၎င်း၊ တန်ခိုးကြီးသော ဗြဟ္မာသည်၎င်း မြတ်စွာဘုရားကို ပြဿနာမေးအံ့သောငှာ၊ တရားနာ အံ့သောငှာကပ်လာသည်ထင်၏။ အဘယ်သို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပြဿနာဖြေတော်မူလိမ့်မည်နည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် တရားဟောလိမ့် မည်နည်း၊ အချင်းတို့....ဤသို့တန်ခိုးကြီးသော နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ယုံမှား သဏ္ဌာန်ကိုဖျောက်တတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အကြင်ငါတို့၏အနီး ဖြစ်သောကျောင်း၌နေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား အကြင်ငါတို့ သည်တခွက်တယောက်မမျှသော ဆွမ်းကိုလှူခြင်းငှာရ၏။ ထိုငါတို့သည် အရတော်စွတကား”ဟုဆိုကုန်လျက် ရှင်သောအမွေးရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆယ်ခုသော လက်သည်းတို့ဖြင့် တောက်ပသောလက်အုပ်ကို ထိပ်၌ တင်၍ရှိခိုးကုန်လျက်ရပ်ကုန်၏။

ပဉ္စသိခ၏စောင်းသီချင်းဂါထာများ

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ပဉ္စသိခနတ်သား စောင်းသမားကို ခေါ်၍ဆို၏။ “အချင်းပဉ္စသိခ....ငါသည် မြတ်စွာဘုရားသို့မကပ်တည့်ဝံ့ သေး၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည်ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိကုန်၏။ ဈာန်၌မွေ့လျော် ကုန်၏။ ထိုဈာန်ဝင်စားသော အခြားမဲ့၌ ကိန်းအောင်းတတ်ကုန်၏။ “အချင်းပဉ္စသိခ....စင်စစ်ကား သင်သည် ရှေးဦးစွာမြတ်စွာဘုရားကို နှစ်သက်စေရာ၏။ သင်သည်ရှေးဦးစွာနှစ်သက်ပါစေ၊ နောက်မှငါသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာကပ်လာပါအံ့”ဟူ၍ဆို၏။ ပဉ္စသိခ နတ်သားသည် “ကောင်းပြီ”ဟုသိကြားမင်း၏စကားကိုဝန်ခံ၍ လက်ျာ ပခုံး၌လွယ်၍ယူခဲ့သော ဗေလုဝပဏ္ဍာစောင်းကို တီးအံ့သောအစီအရင် ဖြင့်လက်ဝဲလက်မှပိုက်ယူ၍ နှံပဲပင်ရောက်ရာလိုက်သို့ ကပ်ပြီးလျှင် မြတ် စွာဘုရားနှင့် နီးလည်းမနီးလွန်း၊ ဝေးလည်းမဝေးလွန်း စောင်းသံကို မြတ်စွာဘုရားကြားကောင်းသောအရပ်၌နေ၍ပဉ္စသိခနတ်သားသည်—

ဗုဒ္ဓံပသဥ္စိတာ၊ ဓမ္မံပသဥ္စိတာ၊ သံဃူပသဥ္စိတာ၊ အရဟန္တံ
ပသဥ္စိတာ၊ ကာမူပသဥ္စိတာ။

ဤစောင်းချင်းအခံဂါထာမှစ၍ စောင်းချင်းတဆယ့်လေးဂါထာကို နှုတ်ကသီသည့်အသံနှင့် လက်ကတီးသည့်စောင်းသံ လိုက်ညီအောင် စောင်းကိုတီး၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကြားစေ၏။

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၄၃

စောင်းချင်းအခံဂါထာ၌အနက်ကား-ဗုဒ္ဓံပသဉ္စိတာ၊ ဘုရားကိုမှီ၍
ဖြစ်၏။ ဓမ္မံပသဉ္စိတာ၊ တရားကိုမှီ၍ဖြစ်၏။ သံဃူပသဉ္စိတာ၊ သံဃာကိုမှီ၍
ဖြစ်၏။ အရဟန္တံပသဉ္စိတာ၊ ရဟန္တာကိုမှီ၍ဖြစ်၏။ ကာမူပသဉ္စိတာ၊
ကာမဂုဏ်ကိုမှီ၍ဖြစ်၏။

[ဤကား-အခံဂါထာအနက်တည်း။]

စောင်းချင်းဂါထာတို့ကား-

၁။ ဝန္တေ တေ ပိတရံ ဘဒ္ဒေ၊ တိဗ္ဗရုံ သူရိယဝစ္ဆယေ၊

ယေန ဇာတာသိ ကလျာဏီ၊ အာနန္ဒဇနနိ မမ။ ။

ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသောအမြင်ရှိသော။ သူရိယဝစ္ဆယေ၊ နုပျိုသော
နေအရောင်နှင့်တူသော ကိုယ်ရောင်ရှိသောနတ်သမီး။ ယေန၊ အကြင်
တိဗ္ဗရနတ်မင်းကြောင့်။ မမ၊ ငါ့အား။ အာနန္ဒဇနနိ၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်
ခြင်းကိုပွားစေတတ်သော။ ကလျာဏီ၊ ခပ်သိမ်းသောအင်္ဂါကြီး၊ ငယ်၏
တင့်တယ်ခြင်းရှိသော သင်နတ်သမီးသည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်သည်။ အသိ၊
ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်၏။ ပိတရံ၊ အဘဖြစ်သော။ တံတိဗ္ဗရုံ၊ ထိုတိဗ္ဗရနတ်မင်း
ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝန္တေ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၂။ ဝါတောဝ သေဒတံ ကန္တော၊ ပါနီယံ ပိပါသတော။

အင်္ဂီရသိ ပိယာ မေသိ၊ ဓမ္မော အရဟတံမိဝ။ ။

သေဒတံ၊ ချွေးယိုကုန်သောသူတို့သည်။ ဝါတော၊ လောကီ။ ကန္တော-
ဣဝ၊ ချစ်အပ်သကဲ့သို့။ ပိပါသတော၊ ရေမွတ်သောသူသည်။ ပါနီယံ၊ ရေ
ကို။ ကန္တောဣဝ၊ ချစ်အပ်သကဲ့သို့။ အရဟတာ၊ ရဟန္တာတို့သည်။ ဓမ္မော၊
လောကုတ္တရာတရားကို။ ကန္တောဣဝ၊ ချစ်အပ်သကဲ့သို့။ အင်္ဂီရသိ၊ ကိုယ်မှ
အရောင်ပြောင်ပြောင်ထွက်သောနတ်သမီး။ မေ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။
ပိယာ၊ ချစ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၃။ အာတုရဿေဝဘေသဇ္ဇံ၊ ဘောဇနံ ဇိဃတ္ထကော။

ပရိနိဗ္ဗာပယ မံ ဘဒ္ဒေ၊ ဇလန္တမိဝ ဝါရိနာ။ ။

ဘေသဇ္ဇံ၊ ဆေးသည်။ အာတုရဿ၊ ကျင်နာခြင်းကို။ နိဗ္ဗာပယိဣဝ၊
ငြိမ်းစေသကဲ့သို့။ ဘောဇနံ၊ ထမင်းသည်။ ဇိဃတ္ထကော၊ မွတ်သိပ်ဆာ
လောင်ခြင်းကို။ နိဗ္ဗာပယိဣဝ၊ ငြိမ်းစေသကဲ့သို့။ ဝါရိနာ၊ ရေသည်။ ဇလန္တံ၊

အလုံ့ပြောင်ပြောင် လောင်သောတောမီးကို။ နိဗ္ဗာပယိဇ္ဇဝ၊ ငြိမ်းစေသကဲ့သို့။ ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသောအမြင်ရှိသောနတ်သမီး။ တယာ၊ ရှင်မကြောင့်။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်သော။ ပရိဠာဟံ၊ ရာဂတည်းဟူသောပူပန်ခြင်းရှိသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပရိနိဗ္ဗာပယ၊ ငြိမ်းပါစေလော့။

၄။ သီတောဒကံ ပေါက္ခရဏိံ၊ ယုတ္တံ ကိဉ္ဇက္ခရေဏုနာ။
နာဂေါ ဃမ္မာဘိတတ္ထောဝ၊ ဩဝါဟေ တေ ထနဒရံ။ ။

ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသောအမြင်ရှိသောနတ်သမီး။ ဃမ္မာဘိတတ္ထော၊ နွေလအခါ နေပူဖြင့်နိပ်စက်သော။ နာဂေါ၊ ဆင်ပြောင်သည်။ ကိဉ္ဇက္ခရေဏုနာ၊ ပဒုမာကြာ၏ဝတ်ဆံမှုနှင့်။ ယုတ္တံ၊ ယှဉ်ထသော။ သီတောဒကံ၊ ချမ်းသောရေရှိသော။ ပေါက္ခရဏိံ၊ ရေကန်သို့။ ဩဝါဟေတွာန၊ သက်၍။ ဩကမောနာဖျားသာပေါ်ရုံငုပ်လျက်။ သုခံ၊ သာယာခြင်းကို။ ဝိန္ဒတိဇ္ဇဝ၊ ရသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ထိုအတူ။ တေ၊ သင်နှမ၏။ ထနဒရံ၊ သားမြတ်ကြားသို့။ ဩဝါဟေ၊ သက်၍။ သုခံ၊ သာယာခြင်းကို။ ဝိန္ဒာမိ၊ ရပါလို၏။

၅။ အစ္စကံသောဝ နာဂေါ၊ ဇိတံ မေ တုတ္တတောမရံ။
ကာရဏံ နပ္ပဇာနာမိ၊ သမ္ပတ္တော လက္ခဏရူပာ။ ။

ဘဒ္ဒေ၊ ဘဒ္ဒါမည်သောနှမ။ အစ္စကံသော၊ အပြားအားဖြင့်ယိုသော မုန်ဖြင့်ယစ်သော။ နာဂေါ၊ ဆင်ပြောင်သည်။ မေ၊ ငါသည်။ တုတ္တတောမရံ၊ နားရင်း၌ထိုးသော သံဆူးခက်ရင်းကို။ ဇိတံ၊ အောင်အပ်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နပ္ပဇာနာတိဇ္ဇဝ၊ မသိသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဘဂိနိ၊ နှမ။ တဝ၊ သင်၏။ လက္ခဏရူပာ၊ လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသောပေါင်ကြောင့်။ သမ္ပတ္တော၊ တပ်သောစိတ်ဖြင့် ပြင်းစွာယစ်သည်ဖြစ်၍။ ကာရဏံ၊ တပ်ခြင်းမှကင်းအံ့သောအကြောင်းကို။ နပ္ပဇာနာမိ၊ မသိ။

၆။ တယိ ဂေမိတစိတ္တောသ္မိ၊ စိတ္တံ ဝိပရိဏာမိတံ။
ပဋိဂန္တု န သက္ကောမိ၊ ဝက်ဃဿောဝ အဗ္ဗုဇော။ ။

ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသောမျက်နှာရှိသောနှမ။ တယိ၊ သင်နှမ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂေမိတစိတ္တော၊ တပ်သောစိတ်ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိပရိဏာမိတံ၊ ဘောက်ပြန်ခဲ့ပြီ။ ဝက်ဃဿော၊ ငါးမျှား

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၄၅

ချိတ်၌မိသော။ အဗ္ဗုဇောဝါငါးကဲ့သို့။ ပဋိဂန္တု၊ နောက်သို့တစ်ပြန်နှစ်
အံ့သောငှါ။ နသက္ကောမိ၊ ငါမတတ်နိုင်ပြီ။

၇။ ဝါမူရု သဇ ခံ ဘဒ္ဒေ၊ သဇ ခံ မန္တလောစနေ။
ပလိဿဇ ခံ ကလျာဏိ၊ ဧတံ မေ အဘိပတ္တိတံ။ ။

ဝါမူရု၊ လက်ဝဲဘက်၌တည်သောပေါင်ရှိသော။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ။ ခံ၊ ငါ့ကို။
သဇ၊ လည်ဘက်ပါလော့။ မန္တလောစနေ၊ မျက်မှောင်မချီလွန်းသဖြင့်
ကြည့်တတ်သောနှမ။ ခံ၊ ငါ့ကို။ သဇ၊ လည်ဘက်ပါလော့။ ကလျာဏိ၊
ခပ်သိမ်းသောအင်္ဂါလက္ခဏာ ကြီးငယ်ဖြင့်တင့်တယ်သောနှမ။ ခံ၊ ငါ့
ကို။ ပလိဿဇ၊ တကိုယ်လုံးကိုဘက်ပါလော့။ မေ၊ ငါသည်။ ဧတံ၊ ဤသို့
တကိုယ်လုံးကိုဘက်ခြင်းကို။ အဘိပတ္တိတံ၊ အလွန်တောင့်တခဲ့ပြီ။

၈။ အပ္ပကော ဝတ မေ သန္တော၊ ကာမော ဝေလ္လိတကေသိယာ။
အနေကဘာဝေါ သမုပ္ပါဒိ၊ အရဟန္တေ ဝ ဒက္ခိဏာ။ ။

ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသော အမြင်ရှိသောနှမ။ ဝတ၊ စင်စစ်။ မေ၊ ငါ၏။
ကာမော၊ ကာမဂုဏ်၌ အလိုသည်။ အပ္ပကော၊ နည်းသည်။ သန္တော၊ ဖြစ်
ပါလျက်။ ဝေလ္လိတကေသိယာ၊ နောက်သို့ဖြေချွတ်လွှတ်သောအခါ မြွေ
ကဲ့သို့ လွန်၍သွားသော ဆံရှိသောနှမကြောင့်။ အရဟန္တေ၊ ရဟန္တာ၌။
ဒက္ခိဏာ၊ အလှူ၏အကျိုးကဲ့သို့။ အနေကဘာဝေါ၊ တပါးမက
များသောအဖြစ်သည်။ သမုပ္ပါဒိ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

၉။ ယံ မေ အတ္ထိ ကတံ ပုညံ၊ အရဟန္တေ သု တာဒိသု။
တံ မေ သဗ္ဗင်္ဂကလျာဏိ၊ တယာ သဒ္ဓိံ ဝိပစ္စတံ။ ။

သဗ္ဗင်္ဂကလျာဏိ၊ ခပ်သိမ်းသော ကောင်းခြင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော
နှမ။ တာဒိသု၊ သည်းခံခြင်းရှိကုန်သော။ အရဟန္တေ သု၊ ရဟန္တာတို့၌။
မေ၊ ငါသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ယံပုညံ၊ အကြင်ကောင်းမှုသည်။
အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ ပုညံ၊ ထိုကောင်းမှုသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တယာ၊ သင်နှမ
နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဝိပစ္စတံ၊ အကျိုးပေးပါစေသတည်း။

၁၀။ ယံ မေ အတ္ထိ ကတံ ပုညံ၊ အသ္မိံ ပထဝိမဏ္ဍလေ။
တံ မေ သဗ္ဗင်္ဂကလျာဏိ၊ တယာ သဒ္ဓိံ ဝိပစ္စတံ။ ။

သဗ္ဗင်္ဂကလျာဏိ၊ ခပ်သိမ်းသောကောင်းခြင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော နှမ။ အသွိံပထဝီမဏ္ဍလေ၊ ဤမြေအပြင်၌။ မေ၊ ငါသည်။ ကတံ၊ သော။ ယံ ပုညံ၊ သည်။ အတ္ထိ၊ ၏။ တံ ပုညံ၊ သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တယာ၊ နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဝိပစ္စတံ၊ အကျိုးပေးပါစေသတည်း။

၁၁။ သကျပုတ္တောဝ ဈာနေန၊ ဧကောဒိ နိပကော သတော။

အမတံ မုနိ ဇိဂိသာနော၊ တမဟံ သူရိယဝစ္ဆသေ။ ။

သူရိယဝစ္ဆသေ၊ နေလုလင်၏ရောင်မျှင်ကဲ့သို့ ခြေဖျားမှသည် ဆံ လျှင်ထိအောင် ပြောင်ပြောင်တောက်သော ကိုယ်ရောင်ရှိသောကြောင့် သူရိယဝစ္ဆသမည်သော နှမ။ ဈာနေန၊ ဈာန်အားဖြင့်။ ဧကောဒိ၊ တယောက်တည်းအဖြစ်သို့ ရောက်သော။ နိပကော၊ ရင့်ပြီးသော ပညာရှိသော။ သတော၊ သတိနှင့်ပြည့်စုံသော။ သကျပုတ္တော၊ သာကီဝင် မင်း၏သားဖြစ်သော။ မုနိ၊ ဘုရားသည်။ အမတံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ဇိဂိသာ- နောဣဝ၊ တောင့်တသကဲ့သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင်နှမကို။ ဇိဂိသာမိ၊ တောင့်တ၏။

၁၂။ ယထာဝိ မုနိ နန္ဒေယျ၊ ပတွာ သမ္မောမိမုတ္တမံ။

ဧဝံ နန္ဒေယျံ၊ ကလျာဏိ၊ မိဿိဘာဝံ ဂတော တယာ။ ။

ကလျာဏိ၊ ကောင်းခြင်းငါးပါးရှိသောနှမ။ မုနိ၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားသည်။ ပုတ္တမံ၊ မြတ်သော။ သမ္မောမိံ၊ သစ္စာလေးပါးကိုသိသော ဘုရားအဖြစ်သို့။ ပတွာ၊ ရောက်၍။ နန္ဒေယျယထာ၊ နှစ်လိုသယာ သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တယာ၊ သင်နှမနှင့်။ မိဿိဘာဝံ၊ ရောယှက်သောအဖြစ်သို့။ ဂတော၊ ရောက်၍။ နန္ဒေယျံ၊ နှစ်သက်ရာ၏။

၁၃။ သက္ကော စေ မေ ဝရံ ဒဇ္ဇော၊ တာဝတိံသာနမိဿရော။

တာဟံ ဘဒ္ဒေ ဝရေယျာဟေ၊ ဧဝံ ကာမော ဒဠော မမ။

ဘဒ္ဒေ၊ ဘဒ္ဒါမည်သောနှမ။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပဉ္စသိခ၊ ပဉ္စသိခနတ်သား။ တယာ၊ သင်သည်။ တာဝတိံသာနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣဿရော၊ အစိုးရသောသိကြားမင်း၏အဖြစ်ကို မူလည်း။ ဂဏှသေ၊ ယူအပ်မည်လော။ သူရိယဝစ္ဆသံဝါ၊ သူရိယဝစ္ဆသ

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၄၇

ကိုမူလည်း။ ဂဏှသေ၊ ယူအပ်မည်လော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ ဒဇ္ဇော၊ အကယ်၍ ပေးပါမူကား။ ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသောအမြင်ရှိသောနှမ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင်နှမကို။ ဝရေယျံ၊ တောင့်တပါ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မမ၊ ငါ၏။ ကာမော၊ အလိုသည်။ ဒဠော၊ မြိ၏။

၁၄။ သာလံဝ န စိရံ ဖုလ္လံ၊ ပိတရံ တေ သုမေဓသေ။

ဝန္တမာနော နမဿာမိ၊ ယဿာသေတာဒိသီ ပဇာ။ ။

သုမေဓသေ၊ ကောင်းသောပညာရှိသောနှမ။ ယဿ၊ အကြင်တိမ္မရမည်သော ဝန္တဗ္ဗနတ်မင်းအား။ တောဒိသီ၊ ထိုငါချစ်မြတ်နိုးအပ်သော သဘောရှိသော။ ပဇာ၊ သမီးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ နစိရံ၊ မကြာမြင့်မီ။ ဖုလ္လံ၊ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်သော။ သာလံဝ၊ အင်ကြင်းပင်ကဲ့သို့။ သောဘဏံ၊ တင့်တယ်သော။ တေ၊ သင်နှမ၏။ ပိတရံ၊ အဘဖြစ်သော တိမ္မရနတ်မင်းကို။ ဝန္တမာနော၊ ရှိခိုးသောငါသည်။ နမဿာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

[ဤဆိုအပ်ပြီးသည်သာလျှင် ပဉ္စသိခနတ်သားသည် မြတ်စွာဘုရားကို စောင်းသံဖြင့်ကြားလျှောက်သော စောင်းချင်းဂါထာ၏အနက်တည်း။]

ဤသို့ပဉ္စသိခစောင်းသံဖြင့် လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စသိခကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “ပဉ္စသိခ……သင်၏ စောင်းညှို့သံသည် သီချင်းသံကိုမလွန်၊ သီချင်းသံသည် စောင်းသံကိုမလွန်၊ ပဉ္စသိခ…… အဘယ်အခါ၌ သင်သည် ဤစောင်းချင်းဂါထာတို့ကို ဤအပ်ကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူသော်—

“ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားသည် တပါးသောအခါ ဥရုဝေလတော နေရဉ္စရာမြစ်နား၌ အဇပါလညောင်ပင်ရင်းဝယ် ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏ ရှေးဦးစွာ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသည်ဖြစ်၍ ရှစ်ခုမြောက် ဖြစ်သော သတ္တာဟ၌နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တိမ္မရအမည်ရှိသော ဝန္တဗ္ဗနတ်မင်း၏သမီးဖြစ်သော ငယ်မည်အားဖြင့် ဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော သူရိယဝစ္ဆသကို အကျွန်ုပ်သည် အလွန်အလိုရှိ၏။ ရှင်ပင်ဘုရား…… ထိုဘဒ္ဒါအမည်ရှိသောနှမသည်မူကား ရထားထိန်းမာကလိနတ်မင်း၏သားသည် သိခဏ္ဍီအမည်ရှိ၏။ ထိုသိခဏ္ဍီနတ်သားကို ချစ်မြတ်နိုး၏။

အကြင်အခါမှ အကျွန်ုပ်သည် တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် သူရိယဝတ္ထုသက်သေရသေး။ ထိုအခါ၌ အကျွန်ုပ်သည် အကြင်အရပ်၌ တိမ္မရုနတ်မင်းကြီးအိမ်သည်ရှိ၏။ ထိုအိမ်သို့ကပ်၍ ပေလုဝပဏ္ဏာစောင်းကိုတီး၍ စောင်းသံကို တိမ္မရုနတ်မင်းအားကြားစေ၏။ ဤစောင်းချင်း တဆယ့်လေးဂါထာကိုဘွဲ့၍လည်း စောင်းချင်းကို ကြားစေ၏။ ဤသို့ ကြားစေသည်ရှိသော် ရှင်ပင်ဘုရား.... သူရိယဝတ္ထုသက်သည်အကျွန်ုပ်ကို ဤသို့ဆို၏။

ငါကဲ့သို့ဆင်းရဲကင်းသော နတ်သား....မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောက်၌မမြင်စဘူးပါ။ စင်စစ်သော်ကား-တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ သုဓမ္မာသဘင်၌ကသော အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ကြားဘူးရုံမျှသာ။ အမောင်ပဉ္စသီခ.... အကြင်ကြောင့် သင်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုကြားသိစေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ သင့်အား ငါနှင့်ပေါင်းတော်ရခြင်းသည် ဖြစ်စေတော့-ဟုဆို၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား....အကြင်အခါ၌ အကျွန်ုပ်အား ထိုနမနတ်သမီးနှင့် ထိုသို့ပေါင်းတော်ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ထိုမှနောက်၌ကား-အကျွန်ုပ်သည် ပေါင်းဆုံရခြင်းမရှိပါပြီ” ဟူ၍လျှောက်၏။

[အဘယ့်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စသီခ...သင်၏ စောင်းသံသည်သီချင်းသံနှင့် နှီးနှော၏။ ဤသို့စသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းတော်မူတိသနည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုသီချင်းသံ၊ စောင်းသံ၌ တပ်ခြင်းသည်ရှိသလော-ဟု ငြားအံ့။ မရှိ။ ဤသို့သောအရာတို့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆဋ္ဌင်္ဂပေက္ခာဖြင့် ရှုတော်မူ၏။ စင်စစ်သော်ကား-ကောင်းသောအာရုံ၊ မကောင်းသောအာရုံကို သိတော်မူ၏။ ထိုအာရုံတို့၌မတပ်။ အကယ်၍ကား-မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စသီခ၏ စောင်းသီချင်း၏ ကျေးဇူးကို မချီးမွမ်းမဆိုပါအံ့။ ပဉ္စသီခသည် ငါ့အား မြတ်စွာဘုရားသည်ခွင့်ပြုတော်မူပြီ-ဟု မသိရာ၊ ထိုသို့မသိသော် ပဉ္စသီခအားမြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မမူပါ-ဟု သိကြားမင်းသည် နတ်အပေါင်းကိုယူ၍ ထိုအရပ်မှပင် ပြန်လေရာ၏။

ထိုသို့ပြန်လေသော် သိကြားနတ်တို့အား ရှုံးခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်လေရာ၏။ စောင်းသီချင်း၏ ကျေးဇူးကို ဆိုတော်မူသည်ရှိသော်ကား-ဘုရားမြတ်စွာသည် ပဉ္စသီခအားခွင့်ပြုတော်မူပြီ-ဟု နတ်အပေါင်းနှင့်တကွ ကင်လာပြီးလျှင် ပြဿနာမေး၍ ဖြေတော်မူသောအဆုံး၌ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၄၉

သော ပရိသတ်နှင့်တကွ သိကြားမင်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လတ္တံ့-ဟု သိတော်မူ၍ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သောစောင်းသီချင်း၏ ကျေးဇူးကိုဆိုတော်မူသတည်း။

သိကြားမင်းဘုရားရှင်ထံချဉ်းကပ်ခြင်း

ထိုအခါ သိကြားမင်းအား ဤသို့အကြံသည်ဖြစ်၏။ ပဉ္စသိခသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နှစ်လိုဝမ်းမြောက်၏။ ဤပဉ္စသိခကို ငါသည်ငါ၏ အမှုဖြင့်စေအပ်၏။ သူသည်ကား-မိမိ၏အမှုကိုသာပြု၏။ ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏အထံ၌နေ၍ ဘုရားမြတ်စွာအား မလျှောက်ပတ်သော ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သောစကားကို ပြောဆို၏။ ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား မရှက်သည်ဖြစ်၍ ဘောက်ပြန်သောအမှုကိုသော်လည်းပြုရာ၏။ ယခုအခါ၌ ငါ၏အမှုကိုသိစေအံ့-ဟု ကြံပြီးမှ ခေါ်၍ “အချင်းပဉ္စသိခ…… သင်သည် ငါ၏အလို့ငှာ ရှိခိုးပါတော့ လော၊ ရှင်ပင်ဘုရား…… နတ်တို့ကိုအစိုးရသော သိကြားမင်းသည် နတ်အမတ်ကြီး၊ နတ်အခြွေအရံတို့နှင့်တကွ ရှင်ပင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကိုရှိခိုး၏-ဟု လျှောက်ပါလော့”ဟု သိကြားမင်းဆိုသော်--

“ကောင်းပြီ အရှင်သိကြားမင်း”ဟု ပဉ္စသိခသည်သိကြားမင်းအား စကားတို့ပေး၍ ပဉ္စသိခသည်မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ “ရှင်ပင်ဘုရား… နတ်တို့ကို အစိုးရသောသိကြားမင်းသည် နတ်အမတ်ကြီး၊ နတ်အခြွေအရံတို့နှင့်တကွ ရှင်ပင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပါ၏”ဟုလျှောက်၏။ ထိုအခါ “ကောင်းပြီ ပဉ္စသိခ……သိကြားမင်းသည် နတ်အမတ်ကြီး၊ နတ်အခြွေအရံတို့နှင့်တကွချမ်းသာသည်ဖြစ်စေသတည်း။ နတ်အသုရာ-နဂါး-ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည်၎င်း၊ တပါးကုန်သော များစွာသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၎င်း ချမ်းသာခြင်းကို အလိုရှိကုန်၏”ဟု မြတ်စွာဘုရားအနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

ဤသို့ရှိခိုးပြီးသော် သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူရာ ဣန္ဒသာလလိုဏ်သို့ဝင်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ နေ၏။ နတ်အပေါင်းတို့သည်လည်း ဣန္ဒသာလလိုဏ်သို့ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌နေကြကုန်၏။ ပဉ္စသိခသည်လည်း

လိုက်သို့ဝင်၍ ဘုရားကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေ၏။ ထိုအခါ ဣန္ဒဿာလလိုက်သည် မညီမညွတ်ဖြစ်လျက် ကောင်းစွာ ညီညွတ်သည် ဖြစ်၏။ လိုက်တွင်း၌ အမိုက်တိုက်သည်ပျောက်၏။ အရောင်အလင်းသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းအား ဤသို့ သောစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

“သိကြားမင်း...ရှေးဦးစွာများသောပြုဘွယ်ကိစ္စရှိလျက် ရှည်သော အသက်ရှိသောသင်သိကြားမင်း၏ ဤအရပ်သို့ အကြင်လာခြင်းသည် ရှိ၏။ ထိုလာခြင်းသည်အံ့ဘွယ်ရှိစွာ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သိကြားမင်းသည် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.....ရှင်ပင် ဘုရားကိုအကျွန်ုပ်သည် ဖူးမြင်ခြင်းငှာကပ်လိုသည်ကား ကြာမြင့်ပါပြီ။ စင်စစ်သော်ကား တာဝတိံသာနတ်တို့အား တစုံတခုသော ပြုဘွယ် ကိစ္စကြောင့်သာလျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရှင်ပင်ဘုရားကိုအဖူးအမြင်ကပ် ခြင်းငှာမတတ်နိုင်တည့်ပါ”ဟူ၍လျှောက်၏။

[ဤတစုံတခုသော ပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့်ဆိုရာ၌ နတ်တို့အပေးသားသမီး ယို့သည်ရင်ခွင်၌ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုနတ်တို့ကို တန်ဆာဆင်ခြင်းကိုပြုသော နတ်တို့သည် အိပ်ရာကိုရံ၍ဖြစ်လာကုန်၏။ ပန်းဆွတ်ရေခပ်စသောအမှုကြီး၊ ငယ်ကိုပြုသောသူတို့သည် မိမာန်တွင်း၌ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုသူတို့ကြောင့် အမှုကိစ္စသည်မရှိ၊ တရားတွေ့ဆိုင်ရခြင်းသည်မရှိ။

အကြင်နတ်သား၊ နတ်သမီးတို့သည်ကား ဘုံမိမာန်အပိုင်းအခြား၌ ဖြစ် လာကုန်၏။ ထိုမိမာန်ရှင်တို့သည် သင်၏ဥစ္စာ၊ ငါ၏ဥစ္စာဟူ၍ မဆုံးဖြတ် နိုင်ကုန်သော် တရားပြုရကုန်၏။ သိကြားမင်းကိုမေးကုန်၏။ သိကြားမင်း သည်စစ်ကြော၍ အကြင်နတ်၏မိမာန်သည်နီး၏။ ထိုနီးသောမိမာန်ရှင်တို့ ဥစ္စာဟုဆို၏။ အနီး၊ အဝေး တူမျှသော အရပ်၌ဖြစ်ကုန်အံ့။ အကြင်သူ၏ မိမာန်ကိုကြည့်၍ဖြစ်၏။ ထိုကြည့်သောမိမာန်ရှင်ဥစ္စာဟုဆို၏။ တခုခုသော ဘုံမိမာန်ကိုမျှမကြည့်အံ့။ ငြင်းခုံခြင်းကို ဖြတ်အံ့သောငှာ မိမိဥစ္စာပြုလေ၏။ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းအစရှိသည်လည်း ပြုဘွယ်ကိစ္စမည်ကုန်၏။ ဤသို့သော ကိစ္စကိုရည်၍ဆိုသတည်း။]

ထိုရောအခါ၌သိကြားမင်းသည် ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီး သောရှင်ပင်ဘုရား.....တပါးသောအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရားသည် သာဝတ္ထိ

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၅၁

ပြည်သရလာဂါရကုဋိ၌ နေတော်မူသောအခါ အကျွန်ုပ်သည် ရှင်ပင်ဘုရားကိုဖူးမြင်အံ့သောငှာလာပါ၏။ ထိုအခါရှင်ပင်ဘုရားသည် တပါးသောသမာဓိဖြင့်နေတော်မူ၏။

[သိကြားသည်မသိသောကြောင့်တပါးသောသမာဓိဖြင့်ဟူ၍ဆိုသည်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား သိကြား၏ ဉာဏ်မရင့်သေးသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဖလသမာပတ်ဖြင့်နေတော်မူသတည်း။]

ထိုအခါ၌ဝေဿဝဏ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဘူဇတိ အမည်ရှိသောနတ်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရားကိုလက်အုပ်ချီ၍ရှိခိုးလျက် နေနှင့်၏။ ဘူဇတိကိုအကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ဆို၏။ “နမ ဘူဇတိ....ငါ၏အလို့ငှာ မြတ်စွာဘုရားကိုနှမသည်ရှိခိုးပါလျှင် ရှင်ပင်ဘုရားကိုသိကြားမင်းသည် အမတ်အခြွေအရံနှင့်တကွ ရှင်ပင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုး၏”ဟု လျှောက်ပါဆိုသော် ရှင်ပင်ဘုရား....ဘူဇတိသည် အကျွန်ုပ်ကို ဤသို့ဆို၏။ “သိကြားမင်း....ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးခြင်းငှာအခါမဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျိန်း၍နေတော်မူသည်”ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြီးကား နမဘူဇတိ....အကြင်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသမာဓိမှထ၏။ ထိုအခါ၌ငါ၏စကားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား....ရှင်ပင်ဘုရား၏ခြေတော်တို့ကိုသိကြားမင်းသည် အမတ်အခြွေအရံတို့နှင့်တကွ ရှိခိုးလာ၏-ဟုဆို၍ ရှိခိုးရစ်ပါ”ဟု အကျွန်ုပ်မှာခွဲ၏။ “အသို့နည်း ရှင်ပင်ဘုရား....နမ ဘူဇတိသည်ရှင်ပင်ဘုရားကိုရှိခိုးပါ၏လော”ဟုလျှောက်၍-

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးဦးစွာ အကြင်နတ်တို့သည် တာဝတိံသာ၌ဖြစ်နှင့်ကုန်၏။ ထိုနတ်တို့၏ မျက်မှောက်မှ အကျွန်ုပ်သည်ကြားရပါ၏။ အကြင်အခါ၌ဘုရားမြတ်စွာတို့သည် လူ့ရွာ၌ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌နတ်ပြည်တို့သည်ပြည့်ကုန်၏။ အသုရာပြည်တို့သည်ယုတ်ကုန်၏”ဟူ၍ကြားပါကုန်၏။ ဤသို့ဖြစ်ကြောင်းကိုယခု အကျွန်ုပ်သည်သက်သေမှတ်ရပါ၏။ အကြင်အခါမှစ၍ ရှင်ပင်ဘုရားသည်လောက၌ထင်ရှားဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်တို့နတ်ပြည်သည်ပြည့်ပေ၏။ အသုရာ၏ပြည်တို့သည်ယုတ်ကုန်၏။

ဂေါပကနတ်သားအကြောင်း

ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ဤကပိလဝတ်ပြည်၌သာလျှင် ဂေါပကအမည်ရှိသော သာကီဝင်၏သမီးသည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ တို့၌ကြည်ညို၏။ ပဉ္စသီလတို့၌ပြည့်စုံစွာဆောက်တည်၍ကျင့်၏။ ထိုဂေါပိကာသည် မိန်းမ၏အဖြစ်၌စိတ်အလိုကင်း၍ ယောက်ျား၏ အဖြစ်၌ စိတ်အလိုပွားစေသဖြင့် ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှစုတေ့သောအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ဖြစ်လာ၍ အကျွန်ုပ်၏သားအဖြစ်သို့ရောက်လာ၏။ ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌လည်း ဂေါပကနတ်သားဟူ၍ နတ်အပေါင်းတို့သည် သိကုန်၏။

[သာကီဝင်မင်းသမီးဂေါပိကာသည် ငါသည်ဤမိန်းမ၏အဖြစ်ကိုအလိုမရှိအပ်။ ဤမိန်းမ၏အဖြစ်၌တည်၍ စကြာမင်း၊ သိကြားမင်း၊ မာရ်မင်း၊ မြဟ္မာမင်းတို့၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုခံစားခြင်းငှာမတတ်နိုင်၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့်အလိုမရှိအပ်။ ယောက်ျားအဖြစ်မည်သည် အလိုရှိအပ်၏။ ဤယောက်ျားအဖြစ်၌တည်၍ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုခံစားခြင်းငှာ တတ်နိုင်၏။ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်ခြင်းငှာတတ်နိုင်၏-ဟု ကြံ၍ ယောက်ျားအဖြစ်ကို အလိုရှိအပ်သတည်း။]

“ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား .... ဂေါပကမှတပါးကုန်သော ရဟန်းသုံးယောက်တို့သည်လည်း ရှင်ပင်ဘုရား၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်၍ အကျွန်ုပ်သား ဂေါပကအောက်ယုတ်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုး၌ ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုသုံးယောက်သောနတ်တို့သည် ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ခံစားကုန်လျက် အပြည့်အစုံဖြစ်ကုန်လျက် အကျွန်ုပ်တို့အားခစားအံ့သောငှာလာကုန်၏။ ထိုသုံးယောက်သော နတ်သားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ကိုလုပ်ကျွေးအံ့သောငှာ လာကုန်သည်ရှိသော် ထိုနတ်သားတို့ကို အကျွန်ုပ်သားဂေါပကသည်မြင်၍ စောဒနာ၏။ အဘယ်သို့စောဒနာသနည်း၊ ထိုနတ်သားသုံးယောက်တို့ကိုမြင်၍ ဤနတ်သားသုံးယောက်တို့သည် အလွန်တင့်တယ်ကုန်၏။ အလွန်အဆင်းလှကုန်၏။ အဘယ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ လာကုန်သနည်း-ဟု ဆင်ခြင်သော် ရဟန်းအဖြစ်မှလာကုန်၏-ဟု မြင်၍ ထိုနောင်မှ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်စေ၊ သီလကိုပြည့်စုံစွာပြု၏လော-ဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော် ပြည့်စုံစွာပြု၏-ဟု မြင်၍

သိကြားအားသက္ကပ္ပသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၅၃

သီလကိုပြုသည်ဖြစ်စေ၊ သီလမှတစ်ပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်ရှိ၏လော၊ မရှိလောဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော် ဈာန်ရသောပုဂ္ဂိုလ်တည်း-ဟု မြင်၏။

အဘယ်အရပ်၌ ဤရဟန်းတို့သည် နေကုန်သနည်း-ဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော် ငါ၏အိမ်သို့သာလျှင် အမြဲကပ်၍ ငါသည် လုပ်ကျွေးအပ်သောရဟန်းတို့ပင်တည်း ဟု မြင်၍ သီလကိုပြည့်စုံစွာပြုသောရဟန်းတို့သည် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့တွင် ဖြစ်လိုသည့်နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရကုန်၏။ ဈာန်ရသောရဟန်းတို့သည်ကား - ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်ရကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌လည်း မဖြစ်လေကုန်၊ ငါ၏အထက် နတ်ပြည်၌မျှလည်းမဖြစ်ကုန်၊ ငါသည်ကား - ဤရဟန်းတို့၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၏အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်း၏ပလ္လင်၌သာ ဖြစ်လာ၏။ ဤရဟန်းတို့သည်ကား ငါ၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်သောကချေသည်နတ်မျိုး၌ဖြစ်လာ၏။

ဤရဟန်းနတ်သုံးယောက်တို့သည် အရိုးတွင်ပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။ ဤအရိုးတွင်ပုဂ္ဂိုလ်သုံးယောက်တို့ကို လိမ်၍လိမ်၍ကြပ်ကြပ်ပွတ်အပ်၏ဟု ကြံ၍ “အချင်းတို့...သင်တို့သည်ထိုမြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကိုအဘယ်သို့မျက်နှာပြု၍ နာကုန်သနည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးရှုပြု၍ တရားကိုဟောတော်မူသည်ရှိသော် တပါးကိုနှလုံးသွင်း၍ တပါးကိုမျက်နှာပြု၍ နာကုန်ယောင်တကား၊ ငါမူကား မိန်းမဖြစ်လျက် သင်တို့အားသင်္ကန်းဆွမ်းဖြင့်လုပ်ကျွေး၍ သင်တို့၏အဆုံးအမကိုခံ၍ မိန်းမ၏အဖြစ်၌ စိတ်အလိုကိုကင်းစေ၍ ထိုမိန်းမအဖြစ်မှစုတေသောအခါသိကြားမင်း၏သားဖြစ်လာ၏။ ငါ့ကိုဂေါပကနတ်သားဟူ၍ တပြည်လုံးသိကုန်၏။ အချင်းနတ်သားတို့သည်မူကား ယောက်ျားဖြစ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ကုန်လျက် ငါတို့အားကခြင်းသိခြင်းဖြင့်လုပ်ကျွေးရသောကချေသည်နတ်မျိုး၌ဖြစ်လာကုန်၏။ အချင်းတို့...တဆူသောဘုရား၏သာသနာ၌ တရားနှင့်လျော်စွာကျင့်ကုန်လျက်ဝန္တဗ္ဗနတ်မျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သောသင်တို့ကိုမြင်ရခြင်းသည်ကား မကောင်းသဖြင့်မြင်ရ၏။ အချင်းတို့...သင်တို့သည် မရှက်ကုန်မကြောက်ကုန်ဟု ဂေါပကနတ်သားသည် မောင်းမဲဆိုမြည်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား…… ဤသို့အကျွန်ုပ်၏သား ဂေါပကနတ်သား မောင်းမဲ ဆိုမြည်အပ်သော ကချေသည်နတ်သုံးယောက်တို့တွင် နှစ်ယောက်သောနတ်တို့သည် မျက်မှောက်၌ပင်သတိကိုရလေကုန်၍ ဗြဟ္မပုရောဟိတာဘုံသို့ ဖြစ်လေကုန်၏။ တယောက်သောနတ်ကချေသည်သည်ကား ထိုဂန္ဓဗ္ဗနတ်ပြည်၌ပင် အမြဲနေလေ၏။ ထိုနတ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် သတိရ၍ဗြဟ္မဘုံ၌ဖြစ်လေကုန်သနည်း၊ တယောက်သော နတ်သားသည် အဘယ့်ကြောင့် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ပြည်၌ အမြဲဖြစ်လေသနည်း ရှင်ပင်ဘုရား” ဟူ၍ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်၏။

“သိကြားမင်း……ထိုနတ်သားတို့သည် ဤသို့ကြံကြကုန်သတည်း၊ ငါတို့ကချေသည်နတ်တို့သည် ကကုန်သီကုန်သဖြင့်ငါတို့သို့လာ၍ဆုလာဘ်သပ္ပကာပေးခြင်းကိုသာရအပ်ပါ၏။ ဤနတ်သားသည်ကား ငါတို့ကိုမြင်သောအခါမှစ၍ ခုံလောက်၌ စုပုံထားအပ်သော ဆားကဲ့သို့ ဖျစ်ဖျစ်မြည်သောအသံကို ပြုသည်သာလျှင်တည်း၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟုကြံကုန်ဆင်ခြင်ကုန်သော်—

မိမိတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်ကို၎င်း၊ သီလစင်ကြယ်သောအဖြစ်- ပဌမဈာန်ကိုရသောအဖြစ်ကို၎င်း၊ ထိုဂေါပက၏အိမ်သို့မိမိတို့အမြဲကပ်သောအဖြစ်ကို၎င်းမြင်၍သီလစင်ကြယ်သောရဟန်းတို့သည် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တွင် ဖြစ်လိုရာနတ်ပြည်၌ဖြစ်ရကုန်၏။ ဈာန်ရသောရဟန်းတို့သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ငါတို့သည်ကား-ဗြဟ္မာ့ပြည်၌လည်း မဖြစ်နိုင်ကုန်၊ အထက်နတ်ပြည်၌မျှလည်း မဖြစ်နိုင်ချေကုန်၊ ဤနတ်သားသည်ကား-မိန်းမဖြစ်သောအခါငါတို့ဩဝါဒ၌တည်ရလျက်ငါတို့၏အထက်၌ဖြစ်ရ၏။ ငါတို့သည် ရဟန်းပြုပါလျက် မြတ်စွာဘုရား၌ မြတ်သောအကျင့်ကိုကျင့်ပါကုန်လျက် ရှေး၌ဖြစ်ဘူးသော အရပ်၌တပ်ခြင်း-ဟူသော နိဗ္ဗာန်တရားကို မဖြတ်နိုင်ချေသောကြောင့် ငါတို့ကိုအရိုးတွင်ပုဂ္ဂိုလ်-ဟု ဆို၍ ပြင်းစွာနှိပ်စက်ချေသည်-ဟု သိကုန်၍ ထိုဂေါပကနတ်သား၏ စကားကိုနာလျက် နှစ်ယောက်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည် ရဘူးသောပဌမဈာန်၌ သတိကိုရ၍ ပဌမဈာန်ကိုအခြေပြုလျက် သင်္ခါရတို့ကို သုံးသပ်ကုန်လျက် အနာဂါမိ ဖိုလ်၌တည်လေကုန်၏။

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၅၅

ထိုအခါ ထိုသူတို့အား နည်းသောအာနုဘော်ရှိသော ကာမာဝစရ အတ္တဘောသည် ဆောင်ရွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သဖြင့် ထိုခဏ၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် စုတွေ့၍ ဗြဟ္မပုရောဟိတာဘုံ၌ ရပ်လျက် မတ်တတ်ပင်ဖြစ်လေကုန်၏။ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သား တယောက်သည်ကား— နိကန္တိကို မဖြတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် ထိုစာတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်၌ပင် အမြဲနေလေ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သိကြားမင်းပြဿနာမေးလျှောက်ခြင်း

“ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ရှင်ပင်ဘုရား……ထိုနတ် သားသုံးယောက်တို့တွင် နှစ်ယောက်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည် ဤမျက် မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ ရှင်ပင်ဘုရား၏ အကျင့်တရားကိုသိ၍ အကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်စဉ်ပင်လျှင် ဗြဟ္မပုရောဟိတာဘုံသို့ဖြစ်၍ မဂ်ဖိုလ် အထူးကိုရကုန်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ထိုနတ်သားနှစ်ယောက်တို့ သိသော တရားသို့ ရောက်ခြင်းငှာ လာပါကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ပြုအပ်ပြီးသော အခွင့်ရှိသောအကျွန်ုပ်တို့သည် ရှင်ပင် ဘုရားအားပြဿနာမေးပါကုန်အံ့”ဟု သိကြားလျှောက်သော်မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။

ဤသိကြားသည် ရှည်စွာသော ညဉ့်ပတ်လုံး စင်ကြယ်သော ပညာရှိ၏။ အကြင်အမှတ်မရှိသောပြဿနာကို ငါ့အား ဤသိကြားမေး လေအံ့၊ ထိုအလုံးစုံသော ပြဿနာကို အကျိုးနှင့်စပ်သည်ကိုသာလျှင် မေးလတ္တံ့၊ အကျိုးမရှိသည်ကို မမေးလတ္တံ့၊ ထိုသိကြားမေးအပ်သည် ဖြစ်၍ ငါသည်လည်း အကြင်အဖြေကို ဖြေလတ္တံ့၊ ထိုအဖြေကို ဤသိကြားလျှင်စွာသိလတ္တံ့-ဟု ကြံတော်မူ၍—

ပုစ္ဆ ဝါသဝ မံ ပဉ္စ၊ ယံကိဉ္စိ မနသိစ္ဆသိ။

တဿ တဿေဝ ပဉ္စဿ၊ အဟံ အန္တိ ကရောမိ တေ။ ။

ဟူသောဝါထာဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

အနက်။ ။ဝါသဝ၊ သိကြားမင်း။ ယောတို့၊ အကြင်သင်သိကြား မင်းသည်။ ယံကိဉ္စိ၊ အကြင်အမှတ်မဲ့တပါးပါးသော။ ယံပဉ္စ၊ အကြင် ပြဿနာအမေးကို။ မနသ၊ နှလုံးဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ သောတို့၊

ထိုသင်သိကြားမင်းသည်။ တံ ပဉ္စ၊ ထိုမေးလိုသော ပြဿနာကို။ မံ၊ ငါဘုရားကို။ ပုစ္ဆ၊ မေးလော့။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ တေ၊ သင် သိကြားမင်းအား။ တဿ တဿေဝ ပဉ္စဿ၊ ထိုထိုသို့သောပြဿနာ၏ သာလျှင်။ အန္တိ၊ အဆုံးဖြစ်သော အဖြေကို။ ကရေမိ၊ ပြအံ့။

ဤသို့မိန့်သောအခါ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားသည်ငါ့အား ခွင့်ပြုတော်မူပြီ-ဟုသိ၍ ရှေးဦးစွာသော ဤပြဿနာကိုမေး၏။

၁။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……နတ်၊ လူ၊ အသုရာ၊ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့သည်၎င်း၊ ထိုမှတပါးများစွာသော သူတို့သည်၎င်း ရန်မရှိကုန်သည်၊ ဒဏ်မရှိကုန်သည်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်ကြခြင်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေရလို၏-ဟု ထိုသူတို့ အား အလိုသည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့လျက်လည်း အဘယ်မည်သော သံယောဇဉ်ကြောင့် ရန်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ဒဏ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ စောင်းမြောင်းခြင်းရှိ သည်ဖြစ်၍ နေရကုန်သနည်း။ ထိုနတ်၊ လူ၊ အသုရာ၊ နဂါး၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့ အား၎င်း၊ ထိုမှတပါး များစွာသောသူတို့အား၎င်း ဤသို့ဖြစ်ဘိသနည်း” ဟု ပဌမမေးလျှောက်သော် “ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ်ကြောင့်” ဟု ဖြေတော်မူ၏။

၂။ “ရှင်ပင်ဘုရား……ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ်၏အကြောင်း သည် အဘယ်နည်း” ဟုဒုတိယပြဿနာကိုမေးပြန်သော် “ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယသံယောဇဉ်၏ အကြောင်းကား-ချစ်၊ မချစ် နှစ်ပါးလျှင်တည်း” ဟု ဖြေတော်မူ၏။

၃။ “ချစ်၊ မချစ် နှစ်ပါး၏အကြောင်းကား-အဘယ်နည်း ရှင်ပင် ဘုရား” ဟု တတိယပြဿနာကို မေးပြန်သော် “ချစ်၊ မချစ် နှစ်ပါး၏ အကြောင်းကား-သိကြားမင်း……ဆန္ဒလျှင်တည်း” ဟုဖြေတော်မူ၏။

၄။ “ဆန္ဒ၏အကြောင်းကား-အဘယ်နည်း” ဟု စတုတ္ထပြဿနာ ကိုလျှောက်ပြန်သော် “ဆန္ဒ၏ အကြောင်းကား-ဝိတက်လျှင်တည်း” ဟု ဖြေတော်မူ၏။

၅။ “ဝိတက်၏ အကြောင်းကား-အဘယ်နည်း ရှင်ပင်ဘုရား” ဟု ပဉ္စမပြဿနာကိုမေးလျှောက်ပြန်သော် “သိကြားမင်း……သံသရာဝဋ်ကို

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၅၇

အကျယ်ချဲ့တတ်သောတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ-တည်းဟူသော ပပဉ္စသညာ အဘို့အစုကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုပပဉ္စသညာလျှင် ဝိတက်၏ အကြောင်း-တည်း”ဟု ဖြေတော်မူ၏။

၆-၇-၀။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား... အဘယ်သို့ကျင့်သောရဟန်းသည် ပပဉ္စသညာ၏ ချုပ်ခြင်းနှင့် လျှောက်ပတ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ဖြစ်သနည်း” ဟု ဆဋ္ဌပြဿနာကို မေးပြန်၏။

“သိကြားမင်း... မှီဝဲအပ်သော သောမနဿဝေဒနာ၊ မမှီဝဲအပ်သော သောမနဿဝေဒနာ နှစ်ပါးတို့တွင် အကြင် သောမနဿဝေဒနာကို မှီဝဲသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ပွားကုန်၏။ ထိုသောမနဿ ဝေဒနာကို မှီဝဲအပ်၏။ အကြင် သောမနဿ ဝေဒနာကိုမှီဝဲသော် အကုသိုလ်တရားတို့သည် ပွားကုန်၏။ ကုသိုလ်တရားတို့သည် ယုတ်ကုန်၏။ ထိုသောမနဿဝေဒနာကို မမှီဝဲအပ်။ ထိုမှီဝဲအပ်သော သောမနဿဝေဒနာသည် သဝိတက္ကသဝိစာရ သောမနဿဝေဒနာ၊ အဝိတက္ကသဝိစာရ သောမနဿဝေဒနာ-ဟူ၍ နှစ်ပါးရှိကုန်၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အဝိတက္ကသဝိစာရ သောမနဿဝေဒနာသည် မွန်မြတ်စွာ၏။ မှီဝဲအပ်သော ဒေါမနဿ။ပ။ မြတ်၏။ မှီဝဲအပ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာ၊ မမှီဝဲအပ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဟူ၍ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အကြင်ဥပေက္ခာ ဝေဒနာကို မှီဝဲအပ်သော် အကုသိုလ်တရားပွား၏။ ကုသိုလ်တရားယုတ်၏။ ထိုဥပေက္ခာဝေဒနာကို မမှီဝဲအပ်။ အကြင်ဥပေက္ခာဝေဒနာကို မှီဝဲသော် အကုသိုလ်တရားယုတ်၏။ ကုသိုလ်တရားပွား၏။ ထိုဥပေက္ခာဝေဒနာကို မှီဝဲအပ်၏။ ထိုမှီဝဲအပ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာသည် သဝိတက္ကသဝိစာရ ဥပေက္ခာ၊ အဝိတက္ကသဝိစာရ ဥပေက္ခာ-ဟူ၍ နှစ်ပါးအပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အဝိတက္ကသဝိစာရ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို မှီဝဲသော သူအား မွန်မြတ်စွာ၏”ဟု ဖြေတော်မူ၏။

[ဤဥပေက္ခာဝေဒနာကို ဖြေတော်မူသောအဆုံး၌ သိကြားမင်းသည် ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သောနတ်တို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၍ သောတာပန်ဖြစ်လေ၏။ သို့သော်၊ သို့လောဟု ယုံမှားခြင်းကင်း၏။ ဝိစိကိစ္ဆာဟူသော ငြောင့်ကို နုတ်အပ်ပြီးသည်ဖြစ်၏။]

၉-၁၀-၁၁။ ထို့နောင်မှ “ဆင်းရဲကင်းသော ရှင်ပင်ဘုရား.... အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့် ပါတိမောက္ခသံဝရကို စောင့်ခြင်းငှာ ကျင့်သည်ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးလျှောက်၏။ အကုသိုလ်တရားပွားသော ကုသိုလ်ယုတ်သော မမှီဝဲအပ်သော ကာယသမာစာရ, ဝစီသမာစာရကို မမှီဝဲမူ၍ အကုသိုလ်တရားယုတ်သော ကုသိုလ်တရားပွားသော မှီဝဲအပ်သော ကာယသမာစာရ, ဝစီသမာစာရကို မှီဝဲသော ရဟန်းသည် ပါတိမောက္ခသံဝရကို စောင့်ခြင်းငှာ ကျင့်သည်မည်၏”ဟု ဖြေတော်မူ၏။ မှီဝဲအပ်သောပရိယေသနံပ။မြတ်၏။

၁၂။ ထို့နောင်မှ “ဆင်းရဲကင်းသော ရှင်ပင်ဘုရား.... အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကို စောင့်ခြင်းငှာ ကျင့်သော မည်သည်ဖြစ်သနည်း”ဟု မေးလျှောက်၏။ “သိကြားမင်း... အကုသိုလ်တရားပွားရာသော ကုသိုလ်တရားယုတ်ရာသော ဝိညာဉ်ခြောက်ပါးဖြင့် မမှီဝဲအပ်သော အာရုံခြောက်ပါးကို မမှီဝဲမူ၍ အကုသိုလ်တရားယုတ်ရာသော ကုသိုလ်တရားပွားရာသော ဝိညာဉ်ခြောက်ပါးဖြင့် မှီဝဲအပ်သော အာရုံခြောက်ပါးကိုမှီဝဲသော ရဟန်းသည် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကိုစောင့်ခြင်းငှာ ကျင့်သည်ဖြစ်၏”ဟု ဖြေတော်မူ၏။

၁၃။ ထို့နောင် “ရှင်ပင်ဘုရား.... ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် တူသောအယူ, တူသောသီလ, တူသောဆန္ဒ, တူသောအလိုရှိကုန်သလော”ဟု မေးလျှောက်၏။ “သိကြားမင်း.... ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် တူသောအယူ, တူသောသီလ, တူသောဆန္ဒ, တူသောအလို မရှိကုန်”ဟု ဖြေတော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ “အဘယ်ကြောင့်နည်း”ဟု မေးပြန်၍ သိကြားမင်း.... ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် အထူးထူးသော ဓာတ်ရှိကုန်၏။ အထူးထူးသော ဓာတ်ရှိသော လောက၌ အကြင်အကြင် ဓာတ်တို့၏အစွမ်းအားဖြင့် သုံးသပ်ကုန်၏။ ထိုထိုသို့သော ဓာတ်ကိုသာလျှင် နှလုံးသွင်း၍ ခေါ်ဝေါ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မတူကုန်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၄။ ထို့နောင်မှ “ရှင်ပင်ဘုရား.... ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပုဏ္ဏားစသော သတ္တဝါတို့သည် စင်စစ်ပြီးကုန်၏လော၊ စင်စစ်ရာဂတို့၏ကုန်

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၅၉

ခြင်းသည်ရှိသလော၊ စင်စစ်မြတ်သောအကျင့်ရှိသလော၊ စင်စစ်အဆုံးရှိသလော”ဟူ၍ မေးလျှောက်၏။ “သိကြားမင်း…… ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းပုဏ္ဏားစသော သတ္တဝါတို့သည် စင်စစ်မပြီးကုန်၊ စင်စစ်ရာဂတို့၏ ကုန်ခြင်းသည် မရှိကုန်”ဟု ဖြေတော်မူ၏။

“အဘယ့်ကြောင့်နည်း”ဟု မေးလျှောက်ပြန်၏။ “သိကြားမင်း…… အကြင်ရဟန်းပုဏ္ဏားစသောသတ္တဝါတို့သည် တဏှာ-ဟု ဆိုအပ်သော ပပဉ္စသညာအဘို့မှလွတ်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားစသော သတ္တဝါတို့သည် စင်စစ်ပြီးခြင်းရှိကုန်၏။ အကြင်ရဟန်းပုဏ္ဏားစသော သတ္တဝါတို့သည် တဏှာ-ဟုဆိုအပ်သော ပပဉ္စသညာအဘို့မှမလွတ်ကုန်၊ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားစသောသတ္တဝါတို့သည် စင်စစ်မပြီးကုန်” ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းအား ဖြေတော်မူသော်—

သိကြားမင်း နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့လျှင်မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်၏။ “ဘုန်တော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……တုန်လှုပ်စေတတ်သော တဏှာသည် အနာမည်၏၊ အိုင်းမည်၏၊ သတ္တဝါတို့ ငြောင့်မည်၏၊ တဏှာသည် ဤယောက်ျားကိုထိုထိုသို့သောဘဝကိုဖြစ်စေခြင်းငှာငင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့်သတ္တဝါတို့သည် မြတ်သည်၊ ယုတ်သည် ဟူ၍ဖြစ်၏။ ရှင်ပင်ဘုရား……ဤပြဿနာတို့ကိုငါဖြေအံ့-ဟု ခွင့်ပေးခြင်း အမှုကိုမျှလည်း ရှင်ပင်ဘုရားမှတပါးသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် ခွင့်မပြုဘူးလေ။ ထိုပြဿနာတို့ကို ရှင်ပင်ဘုရားသည် ဖြေတော်မူပေ၏။ ရှည်စွာသောညဉ့်ပတ်လုံး အကျွန်ုပ်နှလုံး၌စူးဝင်သောငြောင့်ကို ရှင်ပင်ဘုရားသည်နုတ်တော်မူပေ၏”ဟု လျှောက်၍—

“သိကြားမင်း……ဤပြဿနာတို့ကို ငါမှတပါးသောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၌မေးဘူးသည်ကိုအမှတ်ရ၏လော”ဟု မြတ်စွာဘုရားမေးတော်မူသော် “တပါးသောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၌ မေးဘူးသည်ကို အမှတ်ရပါ၏”ဟု လျှောက်သဖြင့် “ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်အဘယ်သို့ဖြေကုန်သနည်း၊ အကယ်၍သင့်အားဝန်မလေးသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါ့အားဆိုပါလော့”ဟု နှိပ်တော်မူ၏။ “ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားကဲ့သို့သဘောရှိသော ဘုရားသခင်ထံ၌နေသော အကျွန်ုပ်အားဖြေရန်ဝန်မလေးပါ။ အရှင်ဘုရား……

အကြင်ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် တော၌နေ၏။ အစွန်ဖြစ်သောကျောင်း အိပ်ရာနေရာရှိ၏။ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သို့ကပ်၍ဤပြဿနာတဆယ့်လေး ပါးကိုအကျွန်ုပ်မေးသော် ပြည့်စုံစွာမဖြေနိုင်ကုန်၊ ထိုသို့မဖြေနိုင်ကုန် သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲမရှိသောအမောင်... အသက်ရှည်သော ငါ့ရှင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု အကျွန်ုပ်ကိုသာလျှင်မေးကုန်၏။

ငါသည် သိကြားတည်းဟုဆိုအပ်သော် အကျွန်ုပ်ကို ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ထို့ထက်အလွန်မေးမြန်းကုန်၏။ “သိကြားမင်း... ငါ့ ရှင်သည် အဘယ်မည်သောကောင်းမှုကိုပြု၍ဤအရာကိုရသနည်း” ဟု မေးမြန်းကုန်သဖြင့် ထိုသူတို့အား အကျွန်ုပ်သည် ကြားဘူးတိုင်း၊ သင် ဘူးတိုင်းသောတရားကိုဟော၏။ ထိုသို့ဟောကာမျှဖြင့် ထိုသူတို့သည် ငါတို့ကား သိကြားကိုလည်းမြင်ရ၏၊ ငါတို့အမေးကိုလည်းဖြေပေ၏- ဟုနှစ်လှိုင်းမြောက်ကုန်၏။ စင်စစ်ထိုသူတို့သည်အကျွန်ုပ်၏တပည့်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏ တပည့်မဖြစ်။ “ဘုန်းတော်ကြီး သောရှင်ပင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည်ကားရှင်ပင်ဘုရား၏တပည့်ဖြစ်၏။ သောတာပန်ဖြစ်၏။ အပါယ်လေးပါးသို့မကျတတ်သော သဘောရှိ၏။ မြဲသောအလားရှိ၏။ သစ္စာလေးပါးတရားလျှင် လည်းလျောင်းရာရှိ၏” ဟု သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။

ဘုရားရှင်ဆက်၍မိန့်ကြားတော်မူခြင်း

“သိကြားမင်း... သင်ရှေး၌ ဤသို့ သဘောရှိသော နှစ်လှိုင်း မြောက်ခြင်းကိုရဘူးသည်ကိုမှတ်မိ၏လော” ဟု မေးတော်မူသော် “ဘုန်း တော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား... ရဘူးသည်ကိုမှတ်မိပါ၏” ဟု လျှောက် ၏။ “အဘယ်သို့မှတ်မိသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား... အသုရာတို့နှင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ထိုးခြင်းသည်ဖြစ် ၏။ စစ်ထိုးရာ၌ နတ်တို့သည် အောင်ကုန်၏။ အသုရာတို့သည်ရုံးကုန်၏။ ရှင်ပင်ဘုရား... ထိုအသုရာစစ်ကိုအောင်၍ အောင်ပြီးသော စစ်မြေရှိ သောအကျွန်ုပ်အား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။ အကြင်နတ်ပြည်၌ဖြစ် သောဩဇာ၊ အသုရာပြည်၌ဖြစ်သော ဩဇာတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုဩဇာ နှစ်ပါးတို့ကို နတ်တို့သည်သာစားရလတ္တံ့ ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကိုရ၏။

သိကြားအားသက္ကပဉ္စသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၆၁

ထိုသို့ရခြင်းသည် ဒဏ်နှင့်တကွဖြစ်၏။ ဓားလက်နက်နှင့်တကွဖြစ်၏။ ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ၊ ရာဂကင်းခြင်းငှာ၊ ချုပ်ခြင်းငှာမဖြစ်။ ရှင်ပင်ဘုရား၏တရားတော်ကိုနာရသောကြောင့် ရအပ်သောဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် ကား ဒဏ်နှင့်တကွမဖြစ်။ ဓားလက်နက်နှင့်တကွမဖြစ်။ စင်စစ်လျှင် ငြီးငွေ့ခြင်းငှာ၊ ရာဂကင်းခြင်းငှာ၊ ချုပ်ခြင်းငှာ ဖြစ်၏”ဟု သိကြားလျှောက်၏။

“သင်သိကြားမင်းအား အဘယ်မည်သောအကျိုးတို့ကို မြင်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့သဘောရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ကြားသနည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရားမေးတော်မူပြန်လျှင် “ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား... ခြောက်ပါးသောအကျိုးတို့ကိုမြင်၍ ဤသို့သဘောရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကိုကြားပါ၏”ဟု လျှောက်သော် “ခြောက်ပါးသော အကျိုးတို့ကား အဘယ်နည်း”ဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့်—

- ၁။ “ရှင်ပင်ဘုရား.... ဤအရပ်၌ပင်နေသော နတ်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်အား နတ်တို့၏အသက်ကို ရအပ်ပြီ။ ဤရှေးဦးစွာသော အကျိုးတို့၊
- ၂။ နတ်ပြည်မှစုတေ့သော် နတ်၏အသက်ကိုစွန့်၍ အကြင်အရပ်၌ ငါ၏နှလုံးသည် မွေ့လျော်၏။ ထိုအရပ်၌ မတွေဝေသည်ဖြစ်၍ အမိဝမ်းတိုက်သို့ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ရောက်လတ္တံ့။ ဤနှစ်ခုမြောက်သောအကျိုးတို့၊
- ၃။ ငါသည်တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ ဘုရားသာသနာ၌ မွေ့လျော်လျက် အသင့်အားဖြင့် နေရလတ္တံ့။ ဤသုံးခုမြောက်သောအကျိုးတို့၊
- ၄။ အကြင်အခြင်းဖြင့် ငါ့အား အကြင်သစ္စာလေးပါးတရားသည် အကယ်၍ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤလေးခုမြောက်သော အကျိုးတို့၊
- ၅။ ငါသည် လူ့ပြည်မှစုတေ့၍ လူ့ပြည်၌ဖြစ်သောကိုယ်ကိုစွန့်၍ တဖန်နတ်ပြည်၌ မြတ်သောနတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤငါးခုမြောက်သော အကျိုးတို့၊
- ၆။ ငါ့အား အဆုံးစွန်သောကိုယ်ဖြစ်သည်ရှိသော် များစွာသော အခြံအရံရှိကုန်သော အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာတို့၏ နေရာသည် ငါ၏ နေရာဖြစ်လတ္တံ့။ ဤခြောက်ခုမြောက်သော အကျိုးတို့။

ဤခြောက်ပါးသောအကျိုးထူးတို့ကိုမြင်၍ ဤသို့ သဘောရှိသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို အကျွန်ုပ်ကြားပါ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……အပြီးသို့မရောက်သော အကြံရှိသည်ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှင်ပင်ဘုရားကိုရှာလျက် ရှည်စွာသော အခွန်ပတ်လုံး အကျွန်ုပ်သည် ကျင်လည်ရပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား…… အကြင်သူတို့ကို ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌နေကုန်သော ရဟန်းတို့-ဟူ၍မှတ်အပ်ကုန်၏။ ထိုသူတို့ကို အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့် နှစ်သက်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း-ဟု မေးပါသော်လည်း ထိုသူတို့သည် အကြောင်း၌၎င်း၊ အကျင့်၌၎င်း ဖြေခြင်းငှာ မပြည့်စုံစေနိုင်ကုန်။ ရှင်ပင်ဘုရား……ထိုရဟန်းဟူ၍မှတ်အပ်သော သူတို့သည် အကြင်အခါ၌ အကျွန်ုပ်သိကြားသည် လာ၏-ဟုသိကုန်၏။ ထိုအခါ၌ အကျွန်ုပ်ကိုသာ လျှင် အဘယ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ ဤသိကြားမင်း၏ အဖြစ်သို့ ရောက်သနည်း-ဟုမေးကုန်၏။

ကြားဘူးတိုင်းသောတရားကို ထိုသူတို့အား အကျွန်ုပ်သည် ဟောရ၏။ ဤသို့အကျွန်ုပ်ဟောကာမျှတည်းဖြင့် ငါတို့သည်တရားကိုလည်း ကြားရ၏။ သိကြားမင်းကိုလည်း မြင်ရပေ၏-ဟု ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။ အကြင်အခါ၌ ဝိစိကိစ္ဆာကို ဖျောက်တတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် မြင်၏။ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုဆည်းကပ်ပါပြီ။ တဏှာတည်းဟူသောငြောင့်ကို နှုတ်တတ်သော တုဘက်ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူထသော ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူထသော နေမင်း၏အဆွေဖြစ်တော်မူထသော မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် ရှိခိုးပါ၏”ဟုရှိခိုးပြီး၍—

သိကြားသည် ပဉ္စသိခနတ်သားကိုခေါ်၍ “ပဉ္စသိခနတ်သား…… အကြင်သင့်အား ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုစေ၏။ ရှေးဦးစွာ သင့်အား ကြည်ညိုစေအပ်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သည် ပြဿနာမေးရပေကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ ငါတို့သည် ရပေ၏။ ထိုသင်နတ်သားသည် ငါတို့အား ကျေးဇူးကြီးလှပေ၏။ ထို့ကြောင့် အဘ၏အရာ၌ သင့်ကိုငါထားပါ၏။ သင်သည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်းကြီးဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဘဒ္ဒါအမည်ရှိသော သူရိယဝစ္ဆသကိုလည်း သင့်

အဇာတသတ်မင်းနှင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ စစ်ဖြစ်ခြင်း ၁၆၃

အား ငါပေး၏။ ထိုသူရိယဝဇ္ဇသားသည်လည်း သင်ပဉ္စသိခနတ်သားကို အလွန်ပင် တောင့်တလိုချင် ချစ်ခင်လေးမြတ်၏” ဤသို့ဆို၍ သူရိယဝဇ္ဇသားကို ပဉ္စသိခနတ်သားအား ပေးပြီးသော် သိကြားမင်းသည် မြေကြီးကို လက်ဖြင့် အထပ်ထပ် သုံးသပ်၍ “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” ဟူ၍ ဥဒါန်းကိုဆို၏။

[ဤနမောတဿ-အစရှိသည်ကား သိကြားမင်း၏ ဥဒါန်းရှိခိုးဂါထာတည်း။]

၂၃၄။ အဇာတသတ်မင်းနှင့် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ စစ်ဖြစ်ကြခြင်း

ဝဿကာရပုဏ္ဏားအား ခံနည်းနာစေခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူသောအခါ အဇာတသတ်သည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို စစ်ထိုးလိုသည်ဖြစ်၍ ငါသည် ဤသို့တန်ခိုးကြီးကုန်သော အာနုဘော်ကြီးကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုဖြတ်အံ့၊ ဖျက်ဆီးအံ့၊ အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်စေအံ့-ဟူ၍ ရပ်သောအခါ၊ ထိုင်သောအခါစသည်တို့၌ ဆိုလေ့ပြု၏။ စစ်ထိုးသွားအံ့သောငှာ ဗိုလ်ပါတို့ကိုစေ့စပ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤမင်းအား ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို စစ်ထိုးခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်လေသနည်း-ဟုငြားအံ့၊ ဂင်္ဂါနား၌ ပါဠိ မည်သော ရွာငယ်တရွာသည်ရှိ၏။ ထိုရွာကိုအမှီပြု၍ ဂင်္ဂါ၏အလယ်၌ ယူဇနာခွဲတိုင်အောင် အဇာတသတ်၏ အာဏာဖြစ်၏။ ဝဇ္ဇီမင်းကလည်း ယူဇနာခွဲတိုင်အောင် အာဏာထား၏။ တောင်ခြေရင်းမှ အဘိုးတိုက်တန်သော ဘဏ္ဍာသည် ပါဠိရွာသို့ တနှစ်တကြိမ် အရောင်းကျလာ၏။ အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုဘဏ္ဍာကိုယူအံ့သောငှာ ယနေ့သွားအံ့၊ နက်ဖြန်သွားအံ့-ဟု ကြံစဉ်အတွင်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့က အလျင်လာ၍ အလုံးစုံကိုယူသွားလေ၏။

အဇာတသတ်မင်းကား-နောက်ကျသဖြင့် ထိုဘဏ္ဍာတို့ကိုမရရှိသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့မရရှိဘန်များသဖြင့် ရန်ညှိုးဖွဲ့၍စစ်ထိုးခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်သတည်း။ ထို့နောင်မှကြံပြန်၏။ အပေါင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းမည်

သည်ဝန်လေး၏၊ အချည်းနှီး ထိုးခုတ်ခြင်း မည်သည်မရှိ၊ ထို့ကြောင့် တယောက်သောပညာရှိနှင့်တိုင်ပင်၍ စစ်ထိုးရမှုကားအပြစ်သည်ကင်း ရ၏၊ ဘုရားမြတ်စွာနှင့်တူသော ပညာရှိမည်သည်လည်း လောက၌မရှိ ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အဦးဖြစ်သောကျောင်း၌နေတော်မူ၏၊ ထို အရပ်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကိုမေးစေအံ့၊ ငါစစ်ထိုးသွား၍ အကျိုး ရှိမှုကား-မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူလတ္တံ့၊ အကျိုးမရှိမှု ကား မင်းကြီးသွား၍ အဘယ်မူစအံ့နည်း-ဟု မိန့်တော်မူလတ္တံ့၊ ဤသို့ ကြံပြီးသော် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားကို ခေါ်၍-

“ပုဏ္ဏား .... သင်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ငါ၏စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်တို့ကိုရှိခိုးချေ၊ မြတ်စွာဘုရားအား အနာနည်း သောအဖြစ်၊ ကြောင့်ကြနည်းသောအဖြစ် စသည်ကိုမေးချေ၊ ဘုန်းတော် ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား .... အဇာတသတ်မင်းသည် ရှင်ပင်ဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကိုရှိခိုးပါ၏၊ အနာနည်းသောအဖြစ်၊ ကြောင့်ကြနည်းသော အဖြစ်၊ ပေါ့ပါးသောအရာ၊ ချမ်းသာစွာနေရခြင်းတို့ကိုမေး၏၊ အဇာ တသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုစစ်ထိုးလို၏၊ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးကုန် သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏အမျိုးကို ငါသည်ဖြတ်အံ့၊ အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့-ဟု ဆိုသည်-ဟု လျှောက်လေ၊ မြတ်စွာဘုရားဆိုသော စကားကိုမှတ်၍ ငါ့အားကြားလော့၊ ဘုရားမြတ်တို့သည် နှုတ်ယွင်းသော စကားကိုမဆိုကုန်” ဟုဆိုသော် “ကောင်းပြီ အရှင်မင်းကြီး” ဟု ဝန်ခံ၍ ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ မင်းကြီးမှာလိုက် တိုင်းကို ကြားလျှောက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာအား ဘုရားရှင်မိန့်မြွက်တော်မူခြင်း

ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ယပ်လေခပ်၍ အနီး၌နေလင့်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ စကားမပြော မူ၍ အာနန္ဒာကိုခေါ်၍-

၁။ “အာနန္ဒာ .... အသို့နည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မပြတ်လျှင် စည်းဝေးခြင်း များကုန်၏-ဟုသင်ကြားဘူးသည် မဟုတ်လော” ဟု မေး တော်မူ၏၊ “ရှင်ပင်ဘုရား.... ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မပြတ်လျှင် အညီအညွတ်

အဇာတသတ်မင်းနှင့် လိန္ဒာမင်းတို့ ဝစ်ဖြစ်ခြင်း ၁၆၅

စည်းဝေးတိုင်ပင်ခြင်းများသည်ကိုအကျွန်ုပ်ကြားဘူးပါ၏”ဟုလျှောက်သော်“အာနန္ဒာ....အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် မပြတ်အညီအညွတ်စည်းဝေးခြင်းများကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ပြန့်ပွားစည်ပင်ခြင်းကိုသာအလိုရှိအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်”။

၂။ “အသို့နည်း အာနန္ဒာ...ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၏။ အညီအညွတ်ထကုန်၏။ အညီအညွတ်ပြုအပ်သော အမှုတို့ကို ပြုကုန်၏-ဟုသင်သည်ကြားဘူး၏လော”ဟုမေးတော်မူပြန်လျှင်“ကြားဘူးပါ၏”ဟု လျှောက်သဖြင့် “အာနန္ဒာ....အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး အညီအညွတ်စည်းဝေးကုန်၏။ အညီအညွတ်ထကုန်၏။ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ပြုဘွယ်ကိစ္စကို အညီအညွတ်ပြုကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်”။

၃။ “အသို့နည်း အာနန္ဒာ....ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည်ရှေးမင်းတို့မပညတ်အပ်သော အခွန်ဗလိနတ်စာဒဏ် တို့ကို အသစ်မပညတ်မူ၍ ရှေးပညတ်ထားအပ်သော အခွန်ဗလိနတ်စာပေးခြင်း၊ ဒဏ်ထားခြင်း တို့ကို မလွန်စေမူ၍ ရှေးဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ အကျင့်တရားကိုယူ၍ ကျင့်ကုန်၏-ဟုသင်သည်ကြားဘူး၏လော”ဟု မိန့်တော်မူပြန်လျှင်“ကြားဘူးပါ၏”ဟုလျှောက်သဖြင့်“အာနန္ဒာ...အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံးဝဇ္ဇီမင်းတို့သည်ရှေးမင်းတို့မပညတ်အပ်သော အခွန်စသည်တို့ကို မပညတ်မူ၍ ရှေးအစဉ်အားဖြင့် လာသော အခွန်ယူခြင်း အစရှိသည်တို့ကို မပြတ်စေမူ၍ ရှေးဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ အကျင့်တရားကိုယူ၍ ကျင့်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏။ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို အလိုမရှိအပ်”။

၄။ “အာနန္ဒာ.... အသို့နည်း၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အမျိုးအသက် အရွယ်ကြီးကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို အရိုအသေအလေးအမြတ်ပြုကုန်၏။ ပူဇော်ကုန်၏။ ထိုသို့သောသူတို့၏ စကားကို နားထောင်ကုန်၏-ဟုကြားဘူး၏လော”ဟု မေးတော်မူပြန်လျှင် “ကြားဘူးပါ၏ ရှင်ပင်

ဘုရား”ဟု လျှောက်သဖြင့် “အာနန္ဒာ..အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည်အမျိုးအသက်အရွယ် ကြီးကုန်သောဝဇ္ဇီမင်းတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပူဇော်သက္ကာရပြုကုန်၏။ ကြီးသောသူတို့၏ စကားကိုနားထောင်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ပွားစီးခြင်းကိုသာ လိုအပ်၏။ ယုတ်သည်ကို မလိုအပ်”။

၅။ “အသို့နည်း အာနန္ဒာ..ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမတို့ကို၎င်း၊ အမျိုးသတို့သမီးတို့ကို၎င်း အနိုင်အထက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသဖြင့် မပူပန်စေကုန်-ဟူ၍ သင်သည် ကြားဘူး၏လော” ဟု မေးတော်မူသော် “ရှင်ပင်ဘုရား...ကြားဘူးပါ၏”ဟု လျှောက်သဖြင့် “အာနန္ဒာ...အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည်အမျိုးမိန်းမတို့ကို၊ အမျိုးသတို့သမီးတို့ကို အနိုင်အထက် နှိပ်စက်၍ မပူမပန်စေကုန်၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာ လိုအပ်၏။ အယုတ်ကိုမလိုအပ်”။

၆။ “အသို့နည်း အာနန္ဒာ...ဝဇ္ဇီမင်းတို့သည်မြို့တွင်း၊ မြို့ပ၌ဖြစ်ကုန်သောစေတီယဌာနဟု ဆိုအပ်ကုန်သော နတ်တို့ကို အရိုအသေအလေးအမြတ်ပြုကုန်၏။ ထိုနတ်တို့အားပေးဘူးသည်ကို၊ ပြုဘူးသည်ကို၊ တရားနှင့်လျော်သော ဗလိနတ်စာကို မယုတ်စေကုန်-ဟူ၍ သင်သည် ကြားဘူး၏လော”ဟု မေးတော်မူပြန်သော် “ရှင်ပင်ဘုရား... ကြားဘူးပါ၏”ဟု လျှောက်သဖြင့် “အာနန္ဒာ...မြို့တွင်း၊ မြို့ပ၌ ဖြစ်ကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောနတ်တို့ကို အရိုအသေအလေးအမြတ်ပြုကုန်လျက် ရှေးမင်းတို့ပေးမြဲတိုင်း၊ ပြုမြဲတိုင်း တရားနှင့်လျော်စွာ နတ်ခွန်ပူဇော်သက္ကာရကို အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး မယုတ်စေကုန်၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ထိုနတ်တို့သည် မစစောင့်ရှောက်သည်ဖြစ်၍ မဖြစ်သေးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကိုဖြစ်စေကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ချောင်းဆိုး၊ ကုတ်ဟီးအစရှိသော အနာတို့ကိုပျောက်စေကုန်၏။ စစ်မြေအရပ်၌ အဘော်အပေါင်းဖြစ်၍ စောင်မကုန်၏။ ဤသို့အားဖြင့် ထိုဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ပြန့်ပွားကြီးကျယ်ခြင်းကိုသာအလိုရှိအပ်၏။ အကျိုးစီးပွားယုတ်သည်မဖြစ်ရာ”။

၇။ “အသို့နည်း အာနန္ဒာ…… ဝဇ္ဇိမင်းတို့သည် ရဟန်းသံဃာကို သဒ္ဓါကုန်၏၊ ကြည်ညိုကုန်၏၊ ရဟန်းများရောက်လာသည်ရှိသော် ခရီး ဦးကြိုဆိုကုန်၏၊ သွား၍ဖူးမြင်ကုန်၏၊ ပြောဟောကုန်၏၊ တရားနာကုန် ၏၊ အလှူပေးကုန်၏၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းပြု၍လှူကုန်၏၊ မလာသေးသော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့နိုင်ငံသို့ လာရောက်ပါအံ့နည်း၊ လာပြီးသောရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင်ချမ်းသာစွာနေရပါအံ့နည်း ဟု အောက်မေ့ခြင်း၊ ကျောင်းပါး၌သစ်ပင်တို့ကိုမခုတ်ခြင်း၊ ကျင်ကြီး- ကျင်ငယ်မပြုခြင်း၊ ကျောင်း-ရေကန်တို့၌ ငါးတို့ကိုမဖမ်းယူခြင်းစသည် တို့ဖြင့် တရားနှင့်လျော်စွာသော အစောင့်အရှောက်သည်ဖြစ်၏-ဟု သင်ကြားဘူး၏လော” ဟုမေးတော်မူပြန်သဖြင့် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား…… ကြားဘူးပါ၏” ဟုလျှောက်သဖြင့်—

“အာနန္ဒာ…… ဤသို့လျှင် ဝဇ္ဇိမင်းတို့သည် ရဟန်းသံဃာတို့၌သဒ္ဓါ ကြည်ညိုသဖြင့် မလာသေးသော ရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့နိုင်ငံသို့လာပါအံ့နည်း၊ လာပြီးသောရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့ လျှင်ချမ်းသာစွာနေရအံ့နည်း-ဟု ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ သွား၍ဖူးမြင်ခြင်း၊ စကားပြောဟောခြင်း၊ အလှူပေးခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ ကျောင်း-ကန် ဆောက်၍ပေးခြင်း၊ ကျောင်း၏အနီး၌သစ်ပင်တို့ကို မခုတ်မထစ်ခြင်း၊ ကျင်ကြီး-ကျင်ငယ်မစွန့်ခြင်း၊ ကျောင်း-ကန်၌ ငါးတို့ကို မဖမ်းယူခြင်းတို့ ဖြင့် တရားနှင့်လျော်စွာစောင့်ရှောက်ကုန်သော ဝဇ္ဇိမင်းတို့၏နိုင်ငံသည် ရဟန်းသံဃာတို့၏နေရာဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် နတ်တို့စောင့်ရှောက်သော် ဘီလူးတို့သည်ဖမ်းစားနှိပ်စက်ခြင်းငှာ ခွင့်မရသည်ဖြစ်၍ အနာရောဂါ ကင်းသဖြင့် ဝဇ္ဇိမင်းတို့အား စီးပွားချမ်းသာ ပြည်ရွာတိုင်းကား ပြန့် ပွားစည်ပင်သည်သာဖြစ်ရာ၏၊ ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ” ဟု မိန့်တော်မူ ပြီး၍—

“ဝဿကာရပုဏ္ဏား…… တပါးသော အခါ၌ သာနန္ဒရမည်သော ဘီလူးသည် စောင့်အပ်သောသစ်ပင်၏အနီး၌ ဆောက်၍ လှူအပ် သောကြောင့် သာနန္ဒရစေတီယမည်သောကျောင်း၌ငါနေသောအခါ ဤအပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးကို ဝဇ္ဇိမင်းတို့အားဟောအပ်ပြီ၊ အ ကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ဤတရားခုနစ်ပါးသည် ဝဇ္ဇိမင်း

တို့၌ထင်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ပြန့်ပွားစည်ပင်သည်သာဖြစ်ရာ၏။ ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ” ဟု ဟောတော်မူ၏။

အဇာတသတ်မင်းထံသံတော်ဦးတင်ခြင်း

ဤသို့ဟောတော်မူပြီးသော်ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည်ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ဂေါတမ……တပါးတပါးသော အပရိဟာနီတတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့အားလည်း ပြန့်ပွားစည်ပင်သည်သာဖြစ်ရာ၏။ ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ၊ ခုနစ်ပါးသော အပရိဟာနီယတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော ဝဇ္ဇီမင်းတို့အားကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း။ ရှင်ပင်ဘုရား……အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ဖြားယောင်းခြင်း၊ အချင်းချင်း ကွဲပြားအောင်ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကိုထား၍ စစ်ထိုးခြင်းကိုမပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်း။” ဟုလျှောက်ပြီးမှမြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူသောတရားစကားကို နှစ်လိုဝမ်းမြောက်၍ သွားအံ့သော အကြောင်းကိုပန်၍သွားလေ၏။

[ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ရွှေငွေလက်ဆောင်ပေးသဖြင့် ဖြားယောင်းခြင်းကိုထား၍ အချင်းချင်းကွဲပြားအောင် ဖျက်သည်ကိုထား၍ ဟူသောစကားကို ဝဿကာရပုဏ္ဏားဆိုသည်ကား မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူသောစကားကြောင့် နည်းကိုရ၍ဆိုသတည်း။ နည်းကိုရအံ့သည်ကို မြတ်စွာဘုရားသိတော်မမူသလော၊ သိတော်မူ၏။ သိလျက်အဘယ်ကြောင့် အာနန္ဒာနှင့် ပြောဆိုတော်မူလေသနည်း- ဟူမူကား-

ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို သနားတော်မူသောကြောင့်တည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြံတော်သည်ဖြစ်၏။ ငါသည် အာနန္ဒာနှင့် မပြောဆိုသည်ရှိသော် ဤရာဇဂြိုဟ်မင်းသည် သုံးလေးရက်ဖြင့် သွား၍ အလုံးစုံသော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို ဖမ်းလတ္တံ့ ၊ ငါပြောဆိုသည်ရှိသော်ကား- သုံးနှစ်ပတ်လုံး ညီညွတ်သောမင်းတို့ကို ကွဲပြားအောင်ဖျက်ပြီးမှယူလတ္တံ့ ၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ဤမျှလောက်သောနှစ်ပတ်လုံးအသက်ရှည်ကုန်လျက်မိမိတို့၏တည်ရာဖြစ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုပြုရကုန်လတ္တံ့ - ဟု အကြံတော်ရှိ၍ ဝဿကာရပုဏ္ဏား၏ရှေ့တွင် အရှင်အာနန္ဒာနှင့်ပြောဆိုတော်မူသတည်း။]

ဝဿကာရပုဏ္ဏားသည် အဇာတသတ်မင်း၏အထံသို့ ရောက်သောအခါ၌ “ဆရာ……မြတ်စွာဘုရားသည်အဘယ်သို့ဆိုတော်မူသနည်း” ဟု

မင်းကြီးမေး၏။ ထိုဝဿကာရပုဏ္ဏားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားဆိုတော်မူတိုင်းကိုကြား၏။ “မင်းကြီး…… ရဟန်းဂေါတမ၏စကားသည် တစုံတခုသောအကြောင်းဖြင့် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ဖမ်းအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်၊ ရွှေငွေလက်ဆောင်ပေး၍ ဖြားယောင်း၍ အကျွမ်းဝင်သဖြင့်သော်လည်း ယူအံ့သောငှာ တတ်ကောင်း၏။ အချင်းချင်းကွဲပြားအောင်ပြု၍ ကွဲပြားသဖြင့်လည်း ယူအံ့သောငှာ တတ်ကောင်း၏”ဟု ဆို၏။

ဝဿကာရပုဏ္ဏား၏ဘေဒဥပါယ်

ထို့နောင်မှ အဇာတသတ်မင်းသည် ဝဿကာရကိုဆို၏။ “ဆရာ… ဖြားယောင်းသဖြင့် ငါတို့အား ဆင်၊မြင်းသာ ပျောက်ပျက်တော့မည်၊ ကွဲပြားအောင် ပြု၍ယူအံ့၊ အဘယ်သို့ ပြုရသော် သင့်အံ့နည်း”ဟု ဝဿကာရကိုမေး၏။ ဝဿကာရက “မင်းကြီးသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကိုရည်၍ ပရိသတ်၏အလယ်၌ စကားကိုဖြစ်စေလော့၊ ထို့နောင်မှ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်သောမင်းကြီး…… ထိုဝဇ္ဇီမင်းတို့သည် လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကိုပြု၍ အသက်မွေးကုန်၏။ ထိုဝဇ္ဇီမင်းတို့ဖြင့် သင်မင်းကြီးအား အဘယ်ပြုအံ့နည်းဆို၍ အကျွန်ုပ်သွားအံ့၊ ထို့နောင်မှ အရှင်မင်းကြီးသည် အချင်းတို့…… အကြောင်းအသို့နည်း၊ ငါသည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အားအကြောင်းပြု၍ဖြစ်သောစကားကိုဝဿကာရသည် ဖြစ်၏ဟု ဆိုကုန်လော့၊ နေအဘို့၌လည်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့ထံသို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို အကြင်သူတို့အား စေ၍ အကျွန်ုပ်သည် ပို့စေအံ့၊ ထိုသူတို့ကို ဖမ်းစေ၍ မေးစစ်၍ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဖမ်းစေလော့၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်ကိုနှောင်ဘွဲ့ခြင်း၊ ရိုက်ခတ်ခြင်းတို့ကိုမပြုမူ၍ အကျွန်ုပ်ကိုဦးခေါင်းပြည်းကာမျှကိုပြု၍ မြို့မှ နှင်ထုတ်ကုန်လော့၊ ထိုသို့နှင်ထုတ်သောအခါ ငါသည် သင်မင်းကြီး၏မြို့၌ တံတိုင်းတို့ကို၊ ကျုံးတို့ကိုပြုစေ၏၊ ငါသည် မြို့တံတိုင်းအားနည်းသောအရာကိုသိ၏၊ ကျုံးတိမ်ရာနက်ရာကိုသိ၏၊ မကြာမြင့်မီပင် အဖြောင့်ကိုပြုအံ့-ဟု ဆိုအံ့၊ ထိုစကားကိုကြား၍ သင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်ကို လိစ္ဆဝီမင်းတို့ထံသို့သွားစေသတည်းဟု ဆိုကုန်လော့”ဟု ဝဿကာရပုဏ္ဏားဆို၏။ ထိုအလုံးစုံကို အဇာတသတ်မင်းပြု၏။

လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ထိုဝဿကာရပုဏ္ဏား၏ လာကြောင်းကိုကြား၍ “ဤပုဏ္ဏားသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားအား ဂင်္ဂါကို ကူးစိမ့်သောငှာ မပေးကုန်လင့်” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းအပေါင်း တို့တွင် အချို့သောသူတို့သည် “ငါတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုသော ကြောင့် ထိုပုဏ္ဏားကို ဤသို့ပြု၏” ဟု ဆိုသော် “ထိုသို့ဖြစ်တပြီးကား အချင်းတို့...ကူးစေလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုဝဿကာရ ပုဏ္ဏားကို လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြင်၍ “အဘယ့်ကြောင့်လာသနည်း” ဟု မေးကုန် ၍ ထိုအလုံးစုံကို ဝဿကာရကြား၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် “အနည်းငယ် သောအမှုဖြင့် အဇာတသတ်မင်း သင့်အား ဤသို့လေးသော ဒဏ်ကို ပြုခြင်းငှာ မလျောက်ပတ်ဟု ဆို၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သင့်အားအရာ အထူးသည် အဘယ်သို့နည်း” ဟုမေးကုန်၏။ “ငါသည်တရားဆုံးဖြတ် သော အမတ်ကြီးဖြစ်၏” ဟု ဆိုသဖြင့် “ငါတို့မြို့၌ တရားသူကြီးအရာ သည်ပင် သင့်အားဖြစ်စေတော့” ဟု ဆိုကုန်သဖြင့် ထိုဝဿကာရပုဏ္ဏား သည် ကောင်းစွာတရားကို ဆုံးဖြတ်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းသားငယ်တို့သည် ထိုဝဿကာရပုဏ္ဏား၏အထံ၌ အတတ်ပညာသင်ကုန်၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးသည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့၌ တည်ပြီး သည်ဖြစ်၍ တနေ့သ၌ တယောက်သော လိစ္ဆဝီမင်းကို လက်၌ငင်၍ တင့်အပ်ရာသို့သွား၍ “သူငယ်တို့သည် လယ်ထွန်ကုန်၏လော” မေး၏။ “ဪ—ထွန်ကုန်၏” ဟုဆိုသော် “နွားနှစ်ခုတို့ကိုက၏လော” မေးပြန် ၏။ “ဆရာ...နွားနှစ်ခုတို့ကိုက၏” ဟုဆို၏။ ဤမျှသာပြောဆို၍ပြန်လွှတ် ၏။ ထို့နောင်မှ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းကို တယောက်သောမင်းသည် “သင့်အား ဆရာသည် အဘယ်သို့ဆိုသနည်း” ဟုမေး၏။ ထိုပုဏ္ဏားမေးတိုင်းကို ပြောသော် မယုံသည်ဖြစ်၍ “ဤမင်းသည်ငါ့အား ဟုတ်မှန်သောစကား ကိုမဆို” ဟု ထိုမင်းနှင့်တကွ ကွဲပြားလေ၏။ ပုဏ္ဏားသည်တပါးသောနေ့ ၌လည်း လိစ္ဆဝီမင်းတယောက်ကို တခုသောအစွန်သို့ ဆောင်၍ “အဘယ်ဟင်းလျာဖြင့်စားခဲ့သနည်း” ဟုမေးပြန်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းကိုလည်း တပါးသောမင်းသည် “သင့်အားဆရာအသို့ဆိုသနည်း” ဟု မေး၍ ဟုတ် တိုင်းကို ပြန်ဆိုသော်လည်း မယုံ၍ ထိုမင်းနှင့်ကွဲ၏။

အဇာတသတ်မင်းနှင့်လိစ္ဆဝီမင်းတို့စစ်ဖြစ်ခြင်း ၁၇၁

တနေ့သ၌လည်း တယောက်သောလိစ္ဆဝီမင်းကို တခုသောအစွန် သို့ဆောင်၍ “သင်လိစ္ဆဝီမင်းသည် အလွန်ဆင်းရဲလှသလော”ဟုမေး ၍“အဘယ်သူသည် ဤသို့ဆိုသနည်း”ဟု မေးသော် “ဤမည်သော လိစ္ဆဝီဆို၏” ဟုပြော၏။ တနေ့သ၌လိစ္ဆဝီမင်းတယောက်ကို လျှောက် ပတ်ရာသို့ ဆောင်၍ “သင်သည်ကြောက်တတ်လှသည်ဆိုသလော”ဟု မေး၍ “အဘယ်သူသည်ဤသို့ဆိုသနည်း”ဟု ပြန်၍မေးသော် “ဤမည် သောလိစ္ဆဝီသည်ဆို၏”ဟုပြော၏။ဤသို့သောနည်းဖြင့်တပါးသူသည်မ ဆိုသောစကားကိုတပါးသူအားဆို၍သုံးနှစ်တို့ဖြင့်ထိုခုနစ်ရာခုနစ်ကျိပ် ခုနစ်ယောက်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို အချင်းချင်းကွဲပြားစေ၏။ အကြင် အခြင်းဖြင့်ပြုသည်ရှိသော် တကြောင်းတည်းသောခရီးဖြင့် နှစ်ယောက် သောလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မသွားကုန်၊ ထိုအချင်းဖြင့်ပြု၏။

စည်းဝေးသောစည်ကို လည်စေသော်လည်း “အစိုးရသောလိစ္ဆဝီ မင်းတို့သည် စည်းဝေးစေကုန်၊ ရဲရင့်ကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် စည်းဝေးစေကုန်”ဟုဆို၍ မစည်းဝေးကုန်ပြီ။

ဝေသာလီပြည်ပျက်စီးခြင်း

ဝဿကာရသည် အဇာတသတ်မင်းထံ “ယခုအခါ၌ လိစ္ဆဝီမင်း တို့ကို ဖမ်းယူအပ်သော အခါတည်း၊ အရှင်မင်းကြီးသည် လျင်စွာ စစ်ချီ၍လာစေသတည်း” ဟုသတင်းစကားစေလိုက်၍အဇာတသတ်မင်း သည် ဗိုလ်ပါရုံးစု၍ မြို့မှထွက်၏။ ဝေသာလီမင်းတို့သည် ကြားကုန်၍ “အဇာတသတ်အား ဂင်္ဂါကိုကူးအံ့သောငှာ မပေးကုန်အံ့”ဟု စည် လည်စေကုန်၏။ ထိုစည်သံကိုကြားကုန်၍လည်း “ရဲရင့်သော လိစ္ဆဝီ မင်းတို့သာ စည်းဝေးကုန်လော့”စသည်ဆို၍ မစည်းဝေးဘဲနေကုန်၏။ “မြို့သို့ ဝင်စိမ့်သောငှာ မပေးကုန်အံ့၊ တံခါးတို့ကိုပိတ်၍နေကုန်အံ့”ဟု စည်လည်စေကုန်၏။ တယောက်သောလိစ္ဆဝီမင်းသည်မျှ မစည်းဝေးပြီ၊ ဟင်းလင်းရှိမြဲတိုင်းသောတံခါးတို့ဖြင့်အဇာတသတ်မင်းသည်ဝေသာလီ မြို့သို့ဝင်၍ အလုံးစုံကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက် စေ၍ ပြန်လေ၏။

[ဝေသာလီပြည် ပျက်သည်ကား-မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ သည့်နောက် သုံးနှစ်မှတည်း၊ ဝဿကာရပုဏ္ဏား မြတ်စွာဘုရားကို မေး

လာသည်ကား-မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ လေးဆယ့်
လေးဝါမြောက် ဝါဆိုတော်မူပြီး၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လာ၍ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်
ကျောင်း၌ နေတော်မူသော အခါတည်း။]

၂၃၅။ ရဟန်းတို့အားအပရိဟာနိယတရားတို့ကို ဟောတော်မူခြင်း

ဝဿကာရပုဏ္ဏား မြတ်စွာဘုရားအထံမှဖဲ၍ မကြာမီလျှင် မြတ်စွာ
ဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ “အာနန္ဒာ……အကြင်မျှလောက်
သော ရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုမှီ၍နေကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်
သော ရဟန်းတို့ကို ယခုအခါ၌ စည်းဝေးစေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏၊
အရှင်အာနန္ဒာသည် “ကောင်းပြီအရှင်ဘုရား” ဟု ဝန်ခံ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့
ပတ်လည် တဆယ်ရှစ်ဆောင်သော ကျောင်းရပ်တို့တွင် ဝေးသော
ကျောင်းတို့သို့တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းတို့ကိုစေလွှတ်၍နီးသောကျောင်း
တို့သို့ မိမိကိုယ်တိုင်သွား၍ “ငါ့အရှင်တို့……ညီမူရာစရပ်၌ ငါ့ရှင်တို့၏
စည်းဝေးခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုတော်ရှိ၏၊ ယခုအခါငါ့ရှင်တို့
စည်းဝေးကုန်လော့” ဟု နှိုးဆော်၍စည်းဝေးကုန်ပြီးသော် အာနန္ဒာ
သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ “ရှင်ပင်ဘုရား……သံဃာအပေါင်းသည်
ညီမူရာစရပ်၌စည်းဝေးပါပြီ၊ ညီမူရာစရပ်သို့ ကြွတော်မူအပ်သော
အခါကို ရှင်ပင်ဘုရားသည် သိတော်မူပါလော့” ဟုလျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူလာ၍ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌
နေတော်မူလျက် “ချစ်သားရဟန်းတို့……သင်တို့အား အပရိဟာနိယ
တရားခုနစ်ပါးကို ငါဟောအံ့၊ သင်တို့သည်နာကုန်လော့၊ နှလုံး၌ကောင်း
စွာပြုကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍-

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့… အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
သင်ရဟန်းတို့သည် မပြတ်စည်းဝေးကုန်၏၊ စည်းဝေးခြင်းများကုန်၏၊
ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အားစည်ပင်ပြန့်ပွားခြင်း
ကိုသာ အလိုရှိအပ်၏၊ ယုတ်ခြင်းကိုအလိုမရှိအပ်။

အပရိဟာနိယတရားတို့ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၇၃

၂။ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် အညီအညွတ်ထကုန်လတ္တံ့၊ အညီအညွတ်သံဃာ့ကိစ္စကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်ရဟန်းတို့အား စည်ပင်ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာ အလိုရှိအပ်၏၊ ယုတ်ခြင်းကိုအလိုမရှိအပ်။

၃။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်း တို့သည် ဘုရားမပညတ်သည်ကို မပညတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဘုရားပညတ်တော်မူသော သိက္ခာပုဒ်ကို မဖျက်ကုန်လတ္တံ့၊ ပညတ်အပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာ လိုအပ်ကုန်၏၊ ယုတ်သည် မဖြစ်ရာ။

၄။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် ညဉ့်၏အပိုင်းအခြားကို သိခြင်းများကုန်သော ရဟန်းပြု၍ကြာမြင့်ကုန်ပြီးသော မထေရ်ကြီးတို့ကို အရိုအသေအလေးအမြတ် ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမထေရ်ကြီးတို့၏စကားကိုနားထောင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး သင်ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာအလိုရှိအပ်၏၊ ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ။

၅။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် ဘဝသစ်ကိုတဘန်ဖြစ်စေတတ်သော ဖြစ်ဆဲသောတဏှာ၏အလိုသို့မလိုက်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏၊ ယုတ်သည်ကိုမလိုအပ်။

၆။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလ ပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် တောကျောင်းနေခြင်းတို့၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏၊ ယုတ်သည်မဖြစ်ရာ။

၇။ အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား မလာကုန်သေးသော သီလကိုချစ်ကုန်သောရဟန်းတို့သည် အဘယ်သို့လျှင် လာပါကုန်အံ့နည်း၊ လာကုန်ပြီးသော သီလကိုချစ်ကုန်သောရဟန်းတို့လည်း ချမ်းသာစွာ နေပါကုန်အံ့နည်း-ဟူ၍ သတိကိုဖြစ်စေကုန်

လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး သင်ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏၊ ယုတ်သည်ကိုမလိုအပ်။

ချစ်သားရဟန်းတို့..... အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤခုနစ်ပါးကုန်သော အပရိဟာနိယတရားတို့သည် ရဟန်းတို့၌တည်ကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤခုနစ်ပါးသောတရားတို့၌ ထင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာ လိုအပ်၏၊ ယုတ်သည်ကို မလိုအပ်။

ချစ်သားရဟန်းတို့.....တပါးကုန်သော အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးတို့ကိုလည်း ဟောအံ့။

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့.. အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် အမှု၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်၊ အမှု၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို ယှဉ်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၂။ စကား၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်၊ စကား၌ မွေ့လျော်သော အဖြစ်ကို ယှဉ်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၃။ အိပ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်၊ အိပ်ခြင်း၌မွေ့လျော်သည်၏ အဖြစ်ကို ယှဉ်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၄။ ဂိုဏ်းအချွေအရံ၌ မွေ့လျော်ကုန်သည်၊ ဂိုဏ်းအချွေအရံ၌ မွေ့လျော်သောအဖြစ်ကို ယှဉ်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၅။ ယုတ်မာသောအလိုရှိကုန်သည်၊ ယုတ်မာသော အလို၏နိုင်ငံ သို့လိုက်ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၆။ ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်း ရှိကုန်သည်၊ ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းသို့ ကိုင်းညွတ်သောအဖြစ်ရှိကုန်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၇။ အနည်းငယ်မျှသောဈာန်၊မဂ်၊ဖိုလ်အထူးကိုရသဖြင့် ထိုတရားကိုရသည်၏အခြားမဲ့၌ လုံ့လကို လွှတ်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏၊ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်။

အပရိဟာနိယတရားတို့ကိုဟောတော်မူခြင်း ၁၇၅

ချစ်သားရဟန်းတို့.... အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့၌ ဤခုနစ်ပါးသောတရားတို့သည် တည်ကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤခုနစ်ပါးသောတရားတို့၌ ထင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား စည်ပင်ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာ လိုအပ်ကုန်၏၊ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်။

ချစ်သားရဟန်းတို့...တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟောဦးအံ့။

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့.... အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ထိုရဟန်းတို့သည် သဒ္ဓါတရားရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၂။ ရှက်သောနှလုံးရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၃။ လန့်သောနှလုံးရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၄။ အကြားအမြင်များကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၅။ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၆။ ရှေးရှုထင်သောသတိရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

၇။ ပညာရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပွားခြင်းကိုသာ အလိုရှိအပ်၏၊ ယုတ်ခြင်းကိုအလိုမရှိအပ်ကုန်။

ချစ်သားရဟန်းတို့.... အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤအပရိဟာနိယတရားခုနစ်ပါးတို့သည် ရဟန်းတို့၌တည်ကုန်လတ္တံ့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤတရားခုနစ်ပါးတို့၌ထင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံးရဟန်းတို့အား ပြန့်ပွားစည်ပင်ခြင်းကိုသာ အလိုရှိအပ်ကုန်၏၊ ယုတ်ခြင်းကိုအလိုမရှိအပ်ကုန်။

ချစ်သားရဟန်းတို့....တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော အပရိဟာနိယတရားခုနစ်ပါးတို့ကိုဟောဦးအံ့- ကောင်းစွာနာလင့်ကုန်။

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့....အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် သတိသမ္ဗောဇ္ဈင်ကို ပွားစေကုန်လတ္တံ့။

၂။ ဓမ္မဝိစယသမ္ဗောဇ္ဈင်ကို၊

၃။ ဝီရိယသမ္ဗောဇ္ဈင်ကို၊

၄။ ပီတိသမ္မောဇ္ဈင်ကို၊

၅။ ပဿဒ္ဓိသမ္မောဇ္ဈင်ကို၊

၆။ သမာဓိသမ္မောဇ္ဈင်ကို၊

၇။ ဥပေက္ခာသမ္မောဇ္ဈင်ကိုပွားစေကုန်လတ္တံ့။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကို မလိုအပ်ကုန်။

အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤတရားခုနစ်ပါးတို့သည် ရဟန်းတို့၌ တည်ကုန်လတ္တံ့။ ရဟန်းတို့သည် ဤတရားခုနစ်ပါးတို့၌ ထင်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာ လိုအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်ကုန်။

ချစ်သားတို့....တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးတို့ကို ဟောဦးအံ့။

၁။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည်အနိစ္စသညာကိုပွားစေကုန်လတ္တံ့။

၂။ အနတ္တသညာကို၊

၃။ အသုဘသညာကို၊

၄။ အာဒိနဝသညာကို၊

၅။ ပဟာနသညာကို၊

၆။ ဝိရာဂသညာကို၊

၇။ နိရောဓသညာကို ပွားစေကုန်လတ္တံ့။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်။

ချစ်သားရဟန်းတို့....တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော အပရိဟာနိယတရား ခြောက်ပါးတို့ကိုဟောဦးအံ့။

၁။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့သည် သီတင်းသုံးဘော်ရဟန်းတို့၌ မျက်မှောက်၎င်း၊ မျက်ကွယ်၎င်း မေတ္တာကာယကံကို ရှေးရှုဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။

၂။ မေတ္တာဝစီကံကို ရှေးရှုဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။

၃။ မေတ္တာမနောကံကို ရှေးရှုဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။

၄။ “အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံး တရားနှင့်လျော်ကန်သော တရားသဖြင့် ရအပ်ကုန်သော အကြင်လင်္ကာတို့သည်ရှိကုန်၏။ အဆုံးစွန်အားဖြင့် တသပိတ်ပြည့်ရုံမျှသော ဆွမ်းရှိကုန်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော လင်္ကာတို့ကိုသီလရှိကုန်သောသီတင်းသုံးဘော်ရဟန်းတို့နှင့်ခွဲခြမ်းဝေစာန်၍ သုံးဆောင်လေ့ရှိသည်။ သီတင်းသုံးဘော်တို့နှင့်ဆက်ဆံသောသုံးဆောင်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။”

၅။ “အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံးရဟန်းတို့အားမကျိုးကုန်သော၊ မပေါက်ကုန်သော၊ မပြောက်ကုန်သော၊ မကျားကုန်သော တဏှာ၏ကျွန်အဖြစ်မှ တော်လွန်ကုန်သော၊ ဗညာရှိတို့ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော၊ မှားသောအားဖြင့် မသုံးသပ်အပ်ကုန်သော သမာဓိကိုဖြစ်စေ တတ်ကုန်သော သီလတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသောသီလတို့၌ သီတင်းသုံးဘော်ရဟန်းတို့နှင့်မျက်မှောက်၌၎င်း၊ မျက်ကွယ်၌၎င်း တူသောသီလရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့သည်နေကုန်လတ္တံ့။”

၆။ “ရဟန်းတို့အားမြတ်သောသံသရာဝဋ်မှထွက်မြောက်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ကောင်းစွာဝဋ်ဆင်းရဲ၏ ကုန်ကြောင်းဖြစ်သော အကြင်အယူသည်ရှိ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသောအယူ၌ သီတင်းသုံးဘော်ရဟန်းတို့နှင့်တကွ မျက်မှောက်၌၎င်း၊ မျက်ကွယ်၌၎င်း တူသောအယူရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့သည်နေကုန်လတ္တံ့။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ပြန့်ပွားခြင်းကိုသာလိုအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်ကုန်”။

“ချစ်သားရဟန်းတို့....အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤအပရိဟာနိယတရား ခြောက်ပါးတို့သည် ရဟန်းတို့၌တည်ကုန်လတ္တံ့။ ဤအပရိဟာနိယတရားခြောက်ပါးတို့၌ရဟန်းတို့သည်ထင်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အားပြန့်ပွားစည်ပင်ခြင်းကိုသာလိုအပ်၏။ ယုတ်ခြင်းကိုမလိုအပ်ကုန်”။

ဤသို့လျှင်မြတ်စွာဘုရားသည် လေးဆယ့်လေးဝါမြောက် သာဝတ္ထိပြည်၌နေတော်မူ၍ ဝါကျွတ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါး၊ ရဟန်းတို့အား အပရိဟာနိယတရားခုနစ်ပါး၊ ခြောက်ပါး၊ ဤအပရိဟာနိယတရားတို့ကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကျောင်း၌နေတော်မူ၍—

ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ၊ ဣတိပညာ၊ သီလပရိဘာဝိတော သမာဓိ မဟပ္ပလော ဟောတိ မဟာနိဿိသော၊ သမာဓိပရိ-
ဘာဝိတာ ပညာ မဟပ္ပလာ ဟောတိ မဟာနိဿိသော၊ ပညာပရိ-
ဘာဝိတံ စိတ္တံ သမ္ပဒေဝ အာသဝေဟိ ဝိမုစ္ဆတိ၊ သေယျထိဒံ၊
ကာမာသဝါ ဘဝါသဝါ အဝိဇ္ဇာသဝါတိ။

ဟူသောဤတရားကို များစွာပြောဟောလေ့ကိုပြုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား-သီလသည် ဤသို့ဖြစ်၏၊ သမာဓိသည်ဤသို့ဖြစ်၏၊
ပညာသည် ဤသို့ဖြစ်၏၊ သီလဖြင့်ထုံအပ်သော သမာဓိသည် များ
သောအကျိုးရှိ၏၊ များသော အကျိုးဆက်ရှိ၏၊ သမာဓိဖြင့်ထုံအပ်
သော ပညာသည် များသောအကျိုးရှိ၏၊ များသော အကျိုးဆက်
ရှိ၏၊ ပညာဖြင့်ထုံအပ်သောစိတ်သည် ကောင်းစွာသာလျှင် အာသဝေါ
တရားတို့မှ လွတ်လွယ်၏၊ ဤအာသဝေါတရား ဟူသော်ကား-ကာမာ
သဝ, ဘဝါသဝ, အဝိဇ္ဇာသဝတည်း၊ ဤအာသဝေါတရားတို့မှလွတ်၏-
ဟူလိုသော်။

၂၃၆။ သီလ၏အပြစ် ၅-ပါး၊ အကျိုး ၅-ပါးကို ဟောတော်မူခြင်း

ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်သော
အတိုင်း နေတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ....အကြင်အရပ်
၌ အမ္မလဋ္ဌိကာသည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့သွားကုန်အံ့” ဟု ခေါ်တော်မူ၏၊
အရှင်အာနန္ဒာသည် “ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား” ဟု ဝန်ခံ၏၊ မြတ်စွာ
ဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းတို့နှင့်တကွ အမ္မလဋ္ဌိကာ
သို့ကြွတော်မူ၍ ထိုအမ္မလဋ္ဌိကာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအမ္မလဋ္ဌိကာ၌
လည်း “ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ၊” အစရှိသော တရားကိုသာ များစွာ
ပြောဟောတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အမ္မလဋ္ဌိကာ၌
မွေ့လျော်သောအတိုင်းနေတော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ....
အကြင်အရပ်၌ နာဠန္ဒပြည်သည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့သွားကုန်အံ့” ဟု
ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း “ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား” ဟု

သီလ၏အပြစ်၅-ပါး၊ အကျိုး၅-ပါးကို ဟောခြင်း ၁၇၉

ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားသည်များစွာသောရဟန်းသံဃာတို့နှင့်တကွနာဠန္ဒ သို့ကြွတော်မူ၍ ထိုနာဠန္ဒပြည်၌ ပါဝါရိကသူဌေး၏ သရက်ဥယျာဉ် တော၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေလျက် ရှိခိုး၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ကြည်ညို၏၊ အကြင်သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိခြင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုသစ္စာလေးပါးကိုသိခြင်း၌ မြတ်စွာဘုရားထက် လွန်မြတ်သောဘုရားမှတစ်ပါး ရဟန်းသည်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားသည်၎င်း မဖြစ်ဘူးလေကုန်၊ ယခုလည်းမရှိ၊ ဤသို့ကြံ၍ အကျွန်ုပ်သည် ကြည်ညို၏” ဟု လျှောက်သော်“သာရိပုတ္တရာ……သင်သည် မြတ်သော ဤမကြောက်မရွံ့သောစကားကို ဆိုအပ်၏၊ စင်စစ် မှတ်ယူအပ်သော ခြင်္သေ့ဟောက်သောအသံကဲ့သို့သောအသံကိုဟောက်၏”၊ ဤသို့အစရှိသောစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ “ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ”အစရှိသော ဤတရားကို ရဟန်းတို့အား များစွာပြောဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠန္ဒပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူတိုင်း နေပြီး၍ အရှင်အာနန္ဒာကို“အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ ပါဠိ မည်သောရွာငယ်သည်ရှိ၏၊ ထိုရွာသို့သွားကုန်အံ့” ဟုခေါ်တော်မူ၍များစွာသောရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ပါဠိရွာငယ်သို့ ကြွတော်မူ၍ရောက်တော်မူလေ၏၊ ပါဠိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွပါဠိရွာသို့ရောက်တော်မူလာပြီဟု ကြားကုန်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်လာကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌နေကုန်ပြီးသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားသည် အာဝသထာဂါရကို သည်းခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တုဏှိဘာဝဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။

အာဝသထာဂါရ ဟူသည်ကား-ညွှတ်သည်တို့ ဟည်းစိမ့်သောငှာ ဆောက်သောစရပ်တည်း၊ ပါဠိရွာ၌ အဇာတသတ်မင်း၊ လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ မင်းချင်းယောက်ျားတို့သည်လာကုန်၍ အိမ်ရှင်တို့ကို အိပ်မှတုတ်ပြီးလျှင် တလ၎င်း၊ တလခွဲပတ်လုံး၎င်း အခါခပ်သိမ်းမပြတ်လျှင် နေ

လာကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့လာသောအခါ၌ နေရာဖြစ်လတ္တံ့-ဟု ရွာလယ်၌ကြီးစွာသော စရပ်ကိုဆောက်၍ ထိုစရပ်တွင် တခုသော အရပ်၌ ဥစ္စာထားရာ၊ တခုသောအရပ်၌ လူနေရာတို့ကိုပြုကုန်၏။

ထိုပါဠိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရောက်တော် မူလာ၏-ဟု ကြားလျှင် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို သွား၍သော် လည်း ပင့်ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်လျက် မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုလိုပင် ငါတို့ရွာသို့ ကြွတော်မူလာပေ၏။ ယခုမြတ်စွာဘုရားအား အာဝသထာ ဂါရ၌ မင်္ဂလာစကား ကိုဆိုစေအံ့-ဟုကြံကုန်ပြီးသော် ဘုရားတို့မည် သည် တောကိုအလိုရှိ၏။ တော၌မွေ့လျော်ကုန်၏။ ရွာတွင်း၌ နေခြင်းငှာ အလိုရှိအံ့လော၊ မရှိအံ့လော-ဟုမသိကုန်သည်ဖြစ်၍ အာဝသထာဂါရ ကို မသုတ်သင် မပြင်ဆင်ဦးဘဲ မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်လာကုန်၍ “အာဝ သထာဂါရကို သည်းခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၍ ဘုရားဝန်ခံတော်မူ သောအခါ၌ သုတ်သင်ပြင်ဆင်အံ့သောငှာ အာဝသထာဂါရသို့ လာ ကုန်၍ အလုံးစုံသော အာဝသထာဂါရ၌ နေရာခင်းပြီးလျှင် တခုသော အရပ်၌မြတ်စွာဘုရားကိုကျိန်းစေအံ့-ဟုတင်းတိမ်ဖြင့်ကာရံ၍၊ ညောင် စောင်းခင်းထားကုန်၍၊ ရေဖြင့်ပြည့်သောစဉ့်အိုးတို့ကိုတည်၍၊ ဆီမီးတို့ ကိုထွန်းစေ၍ တဘန်မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်လာကုန်ပြီးမှ မြတ်စွာ ဘုရားကိုရှိခိုးပြီးလျှင် “ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား...အာဝသထာ ဂါရ၌အလုံးစုံကိုနေရာအပြည့်ခင်းအပ်ကုန်ပြီ၊ ရေဖြင့်ပြည့်သောစဉ့်အိုး တို့ကိုတည်အပ်ကုန်ပြီ၊ ဆီမီးထွန်းအပ်ကုန်ပြီ၊ ရှင်ပင်ဘုရားသည်ထိုစရပ် သို့ကြွအံ့သောအခါကိုသိတော်မူပါလော့” ဟူ၍ လျှောက်ကုန်၏။

ထိုညချမ်းသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သပိတ်၊ သင်္ကန်းတို့ကို အာနန္ဒာအားယူစေ၍ များစွာသောရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ အာဝသ ထာဂါရသို့ကြွတော်မူ၍ ခြေတော်တို့ကိုရေဖြင့်ဆေးပြီးလျှင် စရပ်တွင်း သို့ဝင်၍ အလယ်သည်တိုင်ကိုမြတ်စွာဘုရားသည်မှီ၍ အရှေ့သို့ရှေးရှုနေ တော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာသည်လည်း ခြေတော်တို့ကိုဆေးကုန်၍ စရပ် တွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်တော်မှ နံရံကိုမှီ၍အရှေ့ သို့မျက်နှာပြုလျက် နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုရှေ့ထား၍နေကုန်၏။ ပါ ဇုလိရွာသားဥပါသကာတို့သည်လည်း ခြေဆေးကုန်လျက် စရပ်တွင်း

သီလ၏အပြစ် ၅-ပါး၊ အကျိုး ၅-ပါးကိုဟောခြင်း ၁၈၁

သို့ဝင်ကုန်၍ အရှေ့နံရံကိုမှီကုန်ပြီးလျှင် အနောက်သို့မျက်နှာထားသဖြင့် ဘုရားကိုရှေးရှုပြု၍နေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုရှေ့ထား၍နေကုန်၏။

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠိလိဂ္ဂသားဥပါသကာတို့အား ပဉ္စမေ ဂဟပတယော အာဒိနဝါ ဒုဿီလဿ သီလဝိပတ္တိယာ-အစရှိသော အားဖြင့် သီလဝိပတ္တိသုတ်ကိုဟောတော်မူ၏။ ထိုသုတ်၌အဓိပ္ပါယ်ကား- “သုကြွယ်တို့...သီလမရှိသောသူအား သီလပျက်ခြင်းကြောင့် ငါးပါးကုန်သောအပြစ်တို့သည်ထင်ကုန်၏။ ငါးပါးဟူသည်ကား-

- ၁။ အကြင်သူသည် သီလပျက်၏။ ထိုသူအား မွေ့လျော့ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ဥစ္စာ၏ဆုံးပါးခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဤသည်လျှင်ရှေးဦးစွာသောအပြစ်တည်း။
- ၂။ ထိုသီလမရှိသောပုဂ္ဂိုလ်အား မကောင်းသောကျော်စောသံသည်နွံ့၍တက်၏။ ဤသည်လျှင်နှစ်ခုမြောက်သောအပြစ်တည်း။
- ၃။ ထိုသီလမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အကြင်အကြင်သော မင်း၊ ပုတ္တဘား၊ သုကြွယ်၊ ရဟန်းပရိသတ်သို့ဆည်းကပ်၏။ ထိုသို့သော ပရိသတ်သို့ မျက်နှာမသာသည်၊ မရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ဆည်းကပ်ရ၏။ ဤသည်လျှင်သုံးခုမြောက်သောအပြစ်တည်း။
- ၄။ ထိုသီလမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိုက်မဲတွေဝေလျက်သေရ၏။ ဤသည်လျှင်လေးခုမြောက်သောအပြစ်တည်း။
- ၅။ ထိုသီလပျက်စီးသောသူသည် သေသည်၏အခြားမဲ့၌မကောင်းသောသူတို့၏လားရာဖြစ်သော ငရဲ၌ဖြစ်ရလေ၏။ ဤသည်လျှင် ငါးခုမြောက်သောအပြစ်တည်း။

ဤငါးပါးသောအပြစ်တို့သည် သီလမရှိသောပုဂ္ဂိုလ်အား သီလပျက်သောကြောင့်ဖြစ်၏-ဟူလိုသည်။

ထို့နောင်မှ “ပဉ္စမေ ဂဟပတယော အာနိသံသာ သီလဝတော သီလသမ္ပဒါယ ကတမေ ပဉ္စ”စသည်ဖြင့်သီလသမ္ပဒါသုတ်ကိုဟောတော်မူ၏။ ထိုသုတ်၌ အဓိပ္ပါယ်ကား “သုကြွယ်တို့...သီလရှိသောသူအား သီလပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ငါးပါးသောအကျိုးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငါးပါးဟူသည်ကား-

- ၁။ သီလရှိသော သီလနှင့်ပြည့်စုံသောသူသည် ကုသိုလ်ဓမ္မ၌ မမေ့လျော့ခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုရ၏။
- ၂။ ကောင်းသောကျော်စောသံသည် နံ့၍တက်၏။
- ၃။ မင်းပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ ရဟန်းပရိသတ်တို့သို့ ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ မျက်နှာရှင်လန်းသည်ဖြစ်၍ ဆည်းကပ်ရ၏။
- ၄။ မတွေမဝေသည်ဖြစ်၍သေခြင်းကိုပြုရ၏။
- ၅။ သေသည်၏အခြားမဲ့၌ သီလပြည့်စုံသောသူသည် နတ်ရွာသို့ လားရ၏။

သီလရှိသောသူအား သီလနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးငါးပါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏-ဟူလိုသည်။

ဤသို့အစရှိသောအားဖြင့် များစွာသောညဉ့်တိုပတ်လုံး နှစ်သိမ့်စေ၍၊ ရှင်စေ၍၊ ထက်စေ၍၊ ဆောက်တည်စေ၍လွှတ်လိုက်၏။ “သူကြွယ်တို့... ညဉ့်ဦးယံသည်လွန်ပြီ၊ အကြင်သွားခြင်းအခါသည်ရှိ၏၊ ထိုအခါကိုသိကုန်လော့” မိန့်တော်မူ၍ လွှတ်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါယကာတို့ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ်လှည့်၍ သွားလေကုန်ပြီးသည်ရှိသော် တင်းတိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ကျိန်းစက်တော်မူ၏။

၂၃၇။ အဇာတသတ်မင်း၏အမတ် သုနိဓ, ဝဿကာရတို့ ပါဠိလိရွာ၌မြို့တည်ခြင်း

ထိုရောအခါ သုနိဓ, ဝဿကာရအမည်ရှိကုန်သော အဇာတသတ်မင်း၏အမတ်ကြီးတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အားပေးအပ်သောအခွန်အတုတ်ကိုမြစ်အံ့သောငှာ အဇာတသတ်မင်း စေအပ်သည်ဖြစ်၍ ပါဠိလိရွာငယ်၌မြို့တည်ထောင်ကုန်၏။ ထိုအခါ တစုတစု၌ တထောင်-တထောင် အစုရှိကုန်သောနတ်တို့သည် ပါဠိလိရွာ၌ မင်းအမတ် စသည်တို့၏ အိမ်ရာကို သိမ်းဆည်းကုန်၏။ အကြင်အရပ်အဘို့တို့၌ တန်ခိုးကြီးကုန်သောနတ်တို့သည် နေရာအလို့ငှာ သိမ်းဆည်းကုန်၏။ ထိုနေရာ၌တန်ခိုးကြီးကုန်သော မင်းအမတ်တို့၏အိမ်တို့ကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ ထိုမင်းအမတ်တို့၏စိတ်ကို ညွတ်စေကုန်၏။ အလတ်ဖြစ်သော တန်ခိုးရှိကုန်

သော နတ်တို့နေရာအလို့ငှာ သိမ်းဆည်းကုန်သော နေရာအဘို့တို့၌ အလတ်သော တန်ခိုးရှိကုန်သော မင်းအမတ်တို့၏အိမ်တို့ကို ဖန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ ထိုမင်းအမတ်တို့၏စိတ်တို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသောနတ်တို့ သိမ်းဆည်းအပ်သော နေရာအဘို့တို့၌ တန်ခိုးငယ်ကုန်သော မင်းအမတ်တို့၏အိမ်တို့ကို ဖန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ ထိုမင်းအမတ်တို့၏စိတ်တို့ကိုညွတ်စေကုန်၏။

ထိုအိမ်ရာဘန်ဆင်းကုန်သော ဗိသုကာဆရာတို့သည်ကား မိမိတို့၏ အတတ်အာနုဘော်အားဖြင့် မြေအောက်အတောင်သုံးဆယ်မျှလောက်သောအရပ်၌ ဤအရပ်၌ နဂါးတို့သည် ယူကုန်၏။ ဤအရပ်၌ ဘီလူးတို့သည်ယူ၏။ ဤအရပ်၌မြေဘုတ်တို့သည်ယူ၏။ ဤအရပ်၌ကျောက်ရှိ၏။ ဤအရပ်၌ သစ်ငုတ်ရှိ၏-ဟုမြင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဗိသုကာဆရာတို့သည် အတတ်မန္တရားကိုစုတ်၍ နတ်တို့နှင့်တကွတိုင်ပင်ကုန်သကဲ့သို့ ဘန်ဆင်းကုန်၏။ နတ်တို့သည်လည်း ထိုဗိသုကာဆရာတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ဝင်၍ ထိုသို့သော အိမ်ရာတို့ကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ ထိုဆရာတို့၏စိတ်ကို ညွတ်စေကုန်၏။ မသဒ္ဓါသောနတ်တို့သည် မသဒ္ဓါသော မင်းအမတ်စသည်တို့၏အိမ်တို့ကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ ညွတ်စေကုန်၏။ ရတနာသုံးပါး၌ သဒ္ဓါသောနတ်တို့သည် ရတနာသုံးပါး၌ သဒ္ဓါကုန်သော မင်းအမတ်စသည်တို့၏အိမ်ကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ ညွတ်စေကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ညွတ်စေသနည်း ဟူမူကား- သဒ္ဓါသော နတ်တို့အား ဤသို့စိတ်အကြံသည် ဖြစ်၏။ ဤအရပ်၌လူတို့သည် အိမ်ဘန်ဆင်းကုန်လတ္တံ့၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းသံဃာနေ၍ မင်္ဂလာတရားကို ဟောတော်မူကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည် သီလရှိသောအရှင်တို့ကို ဖူးမြင်ရကုန်လတ္တံ့၊ တရားတော်ကိုနာရကုန်လတ္တံ့၊ ပြဿနာအဖြေကို နာရကုန်လတ္တံ့၊ အနုမောဒနာကို ပြုရကုန်လတ္တံ့၊ လူတို့သည်အလှူပေးကုန်၍ ငါတို့အားအဘို့ကိုဝေကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့အကြံရှိကုန်သောကြောင့် သဒ္ဓါသောနတ်တို့သည် သဒ္ဓါသောသူတို့၏ အိမ်ကို ဘန်ဆင်းစေခြင်းငှာ ဗိသုကာဆရာတို့၏စိတ်ကိုညွတ်စေကုန်သတည်း။

ထိုရောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လူတို့၏မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်တို့၏မျက်စိဖြင့် တထောင်-တထောင်အစုရှိကုန်သောနတ်တို့

သည် ပါဠိလိဂ္ဂာ၌အိမ်ရာတို့ကို သိမ်းယူကုန်သည်တို့ကို မြင်တော်မူ၍
 ထိုညဉ့်မိုးသောက်သောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ “ချစ်သား
 အာနန္ဒာ.....အဘယ်သူသည် ပါဠိလိဂ္ဂာ၌မြို့ဘန်ဆင်းသနည်း”ဟု မေး
 တော်မူသဖြင့် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား..... သုနိဓ,ဝဿ
 ကာရအမတ်တို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား အခွန်အတုတ်ကို မြစ်ခြင်းငှာ
 ပါဠိလိဂ္ဂာ၌ မြို့ဘန်ဆင်းကုန်၏”ဟု လျှောက်သော် “အာနန္ဒာ.....
 တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့်တိုင်ပင်၍ ဘန်ဆင်းကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ သုနိ
 ဓပုဏ္ဏား, ဝဿကာရပုဏ္ဏားအမတ်တို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား အခွန်
 အတုတ်ကိုမြစ်ခြင်းငှာ ပါဠိလိဂ္ဂာ၌မြို့ကို ဘန်ဆင်းကုန်၏။

အာနန္ဒာ.....ငါသည် ဤညဉ့်အခါ၌လျှင် လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို
 လွန်သော နတ်တို့၏မျက်စိဖြင့် တထောင်-တထောင် အစုရှိကုန်သော
 နတ်တို့သည် ပါဠိလိဂ္ဂာ၌ အိမ်ရာတို့ကို သိမ်းယူကုန်သည်တို့ကို မြင်၏။
 တန်ခိုးကြီးသောနတ်တို့သည် တန်ခိုးကြီးသော မင်းအမတ်တို့၏အိမ်ရာ
 တို့ကိုယူကုန်၏။ အလတ်ဖြစ်သော တန်ခိုးရှိသောနတ်တို့သည် အလတ်
 ဖြစ်သော တန်ခိုးရှိသော မင်းအမတ်တို့၏အိမ်ရာတို့ကို စောင့်ယူကုန်၏။
 တန်ခိုးနည်းသောနတ်တို့သည် တန်ခိုးနည်းသော မင်းအမတ်တို့၏
 အိမ်ရာတို့ကို စောင့်ယူကုန်၏။ အိမ်တို့ကို ဘန်ဆင်းစိမ့်သောငှာ စိတ်
 တို့ကို ညွတ်စေကုန်၏။

အာနန္ဒာ..... ဤပါဠိလိဂ္ဂာသည် အကြင်မျှလောက် ကုန်သော
 အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကုန်သော
 အရိယာသူတော်ကောင်းတို့၏နေရာဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အကြင်မျှလောက်
 သောကုန်သည်တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုမျှလောက်သော ကုန်သည်တို့၏
 ဥစ္စာထုပ်ကိုဖြေရာဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းအလုံး၌ မရအပ်သော
 ဘဏ္ဍာကိုလည်း ဤပါဠိလိဂ္ဂာ၌ ရလတ္တံ့။ တပါးသော အရပ်၌
 ရောင်းလိုသဖြင့်လာသောကုန်သည်တို့သည်လည်းဤမြို့၌သာလျှင်ရောင်း
 အံ့သောငှာ ဥစ္စာထုပ်ကိုဖြေလတ္တံ့။ တံခါးလေးပေါက်တို့၌ လေးသိန်း၊
 မြို့လယ်သဘင်၌ တသိန်းအားဖြင့် နေ့တိုင်း,နေ့တိုင်း ငါးသိန်း,ငါး
 သိန်းသော အခွန်တို့သည် တက်ကုန်လတ္တံ့။ ဤမြို့သည် မြတ်သောမြို့ကြီး
 ဖြစ်လတ္တံ့။ အာနန္ဒာ.....ဤပါဠိလိဂ္ဂာမြို့အား သုံးပါးသော အန္တရာယ်

တို့သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ တစုသည် မီးကြီးလောင်၍ ပျက်လတ္တံ့၊ တစုသည်ဝက်မြစ်ရေတိုက်ငွေ့ကမ်းပြို၍ပျက်လတ္တံ့၊ တစုကား-အချင်းချင်းမကြည်ညိုကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပျက်လတ္တံ့”ဟု မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်ထားတော်မူ၏။

[ဤပါဝင်သောမြန်မာစာပေ-မြတ်စွာဘုရား ၄၅-ဝါမြောက်သော နှစ်တွင်တည်သောမြန်မာစာပေ။]

ဤသို့ဗျာဒိတ်ထားတော်မူပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသည်ဝက်မြစ်နားသို့ ကြွတော်မူ၍ မျက်နှာသစ်တော်မူပြီးလျှင် ဆွမ်းခံအခါကို ငုံ့လျက် နေတော်မူ၏။ထိုအခါ သုနိဓ,ဝဿကာရအမတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားရောက်လာတော်မူကြောင်းကိုကြား၍ ငါတို့၏မင်းသည် ရဟန်းဂေါတမ၏အလုပ်အကျွေးဒါယကာတည်း၊ထိုမင်းသည် ငါတို့ကိုမေးလတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဝင်သောမြန်မာစာပေလေး၏သင်တို့သည်မြတ်စွာဘုရားသို့ အဆည်းအကပ်ရောက်ကုန်၏လော၊မရောက်ကုန်လော၊ သင်တို့သည်ဆွမ်းဘိတ်မန်ကုန်၏လော၊မဘိတ်မန်ကုန်လော-ဟုမေးလတ္တံ့၊ ဆွမ်းမဘိတ်မန်ကုန်-ဟူ၍ လျှောက်သောအခါ ငါတို့အား အပြစ်တင်၍ နှိပ်လတ္တံ့၊ဤမြို့ကိုလည်း ငါတို့သည်ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ လာရာအရပ်၌ ဖန်ဆင်းကုန်၏၊ရဟန်းဂေါတမ၏ သွားရာသွားရာအရပ်၌လည်း ယုတ်မာသော သတ္တဝါတို့သည်ဖွဲ့ရှောင်လင့်ကုန်၏၊ထို့ကြောင့်ထိုရဟန်းဂေါတမကို ငါတို့သည်မင်္ဂလာတရားကို ဟောစေကုန်အံ့ကြံပြီး၍ အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့ကပ်လာ၍ “အရှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ဆွမ်းကို ယနေ့အလို့ငှာ သံဃာတော်နှင့်တကွ ခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တုဏှိဘောဖြင့် ဝန်ခံတော်မူ၏။

သုနိဓ,ဝဿကာရတို့သည် ဘုရားဝန်ခံတော်မူကြောင်းကိုသိ၍ မိမိတို့ တဲနေရာစရပ်သို့သွား၍ ထိုစရပ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်၍“အရှင်ဂေါတမ....ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူအံ့သောအခါတန်ပြီ၊ ဆွမ်းပြင်၍ပြီးပါပြီ”ဟု အခါကိုကြားလျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်းပိုင်ကို ငြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ထိုအမတ်တို့တဲရာစရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်

သောနေရာ၌နေတော်မူ၏။ ထိုအမတ်တို့သည် မွန်မြတ်သောခဲဘွယ်
ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် မိမိတို့လက်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ရောင့်ရဲစေကုန်၏။ တန်ပြီ-
ဟု မြစ်စေကုန်၏။ ထိုအခါ သုနိဓ၊ ဝဿကာရအမတ်တို့သည် မြတ်စွာ
ဘုရားဆွမ်းစားပြီးသော် သပိတ်တော်မှလက်တော်ချပြီးသော်အမှတ်မဲ့
တပါးပါး နိမ့်သောနေရာကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍နေကုန်၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

ယသ္မိံ ပဒေသေ ကပ္ပေတိ၊ ဝါသံ ပဏ္ဍိတဇာတိယော။

သီလဝန္တေတ္ထ ဘောဇေတွာ၊ သညတေ ဗြဟ္မစရိယေ။ ။

ယာ တတ္ထ ဒေဝတာ အာသုံ၊ တာသံ ဒက္ခိဏမာဒိသေ။

တာ ပူဇိတာ ပူဇယန္တိ၊ မာနိတာ မာနယန္တိ နံ။ ။

တတော နံ အနုကမ္ပန္တိ၊ မာတာ ပုတ္တံဝ ဩရသံ။

ဒေဝတာနုကမ္ပိတော ပေါသော၊ သဒါ ဘဒြာနိ ပဿတိတိ။ ။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာပြု၏။

အနက်။ ။ ယသ္မိံ ပဒေသေ၊ အကြင်အရပ်၌။ ပဏ္ဍိတဇာတိယော၊
ပညာရှိသောသူသည်။ ဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ ကပ္ပေတိ၊ ပြု၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအရပ်
၌။ သညတေ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်သုံးကုန်သော။ ဗြဟ္မစရိယေ၊
မြတ်သော အကျင့်ရှိကုန်သော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိကုန်သော ရဟန်း
တို့ကို။ ဘောဇေတွာ၊ ဆွမ်းကျွေး၍။

တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ယာ ဒေဝတာ၊ အကြင်နတ်တို့သည်။ အာသုံ၊
ဖြစ်ကုန်၏။ တာသံ၊ ထိုနတ်တို့အား။ ဒက္ခိဏံ၊ အလှူကို။ အာဒိသေ၊
ပေးဝေရာ၏။ ပူဇိတာ၊ လူတို့ပူဇော်အပ်ကုန်သော။ တာ၊ ထိုနတ်တို့သည်။
ပူဇယန္တိ၊ အတုံ့ပူဇော်ကုန်၏။ မာနိတာ၊ မြတ်နိုးအပ်ကုန်သော
နတ်တို့သည်။ နံ၊ ထိုသူကို။ မာနယန္တိ၊ အတုံ့မြတ်နိုးကုန်၏။

တတော၊ ထိုသို့မြတ်နိုးသောကြောင့်။ မာတာ၊ အမိသည်။ ဩရသံ၊
ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အနုကမ္ပတိဇ္ဇဝ၊ အစဉ်စောင့်ရှောက်သ
ကဲ့သို့။ နံ၊ ထိုအိမ်ရှင်ကို။ ဒေဝတာ၊ နတ်တို့သည်။ အနုကမ္ပန္တိ၊ အစဉ်
စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ ဒေဝတာနုကမ္ပိတော၊ နတ်တို့အစဉ်စောင့်ရှောက်

အပ်သော။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။
ဘဒြာနိ၊ ကောင်းသောအကျိုးစီးပွားတို့ကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။

ဤသို့အနုမောဒနာ ပြုပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှထ၍
ကြွတော်မူလေ၏။

ထိုသုနိဓ, ဝဿကာရတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ နောက်တော်မှ
အစဉ်လိုက်ကုန်၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် အကြင်တံခါးဖြင့်ထွက်၏။
ထိုတံခါးသည် ဂေါတမတံခါးမည်သည်ဖြစ်လတ္တံ့။ အကြင်ဆိပ်ဖြင့်
ဂင်္ဂါမြစ်ကိုကူး၏။ ထိုဆိပ်သည် ဂေါတမဆိပ်အမည်ရှိလတ္တံ့။ ဟု ကြံ၍
လိုက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ထွက်တော်မူသော တံခါးသည်
ဂေါတမတံခါးမည်သည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် မြို့မှထွက်၍
ဂင်္ဂါမြစ်သို့ကပ်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါဂင်္ဂါမြစ်သည် ရေဖြင့်ပြည့်၏။
ကမ်းနှင့်မျှ၏။ ကမ်းထိပ်၌နေသော ကျီးသည် သောက်နိုင်ကောင်း
အောင်ရှိ၏။ ဤမှာဘက်မှ, ထိုမှာဘက်သို့ ကူးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍ အချို့
သော သူတို့သည် လှေကိုရှာကုန်၏။ အချို့ကားသစ်ကိုရှာကုန်၏။ အချို့
ကားဖေါင်ကိုဖွဲ့ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပမာကား-ခွန်အား ကြီးသော
ယောက်ျားသည် ကွေးသောလက်ကို ဆန့်ဘိသကဲ့သို့, ဆန့်သောလက်
ကို ကွေးဘိသကဲ့သို့ သံဃာနောက်ပါနှင့်တကွ ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤမှာဘက်
ကမ်း၌ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ ရှေးရှုတည်လေ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသည်ဤမှာဘက်ကမ်းမှ ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ကူးလိုကုန်၍
လှေရှာကုန်သည်တို့ကို, သစ်ရှာကုန်သည်တို့ကို, ဝါးဖေါင်ရှာကုန်သည်
တို့ကိုသိတော်မူ၍—

ယေ တရန္တိ အဏ္ဏဝံ သရံ၊ သေတုံ ကတွာန ဝိဿဇ္ဇ ပလ္လလာနိ။
ကုလ္လံ ဟိ ဇနော ပဗန္ဓတိ၊ န တိဏ္ဍာ မေဓာဝိနော ဇနာ။ ။
ဟူသောဂါထာဖြင့် ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏။

အနက်။ "ယေ အရိယပုဂ္ဂလာ၊ အကြင်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။
အဏ္ဏဝံ၊ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော။ သရံ၊ တဏှာတည်း-ဟူသော မြစ်ကို။
တရန္တိ၊ ကူးကုန်၏။ တေအရိယပုဂ္ဂလာ၊ ထိုအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။

သေတုံ၊ အရိယမဂ်တည်း-ဟူသော တံတားကို။ ဝါ၊ ဖေါင်ကို။ ကတွာန၊
ဖွဲ့သည်ကိုပြု၍။ ပလ္လလာနိ၊ ညွှန်ပြောင်းတို့ကို။ ဝိဿဇ္ဇ၊ စွန့်၍။ တရန္တိ၊
ကူးကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ နဒိံ၊ မြစ်ကို။ တရိတုကာမော၊ ကူးလိုသော။
ဇနော၊ လူများသည်။ ကုလ္လံ၊ သစ်ဖေါင်၊ ဝါးဖေါင်ကို။ ပဗန္ဓတိ၊ ဖွဲ့၏။
မေဓာဝိနော၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ ဇနော၊ အရိယာ
ဖြစ်သော သူတို့သည်။ ကုလ္လေန၊ လှေဖေါင်နှင့်။ နတိဏ္ဏာ၊ မကူး
မြောက်ကုန်။

၂၃၈။ နာတိက ရွာ ဓမ္မာဒါသတရားကို အရှင် အာနန္ဒာ အား ဟောတော်မူခြင်း

ထိုရောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် “အာနန္ဒာ...ကောဋိဂါမရွာသို့
ငါတို့သွားကုန်အံ့” ဟု အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ များစွာသော ရဟန်း
သံဃာနှင့်တကွ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ကောဋိဂါမရွာ၌ နေတော်မူ၏။

[ကောဋိဂါမရွာဟူသည်ကား-ငါတို့ ဘုရားလောင်းဖြစ်သော မဟာ
ပနာဒပင်း၏ ပြာသာဒ်ကို မဟာပနာဒမင်းမရှိသည့်နောက်၌ နတ်တို့သည်
ဂင်္ဂါမြစ်၌ ချ၍ထားကုန်၏။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေအဟုန်ကြောင့် ထိုပြာသာဒ်လည်း
လေသော် ထိုပြာသာဒ်၏အထွတ်ဖျားနှင့်မျှသော ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ ရွာတည်၍
ကောဋိဂါမဟူ၍ သမုတ်သတည်း။ ပယာဂပ္ပတိတ္ထရွာကား-ပြာသာဒ်
စောင်းတန်းဦးတွင် တည်သောရွာတည်း။ ထိုနှစ်ရွာတို့၏ အကြား၌
နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာခြား၏။]

ထိုကောဋိဂါမရွာ၌ နေတော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်
ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “စတုန္ဒာဘိက္ခဝေ အရိယသစ္စာနံ အနနုဗော-
ဓာ အပ္ပဋိဝေဓာ ဝေမိဒံဒိဃမဒ္ဒါနံ သန္ဓာဝိတံ မမဉ္ဇေဝ တုမ္ဘာကဉ္စ။
ကတမေသံ စတုန္ဒံ” အစရှိသော သုတ္တန်တရားကိုဟောတော်မူ၏။ ဤ
သုတ္တန်ကို ဟောပြီးသော နောင်မှလည်း ထိုကောဋိဂါမရွာ၌ နေတော်
မူလျက် “ဣတိ သီလံ၊ ဣတိ သမာဓိ၊ ဣတိ ပညာ” အစရှိသော တရား
တော်ကိုလည်း အကြိမ်များစွာ ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်
မူ၏။ ထို့နောင်မွေ့လျော်တော်မူသောအတိုင်း ကောဋိဂါမရွာ၌ နေတော်
မူပြီး၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ...အကြင်

ဓမ္မာဒါသတရားအရှင်အာနန္ဒာအားဟောခြင်း ၁၀၉

အရပ်၌ နာတိကရွာသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ ငါတို့သွားကုန်အံ့” ဟုမိန့်တော်မူ၍ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ နာတိကရွာ၌ အံ့မြင့်စီရ်ပြုအပ်သော ဧည့်သည်တို့ တဲရာစရပ်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရှိခိုးပြီး၍ တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏။

၁။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……နာတိကရွာ၌ သာလအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် သေခြင်းကိုပြု၏။ ထိုသာလ၏ တမလွန်ဘဝအလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၂။ နန္ဒာမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် သေလွန်၏။ ထိုနန္ဒာ၏ အလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၃။ သုဒတ္တမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ ထိုသုဒတ္တ၏ အလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၄။ သုဇာတာမည်သော ဥပါသိကာမသည် သေလွန်၏။ ထိုဥပါသိကာမ၏အလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၅။ ကုက္ကုဋမည်သော ဥပါသကာသည် နာတိကရွာ၌ သေလွန်၏။ ထိုဥပါသကာ၏ အလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၆။ ကာဠိမ္ဗမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ ထိုဥပါသကာ၏အလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၇။ နိကဋမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ ထိုဥပါသကာ၏ အလားသည် အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း။

၈။ ကဋိဿဟမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ တုဋ္ဌမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ သန္တုဋ္ဌမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ ဘဒ္ဒမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ သုဘဒ္ဒမည်သော ဥပါသကာသည် သေလွန်၏။ ထိုဥပါသကာ၏ အလားသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်လေသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

၁။ “အာနန္ဒာ...သလမည်သော ရဟန်းသည် အာသဝေါလေးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်ဖြင့် ကိလေသာမှလွတ်ခြင်းကိုပြု၍ မျက်မှောက်၌ ကိုယ်တိုင်သိ၍နေ၏။

၂။ နန္ဒာမည်သော ဘိက္ခုနီမသည်အောက်အဘို့ရှိသော သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေဖြင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ နေလေ၏။ ထိုပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေအံ့။

၃။ သုဒတ္တမည်သော ဥပါသကာသည် သံယောဇဉ် သုံးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ,ဒေါသ,မောဟတို့၏ ခေါင်းပါးခြင်းကို ပြုသောကြောင့် သကဒါဂါမ်ဖြစ်၏။ လူ့ပြည်သို့ တကြိမ်သာလာ၍ ဒုက္ခ၏အဆုံးကိုပြုလတ္တံ့။

၄။ သုဇာတာမည်သော ဥပါသကာမသည် သံယောဇဉ်သုံးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သောတာပန်ဖြစ်၏။ အပါယ်လေးပါးသို့ မကျမူ၍ နတ်ရွာသုဂတိလျှင် မြဲသောသဘောရှိ၏။ အထက်မဂ်တရားလျှင် လည်းလျောင်းရာဖြစ်၏။

၅။ ကုက္ကုဋမည်သော ဥပါသကာသည် ဩရမ္ဘာဂိယသံယောဇဉ်ငါးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေနေလေ၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေအံ့။

၆။ ကာဠိမ္မဥပါသကာ,နိကဋုဥပါသကာ, ကဋိဿဟဥပါသကာ, တုဠဥပါသကာ, သန္တုဠဥပါသကာ, ဘဒ္ဒဥပါသကာ, သုဘဒ္ဒဥပါသကာတို့သည် အောက်အဘို့၌သော သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေနေလေ၏။ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေအံ့။

အာနန္ဒာ....ငါးကျိပ်အလွန်ရှိကုန်သော နာတိကရွာ၌သေလွန်ကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် အောက်အဘို့၌ အာရ်ကုန်သော သံယောဇဉ်ငါးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေကုန်အံ့။ အလွန်နှင့်တကွ ကိုးကျိပ်ကုန်သော နာတိကရွာ၌ လွန်ကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် သံယောဇဉ်သုံးပါးတို့၏ကုန်ခြင်းကြောင့် ရာဂ,ဒေါသ,မောဟတို့

ဓမ္မာဒါသတရားအရှင်အာနန္ဒာအားဟောခြင်း ၁၉၁

၏ခေါင်းပါးသောကြောင့် သကဒါဂါမ်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဤလူ့ပြည်သို့တကြိမ်
မျှလာ၍ ဒုက္ခ၏အဆုံးကိုပြုကုန်လတ္တံ့၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ....တကျိပ်
အလွန်ရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော ဥပါသကာတို့သည် သံယောဇဉ်
သုံးပါးတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် သောတာပန်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မြဲသောဂတိ
ရှိ၏၊ သစ္စာလေးပါး တရားလျှင် လည်းလျောင်းရာဖြစ်၏” ဤသို့
မိန့်ပြီး၍—

“စင်စစ်သော်ကား-ချစ်သားအာနန္ဒာ...အကြင်အကြင် လူဖြစ်သော
သူသည်သေ၏၊ ထိုသူသေရာ၌ ငါဘုရားသို့ကပ်၍ ထိုသူ၏ဂတိကိုအကြင်
ကြောင့် မေးကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့မေးခြင်းသည် မလျောက်ပတ်၊ ဤသို့
မေးခြင်းသည် ငါဘုရားအား ပင်ပန်းစေသည်ဖြစ်ရာ၏၊ ထို့ကြောင့်
ကား အာနန္ဒာ....ဤလောက၌ လူတို့၏မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ရာဖြစ်
သော ကြေးမုံကဲ့သို့ တမလွန်သို့သွားလေကုန်သောသူတို့၏ဂတိကို ကြည့်
ရာဖြစ်သော တရားတည်းဟူသောကြေးမုံကို ငါဟောအံ့၊ အကြင်တရား
နှင့်ပြည့်စုံသော အရိယာတပည့်သည် မိမိသည်ပင် မိမိကိုယ်ကိုငါသည်
ငရဲ၌ဖြစ်ခြင်းကုန်ပြီ၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ဖြစ်ခြင်းကုန်ပြီ၊ ပြိတ္တာ၌ဖြစ်ခြင်း
ကုန်ပြီ၊ အသုရကာယ်၌ ဖြစ်ခြင်းကုန်ပြီ၊ အပါယဒုဂ္ဂတိသည်ကုန်ပြီ၊
ပျက်စီးသောသဘောမရှိပြီ၊ သစ္စာလေးပါးလျှင် လည်းလျောင်းရာဖြစ်
ပြီ-ဟု ကြားလိုသည်ရှိသော် ကြားရာ၏၊ ထိုတရားတည်းဟူသောကြေးမုံ
ကို ဟောအံ့၊ တရားဒေသနာကိုဟောအံ့၊ ထိုတရားသည် အဘယ်နည်း
ဟူမူကား—

၁။ ဣဓာနန္ဒ အရိယသာဝကော ဗုဒ္ဓေ အဝေစ္စပ္ပသာဒေန သမန္ဓာ-
ဂတော ဟောတိ“ဣတိပိ သောဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ
ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော သုဂတော လောကဝိဒ္ဓ အနုတ္တရော
ပုရိသဒမ္မသာရထိ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ”တိ။

၂။ ဓမ္မေ အဝေစ္စပ္ပသာဒေန သမန္ဓာဂတော ဟောတိ “သွာက္ခာ-
တောဘဂဝတာဓမ္မော သန္တိဋ္ဌိကော အကာလိကော ဧဟိပဿိ
ကော ဩပနနေယျိကော ပစ္စတ္တံ ဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညူဟီ”တိ။

၃။ သံဃေ အဝေစ္စပ္ပသာဒေန သမန္ဓာဂတော ဟောတိ“သုပ္ပဋိ-
ပန္နောဘဂဝတော သာဝကသံဃော ဥဇူပ္ပဋိပန္နောဘဂဝတော

သာဝကသံဃော ဉာယပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော
သာမိစိပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော ယဒိဒံစက္ကာရိ
ပုရိသယုဂါနိ အဋ္ဌပုရိသပုဂ္ဂလာ၊ သေဘဂဝတော သာဝက
သံဃော အာဟုနေယျော ပါဟုနေယျော ဒက္ခိဏေယျော
အဉ္ဇလိကရဏီယော အနတ္တရံ ပုညက္ခေတ္တံ လောကဿာ”တိ။

၄။ အရိယကန္တေဟိသီလေဟိ သမန္တာဂတော ဟောတိ“အက္ခုဏ္ဏေ
ဟိ အစ္ဆိဒ္ဒေဟိ အသဗလေဟိ အကမ္မာသေဟိ ဘုဇိဿေဟိ
ဝိညပ္ပသဋ္ဌေဟိ အပရာမဋ္ဌေဟိ သမာဓိသံပတ္တနိကေဟိ”တိ။

ဤသုတ္တန်တရားကိုဓမ္မာဒါသတရားကြေးမုံဟူသောအမည်ဖြင့်ဟော
ပြီး၍ ဤတရားလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အရိယာတပည့်သည် ငါသည်
အပါယ်လေးပါးဂတိ၌ ဖြစ်ခြင်းကုန်ပြီ၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီဟု မိမိသည်
ပင်လျှင် မိမိကိုယ်ကိုကြားအပ်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးသော် ထိုနာတိကရွာ
အရှင်စရပ်၌ပင် နေတော်မူလျက်“ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ၊ ဣတိပညာ”
အစရှိသော တရားကိုလည်း ရဟန်းတို့အား များစွာဟောကြားတော်
မူ၏။

၂၃၉။ ဝေဠုဝရ္ဗာ၌ ၄၅-ဝါမြောက် ဝါကင်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် နာတိကရွာ၌ မွေ့လျော်သောအတိုင်း နေ
တော်မူပြီး၍ “အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ ဝေသာလီသည်ရှိ၏၊ ထို
အရပ်သို့ငါတို့သွားကုန်အံ့”ဟု ရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ များစွာသော
ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် အဗ္ဗပပါလိ
ကာမည်သော ပြည့်တန်ဆာမ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏၊ ထို
အခါ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ အဗ္ဗပပါလိကာပြည့်တန်ဆာမကို
မြင်သောအခါ၌ သတိကိုဖြစ်စေခြင်းငှာ—

သတော ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု၊ ဝိဟရေယျ သမ္ပဇာနော၊
အယံ ဝေဝါ အမှာကံ အနုသာသနီတိ။

ဟူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့....ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား-သတိနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍နေရ၏။ ဤသည် လျှင်သင်တို့အား ငါ၏အစဉ်ဆုံးမခြင်း အနုသာသနီတည်း”ဟု မိန့်၍ “အဘယ်သို့ကား-ရဟန်းသည် သတိနှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်သနည်း”ဟု ကထေတုကမျတာ ပုစ္ဆာဖြင့် မေးတော်မူဦး၍-

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကာယေ ကာယာနုပဿီ။

အစရှိသဖြင့် သတိပဋ္ဌာနဥဒ္ဒေသကိုဟောတော်မူ၍ “အဘယ်သို့ ကား-အဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်သနည်း”ဟု ကထေတုကမျတာ ပုစ္ဆာဖြင့်၎င်း မေးတော်မူ၍-

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု အဘိက္ကန္တေ ပဋိက္ကန္တေ သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ။

စသည်ဖြင့် သမ္ပဇာနပဗ္ဗကို ဟောတော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့.... ဤသည်လျှင် သတိနှင့်ပြည့်စုံသည်မည်၏။ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံသည် မည်၏”ဟု မိန့်၍ “ချစ်သားတို့ ..ရဟန်းမည်သည် သတိနှင့်ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍နေရ၏။ ဤသည်လျှင် သင်တို့ အား ငါ၏အနုသာသနီတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုရောအခါ အဗ္ဗပါလိကာပြည့်တန်ဆာမသည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ဝေသာလီပြည်သို့ရောက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ ငါ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏”ဟု ကြား၍ ကောင်းကုန်, ကောင်းကုန် သော ယာဉ်တို့ကိုကစေ၍ ကောင်းသော, ကောင်းသောယာဉ်ကိုစီး၍ ဝေသာလီပြည်မှသည် မိမိသရက်ဥယျာဉ်သို့ နှင်လေ၍ ယာဉ်ဖြင့်သွား ကောင်းသောအရပ်၌ ယာဉ်ဖြင့်သွားပြီးမှ ယာဉ်မှသက်၍ ခြေဖြင့်သာ လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှိရာအရပ်သို့ကပ်၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌မြတ်စွာ ဘုရားကိုရှိခိုး၍နေ၏။ ထိုသို့နေပြီးသော အဗ္ဗပါလိကာ မည်သော ပြည့်တန်ဆာမကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာ ပြပေ၏။ ဆောက်တည်စေ၏။ ထက်စေ၏။ ရှင်စေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာ ပြအပ်သော ဆောက်တည်စေအပ်သော ရှင်စေအပ်သော ပြည့်တန်ဆာမ အဗ္ဗ

ပါပလိကာသည်မြတ်စွာဘုရားကို“ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား.... နက်ဖြန်အလို့ငှာ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို သံဃာတော်နှင့်တကွ ခံတော် မူပါ”ဟုလျှောက်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသဖြင့် ဝန်ခံတော်မူ၏။ အဗ္ဗပပါလိကာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဝန်ခံတော်မူ သောအဖြစ်ကိုသိ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လကျာရစ်လည်သည်ကို ပြု၍ ဖဲလေ၏။

ဝေသာလီပြည်၌နေကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်လည်း“မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ရောက်လာ၏။ အဗ္ဗပပါလိကာ၏ သရက် ဥယျာဉ်၌နေ၏”ဟုကြားကုန်၍ ကောင်းကုန်, ကောင်းကုန်သောယာဉ် တို့ကိုကစေ၍ ကောင်းသော, ကောင်းသော ယာဉ်တို့ကိုစီးကုန်၍ ကောင်းကုန်, ကောင်းကုန်သောယာဉ်တို့ဖြင့် ဝေသာလီပြည်မှ ထွက် လေကုန်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့တွင် အချို့သောလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ညှိ သောနံ့သာပျောင်းတို့ကိုလိမ်းကုန်၏။ ညှိသောအဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၏။ ညှိသောတန်ဆာကိုဆင်ကုန်၏။ အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ရွှေ သောနံ့သာပျောင်းတို့ကိုလိမ်းကုန်၏။ ရွှေသောအဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ဝတ် ကုန်၏။ ရွှေသောတန်ဆာတို့ကိုဆင်ကုန်၏။ အချို့သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ သည် နီသောနံ့သာပျောင်းတို့ကိုလိမ်းကုန်၏။ နီသောအဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်၏။ နီသောတန်ဆာတို့ကိုဆင်ကုန်၏။ အချို့သောလိစ္ဆဝီမင်းတို့ သည် ဖြူသောနံ့သာပျောင်းတို့ကိုလိမ်းကုန်၏။ ဖြူသော အဝတ်ပုဆိုးတို့ ကိုဝတ်ကုန်၏။ ဖြူသောတန်ဆာတို့ကို ဆင်ကုန်၏။

ထိုအခါ အဗ္ဗပပါလိကာပြည့်တန်ဆာမသည် လိစ္ဆဝီမင်းသားငယ် တို့၏လှည်းဝန်ရိုးစွန်းကို မိမိလှည်းဝန်ရိုးစွန်းဖြင့်တိုက်မိစေ၏။ လှည်းဘီး ကိုလှည်းဘီးဖြင့် ခိုက်မိစေ၏။ ထမ်းပိုးကို ထမ်းပိုးဖြင့် ခိုက်မိစေ၏။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည်“ဟယ်-အဗ္ဗပပါလိကာ.... အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် မင်းသားငယ်တို့၏ ဝန်ရိုးစွန်းကို မိမိ၏ဝန်ရိုးစွန်းဖြင့်, လှည်း ဘီးကို မိမိလှည်းဘီးဖြင့်, ထမ်းပိုးကို မိမိထမ်းပိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်စေ၍ သွားသနည်း”ဟု မေးကုန်၏။ “အရှင်သားတို့.... အကျွန်ုပ်သည် နက် ဖြန်အလို့ငှာ မြတ်စွာဘုရားကိုသံဃာတော်နှင့်တကွ ဆွမ်းဘိတ်မန်အပ် ပြီ။ ထို့ကြောင့်ကား- အကျွန်ုပ်သည် တိုက်ခိုက်၍သွား၏”ဟု ဆို၏။

ဝေဠုဝရ္ဗာ၌ ၄၅-ဝါမြောက်ဝါကပ်တော်မူခြင်း ၁၉၅

“အမယ်-အမ္မပါလိကာ....မြတ်စွာဘုရားအား တကြိမ်လှူရန်ဆွမ်းကို အသပြာတသိန်းအဘိုးဖြင့် ငါတို့အား ပေးပါ”ဟု တောင်းကုန်၏။
“အရှင်သားတို့....ဇနပုဒ်နှင့်တကွသော ဝေသာလီပြည်ကိုပင် ပေးသော်လည်း ကြီးမြတ်သော အကျိုးရှိသောဆွမ်းကို မပေးအံ့”ဟုဆို၏။

ထိုရောအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် “အချင်းတို့....အမ္မပါလိကာသည် ငါတို့ကို အောင်အပ်ခဲ့ပြီ၊ အချင်းတို့....စင်စစ်အားဖြင့် အမ္မပါလိကာသည် ငါတို့ကို အောင်ပါပြီတကား”ဟု လက်ခါကုန်၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အမ္မပါလိကာ၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့သွားလေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ကို အဝေးမှပင် လာကုန်သည်တို့ကိုမြင်တော်မူ၍ရဟန်းတို့ကိုဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့....အကြင်ရဟန်းတို့သည် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို မမြင်ဘူးကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ဤလိစ္ဆဝီပရိသတ်ကို ရှုကြကုန်လော့၊ တာဝတိံသာနတ်တို့သည် အညို၊ အရွှေအစရှိသည်တို့ဖြင့် အဆင်းလှကုန်သကဲ့သို့ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း အဆင်းလှကုန်၏-ဟူ၍တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့် အမျှပြု၍ ရှုပါကုန်လော့၊ အဖန်တလဲလဲရှုကုန်လော့၊ နှလုံး၌ထားကုန်လော့”ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ကား-မြတ်စွာဘုရားသည်အရာမကများစွာသော တပည့်သားတော်တို့အားတပါးသောရှူပါရုံအစရှိသည်တို့၌ မျက်စိအစရှိသည်တို့ဖြင့် ရှုခြင်းကိုမြင်တော်မူပြီးလျက် လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့တွင်သာ ကြည့်ကုန်လော့၊ မှတ်ကုန်လော့-ဟု အဘယ့်ကြောင့် အာရုံကိုယူခြင်း၌ တိုက်တွန်းတော်မူလေသနည်း-ဟုတုံ့အံ့၊ ရဟန်းတို့အား အကျိုးစီးပွားကိုအလိုတော်ရှိသောကြောင့်၎င်း၊ အနိစ္စလက္ခဏာကို ထင်ရှားဖြစ်စေခြင်းငှာ၎င်း တိုက်တွန်းတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့တွင် အချို့သောရဟန်းတို့သည် ချို့သောလုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍ မေ့လျော့ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို တာဝတိံသာနတ်နှင့်တူသော ဝေသာလီမင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ဖြားယောင်း၍ မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို ပြုကုန်သောသူတို့အား ဤသို့သော စည်းစိမ်ကိုရလွယ်၏-ဟု ရဟန်းတရား၌ အားထုတ်စေခြင်းငှာ တိုက်တွန်းတော်မူ၏။

ဆိုဘွယ်ရှိသေး၏။ အလုံးစုံကုန်သော ဤလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မကြာ မြင့်မီပင် အဇာတသတ်မင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ထို အခါလိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုမြင်လိုက်ကုန်ပြီး၍ တည်ကုန် သော ရဟန်းတို့အား ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့ကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့လျက်လည်း ယိုယွင်း ပျက်စီးခြင်းသည် ထင်ဘိ၏။ တကား-ဟုသင်္ခါရ တရားတို့၌အနိစ္စလက္ခဏာကို ပွားစေ၍ ဗုဒ္ဓိသန္တဒါလေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့-ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍လည်း “ကြည့်လိုက်ကုန်၊ ရှုလိုက်ကုန်၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့နှင့်အတူ လူဖြစ်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် လှပတင့်တယ်ကုန်၏။ သင်တို့မှတ်လိုက်ကုန်” ဟူ၍ တိုက်တွန်းတော်မူသတည်း။

ထိုရောအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ယာဉ်ဖြင့် သွားကောင်းသော အရပ်ကိုယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှသက်၍ ခြေဖြင့်သာလျှင် သရက် ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားကိုရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက်နေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာပြ ပေ၏။ နှစ်သိမ့်စေ၏။ ထက်စေ၏။ ရှင်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာပြအပ်သည်၊ ထက်စေအပ်သည်၊ ရှင်စေ အပ်သည်ဖြစ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရား သည် သံဃာတော်နှင့်တကွ နက်ဖြန်အလို့ငှာ အကျွန်ုပ်တို့၏ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်၏။ “လိစ္ဆဝီ မင်းများတို့……ငါသည်နက်ဖြန်အလို့ငှာ အမွှပပါလိကာ၏ ဆွမ်းကိုဝန်ခံ ခဲ့ပြီ” ဟု မိန့်၏။ ထိုအခါလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် “အချင်းတို့……ငါတို့ကို အမွှ ပပါလိကာသည် အောင်အပ်ပြီ၊ အောင်အပ်ပြီ” ဟူ၍ လက်ကိုခါကုန်၏။ ထိုရောအခါ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးမှ လက်ျာရစ် လည်သည်ကို ပြု၍ ဖဲလေကုန်၏။

ထိုရောအခါ အမွှပပါလိကာသည် ထိုည၌လွန်သဖြင့် မိမိအရာ၌ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုစီရင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးအံ့သောအခါ တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းသည် ပြင်ဆင်၍ ပြီးပါပြီ” ဟူ၍

အခါကို ကြားလျှောက်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကိုယူ၍ ရဟန်း သံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ အဗ္ဗပေါလိကာ၏အရာမသို့ကပ်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေတော်မူ၏။ အဗ္ဗပေါလိကာသည် ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာကိုမွန်မြတ်သောခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်လုပ်ကျွေးနှစ်သိမ့်စေသဖြင့် “တန်ပြီ”ဟု မြစ်စေ၏။

ထိုအခါ အဗ္ဗပေါလိကာသည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သပိတ်တော်မှ လက်တော်ချပြီးသော် အမှတ်မဲ့တခုခုသော နိမ့်သော နေရာကိုယူ၍တင့်အပ်သောအရပ်၌နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော ရှင်ပင်ဘုရား……ဤအရာမကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်အား လှူပါ၏”ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သရက်ဥယျာဉ်ကိုခံတော်မူ၍ အဗ္ဗပေါလိကာကို တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာဟောပြုဆောက်တည်စေ၍ နေရာတော်မှ ထ၍ကြွတော်မူလေ၏။

ထိုဝေသာလီပြည်၌ အဗ္ဗပေါလိကာ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌လည်းရဟန်းတို့အား “ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ၊ ဣတိပညာ” အစရှိသော စကားကို များစွာဟောကြားတော်မူ၍ အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၏။ “ချစ်သား အာနန္ဒာ…… အကြင်အရပ်၌ ဝေဠုဝရ္ဗာငယ်သည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ ငါတို့သွားကုန်အံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ဝေဠုဝရ္ဗာသို့ကြွတော်မူ၍ ရောက်တော်မူလေ၏။ ထိုဝေဠုဝရ္ဗာငယ်၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ဆို၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့…… သင်တို့သည် ဝေသာလီပြည်၌မြင်ဘူးသော အဆွေခင်ပွန်းရှိရာ၊ စားဘော်-သောက်ဘော် ပြုဘူးသော အဆွေခင်ပွန်းရှိရာ၊ လေးမြတ်စွာသော အဆွေခင်ပွန်းရှိရာ၌ ဝါဆိုကြလေကုန်၊ ငါမူကား-ဤဝေဠုဝရ္ဗာငယ်၌ပင် ဝါဆိုအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ဝေသာလီပြည် ဝေဠုဝရ္ဗာငယ်၌ ကျောင်းအရာမတို့၌ ဝါဆိုစေ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်ဝန်းကျင်ဝါဆိုတော်မူ၏။

[ဤဝါသည် မြတ်စွာဘုရားအားလေးဆယ့်ငါးဝါမြစ်သော ဝါတော်တည်း။]

အဘယ့်ကြောင့်ကား- မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်တော်မူလေ သနည်းဟုတုံအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့အား ဝေဠုဝရ္ဗာငယ်၌ ကျောင်းလည်း မလောက်၊ ဆွမ်းလည်းရှာငယ်သောကြောင့်နည်းသည်၊ ဝေသာလီပြည် ထက်ဝန်းကျင်၌ကား ကျောင်းလည်းများစွာရှိသည်၊ ဆွမ်းလည်းရ လွယ်သည်၊ ထို့ကြောင့် မိန့်တော်မူသတည်း၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့ အလိုရှိရာအရပ်သို့ သွားကြလေကုန်လော့-ဟူ၍ အဘယ်ကြောင့် လွှတ် တော်မမူလိုက်ပါသနည်း-ဟုတုံအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့အား သနားတော် မူသောကြောင့်တည်း၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြံတော်သည် ဖြစ်၏။

ငါသည် ဤဝါဆိုလပြည့်မှသည် ဆယ်လတိုင်ရုံသာနေ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် လွန်ရလတ္တံ့၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဝေးသောအရပ်သို့အကယ်၍သွားလေ ကုန်အံ့၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောအခါ၌ ငါ့ကိုမြင်ရခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန် လတ္တံ့၊ ထိုသို့မတတ်နိုင်ကုန်သော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိုသော မြတ်စွာဘုရား သည် ငါတို့အား သတိကိုမျှလည်း ပေးတော်မမူပါ၊ အကယ်၍ငါတို့ သည် သိပါကုန်အံ့၊ ဤသို့ဝေးသောအရပ်၌ မနေကုန်လတ္တံ့-ဟု ထို ရဟန်းတို့အား နှလုံးမသာသည်ဖြစ်လေရာ၏၊ ဝေသာလီ၏ထက်ဝန်း ကျင်၌ ဝါဆိုကြသည်ဖြစ်မူကား တလတွင်း၌ ရှစ်ကြိမ် ငါ့ထံသို့လာ၍ တရားနာရကုန်လတ္တံ့၊ ငါဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ကိုရလတ္တံ့-ဤသို့ အကြံရှိ၏၊ ထို့ကြောင့်ဝေးသော အရပ်သို့လွှတ်တော်မမူသတည်း။

၂၄၀။ ဝေဠုဝရ္ဗာငယ်၌မြတ်စွာဘုရားအား
သည်းစွာသောဝေဒနာတော်ဖြစ်ခြင်း

ဤသို့လျှင်မြတ်စွာဘုရားသည်အသက်တော်ရှစ်ဆယ်ပြည့်၊ ဝါတော် လေးဆယ့်ငါးဝါမြောက် ဝေဠုဝရ္ဗာငယ်၌ ဝါဆိုတော်မူသော အခါ ကြမ်းတန်းသော ပိတ်ဝမ်းသွေးကျအနာသည်ဖြစ်၏၊ သေခြင်းအနီးရှိ သော ပြင်းစွာသော ဝေဒနာသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် သိ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့လာပြီးလျှင် သူနာအလုပ်အကျွေး ကိုပြုအံ့ဟုကြံ၍သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသောကိုယ်၏အဖြစ်ကိုစွန့်၍

မြတ်စွာဘုရားအားသည်းစွာသောဝေဒနာဖြစ်ခြင်း ၁၉၉

လူတို့၏ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ လက်ဖြင့်မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်တို့ကို ဆုပ်နယ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို “ဤသူ ကား-အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ် သိကြားတည်း”ဟု လျှောက်သော် “အဘယ်ကြောင့်လာသနည်း”ဟု မေးတော်မူပြန်၍ “ရှင်ပင်ဘုရား....နာသောရှင်ပင်ဘုရားကို အကျွန်ုပ် လုပ်ကျွေးအံ့သောငှာ လာပါသည်”ဟု လျှောက်၏။

“သိကြားမင်း....နတ်တို့အားလူတို့၏အနံ့သည် ယူဇနာတရာကွာရာ ကလည်၌ဆွဲသော အကောင်ပုပ်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သင်သွားလေ၊ ငါ့အား အလုပ်အကျွေးရဟန်းတို့သည်ရှိကုန်၏”မိန့်တော်မူသော်“ဘုန်းတော် ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား...ယူဇနာရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်၏အထက်၌ တည်လျက်ရှိသော အကျွန်ုပ်၌ ရှင်ပင်ဘုရားတို့၏ သီလအနံ့သည်နံ့၍ လာပါ၏။ထို့ကြောင့်အကျွန်ုပ်သာလျှင် လုပ်ကျွေးပါအံ့”ဟုလျှောက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်လက်သုတ်သင်သော ဣန္ဒြိယ၊ ဣန္ဒြိယအိုးတို့ကို တပါးသောသူ၏လက်ဖြင့် ထိစိမ့်သောငှာ မပေးမူ၍ မိမိဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်ဆောင်သော သိကြားမင်းသည် မျက်နှာတွန့်သည်ကိုမျှမပြု၊ နံသာ အိုးကိုဆောင်သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လုပ်ကျွေးသုတ်သင်၍ ချမ်းသာသောအခါမှ သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သတိကိုရှေးရှုဖြစ်စေပြီးမှ ဉာဏ်ဖြင့်ပိုင်း ခြား၍ ဒုက္ခဝေဒနာ၏ အလိုသို့လိုက်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် တပြောင်း ပြန်ပြန်လူးလဲခြင်းကို မပြုမူ၍ မနှိပ်စက်စေမူ၍ သည်းခံတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြံတော်သည်ဖြစ်၏။ အကြင်ငါသည် အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့ကို မကြားမူ၍ ရဟန်းသံဃာတို့ကို မပန်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့၊ဤသို့ပြုခြင်းသည် ငါ့အားမလျောက်ပတ်၊သို့ဖြစ်၍ကား- ငါသည် ဤပြင်းစွာသောအနာကို အရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ဝီရိယဖြင့် ခွာ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ဖြင့် ဇိဝိတသန္နီရကို ဆောက်တည်၍နေ အံ့-ဟု ကြံတော်မူ၍ အသက်ကိုထားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော အရဟတ္တ ဖိုလ်သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအား အနာသည်ငြိမ်း၏။

အသို့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဖလသမာပတ်ကို ရှေး၌ဝင်စားတော်မမူဘူးလော-ဟု တုံ့အံ့၊ ဝင်စားတော်မူ၏၊ ထိုသမာပတ်သည် ကား-ခဏိက သမာပတ်သာတည်း၊ ထိုခဏိက သမာပတ်သည်လည်း သမာပတ်၏ အတွင်း၌သာ ဝေဒနာကိုခွာနိုင်၏၊ သစ်သားဖြင့်၎င်း၊ အိုးခြမ်းဖြင့်၎င်းပိုင်းဖြတ်အပ်သောမှော်သည် ရေကိုဖုံးလွှမ်းလွယ်သကဲ့သို့ ခဏိကသမာပတ်မှ ထကာမျှ၌ပင် ဝေဒနာလွှမ်းမိုးလွယ်၏၊ ရူပသတ္တက၊ အရူပသတ္တကတို့ကို အထုံးအဖွဲ့မရှိသည်ကိုပြု၍ မဟာဝိပဿနာ၏အစွမ်းဖြင့် ဝင်စားအပ်သော သမာပတ်သည်ကား-ကြာမြင့်စွာ ဝေဒနာကို ခွာ၏၊ အားကြီးသော ယောကျ်ားသည် လက်၊ ခြေတို့ဖြင့် ယက်၍ တွန်းဖယ်အပ်သော မှော်သည် ကြာမြင့်မှ ဖုံးလွှမ်းသကဲ့သို့ ထို့အတူ ကြာမြင့်မှ ဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့၌မြတ်စွာဘုရားသည်“မဟာဗောဓိပလ္လင်၌ အသစ်ဖြစ်သော ဝိပဿနာကိုဖြစ်စေသကဲ့သို့ ရူပသတ္တက၊ အရူပသတ္တကတို့ကို အထုံးအဖွဲ့မရှိသည်ကိုပြု၍တဆယ့်လေးပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့်ဆောင်၍ မဟာဝိပဿနာဖြင့်ဝေဒနာကိုခွာ၍ ဆယ်လတိုင်တိုင်မဖြစ်စေသတည်း” ဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ဝင်စားတော်မူ၏။

ထိုရောအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အနာမှထပြီးသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းတော်မှထွက်ပြီးလျှင်ကျောင်းရိပ်၌ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရိသေ့စွာရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့ လျှောက်၏၊ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ကိုယ်တော် ခန့်ကျန်းသာယာသော အဖြစ်ကို အကျွန်ုပ်သည်မြင်အပ်ပြီ၊ စင်စစ်သော်ကား-အရှင်ဘုရား……အကျွန်ုပ်၏ကိုယ်သည် ကြမ်းခက်ထရော်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်ကိုမျှ မသိနိုင်ပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော် မကျန်းသောကြောင့် လေ့လာနှုတ်ကျက် ဆောင်ရွက်အပ်သောတရားတို့သည် အကျွန်ုပ်၏နှလုံး၌မထင်ပြီ၊ စင်စစ်သော်ကား-အရှင်ဘုရား……အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းလံဃာကို တစုံတခုကိုမျှ မမှာထားသေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလ

မြတ်စွာဘုရားသည်းစွာသောဝေဒနာဖြစ်ခြင်း ၂၀၁

ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုလတ္တံ့-အောက်မေ့၍ အကျွန်ုပ်အား ထွက်သက်၊ ဝင်သက်မျှလာသည်ဖြစ်၏” ဟုလျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “အသို့နည်း-အာနန္ဒာ……ရဟန်း သံဃာသည် အဘယ်ကြောင့် ငါ၌တောင့်တအပ်သနည်း၊ ငါသည် အလုံးစုံသော တရားကို ဟောအပ်ပြီ၊ အာနန္ဒာ……ငါဘုရားအား တစုံတခုသောအတတ်ပညာကို ပျိုးရှယ်စဉ်ကာလ မဟောကြားမှု၍ သေရာညောင်စောင်း၌ လျောင်းသောအခါမှ ချစ်ခင်လေးမြတ်သော တပည့်အား သင်ကြားခဲ့အံ့-ဟု တရားလက်ဆုပ် ထားသကဲ့သို့ ဤသူ အား တရားမဟောသေးဟု ပုဂ္ဂိုလ်ကိုအပ်ပြု၍၎င်း၊ ဤတရားကို မဟောသေးဘူးဟု တရားကိုအပ်ပြု၍၎င်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်စွာ၍ သေခါနီးမှ ဟောအံ့-ဟူ၍ လက်ဆုပ်ထားသော တရားမည်သည်မရှိ ပြီ၊အာနန္ဒာ……ငါသည်သာလျှင် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့၊ ငါ့ကို သာလျှင် ရဟန်းသံဃာသည် ရည်မှတ်၍ တောင့်တသည် ဖြစ်စေ သတည်း”ဟု ငါဘုရား၏စိတ်တော်သည်မရှိ။

“အာနန္ဒာ……ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာကို အကြောင်း ပြု၍ တစုံတခုသောစကားကို အဘယ်မှာဆိုတော့အံ့နည်း၊ ဤသို့မဖြစ် ရာ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ယခုအခါ အာနန္ဒာ……ငါဘုရားသည် အိုမင်း ခဲ့ပြီ၊ အရွယ်ကြီးခဲ့ပြီ၊ မင်းနှစ်ဆက်၊ သုံးဆက် လည်လေပြီ၊ အသက် ရှစ်ဆယ်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဥပမာကား-အာနန္ဒာ……လှည်းပေါင်၊ လှည်းဘီးတို့ကို ဖွဲ့ချည်နှောင်၍ ပြင်ဆင်ခြင်းနှင့်ရောသော လှည်းအိုကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါ ဘုရား၏ကိုယ်ကိုလည်း အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသောအဖွဲ့ဖြင့် ဣရိယာ ပုထ်လေးပါးတို့ကို ဖြစ်စေရခဲ့ပြီ၊ အာနန္ဒာ……အကြင်အခါ၌ ငါဘုရား သည် အလုံးစုံသော အာရုံတို့ကို နှလုံးမသွင်းခြင်းကြောင့် အချို့သော လောကီဝေဒနာတို့၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အနိမိတ္တစေတော သမာဓိ သို့ ကပ်၍နေ၏၊ ထိုအခါ၌ငါဘုရား၏ကိုယ်သည် ချမ်းသာမြတ်သည်ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့်ရကား-အာနန္ဒာ……သင်တို့သည် မိမိကိုယ်သာလျှင် မှီခိုရာ ကျွန်းသဘွယ်ဖြစ်၍၊မိမိကိုယ်သာလျှင် လည်းလျောင်းရာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကိုယ်မှတစ်ပါး လည်းလျောင်းရာ မရှိသည်ဖြစ်၍၊တရားသာလျှင် ကိုး

ကွယ်ရာ မှီခိုရာ ကျွန်းရှိသည်ဖြစ်၍၊ တရားသာလျှင်လည်းလျောင်းရာ ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တရားမှတစ်ပါး လည်းလျောင်းရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန် ရာ၏။

အဘယ်သို့နေသည်ရှိသော် မိမိကိုယ်သာမှီခိုရာ ကျွန်းသဘွယ်ဖြစ်၍၊ တရားသာ မှီခိုရာကျွန်းကြီးသဘွယ်ရှိသည်ဖြစ်၍နေသည်ဖြစ်ရာသနည်း- ဟု ကထေတုကမျတာ ပုစ္ဆာဖြင့် မေးတော်မူဦး၍-

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကာယေ ကာယာ နုပဿီ ဝိဟရတိ
အာတာပီ သမ္ပဇာနော သတိမာ ဝိနေယျ လောကေ အဘိဇ္ဈာ
ဒေါမနဿံ။

စသည်ဖြင့် ဖြေတော်မူ၍ “အာနန္ဒာ....ဤသို့မိမိကိုယ်၌ ကာယ၏ အစုကို အဘန်တလဲလဲအောက်မေ့၍၊ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍၊ အဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍၊ အာရုံခြောက် ပါး၌ တပ်ခြင်း အမျက်ထွက်ခြင်းကို ဖျောက်၍ နေခြင်းစသည်လျှင် မိမိကိုယ်သာ မှီခိုရာကျွန်းသဘွယ်ရှိသည်ဖြစ်၍၊ တရားသာ မှီခိုကိုးကွယ် ရာ ကျွန်းကြီးသဘွယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေသည်မည်၏” ဟုဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာမှ ထမြောက်ပြီးသော အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့....သိကြားမင်း၏ မြတ်စွာဘုရား၌ချစ်မြတ်နိုးခြင်းသည် အံ့ဘွယ်ရှိစွာဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ မျက်နှာတွန့်ခြင်းကိုမျှ မပြုမူ၍ နံ့သာအိုးကို ဦးခေါင်း ဖြင့် ဆောင်ရွက်သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်၏ အညစ်အကြေး ဖြင့် သုံးဆောင်သောအိုးကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်ဆောင်၍ လုပ်ကျွေးခြင်း ကိုပြု၏” ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကို ကြားတော်မူ၍ “အသို့ ဆိုကုန် သနည်း-ချစ်သား ရဟန်းတို့....သိကြားနတ်မင်းသည် ငါ၌ အကြင် ကြောင့် ချစ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုချစ်ခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိ၊ ဤသိကြားမင်း သည် ငါ့ကိုမှီ၍အိုသောသိကြား၏အဖြစ်ကိုစွန့်၍ သောတာပန်ဖြစ်၍ပျို သောသိကြား၏အဖြစ်သို့ရောက်၏။ သေခြင်းဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ပဉ္စသိခအမည်ရှိသော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားကိုရှေ့တည်ပြု၍လာသောသိကြား

အရှင်သာရိပုတ္တရာပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း ၂၀၃

အား ဣန္ဒသာလဂူလိုက်၌ နတ်ပရိသတ်၏အလယ်၌ ငါဘုရားသည် “ပုစ္ဆ ဝါသဝ မံ ပဉ္စ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့်ဆို၍ ထိုသိကြား၏ ယုံမှားသင်္ကာ ကိုဖျောက်၍ တရားဟော၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ နှစ်ဆယ့်လေးကုဋေသော နတ်၊ဘီလူး၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့အား မဂ်ဖိုလ်တရားရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ သိကြားမင်း သည်လည်းထိုနေရာ၌ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍သိကြားပျိုဖြစ် ၏။ဤသို့ငါသည် သိကြားအား များစွာကျေးဇူးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ၌ သိကြား၏ချစ်ခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိ။ “ချစ်သားရဟန်းတို့...အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့အား မြင်ရခြင်းသည်လည်း ချမ်းသာ၏။ထိုအရိယာ တို့နှင့်တကွ တခုတည်းသောအရပ်၌အတူနေရခြင်းသည်လည်းချမ်းသာ ၏။သူမိုက်တို့နှင့်ကားထိုအလုံးစုံသည် ဆင်းရဲ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍—

သာဟု ဒဿနမရိယာနံ၊ သန္တိဝါသော သဒါ သုခေါ။

အဒဿနေန ဗာလာနံ၊ နိစ္စမေဝ သုဒ္ဓိ သိယာ။ ။

အစရှိသောတရားကို ဟောတော်မူ၏။

၂၄၁။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ဘွားရာတိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ၈၀၉၂၀၈၁၌ ဝါကျွတ်တော်မူလျှင် အလုပ် အကျွေးဒါယကာတို့အား တရားဟောတော်မူလိုသဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ပြန်အံ့-ဟု လာခဲ့တိုင်းသောခရီးဖြင့် ပြန်ကြွတော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်၍ နေတော်မူ ၏။ ထိုအခါ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည်မြတ်စွာ ဘုရားအား ပြုအပ်သောဝတ်ကိုပြု၍ နေ့နေရာသို့ ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုနေ့နေရာ၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာကို တပည့်တို့သည် ဝတ်ပြု၍ ဖဲလေကုန် ပြီးသော် နေ့နေရာကို တံမြက်လှည်း၍ စမ္မက္ခဏ်နေရာကိုခင်း၍ ခြေ တို့ကိုဆေး၍ ထက်ဝယ်ပလ္လင်ကိုဖွဲ့၍ ဖလသမာပတ်ကို ပင်စားတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ပိုင်းခြားတိုင်းသော ကာလဖြင့် ထိုသမာပတ်မှထသော အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဤသို့သော အကြံသည်ဖြစ်၏။

“မြတ်စွာဘုရားတို့သည်တည်း ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူကုန်မည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် လင်္ကျာရံ၊ လင်္ကဝေရံ အဂ္ဂသာဝက တို့သည်တည်း ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်မည်လော” ဟု ကြံတော်မူသော် “လင်္ကျာရံ၊ လင်္ကဝေရံ အဂ္ဂသာဝကတို့သည် ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏” ဟု သိတော်မူ၍ မိမိ၏အာယုသင်္ခါရကို ကြည့်တော်မူသော် ခုနစ်ရက်မျှသာ ငါ၏ အာယုသင်္ခါရသည် ဖြစ်လတ္တံ့-ဟု သိတော်မူ၏။ “အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရအံ့နည်း” ဟု ကြံတော်မူပြန်၏။ “အရှင်ရာဟုလာသည် တာဝတိံသာ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီ၊ အရှင်အညာ သိကောဏ္ဍသည် ဆဒ္ဒန်အိုင်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီ၊ ငါသည်အဘယ်အရပ်၌ ပြုရအံ့နည်း” ဟု အဘန်တလဲလဲ ကြံပြန်သော် မယ်တော်ကို အကြောင်းပြု၍ သတိကိုဖြစ်စေ၏။

“ငါ၏ မယ်တော်သည် ခုနစ်ယောက် ကုန်သော ရဟန္တာတို့၏ မယ်တော်ဖြစ်၍လည်းဘုရား၊ တရား၊ သံဃာတို့၌မကြည်ညို၊ ထိုမယ်တော်အား မဂ်ဖိုလ်၏ ဥပနိဿယရှိ၏လော၊ မရှိ၏လော” ဟု ဆင်ခြင်ပြန်သော် သောတာပတ္တိမဂ်၏ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ အဘယ်သူ၏ တရားဒေသနာဖြင့် တရားရခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု ကြည့်တော်မူပြန်သော် ငါ၏တရားဒေသနာဖြင့်သာလျှင်ရလတ္တံ့၊ သူတပါး၏ တရားဒေသနာဖြင့် မရလတ္တံ့၊ အကယ်၍ ငါသည် ကြောင့်ကြံမဲ့နေချေအံ့၊ ငါ့အား သူတပါးတို့ ဆိုကုန်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ “ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်မယ်တော်မှကြွင်းသော လူအပေါင်းတို့၏ကား- ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သမဓိဇ္ဈသုတ္တန် ဒေသနာကို ဟောတော်မူသောနေ့၌ ကုဋေတသိန်းကုန်သော နတ်တို့သည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်ကုန်၏၊ အောက်မဂ်သုံးပါးတို့သို့ ရောက်ကုန်သော နတ်တို့၏ အရေအတွက်ကား မရေတွက်နိုင်သာလျှင်ကတည်း၊ ဤသုတ္တန်မှ တပါးသောအရာတို့၌လည်း မဂ်ဖိုလ်ရကုန်သော သူတို့သည် များစွာထင်ကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်သော အမျိုးတို့သည် ရှစ်သောင်းအရေအတွက် ရှိကုန်၏၊ ထိုသို့

လျက် ထိုအရှင်သည် မိမိမယ်တော်၏မိစ္ဆာအယူကိုမျှလည်း မပယ်နိုင် ပါတကား”ဟူ၍ ဆိုကုန်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကို မိစ္ဆာအယူ မှ လွတ်စေ၍ ဘွားရာတိုက်ခန်း၌ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့-ဟု စိတ်ကိုဆုံး ဖြတ်တော်မူ၍ ယနေ့ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ခွင့်ပြုစေ၍ ထွက်တော့ အံ့-ဟု ကြံ၍ ညီတော်စုန္ဒမထေရ်ကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင်စုန္ဒ...ငါတို့နာဠက ရွာသို့ သွားကုန်အံ့၊ ငါးရာကုန်သော ရဟန်း ပရိသတ်တို့အား “အရှင်တို့...တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော မထေရ်သည် နာဠကရွာသို့သွား တော်မူလို၏၊ သပိတ်,သင်္ကန်းကို ယူကုန်လော့”ဟု အမှတ်ပေးချေ မိန့်တော်မူသော် အရှင်စုန္ဒလည်း အမှတ်ပေး၏၊ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရာနေရာကိုသိမှီး၍ သပိတ်,သင်္ကန်းကို ယူကုန်၍ မထေရ်၏အထံသို့လာကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အိပ်ရာနေရာကို သိမှီး၍နေ့နေရာ ကို တံမြက်လှည်း၍ နေ့နေရာ သင်္ခမ်းတံခါးဝ၌ ရပ်လျက် ထိုနေ့နေ ရာကိုရှုတော်မူပြီးလျှင် “ဤယခုရှုခြင်းသည်ကား အဆုံးစွန်သောရှုခြင်း တည်း၊ တဖန်ရှုရခြင်းမည်သည် မရှိပြီ”ဟုမိန့်၍ ငါးရာသော ရဟန်း တို့ဖြင့်ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရိုသေစွာရှိခိုး၍ ဤ“ဆိန္ဒော ဒါနိ ဘဝိဿာမိ”အစရှိသောဂါထာဖြင့် “လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား...ယခုအခါ၌အကျွန်ုပ်သည်ပြတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်အား သွားခြင်း,လာခြင်းသည် မရှိပြီ၊ဤအကျွန်ုပ် ၏ရှိခိုးခြင်းသည် အဆုံးစွန်တည်း၊ ထင်ရှားသောအကျွန်ုပ်၏အသက် သည် နည်းပြီ၊ ခုနစ်ရက်မြောက်အလွန်တွင် အကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေ၌ချရတော့အံ့၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရားသည် ခွင့်ပြု တော်မူပါလော့၊အကျွန်ုပ်အား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောအခါရောက်ပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် အာယုသင်္ခါရ ကိုလွှတ်အပ်ပြီ”ဟု ဤသို့လျှောက်၏။

ဘုရားတို့သည် “ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေတော့ဟုဆိုလျှင် သေခြင်း၏ကျေးဇူး ကိုဆိုသည်မည်၏၊ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုလင့်ဦး ဟူ၍ဆိုလျှင် ဝဋ်၏ကျေးဇူးကိုဆို သည်မည်၏-ဟု မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အပြစ်တင်ကုန်လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူကုန်၍ ထိုစကားနှစ်ခွန်းကိုပင် မဆိုကုန်၊ ထို

ကြောင့် “ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ....အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေအံ့နည်း” ဟုမေးတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား... မဂဓရာဇ်တိုင်း နာဠကရွာ၌ ဘွားရာတိုက်ခန်းသည်ရှိ၏။ ထိုဘွားရာတိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်ပေအံ့” ဟုလျှောက်လေသော် “ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ....ယခုအခါ၌ သွားခြင်း၏အခါကို သိလော့၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ....ယခုမှနောက်၌ သင်၏နောင်ကြီး၊ ညီငယ်တို့အား သင် ချစ်သားကဲ့သို့ သဘောရှိသော ရဟန်းကို မြင်ရခဲသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် နောင်ကြီး၊ ညီငယ်တို့အား တရားဟောပါဦးလော့” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် “ငါ့အား တန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းလျှင် ရှေ့သွားရှိသောတရားဟောခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် တောင့်တတော်မူ၏” ဟုသိ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ထန်းတဖျားမျှ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ပြီးမှ တဘန်သက်၍ရှိခိုး၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အဆင့်ဆင့် ထန်းခုနစ်ဖျား တိုင်အောင်ပျံတက်၍ သက်၍ ရှိခိုးပြီးမှ ထန်းခုနစ်ဖျား ပမာဏမြင့်သော ကောင်းကင်ပြင်၌ရပ်လျက် တန်ခိုးဘန်ဆင်းခြင်းကိုပြု၍ တရားဟောတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိတမြို့လုံး၌ နေသော လူတို့သည်စည်းဝေးကုန်၏။ မထေရ်သည်ကောင်းကင်မှသက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးလျက် “အကျွန်ုပ် သွားအံ့သောအခါ တန်ပြီ-အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစစ်သူကြီးကို တဘန်ရှိခိုးစေအံ့-ဟုကြံတော်မူ၍ နေရာတော်မှထလျက် ဂန္ဓကုဒိုမုခ်ဝသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၍ ပတ္တမြားပျဉ်၌ရပ်တော်မူ၏။ မထေရ်လည်းမြတ်စွာဘုရားအားသုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လက်ျာရစ်လည်၍ ရှေ့၊ နောက်၊ လက်ဝဲ၊ လက်ျာ လေးမျက်နှာတို့၌ရှိခိုး၍ “ရှင်ပင်ဘုရား....ဤကမ္ဘာမှ ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိသော အသင်္ချေယျကပ်၏ အထက်၌ အနောမဒဿီ ဘုရားမြတ်၏ ခြေတော်ရင်း၌ဝပ်၍ ရှင်ပင်ဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကို တောင့်တခဲ၏။ ထိုတောင့်တခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အားပြည့်စုံပြီ၊ အရှင်ဘုရားကိုမြင်ရပြီ၊ ထိုမြင်ရခြင်းသည် ရှေးဦးစွာသော မြင်ရခြင်းတည်း၊ ဤယခုအခါ မြင်ရခြင်းသည်အဆုံးစွန်သော မြင်ရခြင်းတည်း၊ တဘန်ရှင်ပင်ဘုရား

ထို့အား မြင်ရခြင်းမည်သည် မရှိပြီ”ဟု လျှောက်၍ ဆယ်ခုသောလက် သည်းအပေါင်းတို့၏ ဖြူသောအရောင်ဖြင့် တောက်ပသော လက်အုပ်ချီ ၍ မျက်စိမြင်ကောင်းသောအရပ်တိုင်အောင် ရှေးရှုပြုလျက် နောက် ဆုတ်ဆုတ်၍ “ဤအဖြစ်မှစ၍စုတိပဋိသန္ဓေ၏အစွမ်းအားဖြင့် တစုံတခု သောအရပ်၌ သွားခြင်း၊ လာခြင်း မည်သည် မရှိပြီ”ဟု လျှောက်ခဲ့၍ ကြွလေ၏။

ထိုအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကြည်းဟည်းသည်ကိုပြု၍ ကြီး စွာသောတုန်လှုပ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် “ချစ်သားတို့... သင်တို့၏နောင်ကြီးကို ပို့လိုက်ကုန်လော့”ဟု ခြံရံလျက်တည်ကုန် သော ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူလျှင် ရဟန်းတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်တံခါးမုခ်တိုင်အောင် ပို့လိုက်ကုန်၏။ မထေရ်သည် “အရှင်တို့... သင်တို့သည် တည်ရစ်ကြကုန်လော့၊ မမေ့မလျော့ဖြစ်ကုန်လော့” ဟု မိန့်၍ ရဟန်းတို့ကိုပြန်စေပြီးမှ မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ ဖဲလေ၏။ လူတို့ သည်ကား “ရှေး၌ မထေရ်သည် တဘန် ပြန်လာသော သွားခြင်းကို သွားတော်မူ၏။ ယခုအခါ ဤသွားခြင်းသည်ကား တဘန်မပြန်လာ တော့အံ့သောသွားခြင်းဖြင့် ကြွသွားတော် မူခဲ့ပြီ”ဟုထက်ဝန်းကျင်မှ ငိုကြွေးကုန်လျက် အစဉ်လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုလူတို့ကိုလည်း “ဒါယကာ တို့... မမေ့မလျော့ပြုကုန်လော့၊ သင်္ခါရတရားသည်လည်း ဤသို့ဖြစ် တတ်သော သဘောရှိကုန်၏”ဟုမိန့်တော်မူ၍ ပြန်စေကုန်၏။

ထိုအခါမထေရ်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ခရီးအကြား၌ လူတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုတော်မူလျက် ညနေချမ်းအခါနာဠကရွာ သို့ရောက်တော်မူလေ၍ ရွာတံခါးပညောင်ပင်ရင်း၌ နားရပ်တော်မူ၏။ ထိုအခါမထေရ်၏တူဖြစ်သော ရေဝတ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ရွာပသို့သွားသော် မထေရ်ကိုမြင်၍ အနီးသို့ကပ်လာပြီးမှရှိခိုး၍နေ၏။ မထေရ်သည် ထိုရေဝတကိုဆို၏။ “ရေဝတ... သင်၏အဘွားကြီးသည် အိမ်၌ရှိ၏လော့”ဟု မေးတော်မူသော် “အရှင်ဘုရား... ရှိပါ၏”ဟု လျှောက်သဖြင့် “သင်သွားချေ၊ ငါတို့၏ ဤနာဠကရွာသို့ ရောက်လာ သောအဖြစ်ကိုကြားချေလော့၊ အဘယ့်ကြောင့်လာသနည်းဟု မေး

သော် ယနေ့တရက်မျှရွာတွင်း၌ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဘွားရာတိုက်ကိုလည်းသုတ်သင်ကုန်၊ ငါးရာသောရဟန်းတို့၏ နေရာကိုလည်း သိလေကုန်”ဟု မိန့်တော်မူ၍စေလိုက်၏။

ထိုရေဝတလုလင်သွားလေ၍ “အဘွားကြီး……ငါ၏ဝရီးတော်လာ၏”ဟုဆို၏။ “ယခုအခါအဘယ်၌ရှိလေသနည်း”ဟု မေးသဖြင့် “ရွာတံခါးပညောင်ပင်ရင်း၌ ရှိသည်”ဟုဆို၏။ “တယောက်တည်းလော၊ တပါးသောအဘော်လည်းပါသလော”ဟုမေးပြန်သော် “ငါးရာသောရဟန်းတို့သည်ပါကုန်၏”ဟုဆို၍ “အဘယ်ကြောင့်လာသနည်း”မေးပြန်သဖြင့် ထိုရေဝတသည် ထိုလာသော အကြောင်းကိုကြား၏။ မယ်တော်ပုဏ္ဏားမသည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား နေရာဖြင့်စေဘိသနည်း၊ ငါ၏သားဥပတိဿသည် ငယ်သောအခါ ရဟန်းပြုနေပြီး၍ ကြီးသောအခါမှ လူထွက်ချင်ပြန်လေတော့သလော”ဟု ကြံပြီးမှဘွားရာတိုက်ကိုသုတ်သင်စေ၍ငါးရာသောရဟန်းတို့အားနေရာကိုပြုပြင်စေ၍ ဆီမီးတို့ကိုထွန်းညှိပြီး၍ ထိုအကြောင်းကို ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ထံသို့ သတင်းစကားစေလိုက်၏။

မထေရ်လည်း ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ဘွားရာတိုက်သို့ဝင်၍နေ၏။ ထိုသို့နေပြီးမှလျှင် “သင်တို့၏နေရာသို့ သွားလေကုန်”ဟု ရဟန်းတို့ကိုလွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ သွားကာမျှ၌သာလျှင်အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အားကြမ်းထမ်းသော အနာသည်ဖြစ်၏။ သွေးအန်သောအနာဟု ဆိုအပ်သော သေခြင်းအနီးရှိသော ဝေဒနာသည်ဖြစ်၏။ သောက်သောဆေးတခွက်ဝင်၏၊ တခွက်ပင်ထွက်၏။ မယ်တော်ပုဏ္ဏားမသည် “ငါ့သား၏ဖြစ်ခြင်းကိုငါသည် မနှစ်သက်”ဟုဆို၍ မိမိနေရာတိုက်တံခါးကိုမှီလျက်ရပ်နေ၏။ ဇာတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် “တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအဘယ်အရပ်၌ရှိသနည်းဟု နတ်မျက်စိဖြင့် ရှုသော်နာဠကရွာဘွားရာတိုက်ခန်း၌ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်ရာ ပညောင်စောင်း၌ လျောင်း၏ဟုမြင်ကုန်၍ ယခုအခါ မထေရ်ကိုမြင်ခြင်းကား အဆုံးစွန်သောမြင်ခြင်းတည်း၊ ငါတို့သွားကုန်အံ့”ဟု လာကုန်၍ ရှိခိုးလျက်ရပ်ကုန်၏။

မထေရ်သည် “သင်တို့သည်အဘယ်သူတို့နည်း”ဟု မေးတော်မူသော် “ရှင်ပင်ဘုရား……အကျွန်ုပ်တို့သည် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့တည်း”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “အဘယ်ကြောင့်လာကုန်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “သူနာအလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်အံ့-ဟူ၍ လာကုန်သည်”ဟု လျှောက်သော် “ရှိစေတော့၊ ငါ့အားသူနာအလုပ်အကျွေးသည်ရှိပြီ၊ သင်တို့သွားလေကုန်”ဟု လွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ထိုနတ်တို့ သွားလေသောအဆုံး၌ သိကြားသည်လာ၏။ ထိုသိကြားသွားပြန်သော် သုယာမနတ်အစရှိကုန်သော နတ်တို့သည်လည်းလာကုန်၏။ မဟာဗြဟ္မာသည်လည်းလာ၏။ ထိုနတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ကို မထေရ်သည် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ကဲ့သို့ ဆို၍လွှတ်လိုက်၏။

မယ်တော်ပုဏ္ဏားမသည် ထိုနတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ လာခြင်းသွားခြင်းကို မြင်၍ ငါ၏သားဥပတိဿကို ရှိခိုး၍သွားလေကုန်သည်ကား အဘယ်သူတို့နည်း-ဟုမထေရ်ရှိရာတိုက်သို့သွားပြီးလျှင် “ချစ်သားစုန္ဒ……နောင်တော် အသို့ရှိပါသနည်း”ဟု မေး၏။ စုန္ဒထေရ်သည် မယ်တော်ကို အကြောင်းပြန်ကြားပြီးလျှင်အရှင်သာရိပုတ္တရာအား “မယ်တော်ဥပတိသိကာမကြီးလာ၏”ဟုလျှောက်၏။ မထေရ်သည် “ဒါယိကာမကြီး……အချိန်မဟုတ်သည်၌ အဘယ်ကြောင့်လာသနည်း”ဟုမေးတော်မူသော် “ချစ်သားဥပတိဿ……သင်ချစ်သားကို ရှုအံ့သောငှာ အမိသည်လာပါသည်”ဟုဆို၍ “ရှေးဦးစွာလာသော လေးယောက်တို့သည် အဘယ်သူတို့နည်း”ဟုမေး၏။ “ဒါယိကာမကြီး……နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့တည်း”ဟုမိန့်တော်မူသော် “ချစ်သားဥပတိဿ……စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ထက် သင်သည်လွန်မြတ်ပေသလော”ဟု မယ်တော်မေးပြန်၍ “ဒါယိကာမကြီး……ဪ-ဟုတ်၏။ စာတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် အရံစောင့်နှင့်တူကုန်၏။ ငါတို့၏ ဆရာဘုရားပဋိသန္ဓေနေသော အခါမှစ၍ သန်လျက်လက်စွဲကုန်သည် ဖြစ်၍ အစောင့်အရှောက်ကို ပြုရကုန်၏”ဟုမိန့်၏။

“ချစ်သားဥပတိဿ……ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သွားသော အဆုံး၌ လာပြန်သည်ကား အဘယ်သူနည်း”ဟု မေး၏။ “ဒါယိကာမကြီး……သိကြားမင်းတည်း” ဟု မိန့်တော်မူသော် “ချစ်သား ဥပတိဿ……

သိကြားမင်းထက်ပင်လည်း သင်သည်မြတ်လေသလော”ဟု မယ်တော်
မေးပြန်၍ “ဒါယိကာမကြီး....ဤသိကြားမင်းသည် ငါတို့ဆရာဘုရား၏
သင်္ကန်း၊ သပိတ်ကိုယူ၍ နောက်၌လိုက်သော သာမဏေနှင့်တူ၏။ ငါတို့
ဆရာမြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သက်တော်မူသောအခါ
၌ သပိတ်၊ သင်္ကန်းတော်ကိုယူ၍ နောက်တော်မှ လိုက်ရ၏”ဟု မိန့်၏။
“ထိုသိကြားသွားသောအဆုံး၌ အလုံးစုံသောပြာသာဒ်ကို ထွန်းလင်း
စေဘိသကဲ့သို့လာပြန်သည်ကား အဘယ်သူနည်းချစ်သားဥပတိဿ”ဟု
မေးပြန်၏။ “ဒါယိကာမကြီး...ဤနောက်လာသောသူကား ဒါယိကာ
မကြီးတို့ ကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးသော ဆရာ-ဟု ဆိုအပ်သော မဟာ
ဗြဟ္မာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူသော် “ချစ်သားဥပတိဿ.... ငါတို့၏
ဘုန်းကြီးသောဘုရားဟု သမုတ်အပ်သောမဟာဗြဟ္မာထက်ပင်လည်း
သင်သည် လွန်မြတ်သလော”ဟု မေး၏။

“ဪ...လွန်မြတ်၏။ ဒါယိကာမကြီး....ဤသို့သော ဗြဟ္မာကြီး
သည် ငါတို့ဆရာဘုရား၏ ဘွားတော်မူသောနေ့၌ ဗြဟ္မာကြီး လေး
ယောက်တို့သည် ရွှေကွန်ယက်ဖြင့် မယ်တော်ဝမ်းမှ ဘွားစဖြစ်သော
ယောက်ျားမြတ်ကိုခံရကုန်၏”ဟုမိန့်တော်မူသော် ငါ့သားဥပတိဿ၏
တန်ခိုးအာနုဘော်သည်လျက် ဤသို့ ဖြစ်ဘိ၏။ ငါ့သား ဆရာဘုရား၏
တန်ခိုးအာနုဘော်သော်ကား အဘယ်သို့ သဘောရှိသည်ဖြစ်ရှာလတ္တံ့
နည်း”ဟု ကြံသော မယ်တော်ပုဏ္ဏားမအား အကြံဖြစ်သည်နှင့်တကွ
ငါးပါးအပြားရှိသော နှစ်ဆက်ခြင်းသည် ဖြစ်၍ တကိုယ်လုံးပြည့်၏။

မထေရ်သည်“ငါ၏မယ်တော်အား နှလုံးဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပြီ၊
ယခုဤအခါသည် တရားဟောအံ့သောအခါတည်း”ဟု ကြံတော်မူ၍
“ဒါယိကာမကြီး.... အဘယ်သို့ကြံသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ မယ်
တော်သည်လည်း “ချစ်သားဥပတိဿ...အမိကြံသည်ကား ငါ့သား၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်မျှလည်း ဆရာဘုရားမှရှေးဦးစွာ ဤသို့စင်ဖြစ်သေး
၏။ ငါ့သားဆရာဖြစ်သော ဘုရား၏ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်ကား အဘယ်သို့
သဘောရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ ဤသို့ ကြံသည်”ဟု လျှောက်၏။
“ဒါယိကာမကြီး....ငါ၏ဆရာဘုရား၏ အမိဝမ်းမှ ဘွားတော်မူသော
အခါ၊ တောထွက်တော်မူသောအခါ၊ သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိတော်

အရှင်သာရိပုတ္တရာမရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း ၂၁၁

မူသောအခါ၊ဓမ္မစကြာတရားဟောတော်မူသောအခါတို့၌ တသောင်းသောစကြဝဠာတိုက်၌ မြေကြီးပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လေပြီ။ ငါ့ဆရာဘုရား၏ သီလနှင့်၊သမာဓိနှင့်၊ ပညာနှင့်၊ဝိမုတ္တိနှင့်၊ဝိမုတ္တိဉာဏ်အမြင်နှင့်တူသောသူသည် လောက၌မရှိ။ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အရဟံမည်တော်မူ၏။ ဤသို့အစရှိသောနည်းဖြင့် အကျယ်ချဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်နှင့်စပ်သော တရားဒေသနာတော်ကိုဟောတော်မူ၏။

မယ်တော်ပုဏ္ဏားမရူပသာရီသည် သားတော်၏ တရားဒေသနာတော်အဆုံး၌သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ၊ယုံမှားခြင်းတဆယ့်ခြောက်ပါးကို ပယ်ပြီး၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ “ချစ်သားဥပတိဿ…… အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုဘိသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်ချစ်သားသည် ဤသို့သဘောရှိသော အမြိုက်တရားကို ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အမိအားမတိုက်နေဘိသနည်း”ဟု ဆို၏။အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ယခုအခါ၌ ငါ၏မယ်တော်ရူပသာရီပုဏ္ဏားမအား နို့ရည်တိုက်ကျွေး၍ မွေးပေသော အဘိုးကို ပေးဆပ်အပ်ပြီ။ ဤမျှသောတရားမျှဖြင့်သာသင့်လတ္တံ့-ဟုကြံ၍ “သွားလေတော့ ဒါယိကာမကြီး”ဟု မယ်တော်ကိုလွှတ်လိုက်၍ ညီတော်စုန္ဒကိုခေါ်၏။“စုန္ဒ.. အဘယ်အချိန်ရောက်ပြီနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍ “ရှင်ပင်ဘုရား…… မိုးသောက်အားကြီးရောက်ပြီ”ဟု လျှောက်သော် “ထိုသို့တပြီးကား စုန္ဒ……ရဟန်းသံဃာတို့ကို စည်းဝေးစေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

စုန္ဒသည် “သံဃာတို့စည်းဝေးပါပြီ”ဟု လျှောက်၏။ “စုန္ဒ..ငါ့ကို ချီကြွ၍ထိုင်စေလော့”ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ချီကြွ၍ထိုင်စေ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ငါ့ရှင်တို့…… လေးဆယ့်လေးဝါပတ်လုံး ငါနှင့်တကွ ကျင်လည်ကုန်သော သင်တို့အား ငါ၏ကိုယ်၊နှုတ်ဖြင့် လွန်ကျူးခြင်းသည် အကယ်၍ရှိအံ့၊ထိုအလုံးစုံကို သင်တို့သည် ငါ့အားသည်းခံပါကုန်”ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။“ရှင်ပင်ဘုရား……ဤမျှလောက်သော နှစ်ပတ်လုံး အရိပ်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရှင်ပင်ဘုရား၌ မစွန့်မူ၍ ကျင်လည်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့အား မလျှောက်

ပတ်သော အမှုမည်သည် မရှိပါကုန်၊ ရှင်ပင်ဘုရားသည် သာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့အား သည်းခံတော်မူပါကုန်”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုရော အခါ၌ မထေရ်သည် “ငါ့ရှင်တို့ ငါ့ကိုအိပ်ရာညောင်စောင်း၌ လှဲ ကုန်လော့”ဟုမိန့်တော်မူ၍ နေအရက်သည် ထင်လာသော အခါ၌ နှစ်သိန်း၊လေးသောင်းအထုယူဇနာရှိသောမြေကြီးကိုပွဲတင်ထပ်မျှလှုပ် စေလျက် ကမ္မဇရုပ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု တော်မူ၏။

များစွာသောလူတို့သည် မထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ၌ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုကုန်၍ စန္ဒကူးနံ့သာအတိပြီးသော ထင်းဖြင့် အမြင့် အတောင်တရာရှိအောင်စုပုံ၍ အလောင်းတော်ကို ရွှေတလားဖြင့် ထင်းပုံထက်၌တင်၍ ဖုတ်ကြဉ်း သင်္ဂြိုဟ်ကုန်၏။ အရှင်စန္ဒမထေရ်သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဓာတ်တော်တို့ကို ရေစစ်ပုဝါဖြင့် ထုပ်၍ သပိတ်- သင်္ကန်းတို့ကို၎င်း၊ ဓာတ်တော်တို့ကို၎င်း ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့လာ၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓာတ်တော်ထုပ်ကိုယူ၍ ဂါထာ ငါးရာတို့ဖြင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ကျေးဇူးကိုဆို၍ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဓာတ်တော် တို့ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မြောက်မုခ်တံခါးအနီး၌ မြှုပ်ထား ဌာပနာပြီးသော် စေတီတည်စေ၏။

၂၄၂။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ဣသိဂိလိတောင်နံရံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ယူတော်မူခြင်း

ထို့နောင်မှ မြတ်စွာဘုရားသည်များစွာသောရဟန်းအပေါင်းဖြင့် ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကြွတော်မူလာ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက် သောအခါ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ မြောက် ဣသိဂိလိတောင်နံရံ ကျောက်ညိုလိုက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်းကား- ဤသို့တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မှကြွလာ၍ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် ၌နေတော်မူသောအခါ အဝတ် မဝတ် အချည်းစည်း ကျင့်ကုန်သော ငါးရာသော တိတ္ထိတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ကြံကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့....

အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ရဟန်းဂေါတမအား လာဘ် သပ္ပကာများစွာဖြစ်သနည်း၊ သင်တို့သည်သိကုန်၏လော”ဟု တိတ္ထိ တယောက်ကို တယောက်မေး၏။ “ငါတို့သည် မသိကုန်၊ သင်သည်သိ၏ လော”ဟုပြန်၍မေးသော် “ဪ-ငါသိ၏။ မဟာမောဂ္ဂလာန်မည်သော ထိုရဟန်းကိုမှီ၍ဖြစ်၏။ ထိုစကားသည်မှန်၏။ ထိုမောဂ္ဂလာန်သည် နတ် ပြည်သို့သွား၍ နတ်တို့သည်ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကိုမေး၍ လာခဲ့၏။ ဤမည်သောကောင်းမှုကိုပြု၍ ဤသို့သောနတ်၏ စည်းစိမ်ကိုရ၏-ဟူ၍ လူတို့အားကြား၏။ ငရဲပြည်သို့သွား၍ ငရဲခံရသောသူတို့သည် ပြုအပ် သော မကောင်းမှုကိုမေး၍ လာခဲ့၏။ ဤမည်သော မကောင်းမှုကိုပြု၍ ဤသို့သော ဆင်းရဲခြင်းကိုခံရ၏-ဟု လူတို့အားကြား၏။ လူတို့သည် ထိုစကားကိုကြား၍ များစွာသော လာဘ်သပ္ပကာကို ဆောင်ခဲ့၏။ အကယ်၍ ထိုမောဂ္ဂလာန်ကိုသတ်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ကုန်အံ့၊ ထိုလာဘ် သပ္ပကာသည် ငါတို့အားဖြစ်လတ္တံ့”ဟုဆို၏။

ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏-ဟု ကြံ၍ အလုံးစုံသော တိတ္ထိတို့သည် တူသော အလိုရှိကုန်ကြသဖြင့်တစုံတခုကိုပြုပြီးလျှင် ငါတို့သည်သတ်စေ ကုန်အံ့-ဟုကြံကုန်၍မိမိတို့၏အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကုန်သော တကာတို့ကို နှိုးဆော်လျှင် အသပြာတထောင်ကိုရကုန်၏။ ထိုအခါလူကို သတ်သော အမှုကို ပြု၍ကျင်လည်ကုန်သော ခိုးသားငါးရာတို့ကိုခေါ်စေ၍ “ဒါယ ကာတို့....မောဂ္ဂလာန်အမည်ရှိသော မထေရ်သည် ကာဠသိလာ ကျောက်ညိုလိုက်၌နေ၏။ သင်တို့သည် ထိုကျောက်ညိုလိုက်သို့ သွား၍ မောဂ္ဂလာန်ကိုသတ်ကုန်လော့”ဟုခိုးသားတို့အား အသပြာတထောင် ကို ပေး၏။ ထိုငါးရာသော ခိုးသားတို့သည် ဥစ္စာကိုလိုသောကြောင့် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံကြပြီးလျှင် မောဂ္ဂလာန်ကိုသတ်ကုန်အံ့-ဟုသွား ကုန်၍အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ နေရာအရပ်ကို ခြံရံလေကုန်၏။

ထိုခိုးသူတို့ခြံရံအပ်သော အဖြစ်ကိုမထေရ်သိ၍ လိုက်တံခါးရှက်၌ သံကောက်ပေါက်ဖြင့်ထွက်၍ ဖဲလေ၏။ ခိုးသူတို့သည် မထေရ်ကို ထိုနေ ရာ၌မမြင်မတွေ့ကုန်သောကြောင့် ထိုနောက်ကဘန် တနေ၌သွား၍ ထိုကျောက်ညိုလိုက်ကိုဝန်းရံပြန်လေကုန်၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်

သိ၍ အချက်ဝန်းကိုဖွင့်၍ ကောင်းကင်သို့ပျံလေ၏။ ဤသို့ထိုခိုးသား ငါးရာတို့သည် ပဌမအကြိမ်၌၎င်း၊ ဒုတိယအကြိမ်၌၎င်း မထေရ်ကို ဖမ်းယူအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ပဌမဝါဆိုလ၌၎င်း၊ အလယ် ဝါခေါင်လ၌၎င်း မထေရ်ကိုဖမ်းမိအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ပစ္ဆိမ လ၌ကား-မထေရ်သည် မိမိပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံ၏ ရောက်အပ် သောအဖြစ်ကိုသိ၍ အရပ်တပါးမသွားဘဲ နေလေ၏။ ခိုးသူတို့သည် မထေရ်ကိုဖမ်း၍ ဆန်ခွဲကိုကဲ့သို့ အရိုးအသား ထွားထွားကြေအောင် ရိုက်ပုတ်ကုန်၍သေလေပြီ-ဟူသောအမှတ်ဖြင့် တည်ရှိသောချုံ၏အပေါ် ၌ ပစ်ထား၍ သွားလေကုန်၏။

မထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ချာန်သမာပတ်ဖြင့် မြဲမြံစွာ ရစ်ပတ်၍ ကောင်းကင်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏အထံသို့လာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ကိုရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါအံ့”ဟူ၍ လျှောက်၏။ “ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်....ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော့အံ့လော”ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော် “ပြုပါတော့အံ့ ရှင်ပင်ဘုရား”ဟု လျှောက်သဖြင့် “ချစ်သား....အဘယ်အရပ်၌ပြုလေအံ့နည်း”ဟု မိန့် တော်မူသော် “ကျောက်ဂူလိုက်၌ပြုပါအံ့”ဟု လျှောက်၏။ “ထိုသို့တ ပြီးကား ချစ်သားမောဂ္ဂလာန်....ငါ့အားတရားဟော၍ သွားလေ လော့၊ သင်ကဲ့သို့သဘောရှိသော တပည့်ကိုယခုအခါငါ့အားမြင်ရခြင်း မည်သည်မရှိပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် “ကောင်းပါ ပြီ ရှင်ပင်ဘုရား”ဟုဝန်ခံ၍ ကောင်းကင်သို့ပျံပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ သောနေ့၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာကဲ့သို့အထူးထူးအပြားပြားသော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကိုပြု၍ တရားဟောပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ ကျောက်ညို လိုက်သို့သွားပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလေ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ခိုးသူတို့သည် သတ်ကုန်၏-ဟူသောစကား သည် ဇမ္ဗုဒီပါကျွန်းအနှံ့ ကျော်စော၏။ အဇာတသတ်မင်းသည် ခိုးသူတို့ ကိုရှာစိမ့်သောငှာ မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကိုစေ၏။ ထိုခိုးသူတို့သည် အိမ်ဈေး၌ သေသောက်ကြူးကုန်သည်ရှိသော် တယောက်သောသူသည် တယောက်သောသူ၏ ကျောက်ကို ခြေနှင့်ကျောက်၍ ထိုသူကိုကြိမ်း၏။ “ဟယ်-မကောင်းစွာသောသူ....နင်သည် အဘယ့်ကြောင့်ငါ၏ကျောက်

ကိုပုတ်ခတ်သနည်း”ဟု ဆို၏။ “ဟယ်-မကောင်းစွာသောခိုးသူ....နှင့် အဘယ့်ကြောင့် မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ရှေးဦးစွာရိုက်ခတ်သနည်း”ဟု ဆို၏။ “အသို့ရိုက်ခတ်သောအဖြစ်ကိုနင်သိသနည်း”ဆို၏။ ဤသို့နင်ရိုက် ခတ်၏။ ငါရိုက်ခတ်၏ဟု ဆိုကုန်ကြသော်ထိုသူတို့၏စကားကို မင်းချင်း ယောက်ျားတို့ ကြားကုန်၍ ထိုအလုံးစုံသော ခိုးသူတို့ကိုဖမ်း၍ အဇာ တသတ်မင်းအား ပြလေကုန်၏။

မင်းကြီးသည် ထိုခိုးသူတို့ကို“သင်တို့သည် မထေရ်ကိုသတ်အပ်သ လော”ဟုမေးသော်“ဪ-ရှင်မင်းကြီး...သတ်သည်မှန်၏”ဟုလျှောက် သဖြင့် “အဘယ်သူသည် နင်တို့ကိုစေအပ်သနည်း”ဟု မေးပြန်သော် “အဝတ်မဝတ် အချည်းစည်းနေသော ဘိက္ခုတို့သည် စေကုန်၏”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မင်းကြီးသည်ထိုငါးရာသောတိတ္ထိတို့ကိုခေါ်စေ၍ ခိုးသူ ငါးရာတို့နှင့်တကွ ချင်းတို့ကို မင်းရင်ပြင်၌ ချက်မျှအနက်ရှိသော တွင်း တို့ကို တူးစေပြီးလျှင် ထိုတွင်း၌မြှုပ်ပြီးမှ ကောက်ရိုးဖုံးလွှမ်း၍ မီးတိုက် ကုန်ပြီးသော် သေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ သံထွန်သွားတို့ဖြင့် ထွန်စေ၍ အပိုင်းအပိုင်းကို ပြုစေ၏။

ရဟန်းတို့သည်တရားသဘင်၌ စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့... မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ကိုယ်တော်အားမလျှောက်ပတ်သော သေခြင်းသို့ရောက်ရ၏”ဟုစကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍“ချစ်သားတို့...ယခုအခါအဘယ်စကားဖြင့်စည်းဝေး ကုန်သနည်း”ဟုမေးတော်မူ၍ “ဤမည်သော စကားကြောင့်တည်း” ဟုလျှောက်ကုန်သော်“ချစ်သားတို့...မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဤကိုယ် ၏အဖြစ်အား မလျှောက်ပတ်သော သေခြင်းမှန်၏။ ထိုမောဂ္ဂလာန် သည် ပြုအပ်သောကံအားကား လျှောက်ပတ်သည်သာတည်း”ဟု မိန့် တော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား....ထိုရှင်မောဂ္ဂလာန် အားရှေး၌ပြုဘူးသောကံသည် အဘယ်သို့နည်း”ဟု မေးအပ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

“ချစ်သားတို့....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ အမျိုး သားတယောက်သည် မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထောင်းခြင်း၊ ချက်ခြင်း အစ ရှိသောအမှုတို့ကိုပြုလျက် မိကန်း၊ ဘကန်းနှင့်ယောက်တို့ကိုကျွေးမွေး၏။

ထိုအခါ၌ ထိုအမျိုးသား၏အမိအဘတို့သည် “ချစ်သား……သင်သည် တယောက်အထီးတည်း အိမ်၌၎င်း၊တော၌၎င်း အမှုကိုပြု၍ပင်ပန်း၏။ သင်ချစ်သားအား ငါတို့သည်သတို့သမီးတယောက်ကို ဆောင်ကုန်အံ့” ဟုဆိုကုန်သော် “အို-မိခင်၊ဘခင်တို့……ဤသို့သဘောရှိသော အမှုဖြင့် ငါသည်အလိုမရှိ၊ ငါသည်ကောင်းစွာ သင်တို့ကိုအသက်ရှိသောကာလ ပတ်လုံးမိမိလက်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပါအံ့”ဟုဆို၍ ထိုအမျိုးသားသည် ပယ်သော်လည်း အဘန်တလဲလဲတောင်းပန်ကုန်၍ သတို့သမီး တယောက်ကိုဆောင်ကုန်၏။ ထိုသတို့သမီးသည် သုံးလေးရက်မျှသာလျှင် ထိုအမိအဘတို့ကိုလုပ်ကျွေး၍ နောက်အခါ၌ ထိုအမိ၊အဘတို့ကိုအလိုမရှိသည် ဖြစ်၍ “သင်၏အမိ၊အဘတို့နှင့်တကွနေခြင်းငှာမတတ်နိုင်”ဟု ကဲ့ရဲ့၏။

ထိုယောက်ျားသည်မိမိစကားကိုမယူလိုသည်ရှိသော် ထိုယောက်ျားတောသို့သွားသောအခိုက်၌ သင်ပေါင်းဖူးဟင်းဘတ် အစရှိသည်တို့ကို၎င်း၊ယာဂုတို့ကို၎င်းယူ၍ ထိုထိုသောအရပ်၌ ကြံထားလေ၏။ ထိုအမျိုးသားသည် တောမှလာ၍“ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ့်ကြောင့်နည်း”ဟု မေးသည်ရှိသော်“ဤအမှုသည် သူကန်းအိုတို့၏ အမှုတည်း။ အလုံးစုံသောအိမ်ရာကို ညစ်ညူးခြင်းကိုပြု၍ လှည့်လည်ကုန်၏။ ဤသူကန်းအိုတို့နှင့် တခုတည်းသောအရပ်၌နေအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်”ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ထိုသတို့သမီးအထပ်ထပ် ဆိုသည်ရှိသော် ဤသို့စင် ကမ္ဘာတသိန်း အလွန်ရှိသော အသင်္ချေယျ ကာလပတ်လုံး ဖြည့်ပြီးသော ပါရမီရှိသော ယောက်ျားသည်လျက်လည်း အမိ၊အဘတို့နှင့် တကွ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သောအဖြစ်ကို ပျက်စေတော့-ဟု ကြံ၍ ထိုသူအိုတို့အား ပြုအပ်သောအမှုကို သိရအံ့-ဟုဆိုပြီးလျှင် ထိုမိဘသူကန်းတို့ကို ထမင်းစားစေ၍ “အို-မိခင်၊ဘခင်တို့……ဤမည်သောအရပ်၌ အဆွေအမျိုးတို့သည် သင်တို့၏လာခြင်းကို တောင့်တကုန်၏။ ထိုအရပ်သို့သွားကုန်အံ့”ဟု ထိုအမိ၊အဘတို့အား ယာဉ်၌တင်၍သွားလေသော် တောအလယ်သို့ရောက်သောအခါ၌ “ဘခင်……ဆွဲကြိုးတို့ကို ကိုင်ကုန်လော့။ နွားတို့သည်ကား အသံအမှတ်ဖြင့်သွားကုန်လတ္တံ့။ ဤအရပ်၌လည်း

ခိုးသူတို့သည်ရှိကုန်၏”ဟု ဆိုပြီးမှအဘ၏လက်၌ကြိုးကိုပေး၍သွားသည် ရှိသော် အသံကိုဘောက်ပြန်စေ၍ ခိုးသူတို့ထသော အသံကဲ့သို့ပြု၏။

အမိ,အဘ သူအိုနှစ်ယောက်တို့သည် အသံကိုကြား၍ ခိုးသူထ၏ ဟူသောအမှတ်ဖြင့် “ချစ်သား……ငါတို့သည် အိုကုန်ပြီ၊ သင်တို့သည် သာလျှင် အသက်ကိုစောင့်လေလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုယောက်ျား သည် ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် မြည်တမ်းသော အမိ,အဘတို့အား ခိုးသူအသံကိုပြု၍ ရိုက်ခတ်လျက် အသေသတ်ပြီးမှ တောအုပ်၌ပစ်၍ ပြန်လေ၏။ဤသည်လျှင် ထိုမောဂ္ဂလာန်၏ ရှေးကံတည်း”ဟု မိန့်တော် မူ၍ “ချစ်သားတို့……မောဂ္ဂလာန်သည် ဤမျှသောမကောင်းမှုကိုပြု၍ အနှစ်တထောင်မက များစွာတို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ခံရပြီးမှ အဖြစ်တရာ တိုင်တိုင်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ ခိုးသူရိုက်ခတ်၍ မုန့်မုန့်ညက်ညက်ကြေ လျက် သေခြင်းသို့ရောက်၏။ထို့ကြောင့် မောဂ္ဂလာန်သည် မိမိနှင့် လျောက်ပတ်သောသေခြင်းကိုရ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ချစ်သားတို့…… ခိုးသူ ငါးရာတို့နှင့်တကွ တိတ္ထိတို့သည်လည်း မပြစ်မှား အပ်သော ငါ၏သား မောဂ္ဂလာန်၌ ပြစ်မှားလေသောကြောင့် မလျောက်ပတ် သော သေခြင်းကိုရလေကုန်ပြီ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မပြစ်မှားအပ် သောသူအား ပြစ်မှားသောသူသည် ဆယ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်သလျှင်ကတည်း”ဟုမိန့်တော်မူ၍ တရား ဟောတော်မူ၏။

ယော ဒဏ္ဍေန အဒဏ္ဍေသု၊ အပ္ပဒုဋ္ဌေသု ဒုဿတိ။
ဒသန္တညတရံ ဌာနံ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဂစ္ဆတိ။ ။

ဝေဒနံ ဖရူသံ ဇာနိံ၊ သရီရဿစ ဘေဒနံ။
ဂရုကံဝါပိ အာဗာဓံ၊ စိတ္တက္ခေပဉ္စ ပါပုဏေ။ ။

ရာဇတောဝါ ဥပဿဂ္ဂံ၊ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ ဒါရုဏံ။
ပရိက္ခယဉ္စ ဉ္ဗတိနံ၊ ဘောဂါနဉ္စ ပဘဂုံနံ။ ။

အထစဿ အဂါရာနိ၊ အဂ္ဂိ ဒုယုတိ ပါဝကော။
ကာယဿ ဘေဒါ ဒုပ္ပညော၊ နိရယံ သောပပဇ္ဇတိတိ။ ။

အနက်။ "ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဒဏ္ဍေန၊ ဒဏ်ဖြင့်။ အဒဏ္ဍေသု
ဒဏ်ထားခြင်းငှာမထိုက်ကုန်သော။ အပ္ပဒုဋ္ဌေသု၊ မပြစ်မှားထိုက်သော
သူတို့၌။ ဒုဿတိ၊ ပြစ်မှား၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဒသန္တံ၊ ဆယ်ပါး
ကုန်သော အကြောင်းတို့တွင်။ အညတရံ၊ တပါးပါးသော။ ဌာနံ၊
အကြောင်းသို့။ ဒိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ဝေဒနံဝါ၊ ဒုက္ခဝေဒနာသို့၎င်း။ ဇာနိံ၊
ဥစ္စာရှုံးခြင်းသို့၎င်း။ သရိရဿ၊ ကိုယ်၏။ ဘေဒနံ၊ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးခြင်းသို့
၎င်း။ ဂရုကံ၊ လေးသော။ အာဗာဓံဝါပိ၊ အနာနှိပ်စက်ခြင်းသို့၎င်း။
စိတ္တက္ခေပဉ္စ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏော၊ ရောက်၏။

ရာဇတောဝါ၊ မင်းမှမူလည်း။ ဥပဿဂ္ဂံ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း၎င်း။
ဒါရုဏံ၊ ကြမ်းတန်းသော။ အဗ္ဘက္ခာနဉ္စ၊ စွပ်စွဲခြင်းသို့၎င်း။ ဉာတိနံ၊
ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိက္ခယဉ္စ၊ ကုန်ခြင်းသို့၎င်း။ ဘောဂါနံ၊ စည်းစိမ်တို့၏။
ပာဂီနဉ္စ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၎င်း။ ပါပုဏော၊ ရောက်၏။

အထ၊ ထိုမှတပါး။ အဿ၊ ထိုသူ၏။ အဂါရာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ ပါဝ-
ကော၊ ပါဝက-ဟုဆိုအပ်သော။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ ဒုယတိ၊ လောင်၏။
ကာယဿ၊ ခန္ဓာကိုယ်၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။
ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဥပ-
ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ရ၏။

၂၄၃။ မြတ်စွာဘုရားဝေသာလီပြည် စာပါလစေတီ၌ အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဓာတ်တော်တို့ကို
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မုခ်တံခါး၏အနီး၌ စေတီတည်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်
မှထွက်ပြီးလျှင် ရဟန်းသံဃာများစွာနှင့်တကွ အစဉ်သဖြင့် ဂင်္ဂါသို့
ရှေးရှုကြွတော်မူသဖြင့် ဥက္ကဏ္ဍလေသို့ ကပ်တော်မူ၍ ထိုဥက္ကဏ္ဍလေဂင်္ဂါ
နား၌ ရဟန်းသံဃာခြံရံလျက်နေတော်မူ၍ ထိုဂင်္ဂါနား၌ အရှင်သာရိ
ပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းနှင့် စပ်သော
သုတ္တန်ကိုဟောတော်မူ၏။ ဥက္ကဏ္ဍလေမှထွက်၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွ

မြတ်စွာဘုရားအာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်း ၂၁၉

တော်မူလေ၏။ ဤသို့ကြွတော်မူ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်တော်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကိုယူ၍ ဝေသာလီမြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှာ ဝင်တော်မူလေ၏။

ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲတော်မူ၍ ရှည်သောအသက်တော်ရှိသော အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ... စမ္မခဏ်နေရာကို ယူခဲ့လော့၊ အကြင်အရပ်၌ စာပါလစေတီ သည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့နေခြင်းငှာ ကပ်ကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် “ကောင်းပြီအရှင်ဘုရား” ဟု ဝန်ခံ၍ စမ္မခဏ်ကို ယူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏နောက်မှ အစဉ်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် စာပါလစေတီအရပ်သို့ကပ်၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါအာနန္ဒာကို ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

“အာနန္ဒာ....ဝေသာလီပြည်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ မြို့၏အရှေ့ဥဒေနစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ မြို့တောင် ဂေါတမကစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ မြို့၏အနောက် သတ္တမ္မစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ မြို့၏မြောက် ဗဟုပုတ္တိကစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ သာနန္ဒရစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏၊ စာပါလစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။

အာနန္ဒာ.... အကြင် အမှတ်မရှိသောသူအား လေးပါးသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကိုပွားစေအပ်၏၊ များစွာအလေ့အလာ ပြုအပ်၏၊ ယာဉ်သဘွယ်ပြုအပ်၏၊ ယာခင်းသဘွယ်ပြုအပ်၏၊ ဆောက်တည်အပ်၏၊ ပွားစီးစေအပ်၏၊ ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်၏၊ ထိုသူသည် အလိုရှိသည်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး၎င်း၊ အာယုကပ်ထက်အလွန်၎င်းတည်ရာ၏။

အာနန္ဒာ....ငါ့ဘုရားအားလည်း ထိုဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွားစေအပ်ပြီ၊ များစွာသော အလေ့အလာ အစရှိသည် ပြုအပ်ပြီ၊ အာနန္ဒာ....ထိုငါ့ဘုရားသည် အလိုရှိသည်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး

၎င်း၊ အာယုကပ်ထက် အလွန်ပင်သော်၎င်း တည်နိုင်ရာ၏”ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် နိမိတ်၊ ဩဘာသ ပြတော်မူသော်လည်း အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုးထွင်း၍သိအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။

[ဤအရာ၌ ကပ်-ဟူသည်အာယုကပ်တည်း၊ အာယုကပ်-ဟူသည်လည်း ထိုထိုသို့သောကာလ၌ ဖြစ်သောလူတို့၏ အသက်ပမာဏတည်း၊ တနည်းလည်း-မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အရာမဟုတ်သည်၌ ကြီးဝါးခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ဝေဠုဝဂ္ဂ၌ ဝါဆိုတော်မူသောအခါ ဖြစ်သော သေခြင်းအနီးရှိသော ဝေဒနာကို မဟာဝိပဿနာဖလသမာပတ်ဖြင့် ဆယ်လပတ်လုံး ခွာတော်မူသကဲ့သို့ ထို့အတူ ဆင့်ကာ-ဆင့်ကာ ဆယ်လတကြိမ်၊ ဆယ်လတကြိမ် ထိုသမာပတ်ကိုဝင်စားတော်မူသဖြင့် မာရဏန္တိက ဝေဒနာကိုခွာ၍ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာလုံးပင် တည်နိုင်ရာ၏။ ထိုသို့လျက် အဘယ့်ကြောင့် တည်တော်မမူသနည်း ဟုတုံ့အံ့၊ ဥပါဒိန္နကရုပ်ဟုဆိုအပ်သော ကိုယ်မည်သည်ကား-ဆံဖြူခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း အစရှိသည်တို့သည် နှိပ်စက်အပ်၏။ ဘုရားတို့မည်သည်လည်း ဆံဖြူခြင်း၊ သွားကျိုးခြင်း အစရှိသော အဖြစ်သို့ မရောက်မူ၍ အသက်ကို ငါးစုစု၍ လေးစုံမြှောက်သောအခါ၌ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် ချစ်နှစ်လိုဘွယ်သော အခါ၌သာလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်၏။ ဘုရားသို့အစဉ်လိုက်၍ သိကုန်သော လင်္ကျာရံ၊ လင်္ကာရံ၊ မဟာသာဝကတို့သည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကုန်သည်ရှိသော် ကိုယ်တော်တပါးတည်း သစ်ငုတ်သဘွယ်ဖြစ်၍ တည်ရာ၏။ သာမဏေငယ်၊ ပဉ္စင်းငယ်တို့ဖြင့် ခြံရံသော်လည်း ဘုရားတို့၏ပရိသတ်သည် အံ့ဘွယ်ရှိစွ-ဟု ရှုတ်ချအပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆယ်လတကြိမ် မာရဏန္တိကဝေဒနာကို သမာပတ်ဖြင့် ခွာ၍ ခွာ၍ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာလုံး တည်တော်မမူသတည်း။]

မြတ်စွာဘုရား ရုန့်ရင်းသိလွယ်သောနိမိတ်၊ ဩဘာသကိုပြုသော်လည်း ရှင်အာနန္ဒာသည်ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်သည်ဖြစ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားသည်များစွာသောလူအပေါင်းတို့၏ အစီးအပွားအလို့ငှာ၊ ချမ်းသာခြင်းငှာ နတ်-လူတို့ကို အစဉ်သနားတော်မူသဖြင့် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ”ဟူ၍ မတောင်းပန်လေ။ အဘယ့်ကြောင့်ကား- သတိမန္တ၊ ဂတိမန္တဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာသည် ရုန့်ရင်း ကြမ်းတန်း သိလွယ်သော နိမိတ်၊ ဩဘာသကို ပြတော်မူလျက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကိုတောင်းပန်စေလို၏-ဟု မသိလေသနည်း-ဟူမူကား- အရှင် အာနန္ဒာအား လေးပါးသော

မြတ်စွာဘုရားအာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်း ၂၂၁

ဝိပဿနာကိုမပယ်ရသေးဖြစ်၍ အရှင်အာနန္ဒာ၏စိတ်ကို မေ့လျော့တွေဝေအောင် မာရ်မြွေးလေသောကြောင့် မသိသတည်း။ အကြင်သူ့အား အကြွင်းမဲ့ တဆယ့်နှစ်ပါးသောဝိပလ္လာသတို့ကို မပယ်သေး။ ထိုသူ၏ စိတ်ကို မာရ်နတ်သည် မေ့လျော့တွေဝေထိတ်လန့်အောင် ပြုသတည်း။

ထိုမာရ်နတ်သည် စိတ်ကိုမေ့လျော့တွေဝေအောင် အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟူမူကား-ကြောက်ဘွယ်သောအရုပ်အဆင်းကိုပြု၏။ ကြောက်ဘွယ်သောအသံကိုကြားစေ၏။ သတ္တဝါတို့သည် ထိုအရုပ်ကိုမြင်၍ ထိုအသံကိုကြား၍ သတိကိုလွှတ်စေသဖြင့် ခံတွင်းကိုဟင်းလင်းပြု၏။ ထိုသူတို့၏ ခံတွင်းဖြင့် လက်ကိုသွင်း၍နှလုံးခွံသားကို နှိပ်နယ်ကုန်၏။ ထိုသို့နှိပ်နယ်သောကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် စိတ်မရှိသကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏။ အရှင်အာနန္ဒာအားကား-ခံတွင်းဖြင့် လက်ကိုသွင်းအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ကြောက်ဘွယ်သောအာရုံကိုပြု၏။ ထိုအာရုံကိုမြင်၍ အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုနိမိတ်၊ ဩဘာသကို မသိလေသတည်း။

နှစ်ကြိမ်မြောက်၎င်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်၎င်း မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာကို“ချစ်သားအာနန္ဒာ...ဝေသာလီပြည်သည် နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ မြို့၏အရှေ့ဥဒေနစေတီသည် နှစ်လိုဘွယ်ရှိ၏”။ ဤသို့အစရှိသော အောက်၌ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နိမိတ်၊ ဩဘာသ စကားကိုပင် မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မသိသည်သာလျှင်တည်း။ မြတ်စွာဘုရားကိုမတောင်းပန်သည်သာတည်း။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာကို“အာနန္ဒာ...သင်သွားလေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

[အဘယ်ကြောင့်ကား-မြတ်စွာဘုရားသည် သိလျက်ကိုပင် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် နိမိတ်၊ ဩဘာသစကားကို ဆိုတော်မူသနည်းဟူမူကား-နောက်အဘို့၌ “တိဋ္ဌတု ဘန္တေ”အစရှိသဖြင့် တောင်းပန်သောအခါ၌ “တုပေတေတံဒုတ္တံ”အစရှိသည်ဆို၍ အပြစ်တင်သဖြင့် အာနန္ဒာအား သောကစိုးရိမ်နည်းခြင်းကို ပြအံ့သောငှာ မိန့်တော်မူသတည်း။]

ထိုသို့သွားလေလော့-ဟူ၍ မိန့်တော်မူသောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ နေရာမှထပြီးလျှင် လင်္ကျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ ဖဲလေပြီးမှ မနီးမဝေးသောအရပ်ဝယ် တခုသော သစ်ပင်၏ အနီး၌နေလေ၏။

ထိုအခါ ကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို အစိုးရသော မာရ်နတ်သည် အရှင်အာနန္ဒာဖဲ့၍ မကြာမြင့်မီ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ကပ်လာ၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ ရပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ လာခြင်းကောင်းသော ရှင်ပင်ဘုရား…… ရှင်ပင်ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားအား ယခုအခါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောအခါတည်း။”

ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရားသည်အကျွန်ုပ်ကို ယုတ်မာသော ဟယ်-အလိုဆိုးရှိသောမာရ်နတ်.. အကြင်မျှလောက်သောကာလပတ်လုံးငါ၏တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် တရား၌လိမ်မာကုန်သည်၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကုန်သည်၊ ရဲရင့်ကုန်သည်၊ များသောအကြားအမြင်ရှိကုန်သည်၊ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်သည်၊ လောကုတ္တရာတရားကိုးပါး၏ အလျော်ဖြစ်သော တရားကို ကျင့်ကုန်သည်၊ အရိုအသေပြု၍ကျင့်ကုန်သည်၊ ကောင်းသော တရားကိုကျင့်ကုန်သည်မဖြစ်ကုန်သေး၊ မိမိဆရာ၏အယူကိုတတ်အောင် သင်၍မကြားနိုင်ကုန်သေး၊ မဟောနိုင်ကုန်သေး၊ မပညတ်နိုင်ကုန်သေး၊ မထားနိုင်ကုန်သေး၊ မဖွင့်နိုင်ကုန်သေး၊ မခွဲခြမ်းနိုင်ကုန်သေး၊ ထင်စွာ မပြုနိုင်ကုန်သေး၊ ဖြစ်ပေါ်လာသောသူတပါး၏ အယူဝါဒကို တရားနှင့် လျော်စွာနှိုင်း၍ပြာဋိဟာပြခြင်းနှင့်တကွသော တရားကို မဟောနိုင်ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါသည်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူသေး-ဟူ၍ အကြင်စကားကိုဆိုတော်မူပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ယခုအခါ၌ ထိုတပည့်သားတော်ဖြစ်သော ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် တရား၌လိမ်မာကုန်ပြီ၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကုန်ပြီ၊ ရဲရင့်ကုန်ပြီ၊ အကြားအမြင်များပါကုန်ပြီ၊ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်းကိုဆောင်ကုန်ပြီ၊ လောကုတ္တရာတရားကိုးပါး၏ အလျော်ဖြစ်သောတရားကိုကျင့်နိုင်ပါကုန်ပြီ၊ အရိုအသေပြု၍ကျင့်ကုန်ပြီ၊ ကောင်းသောတရားကိုကျင့်ကုန်ပြီ၊ မိမိဆရာ၏ဥစ္စာဖြစ်သော အယူကို

မြတ်စွာဘုရားအာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူခြင်း ၂၂၃

တတ်အောင်သင်ကြားကုန်ပြီ၊ ဟောကြားကုန်ပြီ၊ ပညတ်ကုန်ပြီ၊ ထားနိုင်ကုန်ပြီ၊ ဖွင့်နိုင်ကုန်ပြီ၊ ခွဲခြမ်းနိုင်ကုန်ပြီ၊ ထင်စွာပြုနိုင်ကုန်ပြီ၊ ဖြစ်သော သူတပါး၏ဝါဒကိုတရားနှင့်အညီနှိပ်၍ ပြာဋိဟာပြခြင်းနှင့်တကွ တရားကိုဟောတတ်ကုန်ပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား...ရှင်ပင်ဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ လာခြင်းကောင်းသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ရှင်ပင်ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား....ယခုအခါ ရှင်ပင်ဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုအပ်သော အခါ ရောက်ပါပြီ”ဟူ၍ လျှောက်၏။

[ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့ကိုလည်းစွဲ၍ ဤဆိုပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင် လျှောက်၏။]

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ရှင်ပင်ဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ ရှင်ပင်ဘုရား....ယခုအခါ၌ရှင်ပင်ဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်တန်ပါပြီ၊ ဤစကားကို ရှင်ပင်ဘုရားသည် ဆိုတော်မူဘူး၏၊ ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသော မာရ်နတ်....ငါ၏ သာသနာ အဆုံးအမဖြစ်သော မြတ်သောအကျင့်သည် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ကောင်းစွာ ပြန့်ပြော စည်ပင်သာယာသည် မဖြစ်သေး၊ ပြန့်သည်၊ များစွာသောလူတို့သိအပ်သည်၊ အပြန့်ကျယ်စွာဖြစ်သည်၊ နတ်-လူတို့သည် ကောင်းစွာပြုအပ်သည် မဖြစ်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသေး-ဟု ဤစကားကိုဆိုတော်မူဘူးပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား....ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာတော်ဟုဆိုအပ်သော မြတ်သော အကျင့်သည် ကောင်းစွာပြန့်ပြောစည်ပင်သာယာသည်ဖြစ်ပါပြီ၊ အပြန့်ကျယ်သည်၊ များစွာသော လူတို့သိအပ်သည်၊ များစွာဖြစ်သည်၊ နတ်-လူတို့သည် ကောင်းစွာပြုအပ်သည်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ ရှင်ပင်ဘုရားအား ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်တန်ပါပြီ”ဟူ၍ လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် မာရ်နတ်ကို ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏၊ “ယုတ်မာသောအလိုဆိုးရှိသော မာရ်နတ်....သင်သည် ကြောင့်ကြမဲ့

နေသည်ဖြစ်လော့၊ မကြာမြင့်မီလျှင် လာခြင်းကောင်းသောငါဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကပိတုလပြည့်မှ သုံးလတို့ကို လွန်သဖြင့် လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စာပါလစေတီ၌ သတိနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည် ဖြစ်၍ ကပိတုလပြည့်နေ့ အာယုသင်္ခါရတရားကို လွှတ်တော်မူ၏။

[လွှတ်တော်မူ၏-ဆိုသည်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ဖြင့်ခဲအုဉ်ကိုလွှတ်သကဲ့သို့မဟုတ်၊ ဤနေ့မှစ၍သုံးလမျှသာလျှင် မဟာဝိပဿနာသမာပတ်ကိုဝင်စားအံ့၊ သုံးလမှနောက်၌ ငါသည် သမာပတ်ကို မဝင်စားပြီ-ဟု စိတ်တော်ကို ဖြစ်စေခြင်းသာတည်း။]

၂၄၄။ အာယုသင်္ခါရလွှတ်စဉ်မြေလှုပ်ခြင်းနှင့် ရှင်အာနန္ဒာတောင်းပန်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသခင် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်တော်မူသော ခဏ၌ ယသောင်းသော စကြဝဠာတိုက်အလုံး ကြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကြက်သီးမွေးညှင်းတစေတတ်သော ပြင်းစွာသော မြေကြီး၏ တုန်လှုပ်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မိုဃ်းမရွာဘဲ အခြောက်ပင် မိုဃ်းတိမ်မမြင် ကြည်ကြည်စင်လျက် ပြင်းစွာထစ်ကြီး၏။ အခါမဲ့လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည် ပြီးပြီးပြန် ထွက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းကို သိဟော်မူ၍-

တုလ မဟုလဉ္စ သမ္ဘဝံ၊ ဘဝသင်္ခါရ မဝဿဇိ မုနီ။
အဇ္ဈတ္တရဟော သမာဟိတော၊ အဘိဒ္ဓိ ကဝစ မိဝတ္တသမ္ဘဝန္တိ။

ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏။

အနက်။ "မုနီ၊ မုနီငါးပါးတို့အထွတ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်။ သမ္ဘဝံ၊ သက်သွေးတို့၏ အကြောင်းဖြစ်ထသော။ ဘဝသင်္ခါရံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော တဉာဏ်ဘဝသစ်ကို ပြုတတ်ထသော။ တုလဉ္စ၊ ကာမာဝစရကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကို၎င်း။ အတုလဉ္စ၊ ရူပါဝစရ၊

အရူပါဝစရကုသိုလ်ကံကို၎င်း။ အဝဿဇိ၊ စွန့်တော်မူလေပြီ၊ မဟာ-
ယောဓော၊ သူရဲကြီးသည်။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်မြေအရပ်၌။ ကဝဏံ၊ ချပ်ကို။
အဘိန္ဒု၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ အဇ္ဈတ္တရတော၊ နိယကဇ္ဈတ္တ-ဟု ဆိုအပ်
သော ဖလသမာပတ်၌ မွေ့လျော်တော်မူထသော။ သမာဟိတော၊
ဥပစာရသမာဓိဖြင့် တည်ကြည်သော သမာဓိရှိထသော။ မုနိ၊
မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတ္တသမ္ဘဝံ၊ ကိုယ်တော်၌ဖြစ်သော ကိလေသာ
ကို။ အဘိန္ဒု၊ ဖျက်ဆီးတော်မူလေပြီ။

မြတ်စွာဘုရားသည် မကြောက်မရွံ့ အာယုသင်္ခါရတရားကို လွှတ်
တော်မူသော အဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှာ ဤဥဒါန်းကို ကျူးတော်မူ
သတည်း။

မြေလှုပ်ကြောင်း ၈-ပါး

ထိုသို့ မြေလှုပ်သောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့သော အကြံ
သည်ဖြစ်၏။ “အချင်းတို့....အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့....မဖြစ်ဘူး
မြဲတကား၊ ဤမြေလှုပ်ခြင်းသည် အလွန်ကြီးစွတကား၊ ကြောက်ဘွယ်
ရှိ၏၊ အမွေး၏ရှင်ခြင်းကိုဖြစ်စေဘိ၏၊ မိုဃ်းမရွာဘဲ အခြောက်ဖြင့်ပင်
တိမ်စင်ကြည်ကြည် ပြင်းစွာထစ်ကြီး၍မြည်ဘိ၏၊ အခါမဲ့လျှပ်စစ်နွယ်
တို့သည်ပြီးပြီးပြက်ထွက်ဘိ၏၊ တသောင်းသောလောကဓာတ်၌မြေကြီး
လှုပ်ခြင်းထင်ရှားဖြစ်၏၊ အကြောင်း အဘယ်နည်း၊ အထောက်အပံ့
သည်အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း” ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရိုသေစွာ
ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့
လျှောက်၏။ “ရှင်ပင်ဘုရား....အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊
ဤမြေလှုပ်ခြင်းသည်ကြီးစွတကား၊ ကြောက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော၊
အမွေး၏ရှင်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သော ဤမြေလှုပ်ခြင်းသည် အလွန်ကြီး
စွတကား၊ မိုဃ်းမရွာဘဲပြင်းစွာထစ်ကြီးမြည်ဘိ၏၊ အခါမဲ့လျှပ်စစ်ကို
သည်ပြီးပြီးပြက်ထွက်ဘိ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား....ဤမြေ
ကြီးလှုပ်ခြင်း၏ထင်ရှားဖြစ်ခြင်းငှာ အကြောင်းအဘယ်သို့ ဖြစ်လေသ
နည်း၊ အထောက်အပံ့အဘယ်သို့ဖြစ်လေသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ……ကြီးစွာသော မြေလှုပ်ခြင်း၏ ထင်ရှားဖြစ်ခြင်းငှာ ရှစ်ပါးကုန်သော ဤအကြောင်းတို့သည်ရှိကုန်၏။ ရှစ်ပါးတို့ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ—

၁။ အာနန္ဒာ……ဤယူဇနာနှစ်သိန်း၊ လေးသောင်း အထူရှိသော မြေကြီးသည် ရေ၌တည်၏။ ထိုရေသည်လေ၌တည်၏။ ထိုလေသည်ကား ငြိ၍တည်ရာမရှိဘဲ ကောင်းကင်ပြင်၌ တည်သည်ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ…… အကြင်အခါ၌ဥက္ခေပကမည်သော ကြီးစွာသောလေတို့သည် လာကုန် ၏။ ထိုဥက္ခေပကလေတို့သည် လာကုန်သည်ရှိသော် ယူဇနာခြောက် သောင်းအလွန်ရှိသော ကိုးသိန်းအထူရှိသောရေကိုခံသောလေကို ဖြတ် ၏။ ထိုလေဖြတ်ရာကောင်းကင်၌ ရေသည်အောက်သို့ကျ၏။ ထိုရေကျရာ ၌ မြေသည်အောက်သို့ကျ၏။ တဘန်လေသည် မိမိအစွမ်းအားဖြင့် မေကရိုဏ်တွင်း၌ရေကိုချုပ်သကဲ့သို့ ရေကိုဘွဲ့၍ယူ၏။ ထိုသို့ဘွဲ့၍ယူအပ် သောကြောင့် ထိုရေသည် အထက်သို့တက်ပြန်၏။ ထိုရေတက်သည် ရှိသော်မြေသည်တက်၏။ ဤသို့ရေလှုပ်သည်ရှိသော် မြေကြီးတုန်လှုပ် ၏။ ဤသို့တုန်လှုပ်ခြင်းသည် ယခုထက်တိုင်အောင်ဖြစ်၏။ မြေအထူ ထူသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သက်ခြင်း၊ တက်ခြင်းမထင်သတည်း။ ဤသည် လျှင် ရှေးဦးစွာသောမြေလှုပ်ခြင်း၏အကြောင်းတည်း။

၂။ တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ဝသီဘော်ငါးပါးသို့ ရောက်သော ရဟန်းသည်၎င်း၊ ပုဏ္ဏားသည်၎င်း မြေကိုအနည်းငယ်ဟူသောအမှတ် ကိုပွားစေ၍ ရေကိုအတိုင်းမသိဟူသော အမှတ်ကိုပွားစေ၍ မြေကို အပြားအားဖြင့်တုန်လှုပ်စေ၏။ ထိုမှ၊ ဤမှ ပြင်းစွာပြင်းစွာအပြားအား ဖြင့်တုန်လှုပ်စေ၏။ အထက်၊ အောက်တုန်လှုပ်စေ၏။ ဤသို့တုန်လှုပ်ခြင်း သည်နှစ်ခုမြောက်သောအကြောင်းတည်း။

၃။ အကြင်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းသည် မယ်တော်ဝမ်း သို့သက်၏။ ထိုအခါ၌မြေသည်တုန်လှုပ်၏။ ဤသည်လျှင် သုံးခုမြောက် သောအကြောင်းတည်း။

၄။ အကြင်အခါ၌မြတ်စွာဘုရားအလောင်းသည် မယ်တော်ဝမ်းမှ ဘွား၏။ ထိုအခါ၌ မြေသည်တုန်လှုပ်၏။ ဤသည်လျှင် လေးခုမြောက် သောအကြောင်းတည်း။

၅။ အကြင်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါး တရားကို သိ၏။ ထိုအခါ၌ မြေကြီးသည်လှုပ်၏။ ဤသည်လျှင် ငါးခုမြောက်သော အကြောင်းတည်း။

၆။ အကြင်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မစကြာတရားကိုဟော၏။ ထိုအခါ၌ မြေကြီးတုန်လှုပ်၏။ ဤသည်လျှင် ဒြောက်ခုမြောက်သော အကြောင်းတည်း။

၇။ အကြင်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်၏။ ထိုအခါ၌ မြေကြီးသည် တုန်လှုပ်၏။ ဤသည်လျှင် ခုနစ်ခုမြောက်သော အကြောင်းတည်း။

၈။ အကြင်အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ထိုအခါ၌ မြေကြီးသည်တုန်လှုပ်၏။ ဤသည်လျှင် ရှစ်ခုမြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်း ၏ အကြောင်းတည်း။

ဤသို့လျှင် အာနန္ဒာ....မြေကြီးလှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းတို့ကား ရှစ်ပါးတို့တည်း။

ပရိသတ် ၈-ပါး

“အာနန္ဒာ....ပရိသတ်တို့သည် ရှစ်ပါးအပြားရှိကုန်၏။ ပရိသတ် ရှစ်ပါးဟူသည်အဘယ်နည်း၊ အာနန္ဒာ....ခတ္တိယပရိသတ်၊ ဗြာဟ္မဏ ပရိသတ်၊ ဂဟပတိပရိသတ်၊ သမဏပရိသတ်၊ စာတုမဟာရာဇ်နတ် ပရိသတ်၊ တာဝတိံသာနတ်ပရိသတ်၊ မာရ်ပရိသတ်၊ ဗြဟ္မာပရိသတ်- ဟူ၍ ရှစ်ပါးအပြားရှိကုန်၏။

အာနန္ဒာ....ငါသည်အရာမကသောမင်းပရိသတ်သို့ကပ်၍ ထိုမင်း ပရိသတ်၌လည်း အတူတကွနေဘူး၏။ အတူတကွစကားပြောဘူး၏။ တကွဆွေးနွေးခြင်းသို့ ရောက်ဘူး၏။ ထိုမင်းပရိသတ်၌ ထိုမင်းတို့၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်အသွင်အပြင်အသံသည် အကြင်သို့သဘောရှိ၏။ ငါ၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်အသံသည် ထိုမင်းတို့ကဲ့သို့ သဘောရှိသည်ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုမင်းပရိသတ်ကို တရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာပြု၏။ ကောင်း စွာဆောက်တည်စေ၏။ ကောင်းစွာသက်စေ၊ ရှင်စေ၏။ တရားဟော သော ငါ့ကိုမူကား-ထိုမင်းပရိသတ်သည်မသိ၊ ဤသူသည် စကားဆို၏။

ထိုသူသည် အဘယ်သူနည်း၊ နတ်လော၊လူလော-ဟု တွေးတော၏။ အကယ်၍ ငါဘုရားသည်မင်းနေရာ၌နေလျက်သာယာစွာသောအသံဖြင့် တရားဟောအံ့၊ ယနေ့ ငါတို့မင်းသည် သာယာစွာသော အသံဖြင့် စကားပြောဆို၏။ ဤသို့သာလျှင် ထိုသူတို့၏စိတ်သည်ဖြစ်၏။ တရား စကားဖြင့် ကောင်းစွာပြု၍ ကောင်းစွာဆောက်တည်စေ၍ ကောင်းစွာ ရှင်စေ၍ ငါဘုရားဖဲတော်မူခဲ့သည်ရှိသော် ဤအရပ်၌ ယခုတွင်ပင် မဂဓဘာသာဖြင့် သီဆိုလျက် သာယာစွာစကားပြောဆို၍ ဖဲလေသော သူသည် အဘယ်သူနည်း၊ လူဖြစ်လေသလော၊ နတ်ဖြစ်လေသလော-ဟု တွေးတောဆင်ခြင်ကုန်၏။ တွေးတောဆင်ခြင်ကုန်သော်လည်းမသိ ကုန်”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

[မသိကုန်သော သူတို့အား အဘယ်အကျိုးငှာ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူလေသနည်း-ဟုတုံ့အံ့၊ ဝါသနာပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ဟောတော်မူသတည်း၊ ဤသို့မသိဘဲ ကြားနာသော်လည်း တရားသည် နောင်အခါ၌အထောက်အပံ့ဖြစ်၏။ကြွင်းသော ပရိသတ်ခုနစ်ပါးတို့၌လည်း ဤနည်းအတူပင်တည်း။

ဤပရိသတ်ရှစ်ပါးတို့ကိုကား-ဤမင်း အစရှိသော ပရိသတ်တို့သို့ကပ်၍ တရားဟောသော ငါဘုရားအား ကြောက်ခြင်း ရွံရှားခြင်းမည်သည် မရှိ သည်သာလျှင်တည်း၊မာရ်နတ်တယောက်တည်းကိုကား-ငါဘုရားအဘယ် မှာလျှင်ကြောက်အံ့နည်း၊ မကြောက်သည်ဖြစ်၍သာလျှင် အာယုသင်္ခါရကို ငါလွှတ်တော်မူ၏-ဟု ပြခြင်းငှာဆောင်တော်မူ၏။

ရူပါဝစရ၊ အရူပါဝစရအားဖြင့်လည်း ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ကား-ဤရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ဝင်စားသော ငါ့အား၎င်း၊ထိုသမာ ပတ်တို့မှ ထသော ငါ့အား၎င်း ကြောက်ခြင်း၊ ရွံရှားခြင်းမရှိ၊ မာရ်နတ်တ ယောက်တည်းကိုကား-အဘယ်မှာလျှင် ကြောက်အံ့နည်း၊မကြောက်သည် ဖြစ်၍သာလျှင် အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်တော်မူ၏-ဟု ပြခြင်းငှာ ဆောင် တော်မူ၏။]

အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူကြောင်းမိန့်ဆိုတော်မူခြင်း

“ချစ်သားအာနန္ဒာ……ညိုသော ရေရှိသော နေရဉ္ဇရာမြစ်နား၌ တပါးသောအခါ၌ ငါဘုရားသည် မဂဓရောဇ်တိုင်း ဥရုဝေလတော အဇ ပါလညောင်ပင်ရင်း၌ သူတပါးတို့ထက်ရှေးဦးစွာသစ္စာလေးပါးတရား

တို့ကိုသိတော်မူပြီး၍အဋ္ဌမသတ္တာဟ၌ နေတော်မူ၏။ထိုအခါ၌ ယုတ်မာသောအလိုဆိုးရှိသောမာရ်နတ်သည်ငါရှိရာသို့ကပ်လာ၍တင့်အပ်သောအရပ်၌နေပြီးသော် မာရ်နတ်သည် အာနန္ဒာ.... ငါ့ကိုဤသို့လျှောက်၏။ ရှင်ပင်ဘုရား....လာခြင်းကောင်းသော ရှင်ပင်ဘုရားသည် ယခုအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါလော့၊ ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်တန်ပါပြီ-ဟု လျှောက်၏။ ထိုသို့လျှောက်သောအခါအာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် မာရ်နတ်ကို ဤသို့ဆို၏။

ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသော မာရ်နတ်..အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ၏တပည့်သား ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ဥပါသိကီမိန်းမတို့သုတ်၊အဘိဓမ္မာ၊ဝိနည်းတရား၌ လိမ်မာကုန်သည်မဖြစ်ကုန်သေး၊ ဆုံးမတတ်ကုန်သည်၊ အကြားအမြင်များကုန်သည်၊ အရိအသေ ကျင့်ကုန်သည်၊ လောကုတ္တရာတရား၏ အလျော်ကို ကျင့်ကုန်သည်မဖြစ်ကုန်သေး၊ မိမိဆရာ၏ အယူကို တတ်အောင်သင်၍ သူတပါးတို့အား မဟောကြားနိုင်ကုန်သေး၊ မဖွင့်နိုင်ကုန်သေး၊ မခွဲခြမ်းနိုင်ကုန်သေး၊ ဖြစ်သောကဲ့ရဲ့စွပ်စွဲခြင်းကို အကြောင်းနှင့် လျော်စွာနှိပ်၍ ပြာဋိဟာပြခြင်းနှင့်တကွ တရားကို မဟောနိုင်ကုန်သေး၊'ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုသေး။

ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသော မာရ်နတ်..အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလည်း ငါ၏အဆုံးအမဖြစ်သောမဂ်ဖိုလ်တည်းဟူသော အကျင့်သည် ပြန့်ပွားစည်ပင်သည်မဖြစ်သေး၊ အပြန့်ကျယ်သည်၊ထိုထိုသို့သောအရပ်၌ ပြန့်ပွားသည်၊ များစွာသော သူတို့သိအပ်သည်၊ များစွာဖြစ်သည်၊ လူ-နတ်တို့သည် ကောင်းစွာထင်ရှားပြအပ်သည် မဖြစ်သေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုသေး-ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ချစ်သားအာနန္ဒာ.... ယခုအခါ ဤစာပါလစေတီ၌ကား-- မာရ်နတ်သည် ငါသို့ကပ်လာ၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ ရပ်ပြီးသော် ဤသို့ ငါ့ကိုလျှောက်၏။ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူပါလော့၊ ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုချိန်တန်ပါပြီ၊ “နတာဝါဟံ

ပါဝိမ”အစရှိသည်ဖြင့် အကြင်စကားကို ရှင်ပင်ဘုရားသည် ဆိုတော်မူဘူးပြီ။ ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရား...ရှင်ပင်ဘုရား၏ အဆုံးအမတော်ဖြစ်သောမြတ်သောအကျင့်သည် ပြည့်စုံပြီ။ စည်ပင်ပြန့်ပွားပြီ။ များစွာသောသူကိုသိစေအပ်ပြီ။ နတ်-လူတို့သည် ကောင်းစွာထင်ရှား ပြအပ်ပြီ။ ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြတော်မူပါလော့။ ယခုအခါ၌ ရှင်ပင်ဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်မူအပ်သောအချိန် တန်ပါပြီ-ဟူ၍ လျှောက်တောင်းပန်၏။

ထို့ကြောင့်ရကား—အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသည် မာရ်နတ်သားကို ဤသို့သောစကားကို ဆိုအပ်ပြီ-ယုတ်မာသော အလိုဆိုးရှိသော မာရ်နတ်...သင်သည် အဋ္ဌမသတ္တာဟမှစ၍ လာခြင်းကောင်းသော ရှင်ပင်ဘုရား...ပရိနိဗ္ဗာန်ပြပါလော့-ဟု မြည်တမ်းလှလေပြီ။ ယခုအခါယနေ့မှစ၍ ကင်းသောအားထုတ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်လော့။ ငါ့အား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြစေခြင်းငှာ လုံ့လကိုမပြုလင့်။ မကြာမြင့်မီ ငါဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤတဖို့ ဗုဒ္ဓမြတ်ဗုဒ္ဓသဖြင့် ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော့အံ့-ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ပြီ။ ချစ်သားအာနန္ဒာ... ယခုအခါ စာပါလစေတီ၌ လာခြင်း ကောင်းသော ငါဘုရားသည် အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်အပ်ပြီ။ ငါဘုရားသည် အာယုသင်္ခါရကိုလွှတ်တော်မူသောကြောင့် ဤမြေကြီးသည် ငါ၌သနားသော အားဖြင့် ကြောက်ရွယ်ဘနန်းကြီးစွာသော တုန်လှုပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရှင်အာနန္ဒာတောင်းပန်ခြင်း

ထိုအခါ ရှည်သောအသက်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်တောင်းပန်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား...ရှင်ပင်ဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါလော့။ လာခြင်းကောင်းသောရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသောလူအပေါင်း၏ အစီးအပွားအလို့ငှာ ချမ်းသာခြင်းငှာ လောကကို အစဉ်သနားတော်မူသဖြင့် နတ်, လူအပေါင်းတို့အား အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာ

ဘုရားသည် “အာနန္ဒာ.... ယခုအခါ၌ ငါဘုရားကို မတောင်းပန်လင့်လော့၊ ယခုအခါ ငါဘုရားကို တောင်းပန်အံ့သောငှာ အခါမဟုတ်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်၎င်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်၎င်း အရှင်အာနန္ဒာသည် တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ “အာနန္ဒာ.... သင်သည် လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရား၏ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိခြင်းကို ယုံကြည်၏လော့” ဟု မေးတော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ယုံကြည်ပါ၏” ဟုလျှောက်သော် “ထိုသို့လျက် အာနန္ဒာ.... အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ငါဘုရားမြစ်တား၍မနိုင်၊ သုံးကြိမ်စွေအောင်နှိပ်ဘိသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ရှင်ပင်ဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ အကျွန်ုပ်သည် ကြားရပါ၏၊ နားဖြင့်ခံရပါ၏၊ အကြင်အမှတ်မဲ့သောသူအား လေးပါးသော ဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကို ပွားစေအပ်၏၊ အလေ့အလာများစွာပြုအပ်၏၊ ယာဉ်သဘွယ်၊ ယာသဘွယ်ပြုအပ်၏၊ ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်၏၊ ထိုသူသည် အလိုရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး၎င်း၊ အာယုကပ်ထက် အလွန်သော်၎င်း တည်နိုင်ရာ၏။ အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် ဣဒ္ဓိပါဒ်တရားလေးပါးတို့ကို ပွားစေပြီ၊ အလေ့အလာပြုအပ်ပြီ၊ ငါဘုရား အလိုတော်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး၎င်း၊ အာယုကပ်ထက်အလွန်၎င်း တည်နိုင်ရာ၏ဟူ၍ ကြားဘူးပါ၏- အရှင်ဘုရား” ဟု လျှောက်၏။ “အာနန္ဒာ... သင်သည် ဤကြားဘူးသောစကားကို ယုံကြည်၏လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “ရှင်ပင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် ယုံကြည်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

“ထို့ကြောင့်ရကား- အာနန္ဒာ... ငါဘုရားသည် ဤသို့ ရုန့်ရင်းကြမ်းတန်းသော နိမိတ်၊ ဩဇာသကိုပြုလျက် သင်သည် ထိုးထွင်း၍မသိ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ရှင်ပင်ဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး လောကကိုသနားတော်မူသဖြင့် လောကသုံးပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွား ချမ်းသာအလို့ငှာ တည်တော်မူပါ- ဟု ငါဘုရားကိုမတောင်းပန်၊ ဤသို့မတောင်းပန်ခြင်းသည် သင့်အား မလျောက်ပတ်၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ.... ငါဘုရားကို သင်အကယ်၍တောင်းပန်ပါအံ့၊ သင်၏နှစ်ခွန်းသောစကားကို ငါဘုရားသည် ပယ်ရာ၏၊ ထို့နောက်မှသုံးခွန်းမြောက်

တောင်းပန်သော စကားကို ငါဘုရားသည် သည်းခံတော်မူရာ၏။
 ထို့ကြောင့်ရကား-အာနန္ဒာ....ဤသို့ အကြင်ကြောင့် မတောင်းပန်၊
 ထိုမတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏သာလျှင် မကောင်းသဖြင့် ပြုခြင်းတည်း။
 ဤသို့မတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏သာလျှင် ချွတ်ယွင်းခြင်းတည်း။

အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည် တပါးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်
 ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကျောင်း၌နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌လည်း အာနန္ဒာ....
 သင့်ကို ငါခေါ်၍ဆို၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ.... ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည်
 မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကျောင်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိလှ
 ၏။ အကြင်အမှတ်မဲ့သောသူအား ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားစေအပ်၏။
 အလေ့အလာများစွာ ပြုအပ်၏။ ထိုသူသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး၎င်း၊
 အာယုကပ်ထက်အလွန်၎င်း တည်နိုင်ရာ၏။ အာနန္ဒာ.... ငါဘုရားသည်
 လည်း ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကို ပွားစေအပ်ပြီ။ အလေ့အလာများစွာ
 ပြုအပ်ပြီ။ ငါဘုရားသည် အလိုတော်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး၎င်း၊
 အာယုကပ်ထက်အလွန်၎င်း နေနိုင်ရာ၏။ ဤသို့ငါဘုရားသည် ရုန့်ရင်း
 သော နိမိတ်၊ ဩဘာသကိုပြုလျက် သင်သည်သိခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ဤ
 အခါ ရှင်ပင်ဘုရား.... ရှင်ပင်ဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး လူနတ်
 တို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှာ တည်တော်မူပါ-ဟု မတောင်းပန်လေ။
 အကယ်၍ သင်တောင်းပန်ငြားအံ့၊ သင်၏ နှစ်ကြိမ်တောင်းပန်သော
 စကားကိုသာ ငါဘုရားပယ်ရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက် တောင်းပန်သော
 စကားကို ငါဘုရားသည် သည်းခံရာ၏။ ထို့ကြောင့် အာနန္ဒာ.... သင်၏
 ထိုမတောင်းပန်ခြင်းသည် မကောင်းသဖြင့် ပြုခြင်းတည်း။ ဤမတောင်း
 ပန်ခြင်းသည် သင့်အားသာလျှင် ချွတ်ယွင်းခြင်းတည်း။

အာနန္ဒာ.... အခါတပါးငါဘုရားသည် ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂေါတမ
 ပညောင်စေတီ၌နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်စောရပပပါတလိုက်၌နေ
 တော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လျှင် ဝေဘာရတောင်နံရံစရည်းပင်ရောက်
 ရာလိုက်၌နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လျှင် ဣသိဂိလီတောင်နံရံ
 ကျောက်ညိုလိုက်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လျှင် ရင်းတိုက်
 တော သပ္ပသောဏ္ဍိကလိုက်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လျှင်
 တပေါဒါမြစ်နား တပေါဒါရုံကျောင်း၌နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်

၌လျှင် ရှဉ့်နက်တို့ကိုအစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကျောင်း
တော်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လျှင် ဇီဝကသရက်ဥယျာဉ်
ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုရာဇဂြိုဟ်၌လျှင် မဒ္ဒကုစ္ဆိမိဂဒါယ၌
နေတော်မူ၏။

ထိုအရပ်တို့၌လည်း အာနန္ဒာ...သင့်ကိုငါခေါ်၍ဆို၏။ အာနန္ဒာ..
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ကျောင်းတော်
သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဂေါတမပညောင်စေတီသည်မွေ့လျော်ဘွယ်
ရှိ၏။ စောရပပပါတလိုဏ်ကျောင်းတော်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။
ဝေဘာရတောင်နံရံ စရည်းပင်ရောက်ရာလိုဏ်ကျောင်းတော်သည် မွေ့
လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဣသိဂိလိတောင်ကျောက်ညိုလိုဏ်သည်မွေ့လျော်ဘွယ်
ရှိ၏။ ရင်းတိုက်တော၌ သပ္ပသောဏ္ဍိကလိုဏ်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။
တပေါဒါရုံကျောင်းသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်
သည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဇီဝကသရက်တောဥယျာဉ်ကျောင်းတော်သည်
မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ မဒ္ဒကုစ္ဆိမိဂဒါယသည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ အကြင်
အမှတ်မဲ့သောသူအား ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကိုပွားစေအံ့၊ ဤသို့အစရှိ
သည်ဖြင့် ဤတဆယ့်တပါးသောအရပ်တို့၌ ရုန့်ရင်းသောနိမိတ်၊ ဩဘာ
သကို ငါပြတော်မူ၏။

တပါးသောအခါ၌လည်း အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသည်ဤဝေသာလီ
ပြည်ဥဒေနစေတီ၌နေတော်မူ၏။ ဤဝေသာလီပြည် ဂေါတမစေတီ၌
နေတော်မူ၏။ ဤဝေသာလီပြည် သတ္တမ္မစေတီ၌နေတော်မူ၏။ ဤဝေသာ
လီပြည် ဗဟုပုတ္တကစေတီ၌နေတော်မူ၏။ ဤဝေသာလီပြည် သာနန္ဒရ
စေတီ၌နေတော်မူ၏။ ဤဝေသာလီပြည် စာပါလစေတီ၌နေတော်မူ၏။
ထိုအရပ်တို့၌လည်းအာနန္ဒာ...သင့်ကိုငါခေါ်တော်မူ၍ဆို၏။ အာနန္ဒာ..
ဤဝေသာလီပြည်သည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဥဒေနစေတီသည် မွေ့လျော်
ဘွယ်ရှိ၏။ ဂေါတမစေတီသည်မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ သတ္တမ္မစေတီသည်
မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ ဗဟုပုတ္တကစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ သာနန္ဒ
ရစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ၏။ စာပါလစေတီသည် မွေ့လျော်ဘွယ်
ရှိ၏။

အာနန္ဒာ....အကြင်အမှတ်မဲ့ တပါးပါးသောသူအား လေးပါးသောဣဒ္ဓိပါဒ်တို့ကိုပွားစေအပ်၏။ ယာဉ်သဖွယ်ဖြစ်စေအပ်၏။ ယာသဖွယ်ပြုအပ်၏။ လေ့ကျက်အပ်၏။ ထိုသူသည်အလိုရှိသည်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံးနေနိုင်ရာ၏။ အာနန္ဒာ....ငါဘုရားအားလည်း ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးတို့ကိုပွားစေအပ်ပြီ။ ငါဘုရားသည်အလိုရှိသည်ရှိသော် အာယုကပ်ပတ်လုံး၎င်း၊ အာယုကပ်ထက်အလွန်သော်၎င်း တည်နိုင်ရာ၏။ ဤသို့ ငါဘုရားသည် ရုန့်ရင်းသောအနက်ရှိသော သိလွယ်သောနိမိတ်၊ ဩဘာသကိုပြုပါလျက် သင်သည်ထိုးထွင်း၍သိခြင်းငှာမတတ်နိုင်။ အာယုကပ်ပတ်လုံးတည်တော်မူပါ-ဟုငါဘုရားကိုသင်သည် မတောင်းပန်။ အာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည် ထိုထိုသို့သောအရပ်တို့၌ နိမိတ်၊ ဩဘာသပြုသောအခါ၌ သင်သည် ငါဘုရားကိုတောင်းပန်ပါအံ့။ ငါဘုရားသည် သင်ချစ်သား၏နှစ်ကြိမ်တောင်းပန်သောစကားကိုသာ ပယ်ရာ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်တောင်းပန်သောစကားကိုသည်းခံရာ၏။ ထို့ကြောင့်ရကား အာနန္ဒာ...ငါဘုရားသည်နိမိတ်၊ ဩဘာသပြုပါလျက်သင်မတောင်းပန်။ ထိုမတောင်းပန်ခြင်းသည် သင်၏သာလျှင်မကောင်းသောပြုခြင်းတည်း။ သင်၏သာလျှင် ချွတ်ယွင်းခြင်းတည်း။

ချစ်သားအာနန္ဒာ....ဤအကြောင်းကိုရှေးဦးစွာက ငါဘုရားသည် ကြားအပ်ပြီးသည်မဟုတ်တုံလော။ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ချစ်အပ်နှစ်လိုအပ်သောသူတို့နှင့် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် အသီးအသီးဖြစ်ခြင်း၊ သေသဖြင့်ကင်း၍ဖြစ်ခြင်း၊ ဘဝအပြားအားဖြင့်တပါးဖြစ်ခြင်းသည်ရှိ၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ...အကြင်သင်္ခါရတရားသည်ဖြစ်၏။ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ပြုပြင်အပ်၏။ ပျက်တတ်သောသဘောရှိ၏။ ဤပျက်တတ်သော သင်္ခါရတရား၌ ငါဘုရားအား မပျက်စေသတည်း-ဟု အဘယ်မှာတောင့်တ၍ ရမည်နည်း။ အာနန္ဒာ...အကြင်အာယုသင်္ခါရသည်ရှိ၏။ ထိုအာယုသင်္ခါရကို ငါဘုရားသည် စွန့်အပ်ပြီ။ အန်အပ်ပြီ။ လွှတ်အပ်ပြီ။ ပယ်အပ်ပြီ။ အာယုသင်္ခါရတရားကို ငါသည်လွှတ်အပ်ပြီ။ ငါဘုရားအား မကြာမြင့်မီ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤတပို့တွဲလပြည့်မှ သုံးလလွန်သဖြင့် ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူအံ့-ဟူ၍ ဤစကားကိုစင်စစ်မှန်သောအားဖြင့် ဆိုအပ်ပြီ။ ချစ်သားအာနန္ဒာ....ငါဘုရားသည်

ဝေသာလီပြည်ကိုအဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း ၂၃၅

အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တဘန် လာပြန်လတ္တံ့သော တဘန် ပြုပြင်ပြန်လတ္တံ့သောအကြောင်းသည် မရှိရာ” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

၂၄၅။ ရဟန်းတို့အား ဆုံးမတော်မူ၍ ဝေသာလီပြည်ကို အဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်“အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ မဟာဝုန်တော ကုဋာဂါရသာလာသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ ငါတို့သွားကုန်အံ့”ဟု ခေါ်တော်မူ၏။အာနန္ဒာလည်း“ကောင်းပါပြီအရှင်ဘုရား”ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာနှင့်တကွ မဟာဝုန်တော၌ စုလစ်မွန်ချွန်တပ်သောစရပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေပြီးသော် “ချစ်သားအာနန္ဒာ……သင်သည်သွားချေ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်ကိုဆွမ်းမှီ၍နေကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသောရဟန်းတို့ကို ညီမူရာစရပ်၌ စည်းဝေးစေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကိုဝန်ခံ၍ ဝေသာလီပြည်ကို ဆွမ်းမှီ၍နေကုန်သော အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့ကို ညီမူရာစရပ်၌ စည်းဝေးစေပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်လာ၍ ရိုသေစွာရှိခိုးလျက်“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား…… ဝေသာလီပြည်ကို မှီ၍နေကုန်သော အလုံးစုံသောရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေပါပြီ။ ထိုညီမူရာစရပ်သို့ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ကြွတော်မူအံ့သော အခါကို သိတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညီမူရာစရပ်သို့ ကပ်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သောဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့……အကြင်တရားတို့ကို ငါဘုရားသည် ကိုယ်တိုင် သိတော်မူ၍ ဟောအပ်ပြီ။ ထိုတရားတို့ကို သင်တို့သည် ကောင်းစွာ တတ်အောင်သင်ကုန်၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် မှီဝဲသည်ရှိသော် ဤမြတ်သောအကျင့်တည်းဟူသော သာသနာတော်သည် မြင့်မြဲစွာတည်ရာ၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် အဘန်တလဲလဲ မှီဝဲအပ်၏။ ပွားစေအပ်၏။ အလေ့အလာများစွာပြုအပ်၏။ ထိုသို့မှီဝဲခြင်းသည်လူ့နတ်တို့အားစီးပွားချမ်း

သာအလို့ငှာ ဖြစ်ရာ၏။ ထိုဝိုင်းခြား၍သိအပ်သောတရား တို့ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူကား—

စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ၊ စတ္တာရော သမ္ပပ္ပဓာနာ၊ စတ္တာ-
ရော ဣဒ္ဓိပါဒါ၊ ပဉ္စိန္ဒြိယာနိ၊ ပဉ္စ ဗလာနိ၊ သတ္တ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ
အရိယော အဋ္ဌင်္ဂိကော မဂ္ဂေါ။

ဤတရားတို့ကိုကောင်းစွာသင်၍ မှီဝဲအပ်ကုန်၏။ ထိုသို့မှီဝဲခြင်းသည် သာသနာတော် အစွန့်မြင့်ရှည် တည်သည်ဖြစ်ရာ၏။ လူ့နတ်တို့အား စီးပွားချမ်းသာဖြစ်၏” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့... သင်တို့အား ငါ့မှတော်မူခဲ့အံ့၊ သင်္ခါရတရားတို့ သည် ပျက်တတ်သောသဘောရှိကုန်၏။ သင်တို့မမေ့မလျော့ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြစေကုန်လော့၊ မကြာမြင့်မီ ငါဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်း သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤတပို့တွဲလပြည့်မှ သုံးလလွန်သဖြင့် ငါဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေအံ့” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သောစကားကို မိန့်မှတော်မူပြီး၍ ထိုမှနောက်၌တဘန်လည်း—

ပရိပက္ခော ဝယော မယံ၊ ပရိတ္တံ မမ ဇီဝိတံ။

ပဟာယ ဝေါဂ မိဿာမိ၊ ကတံ မေ သရဏ မတ္တနော။ ။

အပ္ပမတ္တာ သတိမန္တော၊ သုသီလာ ဟောထ ဘိက္ခဝေါ။

သုသမာဟိတ သင်္ကပ္ပါ၊ သစိတ္တ မနုရက္ခထ။ ။

ယော ဣမသ္မိံ ဓမ္မဝိနယေ၊ အပ္ပမတ္တော ဝိဟဿတိ။

ပဟာယ ဇာတိကန္တာရံ၊ ဒုက္ခဿန္တံ ကရိဿတိ။ ။

ဟူသော စကားတော်ကို မိန့်တော်မူပြန်၏။

အနက်။ “ဘိက္ခဝေါ၊ ရဟန်းတို့။ မယံ၊ ငါ့အား။ ဝယော၊ အရွယ် သည်။ ပရိပက္ခော၊ ရင့်ပြီ။ မမ၊ ငါ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ ပရိတ္တံ၊ နည်းပြီ။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဂမိဿာမိ၊ သွားရလတ္တံ့။ မေ၊ ငါသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။

ဘိက္ခဝေါ၊ တို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ အပ္ပမတ္တာ၊ မမေ့မလျော့ကုန် သည်။ သတိမန္တော၊ သတိရှိကုန်သည်။ သုသီလာ၊ ကောင်းသော သီလရှိ

ဝေသာလီပြည်ကိုအဆုံးစွန်ကြည့်တော်မူခြင်း ၂၃၇

ကုန်သည်။ သုသမာဟိတာ၊ ကောင်းစွာတည်ကြည်ကုန်သည်။ ဟောထ၊
ဖြစ်ကုန်လော့။ သင်္ကပ္ပ၊ ကောင်းသော အကြံအစည် ရှိကုန်သည်။
ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လော့။ သမိတ္တံ၊ မိမိစိတ်ကို။ အနုရက္ခထ၊ အစဉ်စောင့်
ကုန်လော့။

ယောဘိက္ခု၊ အကြင်ရဟန်းသည်။ ဣမသ္မိံဓမ္မဝိနယေ၊ ဤသုတ်၊
အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း၌။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့။ ဝိဟဿတိ၊ နေငြား
အံ့။ သောဘိက္ခု၊ သည်။ ဇာတိကန္တာရံ၊ ဇာတိဟူသောခရီးခဲကို။ ပဟာ-
ယ၊ စွန့်၍။ ဒုက္ခဿ၊ သံသရာတည်းဟူသောဝဋ်ဆင်းရဲ၏။ အန္တံ၊ အဆုံး
ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုရလတ္တံ့။

ဤသို့ ဥပဋ္ဌာနသာလာ၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့အား မိန့်
တော်မူပြီးသော် ဝေသာလီပြည်မဟာဝုန်တော ကုဋာဂါရသာလာ၌
မွေ့လျော်သော အတိုင်းန၍ ဝေသာလီမှ ကြွတော်မူအံ့သောနေ့၌
နံနက်အခါ သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍ ဒုကုဋ်၊ ကိုယ်ဝတ်ကို အမျှထပ်ပြီး
မှ ရုံတော်မူ၍ သဝိတ်တော်ကိုပိုက်ပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်
တော်မူ၍ ဆွမ်းစားပြီးသော် ဝေသာလီပြည်မှထွက်တော်မူ၍ ဆင်
ပြောင်ကြီး၏ ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဝေသာလီပြည်ကိုကြည့်တော်မူ၍ အရှင်
အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၏။ “အာနန္ဒာ…… ဝေသာလီပြည်ကို ဤယခု
ကြည့်ခြင်းသည် ငါဘုရားအား အဆုံးစွန်သော ကြည့်ခြင်းဖြစ်လတ္တံ့။”
ဟု မိန့်တော်မူပြီးမှ “အာနန္ဒာ…… အကြင်အရပ်၌ ဘဏ္ဍုရံရှိ၏၊
ထိုအရပ်သို့ ငါတို့သွားကုန်အံ့”ဟု အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ ဘဏ္ဍုရံသို့
ကြွတော်မူလေ၏။

[ဆင်ပြောင်ကြီး၏ကြည့်ခြင်းဟူသည်ကား- များစွာသော လူအပေါင်း
တို့၏အရိုးတို့သည် အစွန်းဖြင့် အစွန်းကိုထိ၍တည်ကုန်၏၊ ပစ္စေကဗုံဒွါတို့၏
အရိုးသည် ချွန်းဖြင့် ချိတ်သကဲ့သို့ချိတ်၍တည်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားတို့အား
ကား ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏လည်ရိုးတော်တို့သည်သံကွင်း
ဆက်ကဲ့သို့ တစပ်တည်းဖွဲ့၍ တည်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် နောက်သို့လှည့်၍
ကြည့်တော်မူလိုသောအခါ လည်တော်ကို လှည့်အံ့သောငှာ မတတ်
ကောင်း၊ ဥပမာကား-ဆင်ပြောင်ကြီးသည် နောက်အဘို့ကိုကြည့်လိုသည်
ရှိသော် အလုံးစုံသောကိုယ်ဖြင့်လည်၍ ကြည့်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ကိုယ်တော်
အလုံးကိုလှည့်၍ ကြည့်အပ်သည်ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားကား-မြို့တံခါး၌ရပ်၍ ဝေသာလီပြည်ကို ကြည့်အံ့-ဟု စိတ်ဖြစ်တော်မူကာမျှ၌ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……အကုဋေ အထောင်မက များစွာသောကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး ရှင်ပင်ဘုရားတို့သည် ပါရမီ ကို ဖြည့်တော်မူအပ်သည်ရှိသော် လည်တော်ကိုလှည့်၍ ကြည့်အပ်သော ကံကိုမပြုအပ်” ဟူသကဲ့သို့မြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့လှည့်၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဝေသာလီပြည်သို့ ရှေးရှုပြပေ၏။

အသို့နည်း၊ ဝေသာလီမှသာမဟုတ်၊ သာဝတ္ထိပြည်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ နာလန္ဒပြည်၊ ပါဠိလိရွာ၊ ကောဠိရွာ၊ နာတိကရွာတို့၌လည်း ထိုပြည်ထိုရွာ တို့မှ ထွက်တော်မူသောအခါ၌လည်း ထိုပြည်ထိုရွာတို့ကို အဆုံးစွန်ရှုခြင်း သည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့လျက် အဘယ့်ကြောင့် ထိုပြည်ထိုရွာတို့၌ နာဂါပလောကိတကို မကြည့်လေသနည်းဟူမူ-အံ့ဘွယ်သရဲ၏ မရှိသောကြောင့်မကြည့် သတည်း။ ဝေသာလီမင်းတို့သည်ကား နီးသောပျက်စီးခြင်း ရှိကုန်၏။ သုံးနှစ်တို့၏အထက်၌ အဇာတသတ်ကြောင့် ထိုမင်းတို့သည် ပျက်စီးခြင်း သို့ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုလိုစွာဝိမင်းတို့သည် မြို့တံခါး၌ နာဂါပလောကိတ မည်သော စေတီကိုတည်၍ ပန်းနံ့သာအစရှိသည်ဖြင့် ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ပူဇော်ခြင်းသည်ထိုမင်းတို့အား စီးပွားချမ်းသာ များစွာဖြစ်လတ္တံ့-ဟု ထိုမင်းတို့ကို သနားတော်မူသောကြောင့် ဝေသာလီပြည် မြို့တံခါး၌သာ နာဂါပလောကိတကို ပြုတော်မူသတည်း။]

၂၄၆။ စုန္ဒ၏သားဖြမ်းဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူခြင်း

ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောရဟန်းတို့ဖြင့်ခြံရံ လျက် ဘဏ္ဍုရိသို့ကြွတော်မူ၏။ ဘဏ္ဍုရိ၌ နေတော်မူသောအခါ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍-

စတုန္ဒံ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာနံ အနုနုပောဓာ အပ္ပဋိဝေဓာ ဝေမိဒံ
ဒိဃမဒ္ဒါနံ သန္ဓာဝိတံ သံသရိတံ မမဉ္ဇေဝ တုမ္ပာကဉ္စ၊ ကတမေ-
သံ စတုန္ဒံ၊ အရိယဿ ဘိက္ခဝေ သီလဿ အနုနုပောဓာ အပ္ပဋိ-
ဝေဓာ ဝေမိဒံ ဒိဃမဒ္ဒါနံ သန္ဓာဝိတံ သံသရိတံ မမဉ္ဇေဝ တုမ္ပာ-
ကဉ္စ၊ အရိယဿ ဘိက္ခဝေ သမာဓိဿ။ ပ။ အရိယာယ ဘိက္ခဝေ
ပညာယ။ ပ။ အရိယာယ ဘိက္ခဝေ ဝိမုတ္တိယာ။ ပ။

ဤသို့အစရှိသော သုတ္တန်တရားဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုဘဏ္ဍာရွာ၌လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် “ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ၊ ဣတိပညာ၊ သီလပရိဘာဝိတော သမာဓိ” အစရှိသော တရားဒေသနာကို ရဟန်းတို့အား များစွာအလေ့အလာပြု၍ ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ဘဏ္ဍာရွာ၌ မွေ့လျော်တော် မူတိုင်းနေပြီး၍ “အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ ဟတ္ထိရွာသည်ရှိ၏၊ အကြင်အရပ်၌ အဗ္ဗန္တိရွာသည်ရှိ၏၊ အကြင်အရပ်၌ ဇမ္ဗုရွာသည်ရှိ၏၊ အကြင်အရပ်၌ ဘောဂမြို့သည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့ငါတို့သွားကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ များစွာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွဘောဂမြို့သို့ကြွတော်မူ၍ ထိုဘောဂမြို့၌ သာနန္ဒရစေတီ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုသာနန္ဒရစေတီ၌လည်း ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “စတ္တာရောမေ ဘိက္ခဝေ မဟာပဒေသာ” အစရှိသည်ဖြင့် မဟာပဒေသလေးပါးကိုဟောတော်မူ၏။ ထိုနောက်မှမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘောဂမြို့ သာနန္ဒရစေတီ၌နေတော်မူလျက် “ဣတိသီလံ၊ ဣတိသမာဓိ၊ ဣတိပညာ” ဤသို့အစရှိသော တရားကိုသာလျှင် အလေ့အလာများစွာပြု၍ ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘောဂမြို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသောအတိုင်းနေတော်မူပြီး၍ အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ… အကြင်အရပ်၌ပါဝါပြည်သည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့ ငါတို့သွားကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ပါဝါပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုပါဝါပြည်၌ စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်၏သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူလေ၏။

[ထိုည၌သည်ကား-ကဆုန်လပြည့် အဖိတ်နေ့ည၌လျှင်တည်း။]

စုန္ဒအမည်ရှိသောရွှေပန်းထိမ်သည်သည် မြတ်စွာဘုရားသည်များစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ ပါဝါမြို့သို့အစဉ်ရောက်လာ၍ ငါ၏သရက်ဥယျာဉ်၌ တည်နေတော်မူ၏-ဟု ကြား၍အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ ကပ်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေပြီးသော ပန်းထိမ်သည်စုန္ဒကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် နှစ်သိမ့်စေ၏၊ ရှင်စေ၏၊ ကောင်းစွာပြပေ၏။ ထိုအခါ၌စုန္ဒအမည်ရှိသော ပန်းထိမ်

သည်သားသည် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားနှင့်လျော်သော စကားဖြင့် နှစ်သိမ့်စေအပ်သည်၊ ထက်စေအပ်သည်၊ ရှင်စေအပ်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင် ဘုရား...ရှင်ပင်ဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတော်နှင့်တကွ နက်ဖြန်အလို ဌာ အကျွန်ုပ်၏ဆွမ်းကို ခံတော်မူပါစေသတည်း”ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသော အဖြစ်ဖြင့် ဝန်ခံတော်မူ၏။ စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား ဝန်ခံသောအခြင်းအရာကိုသိ၍ နေရာမှထပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လကျာရစ်လှည့်သည်ကိုပြုပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်လေ၏။

ထိုရောအခါ စုန္ဒမည်သော ရှေ့ပန်းထိမ်သည်၏သားသည် ထိုည၌ လွန်သဖြင့် မိမိအိမ်၌ မွန်မြတ်သောခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို၎င်း စီရင်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အသားရှိသော အလိုလိုဖြစ်သော ဝက်မျှ၏အသား ၌ ဆန်နှင့်ရော၍ချက်အပ်သော များစွာသောသားပြွမ်းဆွမ်းကို၎င်း စီရင်စေ၍မြတ်စွာဘုရားအား“ဆွမ်းပြင်၍ ပြီးပါပြီ၊ ဆွမ်းစားအံ့သော အချိန်တန်ပါပြီ”ဟုလျှောက်စေ၏။ထိုဝက်သားပြွမ်းဆွမ်း၌ကား-ကျွန်း ငယ်နှစ်ထောင်နှင့်တကွကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတို့၌ရှိသောဩဇာအရသာ ဟူသမျှကိုနတ်တို့သည်ဆောင်ယူခဲ့၍ထည့်ကုန်၏။ထိုအခါမြတ်စွာဘုရား သည် နံနက်အခါ၌သင်းပိုင်ကိုပြင်ဝတ်၍သပိတ်၊သင်္ကန်းကိုယူ၍ ရဟန်း သံဃာနှင့်တကွ စုန္ဒပန်းထိမ်သည်အိမ်သို့ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စုန္ဒကိုခေါ်၍ မိန့်တော်မူ၏။ “စုန္ဒ...အကြင်ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကို သင်သည်စီရင် အပ်၏။ထိုဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့် ငါ့ကိုသာလုပ်ကျွေးလော့၊ ရဟန်း သံဃာတို့ကို ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းမှကြွင်းသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့”ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ စုန္ဒသည်မြတ်စွာဘုရားကိုဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့်လုပ်ကျွေး ၏။ ထိုဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းမှတပါးသော အကြင်ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်သည် ရှိ၏။ထိုခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့်ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေး၏။မြတ်စွာဘုရား သည်ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် စုန္ဒကိုခေါ်၍မိန့်၏။ “စုန္ဒ...အကြင်ဝက်သားပြွမ်း ဆွမ်းသည်သင်အားကြွင်း၏။ထိုကြွင်းသောဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကိုတွင်း၌

သားပြွမ်းဆွမ်း၌သင်္ကာကင်းရန်ဟောခြင်း ၂၄၁

မြုပ်လော့၊ နတ်နှင့်တကွသောလူ၌ဤဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကိုစား၍ အကြင်သူအားအစာကြေခြင်းသို့ရောက်ရာ၏။ ငါဘုရားမှတစ်ပါး ထိုအစာကြေအံ့သောသူကိုငါမမြင်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ကား ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူသနည်းဟူအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုဉ်းပေးတော်မူကြွင်းကို ရဟန်းတို့အား၎င်း၊ လူတို့အား၎င်းမပေးစေ၊ တွင်း၌မြုပ်စေသည်-ဟု အပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့စကားဆိုလိုသောသူတို့အား ဆိုခွင့်မရစိမ့်သောငှာမိန့်တော်မူသတည်း၊ စုန္ဒပန်းထိမ်သည်သည် မြတ်စွာဘုရားအားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည်မဖြစ်ရာ-ဟုထိုဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကို စီရင်သတည်း။

၂၄၇။ ဘုရားရှင်ဝမ်းတော်လား၍သားပြွမ်းဆွမ်း၌ သင်္ကာကင်းရန်ဟောခြင်း

ထိုရောအခါစုန္ဒမည်သောရွှေပန်းထိမ်သည်၏ ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးသောမြတ်စွာဘုရားအား ကြမ်းတန်းသော ဝမ်းကျသော အနာသည်ဖြစ်၏။ ထိုးကျင့်သော သေခြင်းအနီးရှိသောဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သတိရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ ထိုဒုက္ခဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူ၏။ မပင်ပန်းမူ၍ သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ ကုသိနာရုံ ပြည်သည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ သွားကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟုဝန်ခံ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ကုသိနာရုံပြည်သို့ရှေးရှုကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးမှသက်တော်မူ၍အမှတ်မဲ့သော သစ်ပင်ရင်းသို့ကပ်ပြီး၍ အရှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ……ငါတိုက်တွန်း၏။ ငါ၏ဒုကုဋ်ကို လေးတပ်ခေါက်၍ ခင်းပါလော့၊ အာနန္ဒာ……ငါသည်ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၏။ ထိုင်နေပါဦးအံ့” ဟုမိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဒုကုဋ်တော်ကိုလေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားနေတော်မူ၏။

ထိုသို့နေတော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ “ချစ်သားအာနန္ဒာ……သင့်ကို ငါတိုက်တွန်းပါ၏။ သင်သည်သောက်

ရေဆောင်ပါချေ၊ ငါရေမွတ်သည်ဖြစ်၏၊ ငါရေသောက်ပါအံ့” ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ ဤသို့မိန့်တော်မူသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏၊ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ယခုအခါ ငါးရာသောလှည်းတို့သည် ဤမြစ်ငယ်ကိုကူး၍သွားလေကုန်၏၊ လှည်းဘီးဖြတ်၍ သွားသဖြင့် အနည်းငယ်သောရေသည် ချောက်ချားလျက် နောက်လျက်စီး၏၊ ရွှေမနီးမဝေးသောအရပ်၌ ကကုဓချောင်းမြစ်သည် ရှိ၏၊ ဤကကုဓချောင်းမြစ်သည် ကြည်သောရေရှိ၏၊ မြိန်သောရေရှိ၏၊ ချမ်းသောရေရှိ၏၊ ဖြူသောရေရှိ၏၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်သော ကောင်းသောဆိပ်ရှိ၏၊ ထိုကကုဓချောင်းမြစ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေသောက်တော်မူပါရလတ္တံ့၊ ကိုယ်တော်ကိုလည်း ချမ်းအေးသည်ကို ပြုတော်မူပါရလတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်းမြတ်စွာဘုရားသည်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ… ငါတိုက်တွန်း၏”၊ ဤသို့အစရှိသဖြင့်စေတော်မူ၏၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို “ရှင်ပင်ဘုရား……ယခုအခါငါးရာသော လှည်းတို့သည် ဤမြစ်ကို ကူးလေကုန်၏”၊ ဤသို့ အစရှိသောစကားဖြင့်လျှောက်၏၊ သုံးကြိမ်မြောက် မြတ်စွာဘုရားသည်ရှေးနည်းစေတော်မူပြန်၏၊ ထိုအခါ “အာဏာတော်ကို မဆန်ပါပြီ၊ အရှင်ဘုရား” ဟု အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအားဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရား၏သပိတ်တော်ကိုယူ၍ ထိုလှည်းငါးရာ အညာကကူးသွားလေသောမြစ်ငယ်သို့ကပ်၍ ရေခပ်ဆင်းလေ၏၊ လှည်းဘီးဖြတ်၍သွားသဖြင့် အနည်းငယ်သောရေရှိသော ချောက်ချားလျက် နောက်လျက် စီးသော ထိုမြစ်ငယ်သည် အရှင်အာနန္ဒာ ရေခပ်လာသောခဏ၌ သန့်ရှင်းကြည်စွာ မနောက်ကျသည်ဖြစ်၍စီး၏။

ထိုအခါအာနန္ဒာအား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ “အချင်းတို့… မြတ်စွာဘုရား၏တန်ခိုးကြီးသောအဖြစ်သည် အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ ငါးရာသောလှည်း၏လှည်းဘီးတို့သည် ဖြတ်၍ကူးအပ်သဖြင့် အနည်းငယ်သော ရေရှိသည်ဖြစ်၍ လှုပ်ချောက်ချား၍ နောက်ကျလျက် စီးသော၊ ဤမြစ်ငယ်သည် ငါသည်ကပ်လာသည်ရှိသော်လျှင် သန့်ရှင်းကြည်လင်စွာမနောက်ကျသည်ဖြစ်၍ စီးဘိ၏” ဟု အံ့ဩခြင်းရှိ

သည်ဖြစ်၍ သပိတ်တော်ဖြင့် သောက်ရေကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်
မူရာသို့ကပ်လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီး
သောရှင်ပင်ဘုရား…… ရှင်ပင်ဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော
အဖြစ်သည် အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ လှည်းဘီးဖြင့်ဖြတ်ကူး
အပ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ်ဖြစ်၍ လှုပ်ချောက်ချားသဖြင့်
နောက်ကျ၊ စွာစီးသောရေသည် အကျွန်ုပ်မြစ်နားသို့ရောက်လာခါမျှ၌
သာလျှင် သန့်ရှင်းကြည်လင် စင်ကြယ်စွာမနောက်ကျ၊ သည်ဖြစ်၍ စီး
ပေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ဘုရားသည် သောက်ရေကို သောက်
တော်မူပါလော့၊ လာခြင်းကောင်းသောမြတ်စွာဘုရားသည် သောက်
ရေကိုသောက်တော်မူပါလော့” ဟူ၍ အရှင်အာနန္ဒာသည် ကပ်၏။
မြတ်စွာဘုရား သောက်တော်မူ၏။

ပုတ္တ၊သမ္ပလ္လာမင်းအား တရားဟောခြင်း

ထိုအခါ ကာလာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့၏ တပည့်
မလ္လာမင်း၏သားပုတ္တ၊သမ္ပလ္လာမသည်ရှိသောသူသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ ပါဝါ
ပြည်သို့ ငါးရာသောလှည်းတို့ဖြင့် ကုန်သွယ်အံ့သောငှာ အခွန်ရှည်
သောခရီးကိုသွားသည်ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်သွားသနည်း၊ ထိုမလ္လာ
မင်းတို့သည် အလှည့်အားဖြင့် မင်းပြုကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အလှည့်
မရောက်မီအခါ၌ ကုန်သွယ်သွားကြကုန်သတည်း၊ လှည်းကုန်သည်တို့၏
သဘောကား လှည်းဦးမှလေလာသောအခါ ရှေ့ဆုံးလှည်း၌နေ၍
သွားမြဲတည်း၊ နောက်မှလေလာသောအခါ လှည်းအပေါင်းကို ရှေ့မှ
သွားစေ၍ မိမိသည်နောက်မှလိုက်သတည်း၊ ထိုအခါ နောက်မှလေ
လာ၍ ပုတ္တ၊သသည် လှည်းတို့၏နောက်မှလိုက်သတည်း၊ ပုတ္တ၊သ၏
ဆရာတို့ကား ရှည်သော ကြောင်သောမျက်စိရှိခြင်းကြောင့် အာဠာရ
ဟု တွင်သတည်း။

ထိုအခါ ပုတ္တ၊သသည် တခုသောသစ်ပင်ရင်း၌ နေသောမြတ်စွာ
ဘုရားကိုမြင်လျှင် ကပ်လာ၍ ရိုသေစွာရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်သော
အရပ်၌နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်
ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား…… အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ မဖြစ်ဘူးမြဲ တကား၊
ရဟန်းတို့သည် ငြိမ်သက်သောနေခြင်းဖြင့် နေကုန်၏၊ ဖြစ်လေဘူးသည်

ကား- ကာလာမအမျိုးဖြစ်သော အာဠာရသည် အခွန်ရှည်သော ခရီးကိုသွားသည်ရှိသော် ခရီးမှလွဲ၍ ခရီးနှင့်မဝေးအမှတ်မဲ့သောသစ်ပင် ရင်း၌နေ၏။ ထိုအခါ ငါးရာသောလှည်းတို့သည် အာဠာရကိုမှီ၍၊မှီ၍ လွန်လေကုန်၏။ ထိုအခါ မထင်ရှားသောယောက်ျားသည် ထိုငါးရာ သောလှည်းတို့၏ နောက်မှ၊ နောက်မှလာ၍ အကြင် သစ်ပင်ရင်း၌ အာဠာရသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ကပ်လာ၍ အာဠာရကို ဤသို့ဆို၏။

အရှင်အာဠာရ....ငါးရာသောလှည်းတို့သည် လွန်၍ သွားလေ ကုန်သည်တို့ကို မြင်ပါ၏လော-ဟု မေး၏။ ဒါယကာ.... ငါသည် မမြင်-ဟုဆို၏။ အသို့နည်း အရှင်ဘုရား....လှည်းသံကို ကြားတော်မူ ၏လော-ဟု မေးပြန်၏။ ဒါယကာ....ငါသည် လှည်းသံကိုမကြား ပါ-ဟု ဆို၏။ အသို့နည်း အရှင်ဘုရား....အိပ်ပျော်သည်ဖြစ်သလော- ဟုမေးပြန်၏။ ဒါယကာ...ငါသည် အိပ်ပျော်သည်လည်းမဖြစ်-ဟု ဆို၏။ သညာရှိ၏လောရှင်ပင်ဘုရား-ဟု ဆိုသော် ဒါယကာ....ရှိ၏- ဟုဆိုသဖြင့် ရှင်ပင်ဘုရား...ရှင်ပင်ဘုရားသည် စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လျက်၊ နိုးကြားသည်ဖြစ်လျက် ငါးရာသောလှည်းတို့သည်လွန်၍သွားလေသည် ကို မြင်လည်းမမြင်၊ အသံကိုလည်းမကြား၊ ရှင်ပင်ဘုရား....စင်စစ် သော်ကား ရှင်ပင်ဘုရား၏ ဒုကုဋ်သည် မြူဖြင့်ပြွမ်း၏-ဟုဆိုသော် ဒါယ ကာ....မြူဖြင့်ပြွမ်းသည် ဟုတ်၏-ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ၌ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား....ထိုယောက်ျားအား ဤသို့သောစိတ်သည်ဖြစ်၏။ အချင်းတို့....အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ အချင်းတို့.... မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ အချင်းတို့.... ရဟန်းတို့သည် ငြိမ်သက်သောနေ မြင်းဖြင့် နေပေကုန်၏။ အကြံကြောင့် စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လျက်၊ နိုးကြား သည်ဖြစ်လျက် ငါးရာသောလှည်းတို့သည် လွန်၍သွားလေသည်ကို မြင် လည်းမမြင်၊ ကြားလည်းမကြား ဖြစ်ဘိ၏-ဟု ဤသို့စိတ်အကြံရှိသည် ဖြစ်၍ အာဠာရ၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ထိုယောက်ျားသည် သွား လေ၏” ဟုလျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “ပုတ္တုသ....ငါဆို လတ္တံ့သောစကားကို သင်သည်အဘယ်သို့အောက်မေ့သနည်း၊အကြင်

သူသည် စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လျက်၊ နိုးကြားလျက် ငါးရာသောလှည်းတို့ လွန်၍သွားကုန်သည်ကိုမမြင်၊ လှည်းသံကိုမျှလည်း မကြား၊ အကြင်သူ သည်မူလည်း မိုဗ်းသည်ရွာသည်ရှိသော် ချစ်ချစ်မြည်လျက် လျှပ်စစ်တို့ သည် ပြက်ကုန်လျက် မိုဗ်းကြီးကျသည်ကိုလည်း မမြင်၊ မိုဗ်းကြီးထစ် သံကိုလည်းမကြား၊ ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့တွင် အဘယ်သူလျှင် ပြု နိုင်ခဲ့သနည်း” မေးတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ငါးရာကုန်သောလှည်းတို့သည်၎င်း၊ ခြောက်ရာကုန်သော လှည်း-ခုနစ် ရာကုန်သောလှည်းတို့သည်၎င်း၊ ရှစ်ရာကုန်သောလှည်း- ကိုးရာကုန် သောလှည်းတို့သည်၎င်း၊ အထောင်ကုန်သော လှည်းတို့သည်၎င်း၊ လှည်းအသောင်းတို့သည်၎င်း၊ လှည်းအသိန်းတို့သည်၎င်း အသို့လျှင် ပြုကုန်လတ္တံ့နည်း၊ စင်စစ်သော်ကား- အကြင်သူသည် စိတ်ရှိသည် ဖြစ်လျက်၊ နိုးကြားလျက် မိုဗ်းရွာသောအခါ၌ မိုဗ်းသည် ချစ်ချစ် မြည်သည်ရှိသော်၎င်း၊ လျှပ်စစ်တို့သည်ပြက်ကုန်သော်၎င်း မိုဗ်းကြီးပစ် သည်ကိုလည်း မမြင်၊ မိုဗ်းကြီးထစ်မြည်သံကိုလည်းမကြား၊ ဤသည် ကိုသာလျှင် ပြုနိုင်ခဲ့၏၊ ဤသည်ကိုသာလျှင် ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့၏”ဟု ပုတ္တုသ သည်လျှောက်၏။

“ဤလောက၌ ပုတ္တုသ....ငါသည် အခါတပါးသော် အာတုမာမြို့ ကောက်တလင်းတဲ၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၌ မိုဗ်းရွာသည်ရှိသော် မိုဗ်းသည် ချစ်ချစ်မြည်လျက်၊ လျှပ်စစ်တို့သည် ပြက်ကုန်လျက် မိုဗ်း ကြီးပစ်သဖြင့် ကောက်တလင်းတဲ၏မနီးမဝေးသောအရပ်၌ လယ်ထွန် ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည်၎င်း၊ လေးခုသော နွားတို့သည်၎င်း သေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ ပုတ္တုသ....အာတုမာမြို့မှ များစွာသောလူတို့ သည်ထွက်ကုန်၍ အကြင်အရပ်၌ လယ်ထွန်ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့ သည်၎င်း၊ လေးခုသောနွားတို့သည်၎င်း သေကုန်၏၊ ထိုအရပ်သို့ကပ် လာကုန်၏၊ ထိုအခါ ငါသည် ထိုတလင်းတဲမှထွက်၍ တံခါးဝ၌ စကြံ သွား၏၊ ထိုအခါ ပုတ္တုသ....မထင်ရှားသော ယောက်ျားတယောက် သည် ထိုလူများအပေါင်းမှဖဲ၍ ငါရှိရာသို့ကပ်လာပြီးလျှင် ငါ့ကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌နေ၏၊ ပုတ္တုသ....ထိုအခါ ငါသည်ထိုယောက်ျား ကို ဤသို့ဆို၏။

ဒါယကာ....ထိုအရပ်၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် စည်းဝေး၏။ အဘယ့်ကြောင့် စည်းဝေးသနည်း-ဟု မေးတော်မူသော် အရှင်ဘုရား....မိန်းမကြီးကျ၍ လယ်ထွန်ညီနောင် နှစ်ယောက်နှင့် နွားလေးခုတို့သေရှာသောကြောင့် စည်းဝေးကြပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရားသည်ကား အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်တော်မူသနည်း-ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ....ငါသည် ဤအရပ်၌ပင်ဖြစ်၏-ဟု မိန့်တော်မူသော် ရှင်ပင်ဘုရား.... အသို့ပါနည်း။ ထို မိန်းမကြီးကျ၍ သေသည်တို့ကို မြင်တော်မူပါ၏လော-ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ.... ငါသည်မမြင်ပါ-ဟု မိန့်၏။ ရှင်ပင်ဘုရား....အသို့ပါနည်း။ မိန်းမကြီးပစ်သောအသံကိုကြားတော်မူပါ၏လော-ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ.... ငါမကြား-ဟု မိန့်၏။ အသို့ပါနည်း ရှင်ပင်ဘုရား.... အိပ်ပျော်တော်မူသလော-ဟု မေး၏။ ဒါယကာ.... ငါမအိပ်-ဟု မိန့်၏။ အသို့နည်း ရှင်ပင်ဘုရား...စိတ်ရှိတော်မူ၏လော-ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ... ဪ-စိတ်ရှိ၏-ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသို့နည်း ရှင်ပင်ဘုရား.... ရှင်ပင်ဘုရားသည် စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လျက်၊ နိုးကြားပါလျက် မိန်းမရှာသော အခါ၌ မိန်းမသည် ချစ်ချစ်မြည်လျက် လျှပ်စစ်ပြက်ကုန်လျက် မိန်းမကြီးပစ်သည်ကိုလည်း မြင်တော်မမူ၊ မိန်းမထစ်ကြီးသော အသံကိုလည်း ကြားတော်မမူသလော-ဟု လျှောက်၏။ ဒါယကာ....ငါသည် မမြင်၊ မကြားပါ-ဟု မိန့်၏။

ထိုသို့မိန့်သောအခါ ပုတ္တုသ...ထိုယောက်ျားအား ဤသို့စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ အချင်းတို့.... အံ့ဘွယ်ရှိစွတကား၊ အချင်းတို့.. မဖြစ်ဘူးမြဲတကား၊ အချင်းတို့....ရဟန်းတို့သည် ငြိမ်သက်စွာနေခြင်းဖြင့်နေကုန်၏။ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည် စိတ်ရှိပါလျက်၊ နိုးကြားပါလျက် မိန်းမရှာသော် ချစ်ချစ်မြည်လျက် လျှပ်စစ်ပြက်လျက် မိန်းမကြီးပစ်သည်ကိုလည်း မမြင်၊ မိန်းမကြီးသံကိုမျှလည်း မကြား၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အံ့ဘွယ်ရှိ၏-ဟု ကြံ၍ ထိုယောက်ျားသည် ငါ၌ ကြည်ညိုခြင်းကိုကြား၍ ရှိခိုးလျက် လက်ျာရစ်လှည့်၍ဖဲလေ၏”။ ဤသို့မိန့်တော်မူသော် မလ္လာမင်း၏သား ပုတ္တုသသည် ဤစကားကိုဆို၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... ကာလာမ အမျိုးဖြစ်သော အာဠာရ၌ အကျွန်ုပ်၏

အကြင်ကြည်ညိုခြင်းရှိ၏။ ထိုကြည်ညိုခြင်းကို ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပြင်းစွာ သောလေမုန်တိုင်း၌ လွှင့်လိုက်ပါ၏။ အယဉ်ထန်စွာစီးသောမြစ်၌ မျှော လိုက်ပါ၏။

ရှင်ပင်ဘုရား…… အလွန်နှစ်လိုဘွယ်ရှိ၏။ ဥပမာကား— မှောက်၍ ထားသောဝတ္ထုကို လှန်သကဲ့သို့၊ ဖုံးလွှမ်းသောဝတ္ထုကို ဖွင့်သကဲ့သို့၊ ခရီး၌တွေဝေသောသူအား ခရီးကိုကြားသကဲ့သို့၊ အမိုက်တိုက်၌ ဆီမီး ကိုညှိသကဲ့သို့၊ မျက်စိအမြင်ရှိသောသူတို့သည် ရူပါရုံတို့ကိုမြင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ရှင်ပင်ဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် တရားကို ထင်ရှားပြတော်မူ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရှင်ပင်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ခြင်း သို့ရောက်ပါ၏။ တရားတော်ကို၎င်း၊ သံဃာတော်ကို၎င်း ကိုးကွယ် ခြင်းသို့ရောက်ပါ၏။ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ယနေ့ကို အစပြု၍ အသက် ရှည်သောကာလပတ်လုံး သရဏဂုံဆောက်တည်သော ဒါယကာ-ဟု မှတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ပုတ္တုသသည် မထင်ရှားသောယောက်ျားကိုခေါ်၍ဆို၏။ “အချင်း……ငါသည် တိုက်တွန်းပါ၏။ ငါ၏သီဂီရ်အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ပြေပြစ်ချောမောသော သွားရာ၊ လာရာ ငါဆောင်အပ် သောပုဆိုးတစ်စုံကို ဆောင်ယူချေ”ဟုဆို၏။ “ကောင်းပါပြီ အရှင်သား” ဟု ထိုယောက်ျားသည်ပုတ္တုသအား ဝန်ခံ၍ ထိုရေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ချောမောပြေပြစ်သော ပုဆိုးတစ်စုံကို ဆောင်ယူချေ၍ ပုတ္တုသအားဆောက်နှင်း၏။ ပုတ္တုသသည် “သီဂီရ်အဆင်းနှင့်တူ သော အဆင်းရှိသော သွားရာ၊ လာရာ ပခုံးတင်၍ ဆောင်အပ်သော ဤပုဆိုးတစ်စုံကို အကျွန်ုပ်သည် အကြား၊ အကြား၌ သဘင်နေ့ကြိမ်သည့် အခါ အပေါ်ရုံပြု၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သနားသည်ကိုပြု၍ ထိုပုဆိုးတစ်စုံကို ခံတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ “ထိုသို့တပြီးကား-ပုတ္တုသ……တထည်သောပုဆိုးဖြင့် ငါ့ကိုလွှမ်းလော့၊ တထည်ဖြင့် အာနန္ဒာကိုလွှမ်းလော့”ဟု မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဟောမူ၏။ “ကောင်းပါပြီရှင်ပင်ဘုရား”ဟု မလ္လာမင်း၏သား ပုတ္တုသသည် မြတ် စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ တထည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လွှမ်း၏။ တထည်ဖြင့်အရှင်အာနန္ဒာကိုလွှမ်း၏။

[အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုပုဆိုးကိုယူ၏သော၊ မယူလောဟုတုံအံ့၊ ယူ၏၊ အဘယ့်ကြောင့်ယူသနည်း ဟုမူကား-အပြီးသို့ရောက်ပြီးသော လုပ်ကျွေးခြင်းကိစ္စရှိခြင်းကြောင့်တည်း၊ မှန်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့သဘောရှိသောလောဘကိုပယ်၍ မြတ်စွာဘုရားအားလုပ်ကျွေးသော အရာကိုကျင့်၏၊ ထိုလုပ်ကျွေးခြင်းကိစ္စသည် အရှင်အာနန္ဒာအား အပြီးသို့ရောက်ပြီ၊ ထို့ကြောင့်ယူလေသတည်း၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း အာနန္ဒာသည် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး လုပ်ကျွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားထံ ဆည်းကပ်၍ နေပါသော်လည်း တစုံတခုကိုမျှ မြတ်စွာဘုရား၏အထံမှ မရစဘူးပါ-ဟူ၍ ဆိုကုန်ရာ၏၊ ထိုသူတို့၏စကားအခွင့်ကိုဖြတ်ခြင်းငှာလည်း ယူသတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သိတော်မူ၏၊ အာနန္ဒာသည်ယူ၍ မိမိသည် မဆောင်လတ္တံ့၊ ငါ့အားပင်လျှင်ပူဇော်ခြင်းကိုပြုလတ္တံ့၊ ပုတ္တုသသည်ကား-အာနန္ဒာကို ပူဇော်သဖြင့် သံဃာကို ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့ဖြစ်သဖြင့် ပုတ္တုသအား ကြီးစွာသောကောင်းမှုအစုသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့ကြံတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် တထည်သောပုဆိုးကို အာနန္ဒာမထေရ်အားလှူစေသတည်း။]

ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လာမင်း၏ သားဖြစ်သော ပုတ္တုသကို ပုဆိုးအနုမောဒနာတရားစကားဖြင့် ကောင်းစွာပြအပ်သည် ဖြစ်၍ဆောက်တည်စေအပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ရှင်စေအပ်ပြီးသည်ဖြစ်၍နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးပြီးလျှင်လက်ျာရစ်လှည့်၍ ဖဲ့လေ၏၊ ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် ပုတ္တုသဖဲ့၍ မကြာမြင့်မီ သိင်္ဂီရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ထိုပုဆိုးကို မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို ဖုံးလွှမ်း၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၌ ရုံအပ်သော ထိုပုဆိုးသည် ရှားမီးခဲစုသည် အတွင်း၌သာအလျှံထွက်၍ အပ၌အလျှံမထွက်သကဲ့သို့ ဖုံးလွှမ်းသောအတိုင်းထင်၏၊ ထိုအခါ အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏၊ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... အံ့ဘွယ်ရှိစွာ ရှင်ပင်ဘုရားအား မဖြစ်ဘူးပါတကား၊ ရှင်ပင်ဘုရား၏အရေတော်၏ အဆင်းသည် အကြင်မျှလောက်စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ ရှင်ပင်ဘုရား၏ ထိုမျှလောက် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အရေရှိသော ကိုယ်တော်၌ ရုံအပ်သော သိင်္ဂီရွှေအဆင်းနှင့်တူသောဤပုဆိုးသည် မီးကျိုးခဲစုကဲ့သို့ ထင်ဘိ၏” ဟုလျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ……ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် သင်ဆိုတိုင်းဟုတ်၏။ နှစ်ပါးသော အခါတို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်သည် အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ် သည်ဖြစ်၍ အရေ၏အဆင်းသည် ဖြူစင်သည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကောလ နှစ်ပါးတို့၌နည်းဟူမူကား-အာနန္ဒာ……အကြင်ညဉ့်၌လည်း လာခြင်း ကောင်းသောဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကိုသိ၏။ အကြင်ညဉ့်၌လည်း ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် လာခြင်းကောင်းသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ ဤနှစ်ပါးသောအခါကာလတို့၌ လာခြင်းကောင်းသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်သည် အလွန်လျှင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၏။ အရေအဆင်းသည် ဖြူစင်သည်ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ……ယနေ့ညဉ့်ပစ္စိမယာမ၌ ကုသိနာရုံပြည်၏အကွေ့ အင်ကြင်း တောဝယ် အစုံသောအင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏အကြား၌ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ် ၌ ကကုဓမြစ်သည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ ငါတို့သွားကုန်အံ့” ဟု အာနန္ဒာကို ဆို၍ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်တကွ ကြွတော်မူလေ၏။

[အဘယ်ကြောင့်ကား-မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော် အရေအဆင်း သည် ဤအခါနှစ်ပါးတို့၌ အလွန်လျှင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာဖြစ်သနည်း ဟူမူကား-အာဟာရထူးသောကြောင့်၎င်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း အားကြီး သောကြောင့်၎င်း ဖြစ်သတည်း။ ဤနှစ်ပါးသောကာလတို့၌ သုဇာတာ လှသော ဃနာနို့ဆွမ်း၌၎င်း၊ စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်လှသော ဝက်သားမြစ်ဆွမ်း ၌၎င်း နတ်တို့သည် စကြဝဠာတတိုက်လုံး၌ရှိသော အရသာဩဇာဟူသမျှ ကိုယူဆောင်၍ထည့်ကုန်၏။ ထိုမွန်မြတ်သောဘောဇဉ်သည် ဝမ်းသို့ဝင်၍ ကြည်လင်သော အာဟာရဇရုပ်ကိုဖြစ်စေ၏။ အာဟာရဇရုပ်ကြည်လင်သော ကြောင့် မနုလျှင်မြောက်ခုမြောက်သော ဣန္ဒြေတို့သည် အလွန်လျှင်တင့် တယ်ကုန်၏။

ဘုရားဖြစ်တော်မူသောနေ့၌လည်း ကမ္ဘာအကုဋေတသိန်းမကသော ကာလပတ်လုံး စုဝေးအပ်သောကိလေသာအစုတို့ကို ငါသည် ယနေ့ပယ် အပ်ပြီ-ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ကြီးစွာသောဝမ်း မြောက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသောနေ့၌လည်း ယနေ့ညဉ့် အခါ၌ ငါသည်အသိန်းမကများစွာသော ဘုရားတို့သည် ဝင်အပ်သော မြတ်သောနိဗ္ဗာန်ပြည်ကို ဝင်ရလတ္တံ့-ဟု ဆင်ခြင်တော်မူသော မြတ် စွာဘုရားအား ကြီးစွာသောဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဗိဟိဟော်သည်

ကြည်၏။ စိတ်တော်ကြည်သည်ရှိသော် နှလုံးသွေးသည်ကြည်၏။ နှလုံးသွေး
ကြည်သည်ရှိသော် မနလျှင်ခြောက်ခုမြောက်သော ဣန္ဒြေတို့သည် အလွန်တင့်
တယ်ကုန်၏။ ဤသို့အာဟာရထူးသောကြောင့်၎င်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းအား
ကြီးသောကြောင့်၎င်း၊ ဤအခါနှစ်ပါးတို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်သည်
၎င်း၊ အရေ၏အဆင်းသည်၎င်း အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၏။]

သားမြီးဆွမ်း၌သင်္ကာကင်းရန်ဟောတော်မူခြင်း

ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်
တကွ ကကုမမြစ်သို့ကပ်ပြီးလျှင် ကကုမမြစ်သို့ဆင်းသက်တော်မူ၍ ရေ
သုံးသပ်ခြင်းသုံးဆောင်ခြင်းကိုပြုတော်မူပြီးမှ တက်တော်မူ၍ အကြင်
အရပ်၌သရက်တောသည်ရှိ၏။ ထိုသရက်တောသို့ ကပ်တော်မူ၍ ရှည်
သောအသက်တော်ရှိသော စုန္ဒကိုခေါ်၍ “တိုက်တွန်းပါ၏ စုန္ဒ....
သင်သည်ငါ၏ဒုက္ခကို လေးထပ်ခေါက်၍ခင်းပါလော့၊ ငါသည် ပင်
ပန်းလှသည်ဖြစ်၏။ ကျိန်းပါအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်စုန္ဒသည်
“ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု မြတ်စွာဘုရားအားဝန်ခံ၍ ဒုက္ခကို
ကိုလေးထပ်ခေါက်၍ခင်း၏။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် လက်ျာနံပါး
ဖြင့် ခြင်္သေ့မင်း၏အိပ်ခြင်းနှင့်တူသော အိပ်ခြင်းကိုပြုတော်မူ၏။ လက်ျာ
ခြေတော်၌လက်ဝဲခြေတော်ကို စဉ်းငယ်အလွန်ထား၍ သတိရှိသည်ဖြစ်
၍အဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ကျိန်းခြင်းကိုပြုတော်မူ၏။

[ထိုအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရေသနပ်တော်ကို
ညှစ်၍ ကျန်ရစ်၏။ စုန္ဒမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏အနီး၌ရှိ၏။ ထို့
ကြောင့်စုန္ဒကို မြတ်စွာဘုရားခေါ်တော်မူ၏။]

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာလာတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အာ
နန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ....သင်သည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏
သားဖြစ်သောစုန္ဒအားအကြင်အမှတ်မရှိသောသူသည်နှလုံးမသာခြင်း
ကိုဖြစ်စေရ၏။ ထိုနှလုံးမသာခြင်းကိုချစ်သားအာနန္ဒာသည် ဖျောက်
အပ်၏။ ဒါယကာစုန္ဒ....အကြင်သင်၏ဆွမ်းကိုလာခြင်းကောင်းသော
မြတ်စွာဘုရားသည်နောက်ဆုံးစွန့်ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ထိုသင့်အားအရ
တော်စွာ ထိုသင့်အားကောင်းသောရခြင်းတည်း၊ ဒါယကာစုန္ဒ....ငါ
သည်မြတ်စွာဘုရားသခင်၏မျက်မှောက်တော်မှဤသုတ်ကိုကြားလိုက်ရ

သားပြွမ်းဆွမ်း၌သင်္ကာကင်းရန်ဟောခြင်း ၂၅၁

၏။ ငါသည်မြတ်စွာဘုရားသခင်မျက်မှောက်တော်မှ နာခံလိုက်ရ၏။ နှစ်ပါးသော ဆွမ်းတို့သည် မျှသော အကျိုးရှိကုန်၏။ မျှသော အကျိုးရင်းရှိကုန်၏။ တပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်လျှင်ကြီးမြတ်သော အကျိုးရှိကုန်၏။ ကြီးမြတ်သော အကျိုးဆက် ရှိကုန်၏။

ဆွမ်းနှစ်ပါးတို့ဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူ ကား- အကြင် ယနာနို့ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး၍ လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရားသည် အတုမရှိသော မြတ်သော သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူ၏။ အကြင်ဝက်သားပြွမ်းဆွမ်းကို စား၍ လာခြင်းကောင်းသော ငါဘုရားသည် ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ ဤဆွမ်းနှစ်ပါးတို့သည် မျှသော အကျိုးပြီးခြင်းရှိကုန်၏။ မျှသော အကျိုး၏ ရင်းခြင်းရှိကုန်၏။ တပါးသော ဆွမ်းတို့ထက် အလွန်လျှင် အကျိုးကြီးမြတ်ကုန်၏။ ကြီးမြတ်သော အကျိုးဆက်ရှိကုန်၏။ အသက်ရှည်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ သားဖြစ်သော စုန္ဒသည် အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကောင်းမှုကို ဆည်းပူးအပ်၏။ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ အခြံအရံများခြင်း၊ ပညာကြီးခြင်း၊ နတ်ရွာသို့ လားခြင်း၊ အစိုးရခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ရွှေပန်းထိမ်သည် သားစုန္ဒသည် ဆည်းပူးအပ်၏။ ဤသို့လျှင် အာနန္ဒာ..... ရွှေပန်းထိမ်သည် သား စုန္ဒအား နှလုံးမသာခြင်းကို သင်ဖျောက်အပ်၏” ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

သုဇာတာလှူအပ်သော ယနာနို့ဆွမ်းကို စား၍ ဘုရားသည် သစ္စာလေးပါးကို သိ၏။ ထိုနို့ ယနာဆွမ်းကို ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ နှင့် တကွ ဖြစ်သော အခါ၌ စား၏။ စုန္ဒသည် လှူအပ်သော ဆွမ်းကို ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းစင်တော်မူသော အခါ၌ စား၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုဆွမ်းနှစ်ပါး အကျိုးတူမျှလေသနည်းဟူမူ ကား ပရိနိဗ္ဗာန်မျှသောကြောင့် ၎င်း၊ သမာပတ်မျှသောကြောင့် ၎င်း အောက်မေ့ခြင်း မျှသောကြောင့် ၎င်း အကျိုးတူမျှသတည်း။

၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် သုဇာတာလှူသော ယနာဆွမ်းကို စား၍ ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းရှိသော ကိလေသပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ စုန္ဒရွှေ

ပန်းထိမ်သည်၏ ဆွမ်းကိုစား၍ ကမ္မဇရုပ်အကြွင်းမရှိသော ခန္ဓ
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ ဤသို့ပရိနိဗ္ဗာန်တူမျှသောကြောင့်လည်း အကျိုး
တူမျှ၏။

၂။ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည်
အကုဋေ နှစ်သန်းလေးသိန်းသော သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။
ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူအံ့သောနေ့၌လည်း ထိုအလုံးစုံသော သမာပတ်
ကိုဝင်စားတော်မူ၏။ ဤသို့ဝင်စားအပ်သော သမာပတ်၏ တူမျှသော
ကြောင့်လည်း တူမျှသောအကျိုးရှိ၏။

၃။ သုဇာတာသည် နောက်အဖို့၌ ဤသို့ကြား၏။ ဃနာဆွမ်းကို
ခံသောသူသည် ရုက္ခစိုးနတ်မဟုတ်၊ ဘုရားလောင်းတည်း။ ထိုဃနာ
ဆွမ်းကိုစား၍ သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိ၏။ ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီထိုမြတ်
စွာဘုရားအား ထိုဆွမ်းဖြင့်မျှခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ကြား၍ ငါသည်
အရတော်စွတကားဟု အောက်မေ့သဖြင့် အားကြီးစွာသောနှစ်သက်
ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ စုန္ဒအားလည်းနောက်
အဖို့၌ ငါသည် အဆုံးစွန်သောဆွမ်းကိုလှူရ၏။ တရားတည်းဟူသော
အရင်းကိုယူရ၏။ ငါ၏ဆွမ်းကိုစား၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ကမ္မဇရုပ်
အကြွင်းမရှိသောနိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏-ဟု ကြား၍
ငါသည်အရတော်စွတကားဟု အောက်မေ့သဖြင့် အားကြီးစွာသော
နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အောက်မေ့ခြင်းတူသော
အကျိုးရင်းကို ယူသောကြောင့်လည်း တူမျှသောအကျိုးရှိသတည်း။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိတော်မူ၍ “ဒဒ-
တော ပုညံ ပဝဇုတိ” စသည်ဖြင့်ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၏။

၂၄၈။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာ၌ အာမိသ, ဓမ္မပူဇာ
နှစ်ပါးကိုပြုတော်မူခြင်း

ထိုရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်တော်မူ၍
“အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ ဟိရညဝတီဖြစ်၏ ထိုမှဘက်ကမ်းသည်
ရှိ၏။ အကြင်အရပ်၌ ကုသိနာရုံပြည်မှ ၃၀၀ ဧက ဖြစ်သော မလ္လာမင်း

တို့၏အင်ကြင်းတောသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ငါတို့သွားကုန်အံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ များစွာသော ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူလေ၏။

[များစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်ဆိုရာ၌ အဘယ်မျှလောက် ရဟန်းသံဃာများလေသနည်းဟုတုံ့အံ့၊ ဝေဠုဝရွာ၌ ဝေဒနာကို ခွါတော်မူသည်မှစ၍ မကြာမြင့်မီမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့ ဟုကြား၍ ထိုထိုသောအရပ်တို့မှလာကုန်သော ရဟန်းအပေါင်းတို့တွင် တယောက်သောရဟန်းသည်မျှလည်း ဖွဲသောမည်သည်မရှိ၊ ထို့ကြောင့်ရေတွက်ခြင်း အစဉ်ကိုလွန်သော ရဟန်းသံဃာသည်ဖြစ်၏။]

ထိုများစွာသော ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၍ အကြင်အရပ်၌ ဟိရညဝတီမြစ်၏ ထိုမှတက်ကမ်းသည်ရှိ၏။ အကြင်အရပ်၌ ကုသိနာရုံပြည်မှ ဥပဝတ္တနဖြစ်သောမလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းတောသည်ရှိ၏။ ထိုအရပ်သို့ကပ်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာကို ခေါ်တော်မူ၏။ “အာနန္ဒာ……ငါတိုက်တွန်းပါ၏။ သင်သည် ငါ့အား အစုံသောအင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏အကြား၌ မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြု၍ မလ္လာမင်းတို့သည် သုံးဆောင်အပ်သော ညောင်စောင်းကိုခင်းပါလော့၊ ငါသည် ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ……ငါသည်ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၍ လျောင်းပါအံ့”ဟုမိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ သည်လည်း “ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု စကားတော်ကိုပန်ခံတော်မူ၍ အစုံသောအင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏အကြား၌ မြောက်သို့ဦးခေါင်းပြု၍ မလ္လာမင်းတို့၏ ညောင်စောင်းကိုခင်းပေ၏။

[ဥပဝတ္တနဖြစ်သော အင်ကြင်းတော ဟူသည်ကား-သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ အနုရာဇပြည်၏အရှေ့အရပ် ကလမ္ပနဒီမြစ်နားမှသက်၍ရာဇမာဟုကျောင်း၏တံခါးဖြင့် ထူပါရုံသို့သွားအပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဟိရညဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်မှ အင်ကြင်းတောဥယျာဉ်သို့သွားအပ်၏။ အနုရာဇပြည်၏ တောင်မျက်နှာမှတောင်တံခါး၏အနောက်ဘက်၌ ထူပါရုံသည်ရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုအင်ကြင်းတောသည်ရှိ၏။ ထူပါရုံမှတောင်တံခါးဖြင့် မြို့သို့ဝင်သောခရီးသည် အရှေ့သို့ရှေးရှုသွား၍ မြောက်အရပ်ဖြင့် လည်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ဥယျာဉ်မှအင်ကြင်းတောသည် အရှေ့သို့သွား၍ မြောက်သို့လည်၏။ ဤသို့ဥပဝတ္တနအရာကိုသုတ်မဟာဝဂါအဋ္ဌကထာ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် အတွင်း၌ဆို၏။

ဤသို့ဆိုသည့်အလိုတော်ကား အင်ကြင်းတောသည် ကုသိနာရုံပြည်၏ တောင်မျက်နှာ အနောက်အဘို့၌ကဲ့သို့ဖြစ်၏။ တပါးသော အဋ္ဌကထာ၌ ကား ကုသိနာရုံပြည်၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်၌ အင်ကြင်းတောသည်ရှိ၏။ အင်ကြင်းတောသည်အရှေ့သို့ရှေးရှု၍ တောင်သို့လည်၏။ မြောက်သို့ ဦးခေါင်းပြု၍ လက်ျာနံပါးဖြင့် လျောင်းတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို မြို့မြောက်တံခါးဖြင့် ထွက်၍လာသောသူတို့သည် အဝေးမှမြင်ကုန်၏ ဟူ၍ဆို၏။

အာနန္ဒာ...ငါပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၏ဟူ၍ဆိုရာ၌ ဂေါစရိယဆင်၊ ကဋ္ဌာပကဆင်၊ ဂဇံယုဆင်၊ ပိင်္ဂလဆင်၊ ပဗ္ဗတေယျကဆင်၊ ဟေမဝတဆင်၊ တမ္ဗဆင်၊ မန္ဒာဂီရိဆင်၊ ဥပေါသထဆင်၊ ဆဒ္ဒန္တဆင်ဟူ၍ ဆယ်ပါးသော ဆင်မျိုးတို့တွင် ဂေါစရိယဟုဆိုအပ်သောပကတိဆင်ဆယ်စီးတို့အားသည် တခုသော ကဋ္ဌာပကဆင်၏အားဖြစ်၏။ ကဋ္ဌာပကဆင်ဆယ်စီးတို့၏အားသည် ဂဇံယုဆင်တစ်စီး၏အားဖြစ်၏။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဆယ်ကြိမ်မြောက်၍ ပွားသောအရေအတွက်ဖြင့် ကုဋေတထောင် အရေအတွက်ရှိသော ပကတိဆင်တို့၏အားနှင့်မျှသော ဆဒ္ဒန်ဆင်ဆယ်စီးတို့၏ အားသည် မြတ်စွာဘုရားအားတော်ဖြစ်၏။

ထိုအားတော်သည် စုန္ဒပန်းထိမ်သည်၏ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်မှစ၍ ကောသောအရပ်၌ ထည့်အပ်သောရေကဲ့သို့ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၏။ ပါဝါမြို့မှသည်ကုသိနာရုံပြည်သို့သုံးဂါဝုတ်မျှခြား၏။ ထိုမျှလောက်အတွင်း၌နှစ်ဆယ့်ငါးကြိမ်နားတော်မူ၍ ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ကြွတော်မူသောမြတ်စွာဘုရားသည် နေဝင်သောအခါ ဆည်းဈာရောင်ဖြင့် အင်ကြင်းတောသို့ဝင်တော်မူလေ၏။ ဤသို့လျှင် အနာဟူသည်ကား အလုံးစုံသော အနာမရှိသောအဖြစ်ကို နှိပ်နင်းလျက် လာသတည်း။ ဤအကြောင်းကိုပြတော်မူသကဲ့သို့ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့အားထိတ်လန့်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်သောစကားကို မြွက်တော်မူလျက် “အာနန္ဒာ...ငါဘုရားပင်ပန်းတော်မူလှ၏။ လျောင်းတော်မူအံ့” ဟူသောစကားကိုဆိုတော်မူသတည်း။

အဘယ်ကြောင့်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ကြီးစွာသောအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဤကုသိနာရုံပြည်သို့ လာတော်မူသနည်း။ တပါးသောအရပ်တို့၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်းသလောဟူတုံအံ့။ တစုံတခုသော အရပ်၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောငှာ မကောင်းသည်မဟုတ်။ သုံးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်ကား ဤကုသိနာရုံပြည်သို့ လာတော်မူသတည်း။ သုံးပါးသောအကြောင်းကို ဤသို့မြင်တော်မူ၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာတွင်အာမိသ,ဓမ္မပူဇော်နှစ်ပါးပြခြင်း ၂၅၅

- ၁။ ငါသည်တပါးသောအရပ်၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည်ရှိသော်မဟာသုဒဿနသုတ်၏ အဋ္ဌပုတ္တိသည်မဖြစ်လတ္တံ့၊ ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော်ကား ငါသည် မဟာသုဒဿနစကြာမင်းဖြစ်သောအခါ နတ်ပြည်၌ခံစားအပ်သောအကြင်စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လူ့ပြည်၌ပင်ခံစားဘူး၏၊ ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာကို နှစ်ခုသောဘာဏဝါရတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ဟောအံ့၊ ထိုငါ၏သုတ္တန်တရားကိုကြား၍ များစွာသောလူတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုအပ်၏ဟူ၍ အောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့မြင်တော်မူ၏။
- ၂။ တပါးတုံလည်း တပါးသောအရပ်၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောငါ့ကိုဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုးမှပရိမိုဇ်ရဟန်းပြုသောသုဘဒ္ဒသည်မဖူးမြင်ရလတ္တံ့၊ ထိုသုဘဒ္ဒသည်လည်း ဗုဒ္ဓဝေနေယျလျှင်တည်း၊ သာဝကဝေနေယျမဟုတ်၊ ထိုသုဘဒ္ဒကိုသာဝကတို့သည်မဆုံးမနိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ကုသိနာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော်ကား ငါ့ကို ထိုသုဘဒ္ဒသည်ကပ်လာ၍ ပြဿနာကိုမေးလတ္တံ့၊ ပြဿနာကိုဖြေသောအဆုံး၌ သရဏဂုံတို့၌တည်၍ ငါ၏အထံ၌ ရဟန်းပဉ္စင်း အဖြစ်ကိုရ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ ငါထင်ရှားရှိစဉ်ပင်လျှင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ နောက်ဆုံးမျက်မှောက်သာဝကသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့လည်းမြင်တော်မူ၏။
- ၃။ တပါးတုံလည်း ငါသည်တပါးသောအရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ရှိသော်ဓာတ်တော်ဝေရာ၌ ကြီးစွာသောငြင်းခုံခြင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သွေးသည်မြစ်ကဲ့သို့ စီးလတ္တံ့၊ ကုသိနာရုံ၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော်ကား ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် ထိုငြင်းခုံခြင်းကို ငြိမ်းစေ၍ ဓာတ်တော်ကိုခွဲဝေလတ္တံ့၊ ဤသို့လည်းမြင်တော်မူ၏၊ ဤအကြောင်း သုံးပါးတို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးစွာသောအားထုတ်တော်မူခြင်းဖြင့် သုံးဂါဝုတ်မျှသောခရီး၌ နှစ်ဆယ့်ငါးထောင်နားတော်မူ၍ ကုသိနာရုံပြည်သို့ လာတော်မူသတည်း။]

အရှင်အာနန္ဒာ ညောင်စောင်းခင်းပြီးသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မြောက်သို့ ဦးခေါင်းပြုတော်မူ၍ လင်္ကျာနံပါးဖြင့် စောင်း၍ လင်္ကျာခြေတော်၌ လက်ဝဲခြေတော်ကို ဖမျက်ရိုးချင်း ပုဆစ်ရိုးချင်း မထိစေဘဲ စဉ်းငယ်လွန်သဖြင့်တင်၍ ကာမဘောဂီသေယျ၊ ပေတသေယျ၊ သီဟသေယျ၊ တထာဂတသေယျဟူ၍ အိပ်ခြင်းလေးပါးတို့တွင် ခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော သီဟသေယျကို သတိသမ္ပဇဉ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်ဖြစ်၍ ပြုတော်မူ၏။

[မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်တော်မူသောကြောင့် ထအံ့ဟူသော အမှတ်ကို ပြု၍ဟု ဥဋ္ဌာနသည် မနသိကရိတ္တဝေ-ဟူသောစကားကို ဤနေရာ၌မဆိုသတည်း၊ မထဟူသည်လည်း ကိုယ်တော်ဖြင့်သာ ထေသတည်း၊

အိပ်ခြင်း၏အစွမ်းဖြင့်ကား တညဉ့်ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားအား ဘဝင်စိတ်
မျှသော်လည်း မဖြစ်ရ၊ ညဉ့်ဦးယံ၌ မလ္လာမင်းတို့အား တရားဟောရ၏၊
သန်းခေါင်ယံ၌ သုဘဒ္ဒကိုဆုံးမသဖြင့် တရားဟောရ၏၊ မိုးသောက်ယံ၌
ရဟန်းသံဃာကိုဆုံးမတော်မူရ၏၊ မိုးသောက် အားကြီးသောအခါ၌
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရ၏။]

ထိုသို့မြတ်စွာဘုရားသည် လကျာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းတော်မူ
သောအခါ၌—

၁။ ခြေတော်ရင်း၌ တပင်၊ ဦးခေါင်းတော်ရင်း၌ တပင်အားဖြင့်
အစုံသောအင်ကြင်းပင်ပျိုတို့သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၏၊ အခါမဲ့အင်
ကြင်းပန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ကိုကြံကုန်၏၊ လွှမ်းမိုးသဖြင့်
ကြံကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည်
ကောင်းစွာလှုပ်အပ်သောပင်စည်အခက်အခွရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာ
ဘုရားကိုယ်တော်၏အထက်၌ ဖရိုဖရဲကြသကဲ့သို့ ကြွေကျကုန်၏။

၂။ စင်စစ်သော်ကား ထိုအစုံသော အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့သည်သာ
မဟုတ်သေး၊ ထိုဥယျာဉ်၌ အလုံးစုံသောသစ်ပင်တို့သည် ပင်လုံးကျွတ်
အရင်းမှအဖျားတိုင်အောင် ပွင့်ကုန်၏။

၃။ စင်စစ်သော်ကား ထိုဥယျာဉ်၌သာမဟုတ်သေး၊ အလုံးစုံသော
တသောင်းသောစကြဝဠာတိုက်၌ အပွင့်ကိုဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်
တို့သည် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်၏၊ အသီးကိုဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တို့
သည်ပင်လုံးကျွတ်သီးကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသောသစ်ပင်တို့၏ ပင်စည်တို့၌
ပင်စည်ပဒုမာကြာတို့သည်ပွင့်ကုန်၏၊ အခက်တို့၌အခက်ပဒုမာကြာတို့
သည်ပွင့်ကုန်၏၊ အနွယ်တို့၌ အနွယ်ပဒုမာကြာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊
ကောင်းကင်တို့၌ ကောင်းကင်ပဒုမာကြာတို့သည်ပွင့်ကုန်၏၊ မြေအပြင်
ကိုခွဲ၍ ဒဏ္ဍပဒုမာကြာတို့သည် ပွင့်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသောသမုဒ္ဒရာ၌
ငါးပါးသောကြာမျိုးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသည်ဖြစ်၏၊ ယူဇနာသုံးထောင်
အပြန့်ရှိသောဟိမဝန္တာတောသည် တခဲနက်ဘွဲ့အပ်သော ဥဒေါင်းမြီး
စည်းကဲ့သို့၊ အခြားမဲ့ဆွဲသော ပန်းဆိုင်ကွန်ရက်ကဲ့သို့၊ ကောင်းစွာ
ညွတ်၍ဘွဲ့အပ်သော ပန်းဦးဆောက်ကဲ့သို့၊ ကောင်းစွာ ပြည့်စေအပ်
သောပန်းကလပ်ကဲ့သို့၊ အလွန်နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသည်ဖြစ်၏။

၄။ နတ်ပြည်တွင် နန္ဒာရေကန်၌ဖြစ်ကုန်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိကုန်သော သစ်ရွက်ထီးဝန်းပမာဏရှိကုန်သောတကုဠုမျှလောက်ကုန်သောဝတ်မှုန်ရှိကုန်သော ထင်ရှားပန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ နတ်ပြည်မှကျလာကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်အထက်၌ ဖရိုဖရဲကြံကုန်၏။ မပြတ်လျှင် အဘန်တလဲလဲ အပြားအားဖြင့်ကြံကုန်၏။

၅။ ထင်ရှားပန်းဖြင့်သာကြံကုန်သည်မဟုတ်။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သောမဟာလှေကားပန်း၊ ပင်လယ်ကသစ်ပန်း အစရှိသည်တို့ကိုရွှေပန်းတောင်းတို့၌ပြည့်စေ၍ စကြဝဠာအနားရေး၌၎င်း၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌၎င်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌၎င်းတည်ကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည်မြတ်စွာဘုရားအားပူဇော်ချီးမြှောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှကျကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်အထက်၌ ဖရိုဖရဲကြံကုန်၏။ ခရီးအကြား၌မလွင့်ပါးဘဲလာကုန်၍ ပွင့်ချပ်ဝတ်ဆံ့မှုန်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ကိုကြံကုန်၏။

၆။ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော စန္ဒကူးမှုန့်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ နတ်တို့သည် ကြံမြှောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှကျလာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၌ ဖရိုဖရဲကြံကုန်၏။ မပြတ်အဘန်တလဲလဲအပြားအားဖြင့်ကြံကုန်၏။ နဂါးဂဠုန်လူတို့သည် လည်းမိမိတို့သုံးဆောင်အပ်သော စန္ဒကူးမှုန့်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာကြံကုန်၏။ အကျော်၊ ကရမက်၊ စန္ဒကူးနီအစရှိကုန်သော နတ်တို့၏နံသာမျိုးဖြစ်ကုန်သောအမှုန့်တို့ကို၎င်း၊ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာမျက်စဉ်း-ရွှေငွေအမှုန့်တို့ကို၎င်း၊ အလုံးစုံသောနတ်၌ဖြစ်သော နံသာအထူးတို့ကို၎င်း၊ ရွှေကလပ် ငွေကလပ်တို့ကိုပြည့်စေ၍စကြဝဠာတောင်အနားရေးစသည်၌ တည်ကုန်သောနတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ခြင်းငှာ ကြိပ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှကျလာကုန်၍ ခရီးအကြား၌ ဖရိုဖရဲ မလွင့်မပါးမှု၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌သာ ကြံဖြန့်ကျလာကုန်၏။

၇။ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော စည်စောင်းငြင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ နတ်တို့သည်တီးမှုတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကောင်း

ကင်ပြင်၌မြည်ကုန်၏။ စင်စစ်သော်ကား စည်စောင်းငြင်းစသော ပဉ္စင်
တူရိယာတို့သာမဟုတ်ကုန်သေး။ အညို့ဘွဲ့အပ်ကုန်သော သားရေဖြင့်
မြှေးရံအပ်ကုန်သော တခဲနက်သောစည်၊ အခေါင်းရှိသောစည်စသည်
အပြားရှိကုန်သော စောင်း၊ လက်ချပ်၊ ပြွေအစရှိကုန်သော တသောင်း
သော စကြဝဠာ၌နေကုန်သော နတ်နဂါးဂဠုန်တို့၏ စည်မျိုးဟူသမျှ
တို့သည် ဤစကြဝဠာတခုတည်း၌ စည်းဝေးလာကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား
ကိုပူဇော်ခြင်းငှာ တီးမှုတ်ကုန်သဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်၌ မြည်ကုန်၏။
ထိုနတ်တို့၏သီချင်းသည်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ပူဇော်
ခြင်းငှာ တသောင်းသောစကြဝဠာမှ လာရောက်ကုန်၍ ကောင်းကင်
ပြင်၌ သီကုန်၏။

၈။ ဝရုဏနတ်၊ ဝါရုဏနတ် ဤနတ်တို့သည်ကား ရှည်သော
အသက်ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်သော သေတ
ကေတုနတ်သားသည် လူ့ပြည်၌ဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကျော်စော
သောအသံကိုကြား၍ ပဋိသန္ဓေယူသောနေ့၌ ပန်းကုံးကိုယူ၍ ပူဇော်
လာအံ့ဟုကြံပြီးလျှင် ပန်းကုံးအံ့သောငှာ အားထုတ်ကုန်၏။ ထိုနတ်
နှစ်ယောက်တို့ပန်းကုံးစဉ် ယောက်ျားမြတ်သည် မယ်တော်ဝမ်း၌
ဖြစ်ပြီကြား၍ အခြားနတ်တို့က သင်တို့သည် အဘယ်သူ့အလိုငှာပန်းကုံး
ကုံးသနည်းဟု ဆိုအပ်ကုန်သော် ထိုနတ်တို့သည် ယခုအခါ၌ ငါတို့
ပန်းကုံးသည်မပြီးသေး၍ ပဋိသန္ဓေယူသောအခါ၌ မပူဇော်ရလျှင်
ရှိစေ၊ မယ်တော်ဝမ်းမှဘွားသောအခါ ယူ၍သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။

တဘန်ဘွားတော်မူပြီဟု ကြားပြန်သော် တောထွက်သောနေ့၌
ယူ၍ သွားအံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပတ်လုံး လူတို့၏ဘောင်၌
နေပြီး၍ ယခုမြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို ထွက်ပြီဟု ကြားပြန်သော်
သစ္စာလေးပါးတရားကို သိသောနေ့၌ ယူ၍သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။
ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာကျင့်ပြီး၍ ယခုဘုရားဖြစ်ပြီဟု ကြား
ပြန်သော်ဓမ္မစကြာတရား ဟောသောအခါယူ၍ သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်
၏။ လေးဆယ့်ကိုးရက်အလွန် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်အနီး၌နေ၍ ဣသိပတန
မိဂဒါဝုန်သို့သွား၍ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူပြီဟု ကြားပြန်

သော် ယမိုက်ပြာဋိဟာပြသောနေ့၌ ယူ၍ပူဇော်ကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။
ခြောက်ဝါဆိုတော်မူပြီး၍ ခုနစ်ဝါမြောက်ဝါမဆိုမီ ဝါဆိုလပြည့်နေ့
ယမိုက်ပြာဋိဟာပြတော်မူပြီဟု ကြားပြန်သော် နတ်ပြည်မှသက်သော
အခါယူ၍ သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏။ သုံးလတို့ပတ်လုံး ဝါဆိုပြီး၍
နတ်ပြည်မှသက်ပြီဟု ကြားပြန်သော် အာယုသင်္ခါရ လွှတ်သောအခါ
ယူ၍သွားကုန်အံ့ဟုဆိုကုန်၏။

ယခုအခါ အာယုသင်္ခါရလွှတ်တော်မူပြီဟု ကြားပြန်သော် ယခု
လည်း မပြီးသေးဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြသောနေ့၌ ယူ၍သွားကုန်အံ့ဟု ဆို
ကုန်၏။ ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစုံသော အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏
အကြား၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်မူခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည်
အဘယ်သူ့အား ပူဇော်အံ့သောငှါ ကုံးကုန်သနည်းဟု ဆိုသောစကား
ကို ကြားပြန်၍ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အသို့နည်း၊ ယနေ့ပင်ပဋိသန္ဓေယူ၍
ယနေ့ပင် ဘွားတော်မူ၏။ ယနေ့ပင်တောထွက်တော်မူ၏။ ယနေ့ပင်ဒုက္ကရ
စရိယာကျင့်တော်မူ၏။ ယနေ့ပင်ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ ယနေ့ပင်ဓမ္မ
စကြာတရားဟောတော်မူ၏။ ယနေ့ပင်ယမိုက်ပြာဋိဟာ ပြတော်မူ၏။
ယနေ့ပင် နတ်ပြည်မှ သက်တော်မူ၏။ ယနေ့ပင် အာယုသင်္ခါရလွှတ်
တော်မူ၏။ ယနေ့ပင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြတော်မူလတ္တံ့သတတ်။

ငါတို့နတ်ပြည်ဝယ် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့နံနက်၌ ယာဂုသောက်
သော ကာလပတ်လုံးမျှလည်း တည်တော်မူကောင်းပါသည် မဟုတ်
တုံလော၊ ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကိုဖြည့်၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်
တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောဖြစ်ခြင်းသည် မလျောက်
ပတ်လေတကားဟု ဆိုကုန်၍ မပြီးသေးသောပန်းကုံးကိုပင် ယူ၍လာခဲ့
ကုန်သော် စကြဝဠာတိုက်ထဲ၌နေရာကိုမရကုန်သောကြောင့် စကြဝဠာ
မျက်နှာဝ အနားရေ၌ ပန်းကုံးကိုဆွဲ၍ စကြဝဠာအနားရေ၌သာလျှင်
ပြေးကုန်လျက် လက်ဖြင့်လက်ကိုကိုင်၍လည်ဖြင့်လည်ကိုယှက်၍ ရဟနာ
သုံးပါးကိုအာရုံပြု၍ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသောယောက်ျားမြတ်၏လက္ခဏာ၊
ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်၊ ပါရမီတော်ဆယ်ပါး၊ အခွင့်တက္ခ
ခြောက်ရာသောဇာတ်တော်၊ တဆယ့်လေးပါးသော ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်တို့ကို

အကြောင်းပြု၍ သီချင်းဘွဲ့ပြီးလျှင် ထိုထိုသို့သော သီချင်း၏အဆုံး၌ မဟာယသော မဟာယသော-ဟုဆိုကုန်၏။ ထိုသို့သီကုန်သော နတ်တို့၏သီချင်းသံတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရောအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကိုခေါ်၍ မိန့်တော်မူ၏။ “အာနန္ဒာ……အင်ကြင်းပင်ပျိုအစုံတို့သည် အခါမဲ့ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်ကုန်သဖြင့် ငါဘုရားအားပူဇော်ခြင်းငှာ ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ပန်းပွင့်တို့ဖြင့်ကြံကုန်၏။ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ထင်ရှားပန်းတို့သည် ငါဘုရားအားပူဇော်ခြင်းငှာ ကောင်းကင်မှကျ၍ ငါဘုရားကိုယ်တော်ကို ကြံလာကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော စန္ဒကူးမှုန့်တို့သည် ငါ့အားပူဇော်ခြင်းငှာ ကောင်းကင်မှကျကုန်၍ ငါဘုရားကိုလွှမ်းမိုး၍ကြံကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော စည်စောင်းငြင်းစသော တူရိယာငါးပါးတို့သည် ငါ့ကိုပူဇော်ခြင်းငှာ ကောင်းကင်ပြင်၌ တီးမှုတ်ကုန်၏။ နတ်၌ဖြစ်သော သီချင်းတို့သည် ငါ့ကိုပူဇော်ခြင်းငှာ ကောင်းကင်ပြင်၌ ဖြစ်ကုန်၏-ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား အင်ကြင်းပင်စုံကြား၌ လက်ျာနံပါးဖြင့် လျောင်းတော်မူသောအခါ၌ လျှင်မြေမှစ၍ စကြဝဠာမျက်နှာဝအနားမှ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် စည်းဝေးကုန်သော နတ်ပရိသတ်တို့၏ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ခြင်းငှာ ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းကိုမြင်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာအား ကြားတော်မူပြီး၍-

“ချစ်သားအာနန္ဒာ……ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် လည်း ငါဘုရားကို အရိုအသေပြုအပ်သည်၊ အလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်၊ မြတ်နိုးအပ်သည်၊ ကျိုးနွံအပ်သည်မဖြစ်သေး၊ အာနန္ဒာ…… ငါဘုရားသည် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ဗျာဒိတ်ရခြင်းအကြောင်းတရားရှစ်ပါးကိုပေါင်း၍ ဆုတောင်းခြင်းကိုပြုသော်ပန်း၊ နံ့သာ၊ စည်၊ စောင်းငြင်း၊ သီချင်းတို့ကိုရခြင်း၏အကျိုးငှာ ဆုတောင်းခြင်းကို ငါမပြုအပ်၊ ထိုပူဇော်သက္ကာရအလို့ငှာ ပါရမီကိုမဖြည့်၊ ထို့ကြောင့် ငါ့အားပူဇော်သည်မဖြစ်” ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ကား- မြတ်စွာဘုရားသည် တပါးသော အရာ၌ အောက်မည်းညိုပွင့် တပွင့်မျှကိုလည်း ဘုရားဂုဏ်ကို ဆင်ခြင်၍ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုးကို ဘုရားရှင်ဉာဏ်တော်ဖြင့်

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာတွင်အာမိသ, ဓမ္မပူဇာနှစ်ပါးပြခြင်း ၂၆၁

လည်း မပိုင်းခြားနိုင်-ဟု ချီးမွမ်းတော်မူပြီးလျက် ဤအခါ၌ ကြီးစွာသောပူဇော်ခြင်းတို့ကိုပယ်တော်မူလေသနည်း-ဟုတုံ့အံ့၊ ပရိသတ်ကို ချီးမြှောက်လိုသဖြင့်၎င်း၊ သာသနာတော်မြတ်၏ အရှည်တည်ခြင်းကို အလိုရှိသဖြင့်၎င်း ပယ်တော်မူသတည်း။

၁။ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည်ပယ်တော်မမူအံ့၊ နောက်အခါ သီလအရာ၌ သီလကိုမပြည့်စေကုန်လတ္တံ့၊ သမာဓိအရာ၌ သမာဓိကို မပြည့်စေကုန်လတ္တံ့၊ ဝိပဿနာအရာ၌ ဝိပဿနာတိုက်ကို မပွားစေလတ္တံ့၊ အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့ကို အာမိသပူဇာအရာ၌သာဆောက်တည်စေ၍ ပူဇော်ခြင်းကိုသာ ပြုစေကုန်လတ္တံ့၊ ဤအာမိသ ပူဇာမည်သည်လည်း သာသနာတော်ကိုတရက်မျှ၎င်း၊ ယာဂုတကျိုက်သောက်မျှ၎င်း တည်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ မဟာဝိဟာရကျောင်းကဲ့သို့ တထောင်သောကျောင်းသည်၎င်း၊ မဟာစေတီကဲ့သို့ တထောင်သော စေတီသည်၎င်း၊ သာသနာတော်ကို တည်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။

၂။ အကြင်သူသည်ကောင်းမှုကိုပြု၏၊ ထိုသူအားသာလျှင် အကျိုးရ၏၊ ကောင်းသောအကျင့်သည်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားအားလျောက်ပတ်သော ပူဇော်ခြင်းမည်၏၊ ထိုဓမ္မပူဇာသည်ကား-ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တောင့်တတော်မူ၏၊ သာသနာတော်ကိုလည်း တည်စေနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ်ကို ပြတော်မူခြင်းငှာ “အာနန္ဒာ.... အကြင်ရဟန်းယောက်ျားသည်၎င်း၊ အကြင်ရဟန်းမိန်းမသည်၎င်း၊ အကြင်ဒါယကာယောက်ျားသည်၎င်း၊ အကြင်ဒါယိကာမိန်းမသည်၎င်း လောကုတ္တရာတရားကိုးပါး၏ အလျော်ဖြစ်သော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်၏ ရွှေအဘို့၌ဖြစ်သော အကျင့်ကိုကျင့်၏၊ ထိုရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့သည်သာ ငါဘုရားကို အရိုအသေအလေးအမြတ်ပြုသည်မည်၏၊ ပူဇော်သည်မည်၏၊ မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်သည်မည်၏၊ ထို့ကြောင့်ရကား-အာနန္ဒာ.... ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့သည် ငါတို့ လောကုတ္တရာတရားကိုးပါး၏အလျော်ဖြစ်သော

မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၏ရှေ့အဘို့ဖြစ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်ရာ၏။ အရိုအသေကျင့်ကုန်ရာ၏။ အစဉ်ကျင့်ကုန်ရာ၏။ ဤသို့ကျင့်၍ မြတ်သောအကျင့်ဖြင့်ပူဇော်ခြင်းသည် နိရာဇိသပူဇာ မည်၏။ ဤနိရာဇိသပူဇာသည်သာလျှင် ငါဘုရား၏သာသနာတော်ကို တည်စေခြင်းငှာ တတ်နိုင်၏-ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ဤနိရာဇိသပူဇာ-ဟု ဆိုအပ်သော လောကုတ္တရာ တရားကိုးပါး၏ အလျော်ဖြစ်သောအကျင့်မည်သည်ကား-ရဟန်းတို့အား သီလအာစာရပညတ်-ဟု ဆိုအပ်သော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို ကျင့်ခြင်း၊ စုတင်တေရသကိုဆောင်ခြင်းမှ ဂေါတြဘူတိုင်အောင် ဓမ္မာနုဓမ္မပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါဟုသိအပ်၏။ ထို့ကြောင့်-

၁။ အကြင်ရဟန်းယောက်ျားသည် အဂါရဝခြောက်ပါးတို့၌တည်၍ သိက္ခာပုဒ်ကိုလွန်ကျူး၏။ အနေသန မရှာမှီးအပ်သော ရှာမှီးခြင်း နှစ်ဆယ့်တပါးဖြင့်အသက်မွေး၏။ ထိုရဟန်းယောက်ျားသည် ဓမ္မာနုဓမ္မလောကုတ္တရာတရားကိုးပါး၏ အလျော်ဖြစ်သော ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါဟု ဆိုအပ်သော အကျင့်ကိုမကျင့်၊ ရဟန်းမိန်းမ၌လည်း ဤနည်းအတူတည်း။

၂။ အကြင်ရဟန်းယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမသည်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ပညတ်အပ်သော အလုံးစုံသော သိက္ခာပုဒ်တော်ကိုမလွန်ကျူးမူ၍ကျင့်၏။ ထိုရဟန်းယောက်ျား ရဟန်းမိန်းမသည် ဓမ္မာနုဓမ္မဖြစ်သောပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါဟုဆိုအပ်သောအကျင့်ကိုကျင့်သည်မည်၏။

၃။ ဥပါသကာယောက်ျား၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့သည်လည်း ပဉ္စသီငါးပါးတို့ကို မဆောက်တည်၊မကျင့်၊ အကုသလကမ္မပထတရားဆယ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်၍ကျင့်၏။ ထိုယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ဓမ္မာနုဓမ္မပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါဟု ဆိုအပ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သည်မမည်။

၄။ အကြင်ယောက်ျား မိန်းမသည်ကား သရဏဂုံသုံးပါးကိုကိုးကွယ်၏။ ပဉ္စသီငါးပါး၊ ဒသသီဆယ်ပါးကိုဖြည့်ကျင့်၏။ တလတလ၌ ရှစ်ကြိမ်ဥပုသ်သီလကိုဆောက်တည်၍ကျင့်၏။ အလှူပေး၏။ ပန်းနံ့သာပူဇော်ခြင်းကိုပြု၏။ အမိအဘကို အရိုအသေအလေးအမြတ် လုပ်ကျွေး

နတ်တို့အလိုကိုသိ၍ ဥပဝါဏထေရ်ကိုဖယ်စေခြင်း ၂၆၃

၏။ တရားနှင့်လျော်သောရဟန်းပုဏ္ဏားကို အရိုအသေလုပ်ကျွေး၏။ ထိုယောက်ျားမိန်းမတို့သည် ပုဗ္ဗဘာဂပဋိပဒါအကျင့်ကို ကျင့်သည်မည်၏။ ဤအကျင့်ကိုကျင့်သောသူသည် မြတ်စွာဘုရားအား အလွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့်ပူဇော်သည်မည်၏ဟုလိုသော်။

၂၄၉။ နတ်တို့၏အလိုကိုသိ၍ရှင်ဥပဝါဏထေရ်ကို ဖယ်ရှားစေတော်မူခြင်း

ထိုရောအခါ၌ အရှင်ဥပဝါဏသည်မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်မှမြတ်စွာဘုရားကိုယပ်လေခပ်လျက်နေ၏။ ထိုအရှင်ဥပဝါဏသည် ပကတိအားဖြင့် ဆင်ငယ်၏ကိုယ်အတိုင်းအရှည်မျှလောက်ကြီးသော ကိုယ်ရှိ၏။ ပံသုကုသင်္ကန်းကိုရုံလိုက်ပြန်သဖြင့် အလွန်ကြီးသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုရောအခါမြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဥပဝါဏကို “ရဟန်း……ဖဲလေ့၊ သင်သည် ငါ့ရှေ့မှတည်လင့်” ဟုမောင်းမဲ၏။ မထေရ်သည် တခွန်းခြင်းဖြင့်ယပ်ကိုချ၍ တင့်အပ်ရာ၌နေလေ၏။ ထိုအခါအရှင်အာနန္ဒာအား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။ “ဤအရှင်ဥပဝါဏသည် မြတ်စွာဘုရားပဌမဗောဓိ၌ မမြဲသောအလုပ်အကျွေးရှိသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးဘူး၏။ မြတ်စွာဘုရား၏အနီး၌ကျင်လည်ဘူး၏။ ထိုသို့လျက် မြတ်စွာဘုရားသည် အဆုံးစွန်သောဤကာလ၌ ရဟန်း……ဖဲလေ့၊ သင်သည်ငါ၏ရှေ့မှတည်လင့်ဟု အရှင်ဥပဝါဏကို မောင်းမဲတော်မူဘိ၏။ အဘယ်အကြောင်းရှိ၍ ဥပဝါဏကိုဖဲလေ့၊ ငါ့ရှေ့တွင်မနေလင့်ဟုမောင်းမဲလေသနည်းဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရောအခါအရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ဤအရှင်ဥပဝါဏသည် ရှင်ပင်ဘုရားအား ရှည်စွာသောနေ့ည၌ပတ်လုံးလုပ်ကျွေးပါ၏။ အနီး၌ကျင်လည်ဘူးပါ၏။ ထိုသို့လျက်ရှင်ပင်ဘုရားသည် ဤအဆုံးစွန်သောကာလ၌ အရှင်ဥပဝါဏကို ဖဲလေ့ရဟန်း……ငါ့ရှေ့တွင်မနေလင့်ဟုမောင်းမဲတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……အကြောင်းအဘယ်သို့ရှိ၍ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ဥပဝါဏကို ဖဲလေ့ရဟန်း……ငါ့ရှေ့တွင်မနေလင့်ဟု မောင်းမဲတော်မူသနည်း” ဟုလျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ……ယေဘုယျအားဖြင့် အသညသတ်ဗြဟ္မာ, အရူပါဝစရ ဗြဟ္မာတို့ကိုထား၍ တသောင်းသောလောကဓာတ်၌ နေကုန်သောနတ် တို့သည် ငါဘုရားကိုဖူးမြင်အံ့သောဌာစည်းဝေးလာကုန်၏။ ချစ်သား အာနန္ဒာ……ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ ဥပဝတ္တနမည်သော အင် ကြင်းတောမှ ထက်ဝန်းကျင်တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်တိုင်တိုင် သားမြီးဖျားဖြင့်ထိုးလောက်ရုံမျှ လွတ်သောအရပ်မည်သည်မရှိ၊ တန် ခိုးကြီးသောနတ်တို့ဖြင့်ပြည့်၏။ ရှေးဦးစွာငါဘုရားနှင့်နီးသော သားမြီး ဖျားမျှလောက်သောအရပ်၌ သိမ်မွေ့ငယ်စွာသောကိုယ်ကိုဘန်ဆင်း၍ တကျိပ်တကျိပ်သော တန်ခိုးကြီးသောနတ်တို့သည်ရပ်ကုန်၏။ ထိုနတ် တို့၏နောက်၌ နှစ်ကျိပ်, နှစ်ကျိပ်သော တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် ရပ်ကုန်၏။ ထို့နောက်၌သုံးကျိပ်သုံးကျိပ်, ထို့နောက်၌လေးကျိပ်လေး ကျိပ်, ထို့နောက်၌ ငါးကျိပ်ငါးကျိပ်, ထို့နောက်၌ခြောက်ကျိပ်ခြောက် ကျိပ်ကုန်သောတန်ခိုးကြီးသောနတ်တို့သည်ရပ်ကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် အချင်းချင်းလက်ဖြင့်၎င်း, ခြေဖြင့်၎င်း, အဝတ်ဖြင့်၎င်း ထိပါးခြင်းမရှိ ကုန်။ ဖဲလေ့၊ ငါးကိုမထိစေလင့်ဟု ဆိုရသောမည်သည်မရှိ။

အာနန္ဒာ……နတ်တို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ အဘယ်သို့ ကဲ့ရဲ့ကုန်သနည်း ဟူမူ—ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်အံ့သောဌာဝေးသောအရပ်မှ လာရကုန်၏။ လောက၌ ပစ္စည်းလေးပါး၏ပူဇော်အထူးကိုခံထိုက်သော ဘုရားတို့သည်လည်း တရံတခါ၌သာဖြစ်တော်မူကုန်၏။ ယခုညဉ့်၌ပင် လျှင်လည်း “န္တိမံ” ဟုဆို၍ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ တန်ခိုးကြီးသော ဤအရှင်ဥပဝါဏ ထေရ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ရှေ့တော်၌ ဆီးကာလျက်တည်ဘိ၏။ အဆုံးစွန်သော အခါ၌ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာ မရပါကုန်ဟူ၍ နတ်တို့သည် ဥပဝါဏကို ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်ရကား ငါဘုရားသည် မောင်းမဲသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

[နတ်တို့သည် နတ်မျက်စိဖြင့် တိုက်နံရံစသည်တို့ကိုထွင်းဖောက်၍ မြင် စွမ်းနိုင်ပါကုန်လျက် အဘယ်ကြောင့် ရှင်ဥပဝါဏထေရ်၏ကိုယ်ကို ထွင်း ဖောက်၍မမြင်နိုင်လော့သနည်းဟုတုံ့အံ့။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့၏ ကိုယ်ကိုသော် ကား ထွင်းဖောက်၍ မြင်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ကုန်၏။ ရဟန္တာတို့၏ ကိုယ်ကိုမူ

သံဝေဇနိယဌာနလေးပါးကိုဟောတော်မူခြင်း ၂၆၅

ထွင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အရှင် ဥပဝါဏအား မူကား ရဟန္တာဖြစ်သောကြောင့်၎င်း၊ ထက်သောတန်ခိုးရှိသောကြောင့်၎င်း အနီးသို့ကပ်၍နေအံ့သောငှာမျှမဝံ့ကုန်၊ အဘယ့်ကြောင့်ကား အရှင် ဥပဝါဏသည် ထက်သော တန်ခိုးရှိသနည်းဟူမူကား ကဿပမြတ်စွာ ဘုရားစေတီတော်စောင့်နတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်တည်း။]

အရှင်အာနန္ဒာသည် မေးလျှောက်ပြန်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……နတ်တို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်၏ဟု ရှင်ပင်ဘုရားတို့သည် ဆိုကုန်၏။ ရှင်ပင်ဘုရားတို့၏ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းကို ထိုနတ်တို့သည် အဘယ်သို့လုံးသွင်း၍ သည်းခံနိုင်ကုန်သနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ “ချစ်သား အာနန္ဒာ…… ရာဂမကင်းသေးသော နတ်တို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုနတ်တို့သည် ကောင်းကင်၌ မြေဖန်ဆင်းကုန်၍ ပကတိမြေ၌ပင် မြေဖန်ဆင်းကုန်၍ ထိုဖန်ဆင်းသောမြေ၌ ဆံတို့ကို ဖရိုဖရဲကြလျက် ငိုကြွေးကုန်၏။ လက်မောင်းတို့ကိုမြှောက်၍ငိုကြွေးကုန်၏။ ကမ်းပါးပြတ်သို့ကျသကဲ့သို့ ထိုမှဤမှကျကုန်၏။ ခြေပစ်လျက်၊ လက်ပစ်လျက် လူးလည်းကုန်၏။ ထိုမှဤမှလူးလည်းကုန်၏။ အလွန်လျင်စွာ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလတ္တံ့သတတ်။ အလွန်လျင်စွာ လာခြင်းကောင်းသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလတ္တံ့သတတ်။ မျက်စိအမြင်ကို ပြုတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်လျင်စွာ လောက၌ ကွယ်ပျောက်တော့လတ္တံ့ဟု ငိုကြွေးကုန်၏။ ရာဂဒေါသကင်းသော အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်သော နတ်တို့သည်ကား သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ဤသင်္ခါရတရားတို့၌ မြဲသောအဖြစ်ကို အဘယ်မှာရအံ့နည်းဟု သတိအဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ သည်းခံနိုင်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၅၀။ မနောဘာဝနိယရဟန်းတို့ကိုဖူးမြင်ရရာဖြစ်သော သံဝေဇနိယဌာနလေးပါးကိုဟောတော်မူခြင်း

“ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှေးအခါ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ဝါဆိုကုန်သော အကြင်ရဟန်းတို့သည် ဝါကျွတ်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်အံ့သောငှာ လာကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် နှလုံးကိုပွားစေတတ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာ ရပါကုန်၏။ ဆည်းကပ်ခြင်းငှာ ရပါကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရား လွန်တော်မူသဖြင့်ကား အကျွန်ုပ်တို့သည် နှလုံးကို ပွားစေတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှာ မရကုန်လတ္တံ့။ ဆည်းကပ်ခြင်းငှာ မရကုန်လတ္တံ့။ ဟူ၍ အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်သည်ရှိသော် “ချစ်သားအာနန္ဒာ……သဒ္ဓါခြင်းရှိသော အမျိုးသားတို့အား လေးပါးကုန်သော ရှုခြင်းငှာ ထိုက်ကုန်သော သံဝေဂကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ လေးပါးဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား—

- ၁။ အာနန္ဒာ……အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘွားတော်မူ၏ဟု ဘွားတော်မူရာအရပ်သည် သဒ္ဓါသော အမျိုးသားတို့အား ရှုခြင်းငှာထိုက်သော သံဝေဂရကြောင်းဖြစ်သော အရပ်တည်း။
- ၂။ ဤအရပ်၌ လာခြင်းကောင်းသောမြတ်စွာဘုရားသည် အတုမရှိမြတ်သော သစ္စာလေးပါးထိုသိ၏ဟု သစ္စာလေးပါးကိုသိရာ ဗောဓိပင်သည် သဒ္ဓါသော အမျိုးသားတို့အား ရှုခြင်းငှာထိုက်သော သံဝေဂရကြောင်းဖြစ်သော အရပ်တည်း။
- ၃။ ဤအရပ်၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟော၏-ဟု ဓမ္မစကြာတရားဟောရာ ဣသိပတနမိဂဒါဝုန်သည် သဒ္ဓါသော အမျိုးသားတို့အား ရှုခြင်းငှာထိုက်သော သံဝေဂရကြောင်းဖြစ်သော အရပ်တည်း။
- ၄။ ဤအရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြတော်မူ၏-ဟု ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြရာ ကုသိနာရုံပြည်၌ အင်ကြင်းတောအရပ်သည် သဒ္ဓါသောအမျိုးသားတို့အားရှုမြင်ခြင်းငှာ ထိုက်သော သံဝေဂရကြောင်းဖြစ်သော အရပ်တည်း။

အာနန္ဒာ……ဤလေးပါးသော အရပ်တို့သည် သဒ္ဓါသော အမျိုးသားတို့အား ရှုမြင်ခြင်းငှာထိုက်သော သံဝေဂကိုဖြစ်စေတတ်ကုန်သော အရပ်တို့တည်း။ အာနန္ဒာ……သဒ္ဓါခြင်းရှိသော ရဟန်းယောကျ်ား၊ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဥပါသကာယောကျ်ား၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့သည် လာ

မာတုဂါမတို့၌ကျင့်ရာသောတရားကိုဟောခြင်း ၂၆၇

ခြင်းကောင်းသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအရပ်၌ဘွား၏၊ ဤအရပ်၌ ဘုရားဖြစ်၏၊ ဤအရပ်၌ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟော၏၊ ဤအရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏-ဟုထိုထိုအရပ်တို့သို့ဖူးမြင်အံ့သောငှာ လာကုန်လတ္တံ့၊ အာနန္ဒာ....အကြင်အမှတ်မရှိသော သူတို့သည် ထိုစေတီလေးပါးကို ဖူးမြင်အံ့သောငှာ ဒေသစာရီလှည့်ကုန်စဉ် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိကုန် သည်ဖြစ်၍ အကြား၌ သေခြင်းကိုပြုကုန်ငြားအံ့၊ စုတိစိတ်၏အခြားမဲ့၌ လျှင် ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည်နတ်ပြည်သို့ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အာနန္ဒာ... အကြင်သူသည် ထိုသို့သောကျောင်း၌ စေတီပြင်ကို တံမြက်လှည်း၏၊ နေရာကိုရေဆေးကုန်၏၊ ဗောဓိကို ရေသွန်းလောင်း၏၊ ထိုသူတို့၌ ဆိုဘွယ်မရှိသလျှင်ကတည်း၊ ဤမည်သောကျောင်း၌စေတီကိုရှိခိုးအံ့ ဟု ထွက်ကုန်၍ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိကုန်လျက် ခရီးအကြား၌ သေသော် လည်း အန္တရာယ်မရှိသဖြင့် နတ်ပြည်သို့သာဖြစ်လတ္တံ့-ဟူ၍ မိန့်တော် မူ၏။

၂၅၁။ ရှင်အာနန္ဒာ မေးလျှောက်သဖြင့် မာတုဂါမတို့၌ ကျင့်ရာသောတရားကိုဟောတော်မူခြင်း

ထို့နောက်အာနန္ဒာသည်“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့သည်မာတုဂါမ၌ အဘယ်သို့ကျင့်ရပါအံ့နည်း”ဟုလျှောက် ၏၊ “အာနန္ဒာ....မာတုဂါမကို မမြင်အောင် ကျင့်ရာ၏”ဟု မိန့်တော် မူ၏၊ “မြင်ခဲ့သည်ရှိသော် ရှင်ပင်ဘုရား....အဘယ်သို့ကျင့်အပ်သနည်း” ဟုလျှောက်ပြန်၏၊ “အာနန္ဒာ....စကားမပြောအပ်”ဟုမိန့်တော်မူ၏၊ “စကားပြောမိသော် ကား-ရှင်ပင်ဘုရား....အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်သ နည်း”ဟုလျှောက်ပြန်၏၊ “အာနန္ဒာ....အခါအရွယ်ရှိသော မာတုဂါမ တို့၌ အမိဟူသောအမှတ်ကို ဖြစ်စေခြင်း၊ နှမအရွယ်ရှိသော မာတုဂါမ တို့၌ နှမဟူသောအမှတ်ကို ဖြစ်စေခြင်း၊ သမီးအရွယ်ရှိသောမာတုဂါမ တို့၌ သမီးဟူသောအမှတ်ကိုဖြစ်စေခြင်းသို့ဖြင့် သတိကိုဖြစ်စေအပ်၏” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

[မာတုဂါမကိုမမြင်အောင်ကျင့်အပ်၏-ဆိုရာ၌ ကျောင်း၌တခါးပိတ်၍ နေသော ရဟန်းသည် တံခါး၌ရပ်လာသော မာတုဂါမကို အကြင်

မျှလောက်မမြင်သေး၊ ထိုမျှလောက် တပ်ခြင်းသည် မဖြစ်သေး၊ စိတ်တုန်လှုပ်ခြင်းသည်မဖြစ်သေး၊ မြင်ရမှုကား-ထိုနှစ်ပါးစုံသည်ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် မိန်းမကိုမမြင်ရခြင်းသည် မြတ်သော အကျင့်မည်၏၊ ထို့ကြောင့် မမြင်အောင် ကျင့်အပ်၏-ဟု မိန့်သတည်း။

ဆွမ်းကိုယူ၍ ကပ်လာသောမာတုဂါမစသည်ကို မြင်ခဲ့သော် အဘယ်သို့ကျင့်ရအံ့နည်း-ဟုလျှောက်ရာ၌ အကြင်ကြောင့်အာနန္ဒာ...သန်လျက်ကို ချီမိုးလျက် အကယ်၍သင်သည် ငါနှင့်တကွစကားဆိုအံ့၊ ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သင်၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်အံ့-ဟုရင်သောယောက်ျားနှင့်စကားပြောခြင်းသည် မြတ်၏၊ သင်သည်အကယ်၍ငါနှင့်တကွစကားဆိုအံ့၊ ဤအရပ်၌သာလျှင် သင်၏အသားကိုအမြင်းအမြင်းပြု၍ စားအံ့-ဟုရင်သောဘီလူးမနှင့်စကားပြောခြင်းသည်မြတ်၏၊ ထိုသူတို့နှင့်စကားပြောခြင်းကြောင့် တဘဝသောကိုယ်၏ သာလျှင် ပျက်စီးခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ အပါယ်လေးပါးတို့၌ ဆင်းရဲကြီးစွာခံရခြင်းသည်မဖြစ်၊ မာတုဂါမနှင့် စကားပြောဟောသည်ရှိသော် အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၏၊ အကျွမ်းဝင်သည်ရှိသော် ရာဂသို့သက်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ရာဂသို့သက်သောစိတ်ရှိသည်ရှိသော် သီလပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၍ အပါယ်လေးပါးကိုဖြစ်စေရာ၏၊ ထို့ကြောင့် မြင်သော်လည်းစကားမပြောအပ်-ဟု မိန့်တော်မူသတည်း။

စကားပြောဟောရသော် အဘယ်သို့ကျင့်ရအံ့နည်း-ဟုရာ၌-အကယ်၍ မာတုဂါမသည် နေ့ကိုမူလည်းမေးအံ့၊ သီလကိုမူလည်းယူလိုအံ့၊ တရားကိုမူလည်းနာလိုအံ့၊ ပြဿနာကိုသော်လည်းမေးအံ့၊ ဤသို့သဘောရှိသော အမှုရှိသော်ကား ထိုမိန်းမအား ရဟန်းတို့သည် စင်စစ်ပြောဆိုအပ်သော အမှုမည်၏၊ မပြောဆိုချေသော် ဤရဟန်းသည် အ၏၊ နားပင်း၏၊ စား၍သာ ပိတ်ဘွဲ့သော ခံတွင်းရှိသည်ဖြစ်၍ နေ၏-ဟုဆိုရာ၏၊ ထို့ကြောင့် စကားပြောဆိုအပ်၏၊ စကားပြောဆိုသော်လည်း အမိနှင့်မျှသောမိန်းမ၌ အမိ၏စိတ်ကို၊ နှမနှင့်မျှသောမိန်းမ၌ နှမ၏စိတ်ကို၊ သမီးနှင့်မျှသော မိန်းမ၌ သမီး၏စိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်ရာ၏-ဟု ဆုံးမတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ မာတုဂါမနှင့် စကားပြောဟောသောရဟန်းသည် သတိကိုဖြစ်စေအပ်၏-ဟုမိန့်တော်မူသတည်း။]

၂၅၂။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်၌ ကျင့်ရာသော တရားနှင့် ထူပါရဟလေးပါးတို့ကိုဟောတော်မူခြင်း

အရှင်အာနန္ဒာသည် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှင်ပင်ဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ အဘယ်သို့ကျင့်ရပါ

ကုန်အံ့နည်း”ဟု လျှောက်၏။ “ချစ်သားအာနန္ဒာ……ငါဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ပူဇော်သက္ကာရပြုခြင်းငှာ သင်တို့သည် ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်ကုန်လော့၊ အာနန္ဒာ……သင်တို့သည် မြတ်သောတရား၌သာ စေ့ဆော်ကုန်၊ မြတ်သောရဟန်းတရား၌သာ ယှဉ်ကုန်၊ မြတ်သောတရား၌ မမေ့မလျော့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခြိုးခြံသော လုံ့လရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ လွှတ်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်လော့၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ……ငါဘုရား၌ အလွန်ကြည်ညိုကုန်သော၊ ပညာရှိကုန်သော မင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည် ရှိပါကုန်၏။ ထိုမင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည် ငါ၏ ကိုယ်တော်ကိုပူဇော်ခြင်းကို ပြုပေကုန်လတ္တံ့။” ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……ရှင်ပင်ဘုရား၏ ကိုယ်တော်၌ အဘယ်သို့ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ “ချစ်သားအာနန္ဒာ……အကြင်အခြင်းဖြင့် စကြဝတေးမင်း ၏ကိုယ်၌ကျင့်၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၌ ကျင့်အပ်၏” ဟုမိန့်တော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား……စကြဝတေးမင်း၏ ကိုယ်၌ အဘယ်သို့ကျင့်လေသနည်း”ဟု မေးလျှောက်ပြန်သော် “အာနန္ဒာ……စကြဝတေးမင်း၏ ကိုယ်ကို အစာမကြေသောပုဆိုးဖြင့် ရစ်ကုန်၏။ ရစ်ပြီး၍ ကောင်းစွာဖပ်အပ်ပြီးသောဝါဂွမ်းဖြင့်ရစ်ကုန်၏။ ဝါဂွမ်းဖြင့် ရစ်ပြီး၍ အစာမကြေသောပုဆိုးဖြင့်ရစ်ပြန်၏။ ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် ငါးရာကုန်သောပုဆိုးအစုံတို့ဖြင့် စကြဝတေးမင်း၏ကိုယ်ကို ရစ်ပြီးသော် တခုသောသံဖြင့်ပြီးသော ဆီဖြင့်ပြည့်သောတလား၌ ထည့်၍ သံဖြင့်ပြီးသော တလားဖုံးဖြင့် မှောက်၍ အလုံးစုံနံ့သာဖြင့်ပြီးသော ထင်းပုံ၌တင်၍ စကြဝတေးမင်း၏ကိုယ်ကို မီးဖုတ်ကုန်၏။ ခရီးလေးဆုံ၌ စကြဝတေးမင်း၏ဓာတ်ကို စေတီ တည်ကုန်၏။

ချစ်သားအာနန္ဒာ……ဤသို့လျှင် စကြဝတေးမင်း၏ ကိုယ်၌ ကျင့်ကုန်၏။ အကြင်အခြင်းဖြင့် စကြဝတေးမင်း၏ကိုယ်၌ ကျင့်ကုန်၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် ငါဘုရား၏ကိုယ်တော်၌ကျင့်အပ်၏။ ငါဘုရား၏ဓာတ်တော်တို့ကို ခရီးလေးဆုံ၌ စေတီကိုပြုအပ်၏။ ထိုစေတီ၌ အကြင်သူတို့သည် ပန်းကို၎င်း၊ နံ့သာကို၎င်း၊ အခိုး၊ အထုံ၊ အမှုကို၎င်း တင်ကုန်လတ္တံ့။

ရိုသေစွာမူလည်း ရှိခိုးကုန်လတ္တံ့၊ စိတ်ကိုမူလည်း ကြည်စေကုန်လတ္တံ့၊
ထိုသူတို့အား ထိုသို့စိတ်ကိုကြည်စေခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်း၊ ပန်းနံသာစသည်
တင်ခြင်းသည် ရှည်စွာသောနေ့ညဉ့်ပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာအလို့ငှာ
ဖြစ်လတ္တံ့ -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ ချစ်သားအာနန္ဒာ.....စေတီထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်
လေးပါးတို့တည်း၊ လေးပါးတို့ဟူသည် အဘယ်နည်း—

၁။ မြတ်စွာဘုရား၏ဓာတ်တော်ကို စေတီပြု၍ ကိုးကွယ်ထိုက်၏။

၂။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘုရား၏ ဓာတ်ကို၊

၃။ ဘုရားတပည့်သား ရဟန္တာတို့၏ဓာတ်ကို၊

၄။ စကြဝတေးမင်း၏ ဓာတ်ကိုလည်း စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်
ထိုက်၏။

အဘယ်အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ စေတီတည်ထိုက်သနည်း-ဟုတုံအံ့၊ ဤ
သည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ စေတီတည်းဟု အများသော သူတို့သည်
စိတ်ကိုကြည်စေကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့သည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌
နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသည်ကား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ စေတီတည်း၊
ဤသည်ကား ဘုရားတပည့်သား ရဟန္တာတို့၏ စေတီတည်း၊ ဤသည်
ကား တရားစောင့်သော စကြဝတေးမင်း၏ စေတီတည်း-ဟုများစွာ
သောလူတို့သည် စိတ်ကိုကြည်စေကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့သည် သေသည်၏
အခြားမဲ့၌ နတ်ပြည်သို့ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့၊ ဤအကျိုးထူးကိုစွဲ၍ လေးပါး
သောဓာတ်တို့ကို စေတီတည်ထိုက်သတည်းဟု ဣပါရမလေးပါး ကို
ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ့်ကြောင့် လူဖြစ်သောအိမ်၏အလယ်၌
နေပြီး၍ သေလေသောစကြဝတေးမင်းအား စေတီတည်ထိုက်သော
အဖြစ်ကိုခွင့်ပြု၍ သီလရှိသောပုထုဇဉ်ရဟန်းအား စေတီတည်ထိုက်
သောအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မမူပါလေသနည်းဟုတုံအံ့၊ အံ့ဘွယ်မရှိရာ
သည်၏အဖြစ်ကြောင့်တည်း၊ အကယ်၍ သီလဝန္တပုထုဇဉ်ရဟန်းအား
စေတီတည်ထိုက်၏ဟု ခွင့်ပြုချေအံ့၊ ဇမ္ဗူဒီပကျွန်း၌၎င်း၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း
၌၎င်း စေတီတည်ရာအရပ်သည်ပင် မရှိနိုင်ရာ၊ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ထို
စေတီတို့သည်လည်း အံ့ဘွယ်ရှိသည်မဖြစ်လတ္တံ့ဟု ပုထုဇဉ်သီလဝန္တတို့

ရှင်အာနန္ဒာ၏ကျေးဇူးတရားလေးပါးကိုဟောခြင်း ၂၇၁

၏အရိုးဓာတ်ကို စေတီတည်ခြင်းငှာ ခွင့်ပြုတော်မမူသတည်း၊ စကြဝတေးမင်းသည်ကား တယောက်တည်းသာဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့်အံ့ဘွယ်ဖြစ်၏၊ သီလဝန္တပုထုဇဉ်ရဟန်းအားကား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသောရဟန်းကဲ့သို့ကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာရကိုပြုအပ်၏။

၂၅၃။ ရှင်အာနန္ဒာ၏ကျေးဇူးတရားလေးပါးတို့ကို ဟောတော်မူခြင်း

ထိုသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ထူပါရဟလေးပါးကို ဟောတော်မူပြီးသောအခါ၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် တံခါးမျောက်လက်အရင်းကိုကိုင်ဆွဲ၍ ငိုလျက်ရပ်၏။ “ငါသည်သေကွသတည်း၊ မဂ်ကိစ္စပြုဘွယ်ရှိသေး၏၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား အစဉ်သနားတော်မူ၏၊ ငါ၏ဆရာဖြစ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းသည် ယခုအခါဖြစ်တော့လတ္တံ့၊” ဤသို့ဆို၍ ငိုမြည်တမ်း၏၊ ထိုရောအခါမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့...အာနန္ဒာသည် အဘယ်အရပ်၌ နေလေသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏၊ “ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား...ရှည်သောအသက်ရှိသော ထိုအာနန္ဒာသည် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် တံခါးမျောက်လက်ကိုဆွဲ၍ငိုလျက်ရပ်၏၊ စင်စစ် ငါသည် သေကွသတည်း၊ မဂ်ကိစ္စပြုဘွယ်ရှိသေး၏၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကိုအစဉ်သနားတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်း ဖြစ်တော့လတ္တံ့ ဟုဆို၍လည်းငိုမြည်တမ်း၏”ဟု ရဟန်းတို့လျှောက်ကုန်၏။

ထိုသို့လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် မထင်ရှားသောရဟန်းကိုခေါ်၍ “ရဟန်း...သင်သည်လာလှည့်၊ ငါ၏စကားဖြင့် အာနန္ဒာကိုခေါ်ချေ၊ ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ...မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ရှင်ကိုခေါ်တော်မူ၏ဟုဆို၍ခေါ်ချေ”ဟု စေတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် “ကောင်းပြီ အရှင်ဘုရား”ဟု မြတ်စွာဘုရား၏စကားတော်ကိုဝန်ခံ၍ အာနန္ဒာရှိရာသို့သွား၍ “ငါ့ရှင်အာနန္ဒာ...သင့်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခေါ်တော်မူ၏”ဟုဆို၏၊ “ကောင်းပြီအရှင်”ဟုအရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုရဟန်းအားစကားတို့ပေး၍ အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူ၏၊ ထို

အရပ်သို့ကပ်လေ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရိုသေစွာရှိခိုး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေ၏။ တင့်အပ်သောအရပ်၌နေပြီးသော အရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်စွာဘုရားဤသို့မိန့်တော်မူ၏။

“ချစ်သားအာနန္ဒာ……သင်ချစ်သား၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းသည် မသင့်၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ မငိုကြွေးလင့်၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ……ငါလည်း ဤသို့သောစကားကိုရှေးဦးကပင် ကြားအပ်ပြီမဟုတ်တုံလော၊ အလုံး စုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော ချစ်နှစ်လိုအပ်ကုန်သောသူတို့နှင့် အထူးထူး ဖြစ်၍ ကွေကွင်းရခြင်း၊ သေသဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်း၊ တပါးအပြား ဖြင့်ကွေကွင်းရခြင်းသည်ရှိ၏။ ဤသင်္ခါရတရားတို့၌ ထိုသို့အထူးထူးဖြစ် ၍ကွေကွင်းရခြင်း၊ သေသဖြင့်ကွေကွင်းရခြင်း၊ တပါးအပြားအားဖြင့် ကွေကွင်းရခြင်းသည်မဖြစ်ပါစေသတည်းဟု အဘယ်မှာလျှင်တောင့်တ ၍ရအံ့နည်း၊ အာနန္ဒာ……အကြင်သင်္ခါရတရားသည် ဖြစ်တတ်၏၊ ထင် ရှားဖြစ်တတ်၏၊ ပြုပြင်တတ်၏၊ ပျက်တတ်သောသဘောရှိ၏၊ ထိုသင်္ခါရ တရားသည်မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ကို မဖျက်ဆီးရာ၊ ထိုအကြောင်း သည် မရှိသည်သာလျှင်တည်း။

ချစ်သားအာနန္ဒာ……ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး သင်ချစ်သား သည် ငါဘုရားကို အစီးအပွားရှိသော ချမ်းသာသော နှစ်ခွမဖြစ်သော အတိုင်းအရှည်မရှိသော မေတ္တာကာယကံဖြင့်၊ မေတ္တာဝစီကံဖြင့်၊ မေတ္တာမနောကံဖြင့် လုပ်ကျွေးအပ်ပြီ၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ……သင်သည် ပြုအပ်ပြီးသောကောင်းမှုရှိသည်ဖြစ်၏၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း၍ လျင်စွာလျင် အာသဝတရားလေးပါး ကင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုသို့မိန့်တော်မူပြီးသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဤသို့မိန့်တော်မူ၏။ “ချစ်သားရဟန်းတို့…… လွန်လေပြီး သောအခါ၌လည်း မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ နောင်လာလတ္တံ့ သောအခါ၌လည်းမြတ်စွာဘုရားတို့သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါနှစ်ပါး တို့၌ ဖြစ်ကုန်သောဘုရားတို့အားလည်း ယခုအခါ၌ ငါ့အား အာနန္ဒာ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သကဲ့သို့ အာနန္ဒာအတိုင်းအရှည်ရှိသော အလုပ် အကျွေးတို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။”

ရှင်အာနန္ဒာ၏ကျေးဇူးတရားလေးပါးကိုဟောခြင်း ၂၇၃

“ချစ်သားရဟန်းတို့....အာနန္ဒာသည် ပညာရှိ၏၊ အဘယ်သို့ရှိသနည်း၊ ဤအခါသည်ကား မြတ်စွာဘုရားကို ရဟန်းတို့သည် ဖူးမြင်ခြင်းငှာ ကပ်အပ်သောအခါတည်း-ဟူ၍ သိ၏၊ ဤအခါသည်ကား ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၊ ဥပါသကာယောကျ်ားတို့သည်၊ ဥပါသိကီမိန်းမတို့သည်၊ မင်းတို့သည်၊ မင်း၏အမတ်တို့သည်၊ တိတ္ထိတို့သည်၊ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် ဖူးမြင်ခြင်းငှာ ကပ်အပ်သောအခါတည်း”ဟု သိ၏။

“ချစ်သားရဟန်းတို့....အာနန္ဒာ၌ လေးပါးကုန်သော အံ့ဘွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲသော ကျေးဇူးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ လေးပါးတို့ဟူသည် အဘယ်တို့နည်း။

၁။ ချစ်သားရဟန်းတို့....အကယ်၍ ရဟန်းပရိသတ်သည် အာနန္ဒာကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ ကပ်အံ့၊ ဖူးမြင်ခြင်းဖြင့်လည်း ထိုရဟန်းပရိသတ်သည် နှစ်လိုသောနှလုံးရှိသည်ဖြစ်၏၊ မရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၏၊ အကယ်၍ အာနန္ဒာသည် ထိုရဟန်းပရိသတ်၌ တရားဟောအံ့၊ အရှင်အာနန္ဒာဟောသောစကားဖြင့်လည်းထိုရဟန်းပရိသတ်သည် နှစ်လိုသောနှလုံးရှိသည်၊ မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၏။

၂။ ဘိက္ခုနီပရိသတ်၊ ဥပါသကာပရိသတ်၊ ဥပါသိကီပရိသတ်တို့၌လည်း ဤနည်းလျှင်တည်း။

ထိုတရားဟောပြီးအဆုံး၌ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဤသို့လျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့....အာနန္ဒာ၌ လေးပါးကုန်သော အံ့ဘွယ်သရဲမဖြစ်ဘူးမြဲကုန်သော ကျေးဇူးတရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့.. စကြဝတေးမင်း၌လည်း အံ့ဘွယ်သရဲလေးပါးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

၁။ စကြဝတေးမင်းကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ မင်းပရိသတ်၊

၂။ ပုဏ္ဏားပရိသတ်၊

၃။ သူကြွယ်ပရိသတ်၊

၄။ ရဟန်းပရိသတ်သည်ကပ်လာ၏၊ ထိုပရိသတ်သည် စကြဝတေးမင်းကိုမြင်သဖြင့် နှစ်လိုသော နှလုံးရှိသည်၊ မရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၏။

စကြာဝတေးမင်းသည် ထိုပရိသတ်၌စကားပြောဆိုအံ့၊ ထိုစကားဖြင့်လည်း နှစ်လိုသောနှလုံးရှိသည်၊ မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ပရိသတ်လေးပါးအား စကြာမင်း၌ဖြစ်သကဲ့သို့ အာနန္ဒာ၌လည်း ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅၄။ မဟာသုဒဿနသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း

ဤသို့မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသောရှင်ပင်ဘုရား... ရှင်ပင်ဘုရားသည်ဤ ငယ်စွာသော သစ်ခက်သဘွယ်ဖြစ်သောမြို့၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူပါလင့်၊ စမ္ဗာနဂိုရ်၊ ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ သာကေတ၊ ကောသလီ၊ ဗာရာဏသီအစရှိသော မြို့ကြီးတို့သည်ရှိပါကုန်၏။ ထိုမြို့ကြီးတို့၌ ရှင်ပင်ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလော့၊ ထိုမြို့တို့၌များစွာကုန်သော ခတ္တိယမဟာသာလ၊ ပြာဟ္မဏမဟာသာလ၊ ဂဟပတိမဟာသာလအမျိုးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၌ အလွန်ကြည်ညိုကုန်၏။ ထိုအမျိုးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ကို ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ ဖုတ်ကြဉ်းသပြိုက်ကုန်လတ္တံ့”ဟူ၍လျှောက်၏။

ထိုသို့လျှောက်သောအခါ၌ “ချစ်သားအာနန္ဒာ... ဤကုသိနာရုံမြည်ကို မြို့ကြီးတို့၏အတုအပသာ ငယ်လှစွာသောမြို့၊ ကျတ်တီးကုန်းခင်မြေပြင်မညီမညွတ်သောမြို့၊ သစ်ပင်၌သစ်ခက်သဘွယ် ငယ်စွာသောမြို့ဟူ၍မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ... ဤသို့မဆိုပါလင့်၊ ဖြစ်ဘူးလေသည်ကား- အာနန္ဒာ... ငါဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းသည် စကြာကိုလည်စေတတ်သော တရားနှင့်ညီစွာ ကျင့်သော တရားမင်းဖြစ်သော လေးကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသော အောင်အပ်ပြီးသော စစ်မြေရှိသော ဇနပုဒ်၏မြေမြိုင်ခံခြင်းသို့ ရောက်သော စကြာရတနာ၊ ဆင်ရတနာ၊ မြင်းရတနာ၊ မိဖုရားရတနာ၊ သားကြီးရတနာ၊ ပတ္တမြားရတနာ၊ သူဌေးကြီးရတနာ၊ ဤရတနာခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော မဟာသုဒဿနအမည်ရှိသော စကြာမင်းသည် ဖြစ်၏။

ချစ်သားအာနန္ဒာ.....မဟာသုဒဿနစကြာမင်းအား ဤကုသိနာရုံ ပြည်သည် ကုသဝတီအမည်ရှိသော မင်းနေပြည်ကြီးသည်ဖြစ်၏။ အရှေ့၊ အနောက်အားဖြင့် အလျားတဆယ့်နှစ်ယူဇနာ ရှိ၏။ တောင်၊ မြောက် အားဖြင့် အနံ့နှစ်ယူဇနာရှိ၏။ အာနန္ဒာ..... ကုသဝတီမည်သော မင်းနေပြည်သည်ခပ်သိမ်းသော ကာမဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ စည်ပင်ပွင့်လန်း ၏။ များစွာသောလူရှိ၏။ တရားတပါးသောလူမျိုးတို့ဖြင့်ပြွမ်း၏။ ဝပြော သာယာ၏။ ဥပမာကား- အာနန္ဒာ .... ကုဝေရနတ်မင်းကြီးတို့အား အာဠကမန္ဒာမည်သော မင်းနေပြည်သည် ပြည့်စုံသကဲ့သို့၊ ပွင့်လန်း စည်ပင်သကဲ့သို့၊ များသော လူရှိသကဲ့သို့၊ ဘီလူးမျိုးတို့ဖြင့် ပြွမ်းသကဲ့သို့ ကုသဝတီပြည်ကြီးသည်ပြည့်စုံပွင့်လန်းစည်ပင်သာယာဝပြော၏။ များစွာ သောလူရှိ၏။ လူမျိုးတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။

ချစ်သားအာနန္ဒာ.....ကုသဝတီရာဇဌာနီသည် ညဉ့်၌၎င်း၊ နေ့၌၎င်း ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ ဘုန်းရှိသော သူတို့၏ သွားလာလှည့်ပတ်ရာ စီးသော ရထားတို့၏အသံ၊ စည်ကြီးသံ၊ မုရိုးစည်သံ၊ စောင်းသံ၊ သီချင်းသံ၊ ကြေးဖြင့်ပြီးသော ခွက်ခွင်းသံ၊ မောင်းကြေးနင်းအသံ၊ ခရသင်းသံ၊ စားလှည့်ကုန် သောက်လှည့်ကုန်ခေါ်သောအသံ၊ ဤဆယ်ပါးသော အသံတို့ဖြင့် မဆိတ်သည် ဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ.....ကုသဝတီမင်းနေပြည်သည် ရွှေတံတိုင်း၊ ငွေတံတိုင်း၊ ကြောင်မျက်ရွဲတံတိုင်း၊ ဖလ်တံတိုင်း၊ ပတ္တမြားနီတံတိုင်း၊ ပတ္တမြား ပြောက်တံတိုင်း၊ အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်ပြီးသောတံတိုင်း၊ ဤတံတိုင်း ခုနစ်ထပ်တို့ဖြင့်ရံအပ်၏။

အာနန္ဒာ.....ကုသဝတီပြည်ကြီး၌ ရွှေတံခါး၊ ငွေတံခါး၊ ကြောင် မျက်ရွဲတံခါး၊ ဖလ်တံခါး၊ ဤသို့အားဖြင့် အဆင်းလေးပါးရှိသော တံခါးတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ တခုတခုသောတံခါး၌ခုနစ်ခု၊ ခုနစ်ခုကုန်သော တံခါးတုရိုဏ်းတိုင်တို့သည် စိုက်ကုန်၏။ အရပ်သုံးသူ၊ သုံးသူစီ မြေ၌ဝင် ကုန်၏။ အတောင်အားဖြင့် တဆယ့်ငါးတောင်မြေ၌ဝင်၏။ အစောက် အားဖြင့် တဆယ့်နှစ်သူမြင့်၏။ အတောင်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်မြင့်၏။ တုရိုဏ်းတိုင်တခုသည် ရွှေဖြင့်ပြီး၏။ တခုသည်ငွေ၊ တခုသည် ကြောင်

မျက်ရွဲ၊တခုသည်ဖလ်၊ တခုသည်ပတ္တမြားနီ၊တခုသည်ပတ္တမြားပြောက်၊
တုရိုဏ်းတိုင်တခုသည် အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်ပြီး၏။

အာနန္ဒာ.....ကုသဝတီပြည်သည် ရွှေထန်းပင်အစဉ်၊ ငွေထန်းပင်
အစဉ်၊ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်အစဉ်၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော
ထန်းပင်အစဉ်၊ပတ္တမြားနီဖြင့်ပြီးသောထန်းပင်အစဉ်၊ပတ္တမြားပြောက်
ဖြင့်ပြီးသောထန်းပင်အစဉ်၊အလုံးစုံသောရတနာဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်
အစဉ်အားဖြင့် ထန်းခုနစ်စဉ်တို့ဖြင့်ရံအပ်၏။ တံတိုင်းခုနစ်ထပ်တို့၏
အတွင်း၌ တစဉ်စီတည်း၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသောထန်းပင်၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသော
ပင်စည်၊ငွေသီး၊ငွေရွက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ငွေဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်၌
ငွေဖြင့်ပြီးသော ပင်စည်၊ ရွှေသီး၊ ရွှေရွက်၊ ကြောင်မျက်ရွဲထန်းပင်၌
ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသောပင်စည်၊ ဖလ်သီး၊ ဖလ်ရွက်၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီး
သောထန်းပင်၌ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသောပင်စည်၊ကြောင်မျက်ရွဲအသီး၊အရွက်၊
ပတ္တမြားနီဖြင့်ပြီးသောထန်းပင်၌ ပတ္တမြားနီဖြင့်ပြီးသော ပင်စည်၊
ပတ္တမြားပြောက် အသီး၊အရွက်၊ပတ္တမြားပြောက်ထန်းပင်၌ ပတ္တမြား
ပြောက်ပင်စည်၊ ပတ္တမြားနီ အသီး၊အရွက်၊ အလုံးစုံရတနာဖြင့်ပြီး
သောထန်းပင်၌ အလုံးစုံရတနာဖြင့်ပြီးသောပင်စည်၊ အလုံးစုံသော
ရတနာဖြင့်ပြီးသော အသီး၊အရွက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။

လေဖြင့်ခတ်ကုန်သော ထိုထန်းပင်စဉ်တို့၏ အသံသည် သာယာ
သည်၊ တပ်ဘွယ်ရှိသည်၊ နာခြင်းငှာခန့်သည်၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိ
သည်ဖြစ်၏။ ဥပမာကား-အာနန္ဒာ.....ကောင်းစွာ တီးမှုတ်အပ်သော
အသံနှင့်ပြည့်စုံသော အင်္ဂါငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော စည်၊စောင်းငြင်း၏
အသံသည်သာယာသည်၊ တပ်ဘွယ်ရှိသည်၊ နာခြင်းငှာခန့်သည်၊ နှလုံး
မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ညင်းညင်းသောလေသည် ခတ်အပ်
သော ထန်းရွက်တို့၏အသံသည် သာယာနာပျော်ဘွယ် နှလုံးမွေ့လျော်
ဘွယ်ရှိလှ၏။

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ.....ကုသဝတီပြည်ကြီး၌ သေသောက်ကြီး၊
ကြွေအန်လောင်းကြီး၊မိန်းမကြီးသောသူတို့သည် ညင်းညင်းသာသော
လေသည် ခတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုထန်းပင်ထန်းလက် ထန်းရွက်
တို့၏အသံကိုနာခံလျက် သာယာပျော်မြူးကုန်၊စံစားကုန်၏။

ရတနာ ၇-ပါး

ချစ်သားအာနန္ဒာ.....မဟာသုဒဿနမည်သော စကြာမင်းသည် ရတနာခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ တန်ခိုးလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ရတနာခုနစ်ပါး ဟူသည် အဘယ်နည်း ဟူမူကား—

၁။ အာနန္ဒာ.....တဆယ့်ငါးရက် ဥပုသ်နေ၌ ဦးခေါင်းလျော်ပြီး သော် ဥပုသ်သီလဆောက်တည်၍မြတ်သောပြာသာဒ်ထက်၌နေသော မဟာသုဒဿနမင်းအား တထောင်သော အကန်ရှိသော အကွပ်နှင့် တကွဖြစ်သော ပုံတောင်းနှင့်တကွဖြစ်သော အလုံးစုံသော အခြင်းအရာ နှင့်ပြည့်စုံသောနတ်၌ဖြစ်သော စကြာရတနာသည်အရှေ့လောကဓာတ်မှ သမုဒ္ဒရာက ပေါ်၍လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ ထိုစကြာရတနာကိုမြင်၍ မဟာသုဒဿနမင်းအား ဤသို့သောစိတ်အကြံသည်ဖြစ်၏။ “ငါကြား ဘူးသည်ကား ဦးထိပ်၌သွန်းအပ်ပြီးသော အဘိသိက်ရှိသော ဥပုသ်နေ ၌ ဥပုသ်သုံးပြီး၍ ပြာသာဒ်ထက်၌နေသောအကြင်မင်းအား နတ်၌ဖြစ် သော စကြာရတနာသည်ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏ဟူ၍ ကြားဘူး၏။ ငါသည်လည်း စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏”ဟု ကြံ၏။

ဤသို့ကြံပြီးသောအခါ၌ မဟာသုဒဿနမင်းသည် နေရာမှထ၍ ပခုံးတဘက်၌ ကိုယ်ဝတ်တဘက်ရုံတင်၍ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ရွှေကရားကို ကိုင်ပြီးလျှင် လက်ျာလက်ဖြင့် စကြာရတနာကို အရှင်စကြာရတနာ သည် လည်စေသတည်း၊ အရှင်စကြာရတနာသည် ရန်အပေါင်းကို အောင်စေသတည်း-ဟု ဆို၍ ရေစင်ဖျန်း၏။ ထိုအခါ စကြာရတနာ သည် အရှေ့အရပ်မျက်နှာပြုဗွဝိဒေဟကျွန်းသို့လည်လေ၏။ စစ်အင်္ဂါ လေးပါးသည်လည်း မဟာသုဒဿနစကြာမင်းနှင့်တကွ အနီး၌ကပ်၍ ပါလေ၏။ အကြင်အရပ်၌ စကြာသည်ရပ်၏။ ထိုအရပ်၌ မင်းကြီးသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွနေခြင်းကိုပြု၏။

ထိုအရှေ့ကျွန်း၌မင်းတို့သည် စကြာမင်းသို့ကပ်လာကုန်၍မြတ်သော မင်းကြီး.....လာတော်မူလော့၊ အရှင်မင်းကြီး၏လာခြင်းသည် ကောင်း သောလာခြင်းတည်း၊ အရှင်မင်းကြီး၏ဥစ္စာဖြစ်သော တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမ

တော်မူလော့-ဟု ဆိုကုန်၏။ မဟာသုဒဿန မင်းသည် ဤသို့ဆို၏။
 “သတ္တဝါကိုမသတ်အပ်၊ အရှင်မပေးသော ဥစ္စာကိုမယူအပ်၊ ကာမေသု
 မိစ္ဆာစာရကိုမကျင့်အပ်၊ မုသားမဆိုအပ်၊ သေအရက်ကို မသောက်
 အပ်-ဟူ၍ ပဉ္စသီလဖြင့် ဆုံးမ၏။ တိုင်းပြည်ကို အစိုးရမြဲတိုင်းလည်း
 အစိုးရလေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုကျွန်းမင်းတို့သည် စကြာဝတေး
 မင်းသို့အစဉ်လိုက်၍ကျင့်ကုန်၏။

ထိုအခါ စကြာရတနာသည် အရှေ့သမုဒ္ဒရာသို့သက်၍ သမုဒ္ဒရာမှ
 တက်၍ တောင်ကျွန်းသို့ လည်၏။ တောင်သမုဒ္ဒရာသို့သက်၍ တဘန်
 တက်၍ အနောက်အပရဂေါယာကျွန်းသို့လည်၏။ အနောက်သမုဒ္ဒရာ
 သို့သက်၍ တဘန်တက်၍ မြောက်ဥတ္တရကုရုကျွန်းသို့လည်၏။ ထိုကျွန်း
 တို့၌ မင်းတို့သည်လည်း လာ၍ အဆုံးအမခံကုန်သဖြင့် အရှေ့ကျွန်း၌
 ကဲ့သို့ ဆုံးမပြီး၍ မြောက်သမုဒ္ဒရာသို့ သက်၍ တဘန်တက်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်
 ကျွန်းသို့လာ၍ မဟာသုဒဿနမင်း၏နန်းတော်တံခါး ရွှေလွှတ်တော်
 ဦး၌ မင်းအိမ်တော်ကို တင့်တယ်စေလျက် ဝင်ရိုးဖြင့်ခိုက်သကဲ့သို့တည်
 ၏။ ဤသို့သဘောရှိသော စကြာရတနာသည်ဖြစ်၏။

၂။ တပါးလည်း အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနမင်းအား အလုံးစုံ
 ဖြူသော မြေ၌ခုနစ်ပါးသောထိခြင်းရှိသော တန်ခိုးကြီးသော ကောင်း
 ကင်သွားတတ်သော ဥပေါသထအမည်ရှိသော ဆင်ရတနာသည်ဖြစ်၏။
 ထိုဆင်ရတနာကိုမြင်သော သုဒဿနမင်းကြီးအား အချင်းဆင်သည်
 ကောင်းစွာ အကယ်၍ ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးအံ့၊ ကောင်းစွာ-ဟူ၍ စိတ်သည်
 ကြည်ညို၏။ ထိုအခါ ထိုဥပေါသထဆင်ရတနာသည် ဥပမာကား—
 နေ့ညဉ့်ရှည်စွာဆုံးမပြီးသော ဂန္ဓဟတ္ထိဆင်အာဇာနည်ယူကဲ့သို့ ထို
 အတူ ယဉ်ကျေးခြင်းသို့ရောက်၏။ ဖြစ်ဘူးသည်ကား— အာနန္ဒာ....
 မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးသည် ထိုဥပေါသထဆင်ရတနာကိုစုံစမ်း
 လို၍ နံနက်အခါ၌တက်စီး၍ သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော လေးကျွန်းလုံးကို
 လှည့်ခဲ့ပြီး၍ ကုသဝတီပြည်ကြီးသို့ပြန်၍ နံနက်စာစား၏။ ဤသို့သဘော
 ရှိသောဆင်ရတနာသည်ဖြစ်၏။

၃။ တပါးလည်း အာနန္ဒာ....အလုံးစုံဖြူသောကိုယ်ရှိသော မည်း
 သော မင်ဆံရှိသော ဖြူဆံမြက်ကဲ့သို့ ထိပ်ဆံရှိသော တန်ခိုးကြီးသော

ကောင်းကင်သို့ ပျံတတ်သော ဝလာဟကမြင်းရတနာသည် မဟာသုဒဿနမင်းအားဖြစ်လာ၏။ ထိုမြင်းကိုမြင်၍ ဆင်၌ကဲ့သို့ စိတ်ဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုမြင်းရတနာသည် ရှည်စွာသောညဉ့်ပတ်လုံး ဆုံးမပြီးသော ကောင်းသောမြင်းအာဇာနည်ကဲ့သို့ ယဉ်ခြင်းသို့ရောက်၏။ မဟာသုဒဿနစကြာမင်းကြီးသည် ထိုမြင်းရတနာကိုစုံစမ်းလို၍ နံနက်အခါ၌ မြင်းရတနာကိုတက်စီး၍ သမုဒ္ဒရာအဆုံးရှိသော လေးကျွန်းကိုလှည့်၍ ကုသဝတီမြို့သို့ပြန်၍ နံနက်စာစား၏။ ဤသို့သဘောရှိသော မြင်းရတနာဖြစ်လာ၏။

၄။ အာနန္ဒာ..... မဟာသုဒဿနမင်းအား ဝါး၏အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိသော ကောင်းသောအမျိုးရှိသော စင်ကြယ်စော မနောက်သောအရောင်ရှိသော ရှစ်မြောင့်ရှိသော အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော လှည်းပုံတောင်းမျှ ပမာဏရှိသော တယူဇနာအရပ်ကို ထွန်းလင်းစေနိုင်သော ပတ္တမြားရတနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုပတ္တမြားရတနာကို စုံစမ်းလိုသဖြင့် တံခွန်ဖျား၌ထား၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ မိုက်လှစွာသော ညဉ့်အခါ၌ မင်းကြီးသွားသော်ထက်ဝန်းကျင် တံယူဇနာအတွင်းရှိသော ရွာတို့သည် ပတ္တမြား၏အရောင်ဖြင့် ခပ်သိမ်းသောအမှုတို့ကို ပြနိုင်ကုန်၏။ ဤသို့သဘောရှိသောပတ္တမြားသည်ဖြစ်၏။

၅။ အာနန္ဒာ..... မဟာသုဒဿနမင်းအား အလွန်အဆင်းလှသော ရှုချင်ဘွယ်ရှိသော ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော မြတ်သော အဆင်းရှိသော ကိုယ်နှင့် ပြည့်စုံသော မမြင့်၊ မနိမ့်၊ မကြို၊ မဆူ၊ မဖြူ၊ မမည်းလွန်းသော လူတို့၏ အဆင်းကိုလွန်သော တဆယ့်နှစ်တောင်တိုက်တွင်း၌ ထွန်းလင်းသော အရောင်ရှိသော နတ်တို့၏ အဆင်းသို့ မရောက်သောမိဖုရားရတနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမရတနာအား ကိုယ်၏အတွေ့သည် လဲဝါစု၊ ဝါဂွမ်းစုကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမရတနာအားချမ်းသော အခါ၌ပူ၏၊ ပူသော အခါ၌ ချမ်း၏။ ကိုယ်မှစန္ဒကူးနံ့သာ အနံ့ကဲ့သို့၊ ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့ကဲ့သို့ လှိုင်စွာမွှေး၏။ ထိုမိန်းမရတနာသည် မဟာသုဒဿနမင်း၏ ရှေးဦးစွာထလေ့ရှိ၏၊ နောက်မှအိပ်လေ့ရှိ၏၊ အဘယ်အမှုကိုပြုရအံ့နည်းဟု မင်းကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်ကိုခံလေ့ရှိ၏၊ နှစ်လိုဘွယ်ကိုကျင့်လေ့ရှိ၏၊ ချစ်ဘွယ်သောစကားကိုဆိုတတ်၏။ ထိုမိန်းမရတနာသည် မင်းကြီးအား

နှလုံးဖြင့်မျှလည်းလွန်ကျူး၍မကျင့်၊ ကိုယ်ဖြင့်သော်ကား-ဆိုရာမရှိသည် သာလျှင်တည်း၊ ဤသို့သဘောရှိသော မိန်းမရတနာသည်ဖြစ်၏။

၆။ အာနန္ဒာ....တပါးတို့လည်း မဟာသုဒဿနမင်းအားအကြွယ် ရတနာသည်ဖြစ်၏။ ထိုသူကြွယ်ရတနာအား ကံအကျိုးကြောင့်ဖြစ်သော နတ်မျက်စိသည်ဖြစ်၏။ ထိုနတ်မျက်စိဖြင့်မြေကြီးအထဲ၌ မြှုပ်ထားသော အရှင်ရှိသော ဥစ္စာ၊ အရှင်မရှိသောဥစ္စာကို မြင်နိုင်၏။ ထိုသူကြွယ် ရတနာသည် မင်းသို့ကပ်လာ၍ “အရှင်မင်းမြတ်သည်ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ် တော်မူ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဥစ္စာဖြင့်ပြုအပ်သော အမှုကိုပြုပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဖြစ်ဘူးလေသည်ကား- အာနန္ဒာ....ထိုသူကြွယ်ရတနာကို အလိုစမ်းလို၍ မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီးသည် လှေသို့တက်၍ ဂင်္ဂါမြစ်လယ်ရေအယဉ်သို့သက်၍ သူကြွယ်....ငါ့အားရွှေငွေဖြင့်အလို ရှိ၏၊ ငါ့အားပေးလော့” ဟူ၍ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး....ထိုသို့တပြီး ကား-ကမ်းနားတဘက်သို့ လှေကိုကပ်တော်မူပါစေ” ဟု လျှောက်၏။ “ဤမြစ်လယ်၌သာ ငါ့ရွှေငွေဖြင့်အလိုရှိ၏” ဟု ဆိုသော် ထိုအခါ အာနန္ဒာ....သူကြွယ်ရတနာသည်လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်ရေကိုသုံးသပ်၍ ရွှေငွေဖြင့်ပြည့်သော အိုးကိုထုတ်ဆယ်၍ “ဤမျှသောဥစ္စာဖြင့် တန်ပြီ လော၊ အရှင်မင်းကြီး....ဤမျှဖြင့်အမှုပြုလောက်ပြီလော” ဟုလျှောက် ၏။ သူကြွယ်တန်ပြီ၊ ဤမျှဖြင့် အမှုပြုလောက်ပြီ-ဟု မင်းကြီးဆို၏။ ဤသို့သဘောရှိသော သူကြွယ်ရတနာသည် မဟာသုဒဿန မင်းကြီး အားဖြစ်၏။

၇။ တပါးလည်းအာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီးအား ပညာရှိသောလိမ်မာသောအကြောင်းအကျိုးကိုမြင်သောပညာရှိသော မင်းကြီးကို ကပ်စေအပ်သောသူကို ကပ်စေခြင်းငှာ၊ ဖဲစေခြင်းငှာ၊ ထားအပ်သောသူကို ထားခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော သားကြီးရတနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုသားကြီးရတနာသည် မင်းကြီးသို့ကပ်၍ “အရှင်မင်းမြတ် သည် ကြောင့်ကြမဲ့ဖြစ်တော်မူ၊ အကျွန်ုပ်သည်ဆုံးမအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့သော သားကြီးရတနာသည် မဟာသုဒဿနမင်းအား ထင်ရှား ဖြစ်လာ၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနမင်းသည် ဤရတနာ ခုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏။

မဟာသုဒဿနသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း ၂၈၁

တန်ခိုး ၄-ပါး

အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနမင်းသည် တန်ခိုးလေးပါးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊
လေးပါးကား-အဘယ်နည်း။

၁။ အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနမင်းသည် အဆင်းလှသည်၊ ကြည်
ညိုဘွယ်ရှိသည်၊ မြတ်သော အဆင်းရှိသော ကိုယ်နှင့်ပြည့်စုံသည်၊
တပါးသော သူတို့ထက် လွန်မြတ်သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၏။
အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿန စကြာမင်းအား ဤရှေးဦးစွာသော
တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏။

၂။ အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည်အသက်ရှည်သည်၊
တပါးသောသူတို့ထက်ကြာမြင့်စွာတည်သည်ဖြစ်၏။ဤနှစ်ကြိမ်မြောက်
သောတန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏။

၃။ အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် အနာနည်း
သည်၊ကြောင့်ကြနည်းသည်၊အမျှကျက်စေတတ်သော ဝမ်းမီးနှင့်ပြည့်စုံ
သည်၊ မချမ်လွန်းသော ဝမ်းမီး၊ မပူလွန်းသောဝမ်းမီးနှင့် ပြည့်စုံသည်
ဖြစ်၏။ ဤသုံးခုမြောက်သော တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏။

၄။ အာနန္ဒာ....အဘသည်သားကို ချစ်နှစ်လိုအပ်သကဲ့သို့ မဟာ
သုဒဿနမင်းသည် ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို ချစ်နှစ်လိုအပ်သည်ဖြစ်၏။
သားသည် အဘကိုချစ်နှစ်လိုအပ်သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည်မဟာ
သုဒဿနမင်းအား ချစ်နှစ်လိုအပ်သည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ဘူးသည်ကား-
အာနန္ဒာ.... မဟာသုဒဿနမင်းသည် စစ်အင်္ဂါ လေးပါးနှင့်တကွ
ဥယျာဉ်မြေသို့သွား၏။ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် မဟာသုဒဿန
မင်းသို့ကပ်လာကုန်၍ အရှင်မင်းကြီး....အကြင် အခြင်းဖြင့် အရှင်
မင်းကြီးသွားတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီးကို အကျွန်ုပ်တို့
သည် ကြာမြင့်စွာဖူးမြင်ရကုန်၏။ ထိုအခြင်းဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာသွား
တော်မူပါလော့-ဟု လျှောက်၏။ မဟာသုဒဿန မင်းသည်လည်း
အချင်းရထားထိန်း.... အကြင်အခြင်းဖြင့် ရထားကို နှင်သည်ရှိသော်
ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို ငါသည်ကြာမြင့်စွာ ဖူးမြင်ရ၏။ ထိုအခြင်းဖြင့်

ဖြည်းညင်းစွာ သင်သည် ရထာဒ္ဒကိုနှင့်လော့-ဟု ဆို၏။ အာနန္ဒာ.... မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော တန်ခိုးလေးပါး နှင့်ပြည့်စုံ၏။

လေးထောင့်ကန်

ထိုအခါ အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် ထိုထန်းပင် ကြားတို့၌ လေးအပြန်တရာ တရာရှိသော လေးထောင့်ရေကန်တို့ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုရေကန်တို့ကို ရွှေအုဌ်၊ ငွေအုဌ်၊ ကြောင်မျက်ရွဲအုဌ်၊ ဖလ် အုဌ်အားဖြင့် လေးပါးသောအမျိုးရှိသော အုဌ်တို့ဖြင့် စီအပ်ကုန်၏။ ထိုရေကန်တို့၌ ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ကြောင်မျက်ရွဲစောင်း တန်း၊ ဖလ်စောင်းတန်းအားဖြင့် လေးပါးသောအဆင်းရှိသော စောင်း တန်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရွှေစောင်းတန်း၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသောတိုင်၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော အခြင်၊ အထွဋ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငွေစောင်းတန်း၌ ငွေတိုင်း၊ ရွှေခြင်-ရွှေထွဋ်၊ ကြောင်မျက်ရွဲစောင်းတန်း၌ ကြောင်မျက်ရွဲ တိုင်၊ ဖလ်ခြင်-ဖလ်ထွဋ်၊ ဖလ်စောင်းတန်း၌ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသောတိုင်၊ ကြောင်မျက်ရွဲအခြင်-အထွဋ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရေကန်တို့ကို နှစ်စဉ်သောပွတ်တိုင်တို့ဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။ တစဉ် သည်ရွှေဖြင့်ပြီး၏။ တစဉ်သည် ငွေဖြင့်ပြီး၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ပွတ်တိုင် စဉ်၌ ရွှေတိုင်၊ ငွေခြင်-ငွေထွဋ်၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော ပွတ်တိုင်စဉ်၌ ငွေတိုင်၊ ရွှေခြင်ရွှေထွဋ်တို့ဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် စင်စစ်သော်ကား ဤရေကန်တို့တွင် ဥတုသုံးပါးတို့၌ ပွင့်သော ကြာညို၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာပဒုမာ၊ ကုမုဒြာကြာ၊ ကြာ ပုဏ္ဏရိုက်တို့ကို ခပ်သိမ်းသောသူတို့အား ဆီးတားပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသည် ကိုပြု၍စိုက်စေ၏။ ထိုအခါ အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် ထိုရေကန်တို့၏ကမ်းနား၌ ရေချိုးတတ်သော ယောက်ျားတို့ကို အစောင့် ထား၏။ ထိုအစောင့် ယောက်ျားတို့သည် လာတိုင်း၊ လာတိုင်းသော သူတို့ကို ရေချိုးစေကုန်၏။

ထိုရောအခါအာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် ထိုရေကန် တို့၏ကမ်းနား၌ ဤသို့သဘောရှိသော အလှူကိုဖြစ်စေ၏။ ထမင်းကို

ဇဏိယောသုအား ထမင်းကိုဖြစ်စေ၏။ အဖျော်ကိုအလိုရှိသော သူအား အဖျော်ကို၊ အဝတ်ပုဆိုးကို အလိုရှိသောသူအား အဝတ်ပုဆိုးကို၊ ယာဉ်ကို အလိုရှိသောသူတို့အား ယာဉ်ကို၊ အိပ်ရာကိုအလိုရှိသောသူတို့အား အိပ်ရာကို၊ မိန်းမကိုအလိုရှိသော သူတို့အား မိန်းမကို၊ ငွေကိုအလိုရှိသောသူတို့အား ငွေကို၊ ရွှေကိုအလိုရှိသောသူတို့အား ရွှေကို ဖြစ်စေ၏။ ဤသို့အလှူပေးခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။

ဓမ္မမည်သောပြာသာဒ်

ထိုအခါ အာနန္ဒာ... များစွာသောပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် များစွာသော ရွှေ၊ ငွေ၊ နီလာ၊ သန္တာ၊ ကြောင်မျက်ရွဲအစရှိသော ဥစ္စာနှစ်တို့ကို ယူခဲ့ကုန်၍ မင်းကြီးသို့ကပ်လှူကုန်၍ အရှင်မင်းကြီး ဤဥစ္စာနှစ်တို့ကို အရှင်မင်းကြီးအားရည်၍ ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီးသည် သူ့ကော်မူလော့-ဟု လျှောက်ကုန်၏။ အမောင်တို့.... ငါ့အား အလိုမရှိ၊ ငါ့အားများစွာသောဥစ္စာနှစ်ရှိ၏။ တရားနှင့်လျော်စွာသော အမွန်ဖြင့် စီရင်အပ်၏။ သင်တို့ဆောင်ခဲ့အပ်သော ထိုဥစ္စာသည် သင်တို့အားပင် ဖြစ်စေတော့၊ ဤငါ၏နန်းတော်မှလည်း သင်တို့ဆောင်ယူခဲ့သည့် ဥစ္စာထက် အလွန်ဆောင်ယူပါလေကုန်-ဟု မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကြီး ဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့သည် မင်းကြီးသည် ပယ်တော်မူအပ်သည် ရှိသော် တင့်အပ်သောအရပ်သို့ဖဲပြီးလျှင် ကြံကြကုန်၏။

ဤဥစ္စာနှစ်တို့ကို ငါတို့သည်တဘန်လျှင် မိမိတို့၏အိမ်သို့ ဆောင်ကုန်အံ့၊ ဤသို့ဆောင်ခြင်းသည် ငါတို့အားမလျောက်ပယ်၊ အကယ်၍ ကား ငါတို့သည် ဤဥစ္စာနှစ်တို့ဖြင့် မင်းကြီး၏နန်းတော်ကို ဆောက်အံ့ဟု ကြံ၍ မင်းကြီးသို့ကပ်လာကုန်၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျင်မင်းကြီးအား နန်းတော်ဆောက်ပါကုန်အံ့-ဟုလျှောက်ကုန်၏။ မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့်ဝန်ခံ၏။ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ... သိကြားမင်းသည် မဟာသုဒဿနစကြာမင်း၏ စိတ်အကြံကိုသိ၍ဝိသုတ္တနတ်သားကို “အချင်းဝိသုကြီ...လာလှည့်၊ မဟာသုဒဿနစကြာမင်း၏ နေရာတော်အလို့ငှာ ဓမ္မအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်ကို သင်တန်ဆာဦးချလော့” ဟု ဆို၏။ အရှင်သိကြားမင်း... ကောင်းပြီ-ဟု ဝန်ခံ၍ ဥပမာ

ကား—အားရှိစွာသော ယောက်ျားသည် ကွေးသောလက်ကို ဆန့်လိုက် သကဲ့သို့ ဝိသုကြိနတ်သားသည် တံဝတိံသာနတ်ရွာ၌ကွယ်၍ ကုသ ဝတိပြည်ကြီး၌ မဟာသုဒဿနစကြာမင်း၏ ရှေ့တော်၌ ထင်ရှားဖြစ် လာ၏။

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ....ဝိသုကြိနတ်သားသည် မဟာသုဒဿန မင်းကြီးကို “အရှင်မင်းကြီး....အရှင်မင်းကြီး၏နန်းတော်ကို အကျွန်ုပ် သည် ဘန်ဆင်းအံ့၊ ဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်ကို ဘန်ဆင်းအံ့-ဟူ၍ လျှောက်၏။ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ....မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် တုဏှိဘာပဖြင့်ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ အာနန္ဒာ.... ဝိသုကြိနတ်သားသည် ဓမ္မအမည်ရှိသောပြာသာဒ်ကို ဘန်ဆင်း၏။ အာနန္ဒာ.... ဓမ္မအမည် ရှိသောပြာသာဒ်သည် အရှေ့၊အနောက်အလျားအားဖြင့် တယူဇနာရှိ ၏။ တောင်၊မြောက်အနံအားဖြင့် ယူဇနာခွဲရှိ၏။ ပြာသာဒ်အောက်၌ အခင်းအကျည်ကား— ယောက်ျားသုံးယူမြင့်၏။ အတောင်အားဖြင့် တဆယ့်ငါးတောင်ရှိ၏-ဟူလိုသည်။

အုဋ်အခင်း၌ ရွှေ၊ငွေ၊ကြောင်မျက်ရွဲ၊ဖလ်အားဖြင့် လေးပါးသော အဆင်းရှိသော အုဋ်တို့ဖြင့် စီအပ်၏။ ထိုပြာသာဒ်၏ သည်တိုင်တို့သည် ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော တိုင်၊ငွေ ဖြင့်ပြီးသောတိုင်၊ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသောတိုင်၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော တိုင်အားဖြင့် လေးပါး အဆင်းရှိသော တိုင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အာနန္ဒာ....ဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်သည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွဲ၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသောအားဖြင့် လေးပါးသော အဆင်းရှိသော ပျဉ်တို့ဖြင့် ခင်းအပ်၏။ အာနန္ဒာ....ဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်အားနှစ်ဆယ့်လေး ခုသော စောင်းတန်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ ငွေဖြင့်ပြီးသောစောင်းတန်း၊ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်း၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော စောင်းတန်းအားဖြင့် လေးပါး အဆင်းရှိသည်ဖြစ် ကုန်၏။

အာနန္ဒာ....ရွှေစောင်းတန်း၌ ရွှေတိုင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ငွေခြင်- ငွေထွဋ်တို့သည် တပ်ကုန်၏။ ငွေစောင်းတန်း၌ ငွေသည်တိုင်တို့သည်ဖြစ် ကုန်၏။ ရွှေခြင်-ရွှေထွဋ်တို့သည်တပ်ကုန်၏။ ကြောင်မျက်ရွဲစောင်းတန်း

၌ ကြောင်မျက်ရွဲတိုင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော အခြင်-အထွဋ်တို့သည်တပ်ကုန်၏။ ဖလ်စောင်းတန်းတို့၌ ဖလ်သည်တိုင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ကြောင်မျက်ရွဲ အခြင်-အထွဋ်တို့သည် တပ်ကုန်၏။ အာနန္ဒာ.... ဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်၌ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော စုလစ်အထွဋ်ရှိသော ခန်းတိုက်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင် မျက်ရွဲ၊ ဖလ်အားဖြင့်လေးပါးသော အဆင်းတို့ဖြင့်ပြီးကုန်၏။ အာနန္ဒာ.... ရွှေဖြင့်ပြီးသော ခန်းတိုက်၌ ငွေပလ္လင်ကိုခင်း၏။ ငွေဖြင့်ပြီးသော ခန်းတိုက်၌ ရွှေပလ္လင်ကိုခင်း၏။ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော ခန်းတိုက်၌ ဆင်စွယ်ပလ္လင်ကိုခင်း၏။ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော ခန်းတိုက်၌ ပတ္တမြားပြောက် ပလ္လင်ကိုခင်း၏။

ရွှေဖြင့်ပြီးသောတိုက်ခန်းတံခါးဝ၌ ငွေဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငွေဖြင့်ပြီးသော ပင်စည်၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော အရွက်၊ အသီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ငွေဖြင့်ပြီးသော တိုက်ခန်းတံခါးဝ၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ပင်စည်၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော အသီး၊ အရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ကြောင်မျက်ရွဲ တိုက်ခန်းတံခါးဝ၌ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော ပင်စည်၊ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော အသီး၊ အရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဖလ်တိုက်ခန်းတံခါးဝ၌ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်ပြီးသော ပင်စည်၊ ဖလ်ဖြင့်ပြီးသော အသီး အရွက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရာအခါ အာနန္ဒာ.. မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် မဟာဝိယူဟအမည်ရှိသော ငွေဖြင့်ပြီးသောတိုက်၏ တံခါးဝ၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ထန်းတောကို ငါသည်ဘန်ဆင်းအံ့။ ဤရွှေထန်းတော၌ နေ့နေအံ့-ဟု ကြံ၍ ဘန်ဆင်း၏။ အာနန္ဒာ.... မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် မဟာဝိယူဟမည်သော ငွေဖြင့်ပြီးသောတိုက်၏ တံခါးဝ ရွှေထန်းတော၌ နေ့နေ ခြင်းကိုပြု၏။ အာနန္ဒာ.... ဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်ကို ရွှေပွတ်တိုင်၊ ငွေပွတ်တိုင်စဉ်အားဖြင့် နှစ်စဉ်သော ပွတ်တိုင်တို့ဖြင့်ရံအပ်၏။ ရွှေပွတ်တိုင်တို့၌ ငွေခြင်-ငွေထွဋ်၊ ငွေပွတ်တိုင်တို့၌ ရွှေခြင်-ရွှေထွဋ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အာနန္ဒာ.... ဓမ္မာပြာသာဒ်ကို နှစ်သပ်သော ရွှေချူကွန်ယက်တို့ဖြင့်ဆွဲရကုန်၏။ ရွှေကွန်ယက်တို့၌ ငွေချူတို့သည် ဆွဲကုန်၏။

ငွေဇွန်ယက်တို့၌ ရွှေချူတို့သည် ဆွဲကုန်၏။ အာနန္ဒာ...လေသည် ခတ်အပ်ကုန်သော ထိုကွန်ယက်တို့၏ အသံသည် ကောင်းစွာသင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသော လိမ်မာတတ်လှစွာသောသူသည် ကောင်းစွာတီးမှုတ်အပ်သော ပဉ္စင်တူရိယာ၏ အသံသည် သာယာနာဘွယ်တပ်မက်ဘွယ်ရှိသကဲ့သို့ သာယာနာဘွယ် တပ်ချင်ဘွယ်ရှိ၏။

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...ကုသဝတီပြည်၌အကြင်သေသောက်ကြွေးသောသူတို့သည်၊ မိန်းမကြွေးသောသူတို့သည်၊ ကြွေအန်လောင်းကြွေးသောသူတို့သည်ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ရွှေချူကွန်ယက်၊ ငွေချူကွန်ယက်တို့၏ အသံဖြင့် ပျော်ပါးမြူးခုန်စံစားကုန်၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ...ကောင်းစွာပြီးသော ဓမ္မပြာသာဒ်သည်မကြည့်ဝံ့သည်ဖြစ်၏။ မျက်စိမူးဝေသီမဲ့ရှိ၏။ ဥပမာကား-အာနန္ဒာ...မိုဗ်းလတို့၏နောက်၌ မိုဗ်းစဲပြီးသော် တန်ဆောင်မုန်းလ၌ မိုဗ်းသည် ကင်းသောတိမ်တိုက်ရှိသော အခါ ကောင်းကင်သို့တက်၍ ထွန်းသောနေဝန်းကို မကြည့်ဝံ့ သကဲ့သို့ မျက်စိမူးသီ ရီဝေမှောင်ရှိသကဲ့သို့ ဓမ္မပြာသာဒ်ကိုမကြည့်ဝံ့သည်၊ မျက်စိမူးသီ ရီဝေမှောင်ရှိသည်ဖြစ်၏။

ဓမ္မမည်သော ရေကန်

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿန မင်းကြီးသည် ဓမ္မပြာသာဒ်၏ အရှေ့မျက်နှာမှ ဓမ္မမည်သောရေကန်ကို ဘန်ဆင်းအံ့-ဟု ကြံ၍ အလျားအားဖြင့် အရှေ့-အနောက်ကယူဇနာ၊ အနံအားဖြင့် တောင်-မြောက် ယူဇနာခွဲရှိသော ဓမ္မမည်သောရေကန်ကို ဘန်ဆင်း၏။ အာနန္ဒာ...ဓမ္မမည်သောရေကန်ကို ရွှေအုဌ်၊ ငွေအုဌ်၊ ကြောင်မျက်ရွဲအုဌ်၊ ဖလ်အုဌ် အားဖြင့် လေးပါးသော အုဌ်တို့ဖြင့် စီ၏။ အာနန္ဒာ... ဓမ္မမည်သော ရေကန်၌ ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ကြောင်မျက်ရွဲစောင်းတန်း၊ ဖလ်စောင်းတန်အားဖြင့် စောင်တန်းလေးပါး၊ တပါးတပါးလျှင် ခြောက်သွယ်စီ နှစ်ဆယ့်လေးသွယ်သော စောင်းတန်းလှေကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ရွှေစောင်းတန်း၌ ရွှေတိုင်၊ ငွေခြင်၊ ငွေထွဋ်၊ ငွေစောင်းတန်း၌ ငွေတိုင်၊ ရွှေခြင်၊ ရွှေထွဋ်၊ ကြောင်မျက်ရွဲစောင်းတန်း၌ ကြောင်မျက်

ရဲ့တိုင်၊ ဖလ်ခြင်၊ ဖလ်ထွင်၊ ဖလ်စောင်းတန်း၌ ဖလ်တိုင်၊ ကြောင်
မျက်ရဲ့ အခြင်၊ အထွင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ အာနန္ဒာ.....ဓမ္မရေကန်ကို
ရွှေပွတ်တိုင်စဉ်၊ ငွေပွတ်တိုင်စဉ်အားဖြင့် နှစ်စဉ်သော ပွတ်တိုင်စဉ်
ဖြင့်ရံအပ်ကုန်၏။ ရွှေပွတ်တိုင်၌ ငွေခြင်-ငွေထွင်၊ ငွေပွတ်တိုင်၌ ရွှေခြင်-
ရွှေထွင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ အာနန္ဒာ.....ဓမ္မရေကန်ကို ရွှေထန်းပင်
စဉ်၊ ငွေထန်းပင်စဉ်၊ ကြောင်မျက်ရဲ့ထန်းပင်စဉ်၊ ဖလ်ထန်းပင်စဉ်၊
ပတ္တမြားနီထန်းပင်စဉ်၊ ပတ္တမြားပြောက်ထန်းပင်စဉ်၊ အလုံးစုံသော
ရတနာဖြင့်ပြီးသော ထန်းပင်စဉ်အားဖြင့် ခုနစ်ပါးသော ထန်းပင်စဉ်
တို့ဖြင့် ရံအပ်ကုန်၏။

ရွှေပင်၌ ငွေသီး-ငွေရွက်၊ ငွေပင်၌ ရွှေသီး-ရွှေရွက်၊ ကြောင်မျက်ရဲ့
အပင်၌ ဖလ်သီး-ဖလ်ရွက်၊ ဖလ်ပင်၌ ကြောင်မျက်ရဲ့အသီးအရွက်၊ ပတ္တ
မြားနီပင်၌ ပတ္တမြားပြောက်အသီး အရွက်၊ ပတ္တမြားပြောက်အပင်၌
ပတ္တမြားနီအသီးအရွက်၊ အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်ပြီးသောအပင်၌
အလုံးစုံသောရတနာဖြင့်ပြီးသော အသီးအရွက် အခက်တို့သည် ဖြစ်
ကုန်၏။ အာနန္ဒာ...လေသည်ခတ်အပ်သော ထန်းပင်တို့၏အခက်အရွက်
အသံတို့သည် သာယာနာပျော်ဘွယ်ဖြစ်ကုန်၏။ ဥပမာကား-အာနန္ဒာ...
လိမ်မာစွာ တီးမှုတ်တတ်သော အငြိမ့်သည်တို့ကောင်းစွာ တီးမှုတ်
သော ပဉ္စင်တူရိယာ၏ အသံသည် သာယာနာပျော်ဘွယ် တပ်ဘွယ်ရှိ
သကဲ့သို့ သာယာနာပျော်ဘွယ်၊ တပ်ဘွယ်၊ နှစ်လိုဘွယ်ရှိသည်ဖြစ်၏။
ကုသဝတီပြည်၌ အာနန္ဒာ...အကြင်သေသောက်ကြူး၊ ကြွေအန်လောင်း
ကြူးသောသူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ထိုထန်းပင်တို့၏ အသံဖြင့်
ပျော်မြူးကခုန်စံစားကုန်၏။ အာနန္ဒာ.....ဓမ္မပြာသာဒ်ပြီးသည် ရှိသော်၊
ဓမ္မရေကန်ပြီးသည်ရှိသော် မဟာသုဒဿနမင်းသည် အကြင်ရဟန်း
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကုသဝတီပြည်၌ ရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို
ခပ်သိမ်းသော အလိုတို့ဖြင့် နှစ်သက်ရောင့်ရဲစေ၍ ဓမ္မပြာသာဒ်သို့
တက်၏။

ဗြဟ္မစိုရ်တရားပွားများခြင်း

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနမင်းအား ဤသို့ကြံ၏။
“ဤအကျိုးသည် အဘယ်ကောင်းမှု၏အကျိုးပေနည်း၊ အကြင်ကောင်းမှု

ကြောင့် ယခုအခါငါသည် ဤသို့တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးသည်ဖြစ်၏။
 ထိုကောင်းမှုသည်အဘယ်နည်း-ဟု ကြံ၏။ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...
 မဟာသုဒဿနမင်းအား ဤသို့ကြံ၏။ “အလှူပေးခြင်း၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး
 သုံးပါးကိုစောင့်ခြင်း၊ စက္ခုအစရှိသော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်း၊ ဤသုံးပါး
 သော ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးအားဖြင့် ယခုအခါငါသည် ဤသို့တန်ခိုး
 အာနုဘော်ကြီးသည်ဖြစ်၏-ဟု ကြံ၏။ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာ
 သုဒဿနမင်းသည် မဟာဝိယူဟမည်သော ငွေဖြင့်ပြီးသော အခန်း
 တိုက်သို့ကပ်၍ တိုက်၏တံခါးဝ၌ရပ်လျက် ဤသို့သောစကားကိုမြွက်၏။

ရပ်လော့ ကာမဝိတက်၊ရပ်လော့ဗျာပါဒဝိတက်၊ရပ်လော
 ဝိဟိံသာဝိတက်၊ဤမျှဖြင့်ကာမဝိတက်နစ်လော့၊ဤမျှဖြင့်ဗျာပါ
 ဒဝိတက်နစ်လော့။ ဤမျှဖြင့်ဝိဟိံသာဝိတက်နစ်လော့-

ဟု ဥဒါန်းစကားကြား၏။ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿန
 မင်းသည် မဟာဝိယူဟတိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ပလ္လင်၌
 ထက်ဝယ်ဘွဲ့ခွေနေလျက် ကာမတရား အကုသိုလ်တရားတို့မှ ဆိတ်၍
 ဝိတက်၊ဝိစာရတို့နှင့်တကွဖြစ်သော ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သောပီတိ၊
 သုခရှိသော ပဌမဈာန်သို့ကပ်၍ နေ၏။ ဒုတိယဈာန်သို့၊ တတိယဈာန်
 သို့၊ စတုတ္ထဈာန်သို့ကပ်၍ နေ၏။

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနမင်းသည် မဟာဝိယူဟ
 တိုက်ခန်းမှထွက်၍ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ခန်းတိုက်သို့ဝင်၍ ငွေပလ္လင်ထက်၌
 နေလျက် မေတ္တာနှင့်တကွဖြစ်သောစိတ်ဖြင့် ဆယ်ပါးသောအရပ် မျက်
 နှာကို နှံ့စေ၍ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာအဘို့၌ အလုံးစုံသော
 လောကကို မေတ္တာနှင့်တကွဖြစ်သော ပြန့်ပြောသော အတိုင်းအရှည်
 မရှိသော ရန်မရှိသော ကြောင့်ကြမရှိသောစိတ်ဖြင့် နှံ့စေ၍နေ၏။ ကရု
 ၏နှင့်တကွဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့်တကွဖြစ်သော ဥပေက္ခာနှင့်
 တကွဖြစ်သောစိတ်ဖြင့် ဆယ်ပါးသောအရပ်ကိုနှံ့စေ၍နေ၏။

မဟာသုဒဿနမင်း၏စည်းစိမ်တော်

အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနမင်းအား ကုသဝတီ ရာဇဌာနီ အမှူး
 ရှိသော ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်သောမြို့တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ မဟာ

ဝိယူဟပြာသာဒ်အမှူးရှိသောရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သော ပြာသာဒ်
တို့သည် ရှိကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသောပလ္လင်၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော ပလ္လင်၊
ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြီးသောပလ္လင်၊ သစ်နှစ်ဖြင့်ပြီးသောပလ္လင်အားဖြင့် ကော်
ဇောတို့သည်ခင်းကုန်သော အလုံးစုံဖြူသော သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော
အခင်းတို့သည် ခင်းကုန်သော တခဲနက်ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ အရုပ်ရှိသော
ဖြူသော သိုးမွေးအခင်းတို့သည် ခင်းအပ်ကုန်သော ဝံပိုင်ရေဖြင့်ပြီး
သော အခင်းအပေါ်လွှမ်းတို့သည်ခင်းကုန်သော အထက်၌ ဗိတန်နီ
နှင့်တကွသော အခင်းတို့သည် ခင်းကုန်သော ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်း၌
နီသောအုံးရှိသော အခင်းတို့သည် ခင်းကုန်သော ရှစ်သောင်း၊ လေး
ထောင်သော ပလ္လင်တို့သည်ရှိကုန်၏။

ရွှေကြိုး၊ ရွှေက တန်ဆာဆင်ကုန်သော ရွှေဖြင့်ပြီးသော တံခွန်
ဆောက်ကုန်သော ရွှေကွန်ယက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော ဥပေါ
သထဆင်အမှူးရှိကုန်သော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ဆင်တို့
သည် ရှိကုန်၏။ ရွှေဖြင့်ပြီးသော တန်ဆာဆင်ကုန်သော ရွှေတံခွန်
ဆောက်ကုန်သော ရွှေချူကွန်ယက်ဖုံးလွှမ်းကုန်သော ဝလာဟကမြင်း
အမှူးရှိကုန်သောရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သောမြင်းတို့သည်ရှိကုန်၏။
ခြင်္သေ့ရေ၊ ကျားရေ၊ သစ်ရေတို့ဖြင့်ရံအပ်ကုန်သော ဖြော့တော့သော
ကမ္မလာဖြင့် ရံအပ်ကုန်သော ရွှေတံခွန်ဆောက်ကုန်သော ရွှေချူ
ကွန်ယက်ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သောဝေဇယန္တာရထားအမှူးရှိကုန်သော ရှစ်
သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ရထားတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ အလျား
လေးတောင် မဏိရတနာအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သော
မျက်မြတ်ရတနာတို့သည် ရှိကုန်၏။

သုဘဒ္ဒါဒေဝီအမှူးရှိကုန်သော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော
မိဖုရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ သူဌေးကြီးရတနာ အမှူးရှိကုန်သော ရှစ်
သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော သူဌေးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ သားကြီး
ရတနာအမှူးရှိကုန်သော'ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်သော သားတို့သည်
ဖြစ်ကုန်၏။ နို့ခံရွှေခွက်နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သောရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်
ကုန်သော နို့ညှစ်နွားမတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့ ကုန်သော
ခေါမတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုး၊ ဝါချည်ပုဆိုး၊ ပိုးချည်ပုဆိုး၊ ကမ္မလာတို့

ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော ကျိရုပ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော သလေးဆန်ဖြင့် ချက်အပ်သော ထမင်းချက်အိုးတို့ကို ညနံနက်ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။

ထိုရောအခါအာနန္ဒာ...မင်းကြီးအားရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည် ညနံနက်ခစားလာကုန်၏။ ထိုအခါစကြာမင်းသည် အနှစ်တရာ၊ တရာလွန်မှ လေးသောင်း နှစ်ထောင်၊ လေးသောင်း နှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့သည် တကြိမ်ခစားကုန်ရာ၏-ဟူ၍ အကြံရှိသဖြင့် မင်းကြီးသည် သားကြီးရတနာကိုခေါ်၍ သားကြီးရတနာ...အနှစ်တရာ၊ တရာလွန်မှ လေးသောင်း နှစ်ထောင်၊ လေးသောင်းနှစ်ထောင်ကုန်သော ဆင်တို့ကို တကြိမ်သာခစားရာသို့ လာစေကုန်-ဟု ဆို၏။ ဗျာဒိတ်တော်အတိုင်း အရှင်မင်းကြီး-ဟု သားကြီး ရတနာသည် မင်းကြီး၏ စကားကိုဝန်ခံ၍ မင်းကြီးဆိုတိုင်း အနှစ်တရာ၊ တရာလွန်မှ တဝက်သောဆင်တို့ကို တကြိမ်သာခစားရာသို့လာစေ၏။

မဟာသုဒဿနမင်းနတ်ရွာစံခြင်း

ထိုရောအခါအာနန္ဒာ...သုဘဒ္ဒါဒေဝီအားများစွာသော နှစ်အရာတို့၏၊ များစွာသော နှစ်အထောင်တို့၏ လွန်သဖြင့် ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏။ မဟာသုဒဿနမင်းကြီးကို မဖူးမြင်ရသည် ကြာမြင့်ပြီ။ ငါသည် မဟာသုဒဿနမင်းသို့ ကပ်အံ့-ဟု ကြံ၍ အာနန္ဒာ...မဟာသုဘဒ္ဒါဒေဝီသည် မောင်းမအပေါင်းကိုခေါ်၍ သင်တို့သည်လာကုန်ဦး၊ ခေါင်းလျော်လေကုန်၊ ရွှေသောအဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်လေကုန်၊ ရုံလေကုန်၊ မင်းကြီးကိုမဖူးမြင်ရသည်ကြာပြီ၊ မင်းကြီးကို ဖူးမြင်အံ့သောငှာ ကပ်ကုန်အံ့-ဟု ဆို၏။ မောင်းမတို့သည် ကောင်းပြီဝန်ခံ၍ မောင်းမအပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းလျော်၍ ရွှေသောအဝတ်တို့ကို ဝတ်ကုန်၍ သုဘဒ္ဒါဒေဝီသို့ကပ်လာကုန်၏။ ထိုအခါအာနန္ဒာ...သုဘဒ္ဒါဒေဝီသည် သားကြီးရတနာကိုဆို၏။ “ချစ်သား...အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို စီရင်လော့၊ မင်းကြီးကိုမဖူးမြင်ရသည်ကြာပြီ၊ မင်းကြီးကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာကပ်အံ့”ဟု ဆို၏။ သားကြီးရတနာလည်း ကောင်းပြီဝန်ခံ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ကို ပြင်ဆင်စေ၍ မိဖုရားအား ကြားလျှောက်၏။

ထိုရောအခါအာနန္ဒာ...သုဘဒ္ဒါဒေဝီသည် မောင်းမအပေါင်းနှင့် တကွအင်္ဂါလေးပါးရှိသောစစ်သည်ဖြင့်ဓမ္မပြာသာဒ်သို့ကပ်၍ပြာသာဒ် ထက်သို့တက်ပြီးလျှင် မဟာဝိယူဟတိုက်သို့ကပ်၍ တိုက်၏တံခါးပေါင် ကိုဆွဲ၍ရပ်၏။ ထိုအခါအာနန္ဒာ...မင်းကြီးသည် များစွာသောလူ အပေါင်း၏အသံကဲ့သို့ တကား-ဟုမဟာဝိယူဟတိုက်မှထွက်သည်ရှိသော် တံခါးပေါင်ကိုဆွဲ၍ရပ်သော မဟာသုဘဒ္ဒါဒေဝီကိုမြင်လျှင် မိဖုရား... ဤအရပ်၌ပင် ရပ်လော့၊ မဝင်လင့်-ဟု ဆို၍ မင်းကြီးသည် မင်းချင်း ယောက်ျားတယောက်ကို အချင်းယောက်ျား..လာလှည့်၊ မဟာဝိယူဟ တိုက်မှ ရှေ့ပလ္လင်ကိုထုတ်၍ ရှေ့ထန်းတော၌ ခင်းလော့-ဟု ဆို၏။ ကောင်းပြီအရှင်မင်းကြီး-ဟု ရှေ့ပလ္လင်ကိုထုတ်၍ ရှေ့ထန်းတော၌ ခင်း လေ၏။

ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် ထိုရှေ့ ပလ္လင်၌ ခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်ခြင်းကိုပြု၏။ လက်ဝဲခြေဖြင့် လက်ျာခြေ၌ စဉ်းငယ်အလွန်အားဖြင့်တင်၍အိပ်ခြင်းကိုပြု၏။ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ.. သုဘဒ္ဒါအား ဤသို့ကြံ၏။ ယခုအခါ၌ မင်းကြီး၏ မျက်စိအစရှိသော ဣန္ဒြေတို့သည် အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုဘွယ်ရှိကုန်၏။ အရေအဆင်း သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ စင်ကြယ်ဖြူစင်၏။ မဟာသုဒဿန မင်းကြီးသည် သေခြင်းကိုမပြုပါစေသတည်း-ဟု ကြံပြီး၍-

“မြတ်သောမင်းကြီး..ကုသဝတီပြည်ကြီးအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ပြည်တို့၌ တပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလော့၊ အသက် တော်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကိုပြုပါလော့၊ ဓမ္မပြာသာဒ်အမှူးရှိသော ရှစ် သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ပြာသာဒ်တို့၌ တပ်ခြင်းကိုဖြစ်စေ လော့၊ အသက်တော်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကိုပြုပါလော့၊ မဟာဝိယူဟတိုက် အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော တိုက်တို့၌၎င်း၊ ကော်ဇောခင်းနှီး အစရှိသည် ခင်းကုန်သော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင် ကုန်သော ပလ္လင်တို့၌၎င်း၊ ဥပေါသထဆင်အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ဆင်တို့၌၎င်း၊ ဝလာဟက မြင်းအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော မြင်းတို့၌၎င်း၊ ဝေဇယန္တာရထား အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ရထားတို့၌၎င်း၊ ပတ္တမြားရတနာအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း လေးထောင် ကုန်သော

ပတ္တမြားတို့၌၎င်း၊ သုဘဒ္ဒါမိဖုရားရတနာ အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော မိန်းမရတနာတို့၌၎င်း၊ သူဌေးကြီးရတနာအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော သူဌေးတို့၌၎င်း၊ သားကြီးရတနာအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော သားတို့၌၎င်း တပ်ခြင်းကိုဖြစ်စေလေ့။ အသက်တော်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလေ့။ နို့ခံရွှေခွက်တို့နှင့်တကွဖြစ်သော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော နို့ညစ်နွားမတို့၌၎င်း၊ ကောင်းမွန်သိမ်မွေ့သော ခေါ်မတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုးအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော ပုဆိုးကျီ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့၌၎င်း၊ ညနံနက်ဆောင်အပ်ကုန်သော သလေးထမင်းချက်အိုး ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့၌၎င်း တပ်ခြင်းကို ဖြစ်တော်မူစေလေ့။ အသက်တော်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလေ့။” ဟူ၍ လျှောက်၏။

ထိုသို့လျှောက်သည်ရှိသော် မဟာသုဒဿနမင်းသည် အာနန္ဒာ.. သုဘဒ္ဒါဒေဝီကို ဤစကားကိုဆို၏။ “သုဘဒ္ဒါဒေဝီ.. သင်သည် ငါ့ကို ရှည်စွာသောနေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ချစ်နှစ်လို့ဘွယ်သောစကားတို့ဖြင့် ပြောဆိုပြီး၍ အဆုံးစွန်သော ဤကာလ၌ ငါ့ကိုသင်သည် မချစ်မနှစ်လို့ဘွယ်သောစကားကိုဆိုပေ၏တကား” ဟုမင်းကြီးဆိုသော် အရှင်မင်းကြီး.. အဘယ်သို့လျှင် အကျိုးစီးပွားရှိသော ချစ်နှစ်လို့ဘွယ်သော စကားကို ပြောဆိုအံ့နည်း-ဟု မိဖုရားလျှောက်၏။ “မိဖုရား.. သင်သည် ငါ့ကို ဤသို့ပြောဆိုလေ့။ အရှင်မင်းကြီး.... အလုံးစုံကုန်သော ချစ်နှစ်လို့အပ်သောဝတ္ထုတို့နှင့် အထူးထူးအသီးသီးဖြစ်ခြင်းသည်၊ ကွေကွင်း၍ ဖြစ်ခြင်းသည်၊ တပါးအပြားဖြင့်ဖြစ်ခြင်းသည် ဓမ္မတာသဘောတည်း။ အရှင်မင်းကြီးသည် ခပ်သိမ်းသောဝတ္ထုပစ္စည်းတို့၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းနှင့် တကွ သေခြင်းကိုမပြုလင့်။ ငဲ့ကွက်ခြင်းနှင့်တကွ သေခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းတည်း။ ငဲ့ကွက်ခြင်းနှင့်တကွ သေရခြင်းသည် ကဲ့ရဲ့အပ်၏။

အရှင်မင်းကြီး.... ကုသဝတီပြည်ကြီး အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ပြည်ကြီးတို့၌ တပ်ခြင်းကိုစွန့်လေ့။ အသက်တော်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကို မပြုလင့်။ ဓမ္မပြာသာဒ် အမှူးရှိကုန်သော

ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော ပြာသာဒ်အစရှိကုန်သော ဆိုအပ်ပြီးသောစည်းစိမ်တို့၌ တပ်ခြင်းကိုစွန့်လေ့၊ အသက်တော်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကိုမပြုလင့်၊ ဤသို့ပြောဆို အပ်၏”ဟု မင်းကြီး ဆိုသည် ရှိသော် ချစ်သားအာနန္ဒာ...သုဘဒ္ဒါဒေဝီသည် ငို၏၊ မျက်ရည်တို့ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုရောအခါ အာနန္ဒာ...သုဘဒ္ဒါဒေဝီသည် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်၍ မဟာသုဒဿနမင်းကြီးကို ဤသို့လျှောက်၏၊ “အရှင်မင်းကြီး...အလုံးစုံသောနှစ်လို့အပ်ကုန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့နှင့် အထူးထူးအပြားပြားဖြင့်ဖြစ်ခြင်းသည် သင်္ခါရ၏သဘောတည်း၊ အရှင်မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငဲ့ကွက်ခြင်းနှင့်တကွသေခြင်းမပြုပါလင့်၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သေခြင်းကိုပြုခြင်းသည်အပါယ်၌ ဆင်းရဲခံရခြင်း၏ အကြောင်းတည်း၊ အရှင်မင်းကြီး... ကုသဝတီပြည်ကြီးအမှူးရှိကုန်သော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော မြို့အစရှိသော ဆိုအပ်ပြီးသော အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့၌ တပ်ခြင်းဆန္ဒကို စွန့်တော်မူလေ့၊ အသက်တော်၌ငဲ့ကွက်ခြင်းကိုမပြုလင့်”ဟူ၍သုဘဒ္ဒါပြောဆို၏။

ထိုရောအခါအာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿန မင်းကြီးသည် မကြာမြင့်မီသေခြင်းကိုပြုလေ၏၊ ဥပမာကား-ချစ်သားအာနန္ဒာ...ကောင်းသောထမင်းကိုစားသောသူကြွယ်အား ထမင်း၏ယစ်ခြင်းသည် ဖြစ်သကဲ့သို့ သေခြင်းအဆုံးရှိသောဝေဒနာသည်ဖြစ်၏၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ...သေခြင်းအဆုံးရှိသော မဟာသုဒဿနမင်းကြီးသည် သုဂတိဗြဟ္မာပြည်သို့ ဖြစ်လေ၏၊ အာနန္ဒာ...မဟာသုဒဿနမင်းသည် အနှစ်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကာလပတ်လုံး သတို့သားငယ်၏ ကစားခြင်းကိုကစား၏၊ အနှစ်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင် ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်းပြု၏၊ အနှစ်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ပတ်လုံး စကြာမင်း၏ အဖြစ်ကိုပြု၏၊ အနှစ်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ပတ်လုံး လူဖြစ်သည်ဖြစ်လျက် ဓမ္မပြာသာဒ်ထက်၌ မြတ်သော အကျင့်ကိုကျင့်၏၊ ထိုစကြာမင်းသည်ဗြဟ္မဝိဟာရတရား လေးပါးတို့ကိုပွားစေ၍ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ စုတိစိတ်၏ အထက်၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ကပ်လေ၏၊ အာနန္ဒာ...ထိုရောအခါ၌မဟာသုဒဿနမင်းသည် တပါးသောသူဟု သင်ချစ်သား မှတ်တန်ရာ၏၊

အာနန္ဒာ.....မဟာသုဒဿနမင်းကို ဤသို့တပါးသောသူဟုမမှတ်အပ်၊
အာနန္ဒာ.....ထိုရောအခါငါဘုရားသည် မဟာသုဒဿနမင်းဖြစ်၏။

ဘုရားရှင်တရားဟောတော်မူခြင်း

အာနန္ဒာ.....ကုသဝတီမင်းနေပြည်အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်ကုန်သောမြို့တို့သည် ငါ၏မြို့ဖြစ်ကုန်၏။ ဓမ္မပြာသာဒ်အမှူးရှိသော ပြာသာဒ်ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့သည် ငါ၏ပြာသာဒ်ဖြစ်ကုန်၏။ မဟာဝိယူဟတိုက်အမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်ကုန်သောတိုက်တို့သည် ငါဘုရား၏တိုက်ဖြစ်ကုန်၏။ ရွှေ၊ငွေ၊ဆင်စွယ်၊သစ်နှစ်တို့ဖြင့်ပြီးကုန်သောပလ္လင်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့သည်ငါဘုရား၏ပလ္လင်တို့တည်း။ ဥပေါသထဆင်ဖြူရတနာ အမှူးရှိသော ရွှေဖြင့်ပြီးသောတန်ဆာဆင်ကုန်သော ရွှေတံခွန်စိုက်ကုန်သော ရွှေကွန်ယက်ဖုံးလွှမ်းကုန်သောဆင်ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့သည်ငါ၏ဆင်၊ဝလာဟက မြင်းရတနာအမှူးရှိသော ရွှေတန်ဆာဆင်သော ရွှေတန်ခွန်ဆောက်ကုန်သော ရွှေကွန်ယက်ဖုံးလွှမ်းကုန်သော မြင်းရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့သည် ငါ၏မြင်း၊ဝေဇယန္တာရထား အမှူးရှိသောခြင်္သေ့ရေ၊ကျားရေ၊ သစ်ရေ ရံကုန်သောရထားရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့သည် ငါ၏ရထား၊ ပတ္တမြားရတနာ အမှူးရှိကုန်သော ပတ္တမြားရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့သည် ငါ၏ပတ္တမြား၊ သုဘဒ္ဒါအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ငါ၏မိန်းမ၊ သားကြီးရတနာအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်ကုန်သော သားတို့သည်ငါ၏သား၊သူဌေးရတနာအမှူးရှိသော ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်ကုန်သောသူဌေးတို့သည် ငါ၏သူဌေး၊ပုဆိုးကျီရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့သည် ငါ၏ပုဆိုးကျီ၊ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော ထမင်းချက်အိုးတို့ကို ငါ့အားထမင်းအလို့ငှာဆောင်ခဲ့ကုန်ပြီ။

ထိုရောအခါ ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်ကုန်သောမြို့တို့တွင်ကုသဝတီပြည်ကြီးတခု၌သာငါနေ၏။ ပြာသာဒ်ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့တွင် ဓမ္မပြာသာဒ်တခု၌သာငါနေ၏။ တိုက်ရှစ်သောင်း၊လေးထောင်တို့တွင် မဟာဝိယူဟတိုက်တခု၌သာငါနေ၏။ ပလ္လင်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်

တို့တွင်တခုသောပလ္လင်၌သာငါနေ၏။ ရှေ့ပလ္လင်၌သော်၎င်း၊ ငွေပလ္လင်၌
သော်၎င်း၊ ဆင်စွယ်ပလ္လင်၌သော်၎င်း၊ သစ်နှစ်ပလ္လင်၌သော်၎င်း နေ
တော်မူ၏။ ဆင်ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့တွင်ဥပေါသထဆင်ရတနာ
ကိုသာငါသုံးဆောင်၏။ မိဖုရားရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့တွင်သုဘဒ္ဒါ
ဒေဝီ မိဖုရားတယောက်သည်သာလျှင် ငါ့ကိုလုပ်ကျွေး၏။ ပုဆိုးကို
ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့တွင် တထည်သောပုဆိုးကိုသာ ငါဝတ်၏။
ခေါမတိုင်း၌ဖြစ်သော ပုဆိုးကိုသော်၎င်း၊ ဝါချည်ပုဆိုးကိုသော်၎င်း၊
ပိုးချည်ပုဆိုးကိုသော်၎င်း၊ ကမ္မလာကောင်းကိုသော်၎င်း ငါဝတ်တော်
မူ၏။ ထမင်းချက်အိုးရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်တို့တွင်တလုံးသောအိုးမှ
တကွမ်းစားချက် မျှသောထမင်းကို၎င်း၊ ထိုထမင်းနှင့် လျောက်ပတ်
သောဟင်းကို၎င်း ငါသုံးဆောင်စားသောက်၏။

အာနန္ဒာ...ထိုအလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့သည်လွန်လေကုန်ပြီ၊
ချုပ်လေကုန်ပြီ၊ ဘောက်ပြန်လေကုန်ပြီ၊ ဤသို့ဖြစ်သဖြင့် အာနန္ဒာ....
သင်္ခါရတရားတို့သည် မမြဲကုန်၊ ဤသို့ ဖြစ်သဖြင့် သင်္ခါရတရားတို့ကို
မသာယာအပ်ကုန်၊ အာနန္ဒာ....သင်္ခါရတရားတို့၌ တပ်ခြင်းကင်းအံ့
သောငှာ၊ ပြီးငွေ့အံ့သောငှာ၊ လွတ်အံ့သောငှာ လျောက်ပတ်သည်သာ
လျှင်တည်း၊ အာနန္ဒာ....ဤကုသိနာရုံပြည်အရပ်၌ ခြောက်ကြိမ်ငါ၏
ခန္ဓာကိုယ်အကောင်ကို စွန့်ပစ်ခြင်းကို ငါသိ၏။ ထိုသို့စွန့်ပစ်ခြင်းသည်
လည်း လေးကျွန်းလုံးကိုအစိုးရသော စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၍သာလျှင်
တည်း၊ ဤယခုအခါ ငါဘုရား၏ကိုယ်ကို စွန့်ပစ်ခြင်းသည်ကား ခုနစ်
ကြိမ်မြောက်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာနန္ဒာ....အကြင်အရပ်၌ ငါဘုရားသည်
ရှစ်ကြိမ်မြောက်အောင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုစွန့်ပစ်၏။ ထိုအရပ်ကို နတ်နှင့်
တကွသောလူ၌ မာရ်နှင့်တကွသော ဗြဟ္မာနှင့်တကွသော လောက၌
နတ်လူနှင့် တကွသောသတ္တဝါ၌ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တကွသော သတ္တဝါ
၌ငါဘုရားသည် မြင်တော်မမူဟုမိန့်တော်မူ၍ ဤ မဟာသုဒဿနသုတ်
ကိုဟောတော်မူ၍—

အနိစ္စာဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝုပသမော သုခေါ။
ဟူ၍ အဆုံး၌ ဟောတော်မူ၏။

အနက်။ ။ အာနန္ဒ၊ အာနန္ဒ၊ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ အနိစ္စာဝတ၊ အမြဲမရှိကုန်တကား။ ဥပ္ပါဒဝယဓမ္မနော၊ ဖြစ်တတ်သော သဘောပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ဖြစ်ပြီး၍။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်တတ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏။ ဝူပသမော၊ ပြင်းခြင်းသည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။

တထာဂတဥဒါနဒီပနီ

•တုတ္ထတွဲပြီးပြီ။

သင်္သနာရေး ဦးစီးဌာန သို့
အရှင်ဧကန်သို့
လွှဲ ပါးပါသည့်။

ဟံသာဝတီစာအုပ်တိုက်
၃၅၇-ဗိုလ်အောင်
ရန်ကုန်မြို့

စာအုပ် ၃ ကျပ် - ၅၀ ပြာ